

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David\\_Gemmell David - Temný  
měsíc.pdb

PDB Name: zdroj  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL  
TEMNÝ MĚSÍC

NÁVRAT(r)

název originálu DARK MOON

Mírumilovní eldarinové byli poslední ze tří starobylých ras. Záhadné oltory - léčitele a básníky - již dávno zničili krutí a suroví darotové. Přesto jedné strašlivé noci nezranitelní darotové zmizeli z tváře země. Pryč byla jejich města, jejich vojska, jejich nebezpečí. Velká severní poušť zůstala jediným svědectvím, že tu kdy byli. Tisíc let po nich nebylo ani stopy.

Válka o Perlu zuřil již celých sedm let a vojska čtyř vévodství jsou vyčerpaná a unavená krveproléváním. Avšak Perly se nyní zmocnil nejpřednější z vévodů, Sirano z Romarku, a je odhodlán odhalit její velké tajemství. Pak, jednoho nezapomenutelného dne, vyšel nad Velkou severní pouští temný měsíc a země proletěla černá přílivová vlna. Poušť ve chvíli zmizela pod zelenými lukami a lesy a v ranním slunci bylo v dálce vidět veliké město. Z tohoto města se znovu vynořili krvežízniví darotové, silní a nesmrtelní. Nedokáže je zabít oštěp ani meč. A mají jedinou touhu: svět navěky zbavit lidí. Osud lidské rasy nyní spočívá na schopnostech tří hrdinů: Karis, válečnice a stratéga, Tarantia, nejnebezpečnějšího šermíře své doby a léčitele Duvodase, jenž odhalí děsivou pravdu...

#### Věnování

Temný měsíc s láskou věnuji památce Olivě "Lady" Woodfordové, jež mne naučila, že styl je vším. Bývala tanečnicí, ale rakovina ji připravila o levou nohu. Den po operaci si objednala láhev šampaňského, aby "připila své noze na cestu", a o šest měsíců později, s příliš velkou protézou přivázanou ke koleni, vyšla na parket, aby si zatančila valčík.

#### Poděkování

Jako obvykle děkuji své redaktorce Lize Reevesové, korektorce Jean Maundové a zkušebním čtenářkám Val Gemmellové a Stelle Grahamové. Také děkuji Velkému Ozovi za inspiraci a Mary Sandersonové za to, že mi držela palce. Zvláštní poděkování patří Alanu Fisherovi za mnoho cenných připomínek k tajemství řemesla.

(c) Copyright by David A. Gemmell - 1996  
(c) Translation by Dana Krejčová - 2003  
(c) Cover by Ken Kelly / via Thomas Schliick Agency -  
(c) for the Czech edition by Radomír Suchánek - 2003

1

TARANTIO BYL VÁLEČNÍK. PŘEDTÍM BÝVAL námořník, havíř, krotitel koní a učedník u postaršího písaře. Předtím byl dítětem: tichým, samotářským, žil s ovdovělým otcem, jenž dopoledne chlastal a odpoledne plakal.

Jeho matka byla akrobatka u skupiny kočovných cikánů, kteří bavili lidi na hostinách a veřejných shromážděních. Právě po ní zdědil hbité nohy, rychlou ruku, snědou pleť a pohlednou tvář. Zemřela na mor, když bylo Tarantiovi šest. Už se na ni skoro nepamatoval, měl jedinou vzpomínku na rozesmátou dívku, jež ho vyhazovala do vzduchu. Po svém otci - jak věřil - nezdědil nic. Snad kromě démona v sobě, což byl Jašek.

Ted' byl z Tarantia mladý muž a s Jaškem žil skoro celý svůj život.

V jeskyni ševalil studený vítr. Tarantio měl tmavé, kudrnaté vlasy kvůli vším ostříhané hodně nakrátko a prŮvan ho studil na šíji. Zvedl si límec těžkého šedého pláště, vytáhl krátký meč a položil si ho k ruce. Venku lilo jako z konve, slyšel, jak se voda řine po stěně útesu. Pronásledovatelé se určitě někde schovali.

"Možná jsou přímo před jeskyní," zašeptal mu v hlavě Jašek. "Plíží se k nám. Chystají se nám podříznout krk."

"To by se ti líbilo, Jašku. Zabít další lidi."

"Svůj k světu," opáčil Jašek přívětivě. Tarantio byl příliš unavený, než aby se dál hádal, ale z Jaškova vpádu byl zasmušilý. Před sedmi lety do čtyř vévodství vpadla válka jako myslící hurikán a vtáhla muže do svého hněvivého srdce, načež je ve svém děsivém víru nakrmila nenávistí a naplnila láskou k ničení. Démon války měl mnoho tváří a žádná nebyla laskavá. Oči - smrt, plášť - mor, ústa - hladomor a ruce - temné zoufalství.

Válka a Jašek byli stvořeni jeden pro druhého. V hladovém srdci té šelmy byl Jašek radostí bez sebe. Muži ho obdivovali pro jeho umění zabíjet, pro jeho nadání vraždit. Vyhledávali ho, jako by byl talisman.

Jašek byl zabiják lidí. Bývala doba, kdy Tarantio věděl, kolik lidí zhyne pod jeho čepelemi. Předtím bývala doba, kdy si pamatoval všechny obličeje. Ted' jasně viděl jen dva: prvního, s vytřeštěnými očima, otevřenou pusou a krví prosakující saténovými prostěradly. A druhého, štíhlého, vousatého zloděje a zabijáka, jehož meče nyní nosil.

Přihodil do ohně dva klacky a díval se, jak na stěně jeskyně tančí stíny. Jeho dva společníci leželi na zemi, jeden spal, druhý umíral. "Proč pořád myslíš na to vraždění na pláži?" zeptal se Jašek. Tarantio se zachvěl, jak si to opět připomněl.

Před sedmi lety ztroskotala v bouři stará loď, stěžen měla stržený a svinuté plachty ležely pod útesem. Posádka seděla kolem ohňů, bavila se, smála a hrála v kostky. Přese všechno bouři přežila. Námořníci byli naživu, a jak se jim ulevilo, jejich smích se odrážel od okolních útesů a nesl se do lesa za pláží.

Zabijáci tiše zaútočili z lesa - objevili se jako démoni a světlo ohňů se odráželo od napřažených mečů a seker. Neozbrojení námořníci neměli sebemenší naděje a byli nemilosrdně rozsekáni. Jejich krev zabarvila písek.

Tarantio, jako vždycky, se nacházel stranou od ostatních, ležel na zádech na skále a civěl na hvězdy na obloze. Při prvním výkřiku se zvedl na kolena a v měsíčním světle pozoroval to vraždění. Mladý námořník, neozbrojený a nezkušený, svým kamarádům nemohl nijak pomoci. Příkrčil se, celý rozťesený, na chladné skále a stoupající příliv mu olizoval nohy. Slyšel, jak zloději vylupují loď, otevírají poklopy a vynášejí kořist. Náklad tvořilo koření a likéry z ostrovů, hedvábi z jižního kontinentu a stříbrné hřivny pro mincovnu v Loretheli.

Nad ránem se jeden z útočníků vydal mezi skaliska, aby si ulevil. Tarantia se zmocnila panická hrůza a vynořil se Jašek, vzplál mu v lebce jako světlo. Jašek se vztyčil před ohromeným drancířem a praštil ho kamenem do hlavy. Zloděj se zhroutil, aniž vydal jedinou hlásku. Jašek ho odvlék z dohledu jeho druhů, vytáhl mu z pochvy nůž a ubodal ho k smrti.

Mrtvý měl dva krátké meče s černými jílci pevně ovinutými kůží. Jašek mu odepjal opasek a připjal ho sobě. Také mu odlehčil od nacpaného měšce. Potom se proplížil mezi skalami a masakr nechal daleko za sebou.

Když se dostal pryč a panika přešla, Tarantio stáhl Jaška zpátky a ujal se znovu vlády. Jašek nic nenamítal. Bez vyhlídky na násilí a nutkání zabíjet se začal rychle nudit.

Tarantio, sám a bez přátel, ušel třicet mil na západ do korzářského města Loretheli, kde chtěl najít místo na jiné lodi. Místo toho se potkal se Sigellem Šermířem. Tarantio si na něj často vzpomněl, i na nebezpečí, jinž společně čelili. Ale ty vzpomínky byly prodchnuty smutkem a sametovým spárem lítosti nad jeho smrtí. Sigellus pochopil, jak je to s Jaškem. Během jednoho cvičení se Jašek utrl z řetězu a pokusil se Sigella zabít. Šermíř na něj byl tehdy ještě příliš zkušený, ale Jaškovi se podařilo jej zranit, než Sigellus odrazil výpad a praštil Jaška okovanou pěstí do brady, čímž ho srazil na zem.

"Hrome, co je to s tebou, chlapče?" zeptal se Sigellus, když Tarantio opět přišel k vědomí, a ten se podruhé za svůj mladý život zmínil o Jaškovi. Sigellus poslouchal, aniž by se mu v šedých očích objevil nějaký výraz, a ze škrábance na tváři těsně pod okem mu kapala krev. Když Tarantio konečně vše vypověděl, včetně vražd, Sigellus si povzdechl.

"Každý v sobě nesí démona, Chio," řekl. "Ty se toho svého aspoň snažíš zvládnout. Smím si promluvit s Jaškem?"

"Ty si nemyslíš, že jsem blázen?"

"Nevím, co jsi, chlapče. Ale nech mě promluvit si s Jaškem."

"On tě slyší, pane," ujistil ho mládenec. "Nechci ho vypustit."

"Dobrá tedy. Poslouchej mě, Jašku, bojuješ s velkým nadšením a jsi neuvěřitelně rychlý. Ale musíš se ještě hodně učit, než budeš z poloviny tak dobrý jako já. Pochop jedno. Jestli se mě ještě jednou pokusíš zabít, vrazím ti oštěp do břicha a vykuchám tě jako rybu." Podíval se Chiovi do tmavomodrých očí. "Pochopil to?"

"Ano, pane. Pochopil."

"To je dobře." Pak se Sigellus usmál a hedvábným šátkem si setřel pramínek krve pód okem. "Myslím, že dneska už bylo cvičení dosti. Slyším, jak mě volá jeden džbán vína."

"Nenávídím ho," podotkl Jašek. "Jednou ho zabiju."

"To je lež," sdělil mu Tarantio. "Ty ho vůbec nenenávídíš."

Jašek chvíli mlčel, a když konečně zašeptal v Tarantiově hlavě, byl jeho hlas měkčí než kdy předtím. "Je první kromě tebe, kdo se mnou kdy mluvil. Kdo mluvil s Jaškem."

V té chvíli se Tarantia zmocnila žárlivost. "Hrozil, že tě zabije," poukázal.

"Říkal, že jsem dobrý. Neuvěřitelně rychlý."

"Je to můj přítel."

"Chceš, abych ho zabil?"

"Ne!"

"Tak musíš dovolit, aby byl i mým přítelem."

Tarantio se zachvěl a zahnal tyhle bolestné vzpomínky z hlavy.

Válka o Perlu začala a čtyři vévodství verbovala bojeschopné muže. Jen málokdo spatřil na vlastní oči artefakt, kvůli němuž byli ochotni zabít - či umírat. A ještě méně lidí chápalo, jak je Perla vlastně důležitá. Všude bylo plno řečí: je to neobyčejně mocná zbraň. Je to léčivý kámen, který zaručuje nesmrtelnost. Je to věštecký klenot, s nímž je možné číst budoucnost. Nikdo však neznal pravdu.

Po době strávené u Sigella se Tarantio s Jaškem potulovali po válčících vévodstvích, nechávali se zaměstnávat žoldnéřskými kumpániemi a dvakrát se dokonce dali k pravidelnému vojsku. Zúčastnili se obléhání, jezdeckých útoků, menších šarvátek a několika bitev. Většinou měli to štěstí, že byli na vítězné straně, ale čtyřikrát -jako například teď - se ocitli mezi uprchlíky z poraženého vojska.

V malé jeskyni hořel malý ohýnek a Tarantio se k němu usadil, i když teplo dosahovalo stěží k jeho prochladlým rukám. U stěny ležel Kirieli a pomalu z něj vyprchával život. Zranění břicha patřila odjakživa k nejhorším a on byl raněn zvláště těžce, neboť mu čepel probodla střeva. Chlapec zasténal a vykřikl. Tarantio k němu došel a položil mu prsty na ústa. "Buď silný, Kirieli. Nemluv. Nepřítel je blízko." Kirieli otevřel horečnaté oči. Měl je modré jako len, oči děcka, vyděšeného a toužícího po uklidnění. "Bolí to, Tarantio," zašeptal. "Umírám?"

"Umírat? Ty? Na to škrábnutí? Jenom odpočívej. Ráno budeš zase jako rybička." "Opravdu?"

"Opravdu," zalhal Tarantio věda, že do rána bude hoch mrtev. Kirieli zavřel oči a Tarantio ho hladil po hlavě, dokud neusnul. Potom se vrátil k ohni. U stěny se zavrtěl mohutný chlapík, vstal a posadil se k ohýnku naproti němu.

"Lhát je občas laskavý," podotkl kolohnát tiše a světlo ohně se mu odráželo od rudé, rozdělené brady a zelené oči se mu leskly jako studené drahokamy. "Myslím, že má probodnutou slezinu. Rána zapáchá."

Tarantio kývl a přihodil na oheň poslední dříví. Druhý muž se zasmál. "Myslel jsem, že jsme vyřízený - dokud jsi na ně nezaútočil. Budu upřímný, Tarantio, slyšel jsem, co umíš, ale nikdá jsem těm povídkám nevěřil. Šeminy cecky, teď už jim ale věřím! Jaktěživo jsem nic takového neviděl. Jsem jenom rád, že jsem byl dost blízko, abych vyváz s tebou. Myslíš, že někdo z ostatních přežil?"

Tarantio se nad otázkou zamyslel. "Možná jeden, dva. Jako my. Ale moc pravděpodobné to není. Ti jenom zabíjeli, nebrali zajatce."

"Myslíš, že po nás ještě jdou?"

Tarantio krčil rameny. "Jdou, nejdou. Zítra to zjistíme."

"Kam bychom měli jít?"

"Ty si jdi, kam budeš chtít, Forine. Ale nepůjdeme společně. Já mířím za hory. Sám."

"Máš něco proti mé společnosti?" zeptal se hromotluk navztekane.

Tarantio se mu podíval do lesklých očí. Forin byl zabiják - a byl nervózní. Během léta zabil holýma rukama dva žoldnéře ve rvačce kvůli nezaplacené sázce. Rozzlobit ho nebylo moudré. Tarantio uvažoval o nějaké uklidňující poznámce, když cítil, jak se v něm probouzí Jašek. Obvykle by ho byl potlačil, ovládal démona silou vůle. Ale byl na smrt utahaný a Jašek prorazil jeho obranu. Démon se usmál na Forina. "Co tady chceš mít rád? Jsi krut'as. Nemáš svědomí. Kvůli stříbrňáku bys podřízil i vlastní mámu."

Forin se napjal a sevřel jílec meče. Jašek se zasmál. "Ale nezapomínej, že jsi šereda a čubčí syn, kterého bych dokázal přeseknout vejpl a ani bych se u toho nezapotil. Kdyby ti někdo namazal hlavu máslem a připíchl uši, dokázal bych tě spolknout celého."

Obr na okanžik ztuhl, pak zařval smíchy. "Nebesa, ty si o sobě hodně myslíš, prcku! Já bych byl velký sousto i pro slavného Tarantia. Ale takový řeči nejsou k ničemu. Jdou po nás a bojovat mezi sebou je hloupost. Teď mi řekni, proč bychom neměli cestovat společně."

V podvědomí Tarantio cítil Jaškovo zklamání a okamžitě se zmocnil vedení. Zamrkal a zhluboka se nadechl. "Naši naše stopy," vysvětloval Forinovi, "a poznali, že jeden z nás je zraněný. Tudíž jich za námi půjde jenom pár. Řekl bych, že po naší stopě půjde tak osm, deset chlapů. Když se rozdělíme, najdou stopy a taky se budou muset rozdělit, nebo se všichni vydají jen za jedním z nás. Ať tak nebo tak, všichni budou mít lepší šance."

"Všichni? Kluk do rána zhebe."

"Já myslím tebe a sebe," pospíšil si Tarantio.

Forin kývl. "Proč to neřekneš rovnou? K čemu ty urážky?"

Tarantio pokrčil rameny. "Cikánská krev. Neuráží se, Forine. Já stejně nemám nikoho moc v lásce."

Forin se uvolnil. "Já se neurazil. Bejvaly doby, kdy bych zaplatil mnohem víc než stříbrňák za výsadu podříznout krk svý mámě. Tenkrát jsem byl ještě kluk. Vím jenom, že tátovi zlomila srdce. A mne opustila. Takže ses moc nemejlil." Rozpačitě se zazubil a mimoděk se zatahal za spletené vousy. "Byl to dobrý chlap, můj táta. Uměl báječně vyprávět. Všecky děcka ze vsí chodily k nám a poslouchaly jeho pohádky. Taký znal velice dobře dějiny. Všechny příběhy o starých královstvech, o eldarinech, darotech a starým císařství. Měl ve zvyku je prokládat bájema. Byly to nádherné večery! Sedávali jsme tam s očima vyvalenýma hrůzou a pusou otevřenou. Měl nádherný hlas, hluboký a pohřební."

"Vyděsil jsem ho," podotkl Jašek. "Teď chce být naším přítelem."

"Možná," připustil Tarantio. "Ale ty vyděsíš každého -včetně mě."

"Co se s ním stalo?" zeptal se nahlas.

"Chytil plicní nemoc a umřel." Forin se odmlčel a začal si otírat bláto z hnědých kožených kamaší. Tarantio poznal, že kolohnát zápasí s city. Nakonec si Forin odkašlal, vytáhl z pochvy lovecký tesák, z kapsy brousek a dlouhými, klidnými pohyby začal ostřit čepel. Když byl konečně spokojený, ze stejné kapsy vytáhl oválné stříbrné zrcátko a oholil si strniště nad bradkou. Když skončil, vrátil tesák do pochvy a zrcátko do kapsy a podíval se na zamklého Tarantia.

"Táta byl dobrý chlap. Zasloužil si lepší osud. Když umřel, vážil jako dítě."

"To je špatnej způsob, jak opustit svět," souhlasil Tarantio.

"Ještě jsem neslyšel o dobrým," odvětil Forin. "Víš, kdysi jsem viděl jednoho eldarina. Přišel se podívat na tátu. Bylo mi tenkrát tak sedm. Byl jsem strachy bez sebe. On teda jenom seděl mlčky u krbu a já po něm pokukoval zpoza tátova křesla. Nejhorší ale nebylo to, jak měl zarostlejší obličej a ruce, nýbrž jeho oči. Měl je tak velký. Mluvil mírně a táta trval na tom, že musím přijít blíž a potřást si s ním rukou. Měl pravdu. Když jsem byl blíž, přestal jsem se bát."

Tarantio kývl. "Býval jsem učedník u jednoho staříka, co sepisoval dějiny. Popsal mi i eldariny. Jejich tvář prý připomíná vlka."

"Tak to není," opravil ho Forin. "Vlk dělá špatnej dojem. Naznačuje divokost, ale na tom eldarinovi nebylo nic divokýho. Jenomže já ho viděl očima důvěřivýho sedmiletýho děcka. Nechal mě sáhnout si na tu bílou srst, co měl na čele. Byla hebká jako králíčí kožich. Oni si s tátou povídali a já usnul u ohně. Ráno byl pryč."

"O čem se bavili?"

"Moc si toho nepamatuju. O poezii. Příbězích. Táta fascinovaly darotský masakry, jenže ten eldarin o nich nechtěl mluvit." Zelené oči upřel do Tarantiových. "Jestliže nemáš rád lidi, proč jsi teda nesl toho kluka? Skoro ho neznáš. Přidal se k nám teprve před pár dny."

"Kdo ví? Pojďme raději spát." Když se Tarantio uložil u skomírajícího ohýnku, místo pokrývky použil svůj těžký vlněný plášť.

Sen byl jasný. Znovu se s ostatními žoldnéři ocitl v obklíčení a nepřátelé se vyřítili ze tmy s ostrými meči v rukou. Ocitli se v pasti a desítky jich zemřely hned při prvním útoku. Tarantio na okamžik ztuhl, ale Jašek ne. Vytasil oba meče, prohlédl si postupující řadu a vrhl se do útoku. Nevěděl, že Kirieli a Forin jdou za ním. A ani mu na tom nezáleželo. Ťal napravo a nalevo a prosekal se mezi útočníky. Potom vyrazil do tmy mezi stromy. Forin a Kirieli vyvázli s ním, i když chlapec skončil s ošklivou ránou v břiše. Měsíc moc nesvítíl, ale Jašek viděl dobře i potmě a s přimhouřenýma očima je vedl hluboko do lesa. Kirieli se opřel o strom a košili a kamaše mu smáčela krev. Když už byli v bezpečí, ujal se vlády nad tělem Tarantia a dál chlapce podpíral. Potom, když se Kirieli zhroutil, zvedl ho Forin do náručí a odnesl ho do jeskyně.

Ve snu se Tarantio stal chlapcem, strach ze smrti jej plnil hrůzou a děsem. A z mužů, které Jašek zabil, když se probíjel z obklíčení, se stali staří kamarádi z minulých půtek.

Objevil se před nim obličej starce. "Pravda pálí, Chio," řekl mu. "Pravda je jasné světlo a tolik bolí."

Tarantio se probudil, když začínalo svítat. Jako vždycky byl okamžitě při plném vědomí, smysly i pozornost měl zbystřený. Byla to jediná chvíle z celého dne, kdy nebyl Jašek přítomen, a Tarantio se cítil součástí světa. Pomalu, zhluboka se nadechl a těšil se z emocionálního soukromí.

Zleva se ozval zvuk látky drhnoucí o kámen a Tarantio se posadil. Rudovousý válečník klečel nad mrtvým Kirielem a nenápadně mu probíral kapsy.

"Nemá žádný peníze," podotkl tiše Tarantio.

Forin se posadil. "To nemá nikdo z nás," zabručel. "Dlužej nám žold za tři měsíce a myslíš, že nám ho nyní dají - i kdybychom se dostali na hranici?"

Tarantio vstal a vyšel před jeskyni. Slunce se právě ukázalo nad horami a zalévalo les zlatavým světlem. Drsný studený útes, včera v soumraku mrtvolně šedý, nyní zářil jako koral. Tarantio si ulevil a vrátil se do jeskyně.

"To ta zatracená ženská... Karis," zavrčel Forin. "Sázím se, že je to čarodějnice."

"Ona žádná kouzla nepotřebuje," pravil Tarantio a opásal se meči.

"Ty ji znáš?"

"Na dvou taženích jsem jezdil s ní. Chladná je, a tvrdá, a dokáže přechytračit každého generála, pod kterým jsem kdy sloužil."

"Proč jsi od ní odešel?" chtěl vědět obr.

"Neodešel. Byl jsem s ní, když bojovala za vévodu z Corduinu. Nakonec rezignovala a připojila se k vojsku Romarka. Prý jí nabídl šest tisíc ve zlatě. Určitě je to přehnané - ale vsadím se, že ne moc."

"Šest tisíc!" vydechl ohromeně Forin.

Tarantio došel ke Kirieli. Chlapec vypadal klidně, tvář měl uvolněnou. Jako by spal, nebýt sošné nehybnosti jeho rysů. "Byl to hodný kluk," poznamenal Tarantio, "ale moc mladý a pomalý."

"Bylo to jeho první tažení," podotkl Forin. "Utekl ze statku. Myslel si, že mezi vojáky bude v bezpečí." Hromotluk vzhlédl k Tarantiovi. "Byl to jenom kluk ze vsi. Žádný zabiják jako ty - nebo já."

"A teď je to mrtvý kluk ze vsi," zabručel Tarantio. Forin kývl, vstal a otočil se k šermíři.

"Co tě žene, člověče?" optal se náhle. "Včera v noci jsem ve tvech očích viděl svítit šílenství. Chtěls mě zabít. Proč?"

"To přece děláme," šeptl Tarantio, došel k východu z jeskyně a prohlížel si kraj lesa. Po pronásledovatelích nebylo ani stopy. Otočil se zpátky a setkal se s Forinovým očima. "Hodně štěstí," řekl, zalovil v měšci a vytáhl malou zlatou minci, kterou překvapenému válečníkovi hodil.

"Za co to je?" chtěl vědět Forin.

"Zmýlil jsem se v tobě. Ty jsi chlap, který do těchhle hor pasuje."

Forin upadl do rozpaků. "Jak to víš?"

Tarantio se pousmál. "Instinkt. Snaž se zůstat naživu." S tím zamířil na západ.

Jestliže se dokáže vyhybat pronásledovatelům ještě den, vzdají se a vrátí k hlavnímu oddílu. Obvykle si nikdo nemohl dovolit honit se za uprchlíky víc než dva dny. Hlavním důvodem těchto honících oddílů nebyla jen zábava, ale snaha zabránit tomu, aby se malé skupinky žoldnéřů znovu spojily za bitevní linií. Jakmile si pronásledovatelé uvědomí, že se kořist rozdělila, nejspíš se vrátí zpátky, říkal si Tarantio.

Když tak procházel mezi břizami, duby a olšemi, zvedla se mu nálada. Odjakživa měl rád stromy. Byly příjemné pro oko, od stíhlých stříbřitých břizek po vzcnou dubiska, pokroucené obry, lhostejné k lidskému věku. Jako malý - ještě před

Jaškem - mockrát vyšplhal na nějaký strom a usadil se na větvi jako orel vysoko nad zemí. Zachvěl se. Tady v horách se ochladilo a na úbočích vykvétaly jesenní květiny. Odpočinek v Corduinu mu prospěje. Válka se do města ještě nedostala, jen potravin a zásob byl nedostatek. Tarantio tam u kupce Lundera investoval část žoldu. S trochou štěstí mu investice zaplatí zimní volno.

Nedávno přišlo a půda byla rozmáčená. Do levé boty mu teklo, voda pronikla i silnou vlněnou ponožkou a při chůzi to čvachtalo. Šel asi hodinu a nechával po sobě stopu, kterou by dokázal sledovat i slepec. Stále mířil na západ. Pak, když procházel pod rozložitým dubem, vyskočil a vytáhl se na větev. Přelezl po stromě a seskočil na širokou skalní římsu. Na kamení zanechal blátivé otisky, a tak je pečlivě otřel.

lemem těžkého šedého pláště, než opatrně přešel po pevnější půdě. Aniž by zanechával stopy, vydal se k severozápadu.

Putoval další hodinu, dával si pozor a stále sledoval stezku za sebou. Jenom málokdy se objevil na otevřeném prostranství, aniž by si předem pečlivě neprohlédl protější les. Teď, vysoko nad místem, kde změnil směr, vylezl do koruny vysokého buku a usadil se tak, aby viděl na stezku. Z váčku u pasu vytáhl poslední plátek sušeného masa, ukousl si a začal žvýkat.

Než dokončil ubohý oběd, objevili se pronásledovatelé. Bylo jich osm, měli luky a oštěpy. Na tuto vzdálenost vypadali jako hmyz, jak se tak sunuli dolů z kopce a zastavili pod dubem. Chvilí tam stáli a Tarantio si uměl představit, jak se dohadují. Z místa, kde nyní stáli, bylo zhruba stejně daleko do čtyř měst. Na západě za horami bylo jezerní město Hloban. Na severovýchodě ležela Morgallis, hlavní město vévody z Romarku. Na jihu pak Loretheli, neutrální přístav ovládaný korzáry. A na severozápadě - Tarantiův cíl - nejstarší a nejkrásnější město ve vévodstvích, Corduin.

Muži chvíli prohlíželi místo, ale Tarantiovu stopu nenašli. Uspořádali spěšnou poradu a pak se obrátili zpátky, odkud přišli.

Tarantio se opřel o kmen buku a uvolnil se. Přílbu nechal v jeskyni, spolu s karmínovou šerpou, která znamenala, že slouží novému vévodovi Marky. Nyní ho již nic nespojovalo s žádným ze čtyř soupeřů. Znovu byl volný, připravený nabídnout Jaškovy služby nejvyšší nabídce. Seskočil ze stromu a znovu se vydal na cestu. Šel celé odpoledne, přes údolí i hory, a mířil ke vzdálenému jezeru, jež se třpytilo v odpoledním slunci. Jezero bylo dlouhé a úzké a od prostředka se rozšiřovalo jako rybí ocas. Uprostřed byl malý ostrůvek a na něm rostly vysoké borovice, rýsující se proti horám za vodou. Slunce již přece jen hřálo a Tarantio si sundal těžkou kazajku a položil ji na plochu skálu.

"Kdy budeme jíst?" chtěl vědět Jašek. Tarantio o něm věděl od chvíle, kdy spatřil pronásledovatele.

"Třeba bys tentokrát chytal ryby raději ty?" zeptal se nahlas.

"Moc velká nuda. A tobě to tak jde!"

Tarantio si svlékl košili a kamaše a sundal si boty, potom pomalu vstoupil do studené, čisté vody. Zastavil se a hleděl na oblázky na dně.

Touto dobou se třel pstruh a on po chvíli zahlédl samici s červenými skvrnami na bocích. Připlavala až k nehybnému muži a začala se ocasem otírat o volné kamínky, jak hloubila jamku, kam naklade jikry. Objevilo se několik samečků, rozpoznatelných podle narudlých pruhů na bocích. Tarantio, s rukama ve vodě, trpělivě čekal a snažil se ryby vědomě nevnímat. Chlad mu pronikal do kostí, cítil rostoucí podráždění z toho, že samečci krouží příliš daleko. Jen klid, říkal si. Dobrý lovec není nikdy ukvapený či nervózní.

Jeden slušně velký samec, vážící dobře tři libry, připlaval tak blízko, až se mu otřel o nohu. Tarantio se nepohnul. Ryba mu proklouzla nad ruce. Tarantio se prudce narovnal, pravou rukou pstruha podebral a vyhodil ho na břeh, kde se plácal v hlíně. Ostatní ryby okamžitě zmizely. Tarantio vyšel na břeh, rybu zabil a zkušeně vykuchal.

"Dobrá práce," pochválil ho Jašek.

Tarantio připravil ohýnek, nahý se posadil na skálu a připravil si večeři. Pstruh měl nevýraznou chuť. Někdo by ho vydával za pochoutku. Tarantio si přál mít aspoň špetičku soli.

Když slunce zapadlo, prudce se ochladilo. Tarantio se oblékl a opět přisedl k ohni.

Měl toho nechat už vloni, když se Karis připojila k Romarkovi. Vévoda z Marky byl špatný generál a hrozný lakomec. Když Karis velela protivníkovi kavalérii, žoldníci patrolující podél hranic měli prachbídne vyhlídky. Uvažoval o těch šesti tisících zlatých. Co s tolika penězi bude dělat? Zazubil se do slábnoucího světla. Karis nebyla žádná selka. A zřejmě ji nebavilo ani to, co lidé mínili dobrým životem. Vždycky nosila špatně padnoucí šaty, jen její zbroj vypadala nákladně. Ach, a její koně, jak si vzpomínal. Tři valaši, všichni přes šestnáct pěstí v kohoutku. Skvělí koně, silní, hrdí a neohrožení v boji. Žádný ji nestál méně než šest set stříbrných. Sama však nenosila žádné šperky, brože ani náramky, ani netoužila vlastnit nějaké pozemky. Co uděláš se vším tím zlatem? přemítal.

"Ty jí prostě nerozumíš," prohlásil Jašek.

"A ty snad ano?"

"No ovšem."

"Tak mi to vysvětli."

"Pohání ji něco z minulosti - jak by asi byl řekl Gatien. Traumatizující zážitek nebo tragédie. Kvůli tomu není ráda ženou a snaží se svou ženskost ukrýt pod mužskou zbrojí."

"Gatien by to určitě neřekl takhle prostě."

"Pravda," souhlasil Jašek, "byl to starý žvanil."

"A skvělý otčím. Nikdo jiný nás nepřijal."

"Dostal písaře, kterému nemusel platit, a někoho, kdo poslouchal ty jeho nekonečné příběhy."

"Nevím, proč předstíráš, žeš ho neměl rád. Byl na nás hodný."

"Byl hodný na tebe. Mou existenci neuznal, jen jako imaginárního přítele, kterého sis vymyslel."

"Možná to taky jsi, Jašku. Napadlo tě to někdy?"

"Překvapilo by tě, covšechno mě napadá," sdělil mu Jašek.

Tarantio přiložil na oheň, lehl si a pod hlavu si podložil kabát. Vycházely hvězdy a on se zadíval na souhvězdí Ohnivě tanečnice, jež svítilo nad srpkem měsíce.

"Matematicky je to všechno dokonalé, Chio," vykládal mu Gatien. "Hvězdy se pohybují po předem určených drahách, vycházejí a zapadají podle kosmického tepu." Tarantio ohromeně naslouchal moudrostem bělovousého starce.

"Táta mi vyprávěl, že to jsou svíčky bohů," řekl.

Gatien mu rozcuchal vlasy. "Zřejmě ti pořád chybí, že ano?"

"Ne, byl to slaboch a hlupák," prohlásil Tarantio. "Sám se oběsil."

"Byl to dobrý člověk, Chio. Život k němu nebyl laskavý."

"Vzdal se. Vzdal!" vybuchl chlapec. "A vůbec mě neměl rád. A je nám jedno, že je pryč."

"Ano, to je," souhlasil Gatien, jenž ho špatně pochopil. "Ale nebudeme se kvůli tomu hádat. Život umí být tvrdý a mnoho duší je do něj špatně vybavených. Tvůj otec propadl třem kletbám. Lásce, jež dokáže být největším darem, jaký mohou nebesa nabídnout, nebo horší než černý jed. Pítí, které, stejně jako kočovný apatykář, hodně nabízí a nic nesplní. A menšímu majetku, bez něhož by si nemohl dovolit pochybné potěšení z láhve." Gatien si povzdechl. "Měl jsem ho rád, Chio. Býval to laskavý člověk, miloval poezii a uměl nádherně zpívat. Ale dost těch plačtivých řečí. Máme práci."

"Proč píšeš ty svoje knížky, mistře Gatiene? Nikdo je nekupuje."

Gatien výmluvně pokrčil rameny. "Jsou to moje památníky pro budoucnost. A jsou nebezpečné, Chio, mocnější než kouzla. Nevykládej nikomu, co jsi u mě četl."

"Co může být nebezpečnější než kouzla, mistře Gatiene?"

"Pravda. Lidé se raději oslepí rozpálenými železy, než by jí čelili."

Tarantio se podíval na plamínky svého ohýnku a vzpomněl si na obrovský požár, který pohltil dům mistra Gatiene. Znovu viděl vojáky vévody z Marky s loučemi v rukou a s nesmírným smutkem si připomněl, jak starce vběhl do hořícího domu v zoufalé snaze zachránit své životní dílo. To poslední, co z mistra Gatiene viděl, byla ječící lidská pochodeň, s vousy a šaty v plamenech, klopýtající kolem oken v horní chodbě.

Do té doby byl Jašek pouze hlasem bez těla v jeho hlavě. Poprvé ho uslyšel, když se díval na tělo svého otce, visící ze zábradlí balkonu, s nafouknutým, zčernalým obličejem a kalhotami potřísněnými močí.

"Nám na něm nezáleží," řekl ten hlas. "Byl to slaboch a neměl nás rád."

Ale když uhořel Gatien, Jašek si našel cestu do hmotného světa. "Pomstíme ho," sliboval.

"Nemůžeme!" namítl Tarantio. "Žije na hradě, obklopený strážemi. Nám... mně... je teprve patnáct. Nejsem voják, nejsem zabiják."

"Tak to nech udělat mě," navrhl Jašek. "Nebo jsi zbabělec?"

Dvě noci poté se Jašek přikradl k hradbám vévodova hradu, přešel je a proklouzl kolem spících hlídek. Dostal se k točitému schodišti ústícímu do hlavní chodby tvrze. Tady žádní strážníci nebyli. Vévodovu ložnici osvětlovala jediná lampa. Vévoda spal v obrovské posteli se čtyřmi sloupky. Jašek jemně odhrnul saténové prostěradlo a obnažil vévodův tlustý hrudník. Bez sebemenšího zaváhání mu vrazil malý nožík rovnou do srdce. Vévoda se vymrštil a otevřel pusku. Pak se zhroutil.

"Gatien byl náš přítel," řekl Jašek. "Shnij v pekle, ty syčáku!"

Starý vévoda bez dalšího zvuku zemřel, ale povolily mu svěrače a místností se nesl odporný puch. Jašek se posadil a díval se na mrtvolu. Vytáhl Tarantia, aby se rovněž pokochal. Tarantio si vzpomněl na obličej svého otce, celý nafouknutý, s vyčnívajícím jazykem a provazem pevně utaženým kolem krku. Smrt byla vždycky ošklivá, ale tentokrát měla sladkou příchut', již pocítil i Tarantio.

"Už nikdy," zašeptal Tarantio. "Už nikdy nikoho nezabiju."

"Nebudeš muset," ujistil ho Jašek. "Udělám to za tebe. Moc se mi to líbilo."

S nápoem síly Tarantio vyrvál Jaškovi vládu nad tělem. Pak uprchl z hradu, zmatený a nejistý. Vyrostl na přibězích o hrdinech, rytířích a ušlechtilosti. Žádný hrdina by nikdy necítil to, co on teď. Ten prudký výbuch radosti, který zakusil Jašek, naplnil patnáctiletého mládence odporem. Ale i on tu radost pocítil.

Ted' u jezera, s hlavou plnou neveselých vzpomínek, nemohl Tarantio usnout, a když si konečně zdříml, opět se mu zdálo o staříkovi. "Pravda pálí, Chio," říkal. "Pravda je jasné světlo a moc bolí."

V noci přšelo, déšť udusil oheň, a Tarantio se probudil celý prochladlý a třásl se. Vstal, uklouzl a praštil sebou na břicho do bláta. Hlavou se mu nesl Jaškových smích. "Ach, sžít se s přírodou," poškleboval se démon. Tarantio zaklel. "No tohle," pravil Jašek. "Snaž se zachovat si smysl pro humor."

"Ty máš rád humor?" zeptal se Tarantio. "Tak se zasměj." Zavřel oči, otevřel vnitřní stezky a propadl se do sebe. Jašek se ho snažil zarazit, jenomže Tarantio to provedl tak rychle a nečekaně, že dříve než mohl Jašek povolát svou obranu, vrhlo ho to do vlády nad mokrým, třesoucím se tělem.

"Ty všiváku!" prskal Jašek a po tváři se mu řinula voda.

"Snaž se sžít s přírodou," poradil mu vesele Tarantio, v bezpečí a v teple uvnitř své mysli. Jašek se pokusil o totéž a pokoušel se vytáhnout Tarantia z jeho útočiště, ale nevyšlo mu to. Ted' byl Jašek vzteky bez sebe, a tak se uchýlil pod korunu rozložitého dubu. Obrovský strom kdysi zasáhl blesk a rozrazil mu kmen, dub však kupodivu přežil. Jašek zalezl do štěrbiny. Dospělý muž tu neměl moc místa, ale on si sundal opasek s meči, opřel se zády o suchou kůru a díval se, jak venku leje.

"Už jsem to pochopil, Chio," pravil Jašek. "Ted' mě pusť zpátky. Je mi zima a nudím se."

"Mně se tady líbí."

Venku lilo jako z konve a v dále zaduněl hrom. Jašek zaklel. Kdyby do stromu znovu udeřil blesk, usmažil by ho zaživa.

Znovu zaklel. Pak se zazubil. Došel k závěru, že celý život je náhoda. A nakonec, aspoň prozatím, unikl dešti a větru.

"Dobrá, už se můžeš vrátit," řekl Tarantio a snažil se nedat najevo strach.

"Kdepak. Právě si zvykám," odmítl Jašek. Zablýsklo se a blesk ozářil jezero a ostrov uprostřed. Jašek vycenil zuby ve vlčím úsměvu. "Pojď si!" křikl. "Udeř do mě, jestli se odvážíš!"

"Ty chceš, abychom umřeli?" zeptal se Tarantio.

"Je mi to celkem jedno," opáčil Jašek. "Třeba právě proto jsem nejlepší."

Bouře ustala tak náhle, jako začala, a na čisté obloze jasně zazářil měsíc. "Tak pojď, bratře," řekl Jašek. "Vyjdi ven do světa bláta a prostřednosti. Už jsem si užil dost legrace."

Tarantio se ujal vlády, vylezl rychle ven, ale ještě se otočil a v díře nasbíral suchou kůru a dříví. S tím založil nový oheň.

"Mohli jsme být v paláci," připomněl mu Jašek. "V té velké měkké posteli se saténovým povlečením, v komnatě se stříbrnými zrcadly."

"Byl bys ji zabil, Jašku. Nepopírej to. Cítil jsem, jak po tom toužíš."

Vévoda z Corduinu mu poslal slavnou kurtizánu, lady Miriak. Zlatovlasou Miriak. Její umění bylo opojné. I bez těch zrcadel by to byla nejpozoruhodnější noc jeho mladého života, ale v nich Tarantio viděl, jak se miluje a je milován, ze všech možných úhlů, na což nezapomene, co živ bude. Povzdech si.

Ale na vrcholu vášně pocítil Jaškův hněv a žárlivost. Čirá síla jeho emocí ho vyděsila.

A Tarantio uprchl z náruče Miriak a obrátil se zády k příslibu bohatství.

"Byl bych se stal skvělým bojovníkem," poznamenal Jašek. "Mohli jsme být bohatí."

"Proč jsi ji chtěl zabít?"

"Ona pro nás nebyla dobrá. Málem ses do ní zamiloval, a ona do tebe taky. Kurtizána nemohla odolat mladému panici s nebezpečným mečem. Hladila tě po tváři, když jsi plakal. Jak dojemné! Jak odporné! Proto jdeme do Corduinu? Navštívit tu čubku?"

Tarantio si povzdechl. "Ty doopravdy neexistuješ, Jašku. Jsem šílený. Jednou to někdo pozná. Pak mě někdo zamkne nebo oběsí."

"Já existuju," tvrdil Jašek. "Jsem tady. Vždycky tu budu. Sigellus to věděl. Často se mnou mluvil. Měl mě rád!"

S rozbřeskem přišel hlad. Tarantio se hodinu pokoušel chytit dalšího pstruha, jenže neměl štěstí. Nabral dvoulibrovou samičku, ale ona se mu vykroutila, předvedla půvabné salto a vrátila se do hlubin. Tarantio se osušil, oblékl se a zamířil do kopců.

Na horách byl řidší vzduch a vítr ho studil do tváře. Podzim se rychle blížil a za pár krátkých týdnů napadne první snih. Tarantio pomalu, opatrně šplhal do prudkého srázu a vyhýbal se balvanům, jichž tu bylo plno. Mimoděk ho napadlo, jak se sem ty balvany dostaly, protože to nebyl stejný kámen jako na útesech okolo. Mnoho mělo na spodku hluboké rýhy, jako by je tam náhodně vytesal kameník.

"Výbuch sopky," poučil ho Jašek, "hodně dávno. Gatien o nich mluvil, ale tebe geologie moc nezajímala."

"Vzpomínám si, že tebe hodně bavily tyhle příběhy o zemětřesení a sopkách. Smrt a zkáza tě vždycky fascinovaly, Jašku."

"Smrt je jediná jistota."

Slunce se vydalo na dlouhou, pomalou cestu k západu a Tarantio konečně dorazil na rovinu, kde se zastavil k odpočinku. Na travnatém pahorku se objevilo několik králíků a on jednoho zabil vrhacím nožem. Našel si plochý kámen, králíka stáhl a pak vyndal vnitřnosti a oddělil srdíčko a ledvinky. Opodál tekla potůček a na jeho břehu našel kopřivy a za nimi i trs divoké pažitky. Další pátrání mu přineslo hotový poklad v divoké cibuli. Vrátil se do svého tábora a připravil oheň. Když se pořádně rozhořel, odřízl dva kusy březové kůry a rozvětveným klacíkem přidržel jeden větší kus kůry nad plameny, aby se nahřál a snáze stácel. Opálil kůru a zkušeně z ní vyrobil misku. Totéž provedl s druhým kusem kůry, ale byl netrpělivý a kůra praskla. Zaklel. Pečlivě si vybral a odřízl další kus kůry.

První misku naplnil vodou z potoka, vrátil se k ohništi, založil další oheň a neustále přikládal suché větvičky. Když byl dostatek horkého popela, postavil misku na oheň a přihodil hrst kopřiv, nasekanou pažitku a cibulky. Nad první oheň napíchl králíka. Maso bylo tučné a křehké a on ho polovinu snědl hned a druhou půlku natrhal a naházel do misky s horkou vodou.

V takové výšce nad mořem voda rychle zavřela a Tarantio musel jít třikrát pro další, aby se mu dušený králík nepřipálil. Misky z kůry nehofely - pokud plameny nevystoupily nad hladinu vody v nich.

V žoldněrském táboře nechal několik skvělých měděných kotlíků a různé kuchyňské náčiní, jež za léta nashromáždil. Jenže když Karisini kopiníci zaútočili, neměl čas myslet na své věci.

Nakonec si lehl a hleděl na oblohu. Bylo těžké soustředit se na dobu, kdy nebyly války. Skoro třetinu života pochodoval od jednoho bojiště k druhému, zatímco Jašek a ostatní bojovali, aby udrželi či dobyli nějaké město - útočili na nepřítel či odolávali útoku.

Zde v horách mu takové ubohé rozmíšky připadaly vzdálené. A rovněž kouzlo krasavic jako lady Miriak. Jašek měl pravdu. Zamiloval se do ní a často na ni myslel, vzpomínal na její hedvábné hebkou plet' a sladké rty. Bylo mu jedno, že je kurtizána, děvka pro urozené. Měl dojem, že za tím cosi spatřil, cosi hlubšího a trvalejšího.

"Takový romantik, bratříčku. Při prvním záblesku zlata se vrhne na záda a roztáhne nohy. Tvého zlata nebo zlata kohokoli jiného. Jí by to bylo jedno."

"Říkals, že se do mě zamilovala," připomněl mu Tarantio.

"Zamilovala se do panice, to jsem říkal. To ji došlo. Po nějaké době bys ji začal nudit."

"Jenomže to se nikdy nedozvíme, že?"

Za soumraku snědl dušeného králíka se zeleninou. Byl hořký a dobrý, jen vzpomínka na poslední jídlo mezi žoldněři, které bylo osolené, mu kazila radost. Jašek se odmlčel, za což byl Tarantio vděčný. Stále ho cítil, ale byl rád, že se s ním nemusí bavit.

Ráno pokračoval v cestě přes úzká údolí zarostlá olšemi, břizami a borovicemi. Vyjasnilo se a slunce svítilo na bezmračné obloze, až se sníl na vzdálených vrcholcích třeptil jako bílý oheň.

V duchu byl daleko od bitev a válek, vzpomínal na klidné časy u Gatiena, kdy pátral ve starobylých textech a snažil se najít smysl ve zmučených dějinách tohoto úrodného kontinentu. Pokud války někdy skončí, stanu se učencem, rozhodl se.

Vzápětí však uslyšel Jaškův posměšný smích.

2

TŘI STA MIL NA SEVEROVÝCHOD, UPROSTŘED nově vzniklé pouště plné pustých skalisek, se na vrcholk toho, co kdysi bývala hora Capritas, šplhal štíhlý plavovlasý muž. Zelený plášť měl obnošený a roztrhaný, podrážky střežnic ošlapané, až byly tenké jako papír. Duvodas Harfeník se zastavil na vrcholku a snažil se potlačit silící osamění a zoufalství. V mírném obličejí a něžných šedozelených očích se mu odrážel smutek, jež cítil. V zemi nezůstala ani kapka magie. Z pláně se zvedaly černé a šedé hory bez hrstky hlíny a připomínaly zkažené zuby. Duvodas měl pocit, že tu sedí v tlamě smrti. Z nesmírné krásy lesů, potoků a zelených údolí nezůstalo vůbec nic. Maso země bylo obráno na kost, serváno rukou větší než věčnost. Čtyři eldarinská města zmizela a dokonce i šeptající vítr, vanoucí mezi vyprahlými skalami, nenašel jedinou památku na jejich existenci. Jedinou stopu. Ani rozbitý hrnek, ani náhrobní kámen, ani dětskou hračku.

Duvodas si prohlížel zubaté štíty a zastavil se u Dvojčat, dvou skalních věží, jež po celá staletí tvořily elegantní pozadí městu Eldarisa. Když eldarinské děti dospěly do určitého věku, většina z nich vyšplhala na Bizhu, levou skálu, a potom přeskočila osm stop daleko na drsnou římsu na vrcholku sousedního Puzhaku. Věže krásily Kouzelný park a rostlo tu mnoho nádherných květů. Teď byl všude jenom mrtvý kámen. Nevyrostlo tady jediné stéblo trávy a Duvodas nemohl ani svými vzpomínkami dostat do pustiny květy. Nakonec vstal a vybalil harfíčku.

Uvažovat o hudbě v tak chladné a prázdné krajině bylo téměř rouhání, ale hudba byla vše, co měl, a tak štíhlými prsty prohrábl struny a vyslal mezi skály proud melancholických tónů. Zavřel oči a zazpíval Elydinu píseň, o její lásce k lesnímu králi, a lámajícím se hlasem došel až ke sboru na rozloučenou, kde Elyda stojí u temné řeky a dívá se, jak černá noční bárka odnáší tělo jejího milého na věčnost.

Píseň skončila. Duvodas harfu zabalil a hodil si ji na ramena.

Sešel dolů a vydal se po cestě, která kdysi vedla lesem. Rychle kráčel k vzdálené pláni. Před osmi lety tudy spěchal pod převýšenými větvemi, díval se na skvrny světla na pěšině a poslouchal neutuchající hudbu potoků a řeky. Tehdy se vzduchem nesl sladký ptačí zpěv a omamovala ho vůně lesa. Teď mu kolem nohou vířil prach a hřbitovní ticho nenarušil jediný zvuk.

Šel skoro celý den, mířil k severovýchodu. Za soumraku zahlédl dlouhou černou čáru země, jako deset stop vysokou hráz chránící před hrozbou moře. Táhl se na míle. Dorazil k ní, když už byla skoro tma, vyškrábal se po svahu a nahoře se zastavil. Tady bývala nejsevernější hranice území eldarinů. Země bývala zahalená mlhou a chráněná kouzly a právě tady oně podzimní noci Duvodas procházel. Ještě tu stály duby, ale už to nebyl les. Mnoho stromů zabil nedostatek vláhy.

Duvodas čekal, že když bude mít opět pod nohama hlínu, uleví se mu, jenže opak byl pravdou. Vůně trávy, zvlhlé, jak nedávno pršelo, tvořila trpký protiklad k pustině, již nechal za sebou.

Vydal se na další cestu mezi stromy. Před osmi lety přišel do vesnice, vzkvétající zemědělské osady na březích řeky Cruin. Na rozdíl od huňatých eldarinů, kteří ho vychovali, byl Duvodas člověk a mohl chodit mezi lidskými rasami beze strachu. Přesto, bez peněz, nebyl vítáný a nikdo mu nenabídl nocleh. Dokonce ani miskou polévky. Vesničané se na něj dívali s podezřením, a když nabídl, že za večeri zazpívá, řekli mu, že hudbu nepotřebují.

Unavený a hladový Duvodas pokračoval v cestě. Teď se opět ocitl na kraji vesnice. Domy byly opuštěné a čtyřicet stop široké říční koryto vyschlé a rozpukané.

Ta strašná síla, která vyrvala půdu z hor, vysála řeku dosucha. Bez vody přestala být krajina úrodná. V měsíčním světle Duvodas viděl, že vesničané se marně snažili vykopat studny, aby své obilí zavlažili.

Duvodas se na noc uložil v opuštěné stodole a s prvními paprsky slunce vyrazil na vysočinu. Vzpomínal na to, jak laskavě ho přijal lovec a jeho rodina, jejichž dlouhý srub stál v úžlabině na kraji lesa. Před osmi lety tam dorazil celý promočený a v bídné náladě, obětí hladu a zoufalé únavy. Když mu vstříc vyběhl obrovský hafan s vyceněnými zuby, neměl Duvodas čas reagovat. Jednu chvíli stál a vzápětí do něj narazil pes a srazil ho na zem. Při pádu si vyrazil dech, a tak pod těžkým mastifem jen bez hnutí ležel a poslouchal, jak tiše vrčí. Kdosi na psa zavolal a on Duvodase neochotně pustil.

"Musíš tady být cizí, příteli," pokračoval majitel psa. Popadl Duvodase za ruku a pomohl mu vstát na nohy. V měsíčním světle to vypadalo, že se mu ve vlasech lesknou ocelové vločky a světlé oči mu zářily jako stříbro.

"To opravdu jsem," přiznal Duvodas. "Jsem... minstrel. Rád bych ti zazpíval nebo povyprávěl oplátkou za..."

"Nemusíš zpívat," přerušil jej lovec. "Pojď, ve srubu máme jídlo a teplo."

Ta vzpomínka mu zvedla náladu. Kráčel dál a těsně po poledni dorazil ke srubu. Byl takový, jak si ho pamatoval, dlouhý a nízký, s drnovou střechou, i když novější část, přistavěná pro děti, již byla také omšelá, ztratila svou novotu a splynula se starými základy. Dveře byly otevřené.

Duvodas rychle prošel zeleninovou zahrádkou a vstoupil. Uvnitř byla tma, ale zaslechl tiché zasténání a zahlédl lovce.

Byl nahý a ležel na podlaze před krbem. Duvodas u něj poklekl. Muž měl rozpálenou a suchou kůži a na krku, v podpaždí a ve slabinách mu vyrazily černé morové boule. Jedna praskla a na kůži vytékal hnis a krev. Duvodas ho nechal ležet a zamířil do zadních pokojů. Lovcova žena tam ležela v bezvědomí v posteli. Byla na kost vyhublá a také měla mor. Duvodas otevřel dveře do přistavěné části. Když tu byl naposledy, měli rodiče jen jedno dítě, devítiletého chlapce. V pokoji nyní byly děti tři, dvě holčičky a nemluvně, chlapec, všichni v jedné posteli. Chlapeček byl mrtev a děvčátka rychle scházela. Duvodas je zase zakryl.

Vyndal harfu a vrátil se do obývacího pokoje. V ústech měl sucho a srdce mu prudce bušilo. Přitáhl si židli, posadil se uprostřed místnosti, zavřel oči a hledal vnitřní klid, z něhož vycházela veškerá kouzla. Zhluboka dýchal. U eldarinů se naučil hodně, protože však byl člověk, léčivá magie k němu nikdy nepřicházela snadno. Energie se rodila z klidu a harmonie, dvojice schopností, jež člověk nikdy nedokázal úplně zvládnout.

"Žilami vám proudí plno podnětů k násilným činům," vysvětloval mu Ranaloth, když spolu seděli ve stínu Velké knihovny. "Lidé jsou v podstatě lovci-zabijáci. Chvástají se tělesnou silou a hrdinstvím. To samo o sobě není zlé, víš, ale připravuje to duši na možnost páchat zlo. Člověka odvrhne matka a jeho prvním instinktem je vztekat se kvůli tomu, že již nesmí v klidu odpočívat v jejím lůně."

"Ale můžeme se učit, mistře Ranaloth. Já se poučil."

"Poučil ses," odvětil stařec. "Jako jednotlivec, jako skvělý jednotlivec. Pro tvou rasu však nechovám velké naděje."

"Eldarinové přece taky bývali lovci a zabijáci," namítl Duvodas.

"To není tak docela pravda, Duvo. Měli jsme - a stále máme - schopnost páchat násilí při obraně svých životů. Ale netoužíme po něm. Za úsvitu našich časů, jak tvrdí naši vědci, jsme lovili ve smečkách. Zabíjeli jsme kořist a pojídali ji. Ale nikdy jsme nepáchali násilí náhodně, jako to dělají lidé."

"Jestli máte na lidi tak špatný názor, pane, proč tedy eldarinové napustili řeky kouzly, aby lidi uchránili před chorobami a morem?"

"Děláme to, Duvo, protože tolik milujeme život."

"A proč lidem o kouzlu ve vodě neřeknete? Copak by vás pak nepřestali nenávidět?"

"Ne, to by nepřestali. Nevěřili by nám a nenáviděli by nás o to víc. Teď se opět pokus dosáhnout čistoty vzdušné magie."

Duvodas se vytrhl z příjemných vzpomínek a zadíval se na lovce. Bez léčivé vody zemi zaplavily mor a mnohé choroby. Zvedl harfu, dotkl se strun a zahrál několik lehkých tónů. Srub naplnila vůně růží, těžká a opojná. Duvodas hrál dál a hudba silila. Z malé harfy vycházelo zlaté světlo, zalévalo stěny, pronikalo dveřmi a vyhánělo k nízkému stropu tančící stíny. Ve vzduchu se třpytila zrníčka prachu jako maličké dýmáky a ovzduší ve srubu -ještě před chvílíkou páchnoucí nemocí - začalo být svěží a čisté jako jarní vánek.

Na stole stál džbán zkyslého mléka. Začalo se měnit. Nejdřív ustoupila huňatá plíseň na kraji džbánu, pak se změnila struktura polotekutého obsahu, hrudky se rozplývaly a vznikalo opět husté, čerstvé mléko.

Duvodas hrál dál, nálada hudby se měnila z lehké a zpěvné v energické rytmy a taneční akordy.

Lovec tiše zasténal. Černé boláky se vytrácely. Harfeník měl obličej zalitý potem, když vstal ze židle. Aniž by přestal hrát, otevřel oči a pomalu zamířil do zadního pokoje. Hudba se přelila přes umírající ženu, přilnula k ní a vpíjela se jí do duše. Duvodase začala tížit nesmírná únava, jako by na ramenou nesl balvan, ale prsty mu tančily po strunách a ani na chvíli neuvolňovaly. Zlaté světlo harfy ozářilo postel a tváře holčiček. Té starší bylo stěží pět let.

Duvodas, téměř u konce svých sil, znovu změnil rytmus a styl, tóny byly méně složité, změnil se v prostou ukolébavku. Hrál ještě několik minut, pak dostal křeč do pravé ruky. Hudba utichla, zlatavé světlo se vytratilo.

Duvodas otevřel okno a zhluboka se nadechl, potom došel k posteli a posadil se. Holčičky klidně spaly. Harfeník položil ruku na čelo mrtvému batoletu a shrnul mu z chladného čela pramínky zlatých vlásků.

"Kéž bych byl dorazil dřív, mrňousku," povzdechl si.

Našel starou přikrývku, zabalil do ní tělíčko a ovázal šňůrou. Vynesl mrtvolku ven a opatrně ji položil na zem vedle dvou nových rovů. O strom tu byla opřená lopata. Duvodas vykopal mělký hrob a chlapečka do něj položil.

Když hrob zasypával, zaslechl za sebou pohyb.

"Jak to přijde, že jsme ještě naživu?" zeptal se lovec.

"Horečka musela ustoupit, příteli," odpověděl Duvodas. "To s tvým synem mne mrzí. Měl jsem ten hrob vykopat hlubší, ale nemám sílu."

Muž se zachvěl a vyhrkly mu slzy, ale zamrkal a potlačil je. "Tohle nám udělali eldarinové," vyhrkl přidušeným hlasem. "Poslali mor. Kéž shnijí v pekle! Proklínám je všechny! Kéž by měli všichni jenom jeden krk, rozmákl bych ho."

Pěst Browyna zasáhla do obličeje a srazila ho na zem. Před očima se mu objevila jasná světýlka. Celý zmatený se pokusil vstát, ale zatočila se mu hlava a on se zase sesul na zem. Ačkoliv mu hučelo v uších, ze svého srubu slyšel třesk rozbíjeného nádobí, a pak ho za krk popadla železná ruka. "Řekni to, ty všivej dědku, nebo ti vyříznou oči!"

"Možná to všechno byly jenom lži," ozval se jiný hlas. "Možná tam nikdy žádný zlato nebylo."

"Bylo," zavrčel první muž. "Já to vím. Platil s ním Simianovi. Malý valounky. Simian by mi nelhal, tak blbej není."

Zvedl staříka na kolena. "Slyšíš mě, ty starej hlupáku? Co?"

Browyn se pokoušel zaostřit zrak na plochý, krutý obličej, nyní jen pár palců od něj. Celý život se těšil z jednoho velkého nadání: viděl do duší lidí. V této hrozné chvíli to bylo spíš prokletí, protože když se podíval do tváře svého mučitele, viděl jen temnotu a zášť. Obraz duše toho muže byl šupinatý a poďobaný, oči rudé jako krev a špičatý modrý jazyk olizoval tenké šedé rty. Browyn poznal, že jeho život skončil. Tomuto muži nic nezabrání, aby ho zabil. V těch krvavě rudých očích nahé duše zahlédl radost z mučení.

"Slyším tě," zachraptěl a cítil v ústech krev.

"Tak kde to je?"

Už jim pověděl o jediném valounku, který našel v potoce za srubem. Tím právě zaplatil Simianovi za zásoby na loňskou zimu. Další už nenašel, i když hledal mnoho dní. Valounek musela voda spláchnout vysoko z hor a on uvízl v ohybu potoka.

Ze srubu se vynořil třetí muž. "Nic tu není, Brysi," hlásil. "Nemá skoro žádný jídlo. Třeba mluví pravdu."

"To zjistíme," opáčil Brys, vytáhl dýku a propíchl kůži Browynovi pod okem. Špička byla ostrá jako jehla a stařík cítil, jak mu po tváři stéká pramínek krve. "O který oko chceš přijít dřív, ty hovado?" zasyčel.

"Brysi!" zavolal třetí muž. "Někdo se blíží!"

Žoldněř pustil Browyna a stařík mu vděčně vypadl z pěsti, zamrkal a snažil se dohlédnout na nově příchozího. Byl to štíhlý mladík s tmavými vlasy na ježka. Přes rameno nesl těžký vlněný plášť šedé barvy a u pasu mu visely dva krátké meče. Browyn zahlédl i jilec vrhacího nože v holince. Když se válečník přiblížil, Browyn si vytřel pot z očí... ty rány mu musely otupit smysly. Cizinec neměl jednu duši - nýbrž dvě. První byla skoro zrcadlovým odrazem muže samotného, snědá a pohledná, jenom z tváře vycházelo zlaté světlo. Ale ta druhá... Browynovi pokleslo srdce. Ta druhá měla tvář mrtvolně šedou, kšticí bílých vlasů jako lví hřívu a oči žluté a šikmé, jako kočičí.

"Dobré ráno," pozdravil cizinec a položil plášť na pařez, prošel kolem žoldněřů a pomohl Browynovi na nohy. "Tohle je tvůj srub, pane?" zeptal se a Browyn otupěle kývl. "Nevadilo by ti, kdybys si tu chvíli odpočinul? Z nížiny je to dlouhá cesta a já bych ti byl vděčný za trochu pohostinství."

"Kdo si myslíš, že jsi?" zařval Brys. Cizinec se naklonil doleva a pravou nohou žoldněře kopl do břicha. Brys se zřítíl na zem a zavyl bolestí. Pustil dýku a střídavě sténal a lapal po dechu.

"Vy dva budete muset svého přítele odnést ke koni," prohodil mladý muž přívětivě.

"Zabijte ho!" supěl Brys. "Zabijte toho všiváka." Druzí dva muži se nepohnuli, ani nepromluvili.

Válečník si klekl k Brysovi. "Myslím, že tví přátelé jsou chytřejší než ty," poznamenal, zvedl žoldněřovu dýku a vrátil mu ji do pochvy, potom vstal a obrátil se ke starci. "Máš sůl?" zeptal se.

Browyn kývl a cizinec se usmál. "Nemáš ani poněti, jaká je to útěcha."

"Co to s váma, hrome, je?" zaječel Brys a vyškrábal se na kolena.

"To je Tarantio," vysvětlil mu jeden z nich. "Viděl jsem ho v tom souboji v Corduinu. Mám pravdu, že jo?" obrátil se na mladíka.

"Ovšemže máš."

"Tady není žádný zlato," ozval se jeden žoldněř. "Byli bysme ho našli."

Tarantio pokrčil rameny. "Jak říkáte."

"Chceš nás zabít?"

"Ne. Nemám náladu na zabíjení."

"No, tak já mám, ty zmrde!" zavřískl Brys a tasil meč.

"Brysy! Ne!" křičeli jeho kamarádi, ale on si jich nevšímal.

"Měl bys mi dovolit se o něj postarat," ozval se Jašek.

"Ne," odmítl Tarantio. "Sigellus nás cvičil oba a já se nebojím."

"Nepokoušej se ho odzbrojit," varoval ho Jašek. "Prostě toho čubčího syna zabij."

Žoldněř zaútočil sekem na Tarantiovu hlavu. Ten zvedl oba meče, aby výpad vykryl, jenže Brys na to byl připravený, pootočil se doleva a loktem Tarantia udeřil do tváře. Tarantio se zapotácel a chvíli viděl rozmazaně. Brys se ho znovu pokusil zasáhnout do hlavy. Čepel šla vysoko, protože Tarantio poklekl, a pak se prudce zvedl a bodl levým mečem. Brys se ho zoufale pokoušel vykryt, ale meč ho škrábl na rameni a šrám šel až na prsa. Žoldněř zacouval a zazubil se. "Jsi dobrý, Tarantio," řekl. "Ale ne dost. Já jsem lepší."

"Má pravdu, víš," přidal se Jašek. "Utahá tě a pak zabije. Nech ho mně."

Brys náhle zaútočil, hodně z vysoka. Když se Tarantio pokoušel krýt, Jašek zasyčel: "Má v levé ruce nůž!" Tarantio odskočil - a pak sám zaútočil. Ten pohyb Bryse překvapil, a než stačil zareagovat, Tarantio ho pravým mečem sekl do ruky, uťal mu tři prsty a dýka spadla na zem.

"Ty zmetku!" zavřískl Brys a vrhl se na protivníka. Tělem mu projela hrozná bolest... meč mu vypadl z ruky a on jenom hleděl na čepel, kterou měl vraženou do břicha. Zaúpěl bolestí. Podlomila se mu kolena, ale zabodnutý meč ho zadržel a zajel mu hlouběji do těla. "Nech mi mou radost!" křičel Jašek. "Tady není žádná radost," namítl Tarantio a vytáhl meč. Brys přepadl na bok. "Vezměte ho s sebou," rozkázal Tarantio zbylým žoldněřům. "A jeho koně nechte tady."

"Nechceme umřít," prosil první muž.

"Nikdo nechce umřít," podotkl Tarantio.

Muži zvedli mrtvého a přehodili ho přes sedlo hnědé klisny. Pak sami nasedli.

Když odjeli, otočil se Tarantio ke starci. "Jak vážně jsi zraněný?" zeptal se ho.

"Ani z poloviny tak vážně, jako jsem mohl být. Jsem ti vděčný. To, co říkali, je pravda. Žádné zlato tu není."

"Ne. Ale sůl ano," opáčil Tarantio unaveně.

"Měl jsi štěstí," zašeptal Jašek. "Kde bys byl, kdybys neuviděl ten nůž?"

"Mrtvý," odvětil Tarantio a zamířil ke koni mrtvého Bryse. Valach měl něco přes šestnáct pěští v kohoutku a klidně stál, když ho Tarantio pohladil po boku. Srst se mu zdravě leskla a kůži měl pevnou a pružnou. Prsa měl dobrá, přední nohy rovné, s klouby v jedné čáře, jenom měl trochu sblížená hlezna, čemuž se u lidí říkalo nohy do X. Proto si nejspíš mohl žoldněř dovolit zvíře, jež by jinak bylo dost drahé. Sblížená hlezna znamenala větší tlak na vazy na vnitřní straně kloubu. Tarantio ke koni tiše hovořil, když ho obcházel. Pohladil ho po nose a zadíval se mu do bystrých, hnědých očí. Nakonec koni zkontroloval nohy. Byly silné, žádné záněty či otoky, a valach byl nedávno okován. Tarantio se postavil za něj a zadíval se na boky. Kůň dýchal pomalu a pravidelně. "To se podívejme," prohodil Tarantio tiše a poplácal koně

po boku, "možná to byl zlý člověk, ale o tebe se staral dobře. Pokusím se o totéž."

Přistoupil k němu Browyn a prohlédl koni nozdry a hubu. "Řekl bych tak devět let," poznamenal, "a je rychlý a vytrvalý."

Tarantio pooděšel stranou a podíval se na linii hřbetu, krku a tvar hlavy. "Nebýt toho postoje, přinesl by tak čtyři sta ve stříbře. Takhle nebude stát víc než padesát."

"To nedává smysl," souhlasil Browyn. "Je to skvělé zvíře."

Stařík se konečně uvolnil a náhle se ho zmocnila nesmírná únava. Následkem šoku z přepadení se celý roztrásl. Tarantio ho vzal za ruku. "Potřebuješ se posadit," řekl. "Pojď, pomůžu ti dovnitř."

Ve srubu byl hrozný svinčík, na podlaze byly rozházené papíry, ležely tu střepy z nádobí a dvě rozbité police. U velkého krbu stála krásně vyřezávaná lavice a Tarantio k ní staříka zpola dovedl, zpola odnesl. Browyn se vděčně posadil a válečník mu donesl hrnek vody. Browyn se roztrásl. Oheň v krbu vyhasl, a tak Tarantio přihodil pár polínek a zapálil nový.

"Stáří z nás dělá hlupáky," poznamenal Browyn nešťastně. "Bývaly doby, kdy bych se klidně pustil do všech tří."

"Je to pravda?" podívil se Tarantio.

"Samozřejmě není," opáčil stařík s úsměvem. "Ale čeká se, že dědci budou něco takového říkat. Skutečná pravda je - pokud něco takového vůbec existuje - že jsem stavěl mosty a na násilí jsem si vůbec nepotrpěl. A musím přiznat, že jsem ani nikdy nechtěl něco takového umět." Upřel na mládence své bystré modré oči. "Doufám, že to nepovažuješ za urážku."

"Proč bych měl? Cítím s tebou. Chvilku si posed'. Já to tu poklidím."

Browyn, celý potlučený, se natáhl na lavici a zadíval se do ohně. Přemohl ho spánek a on snil o svém mládí a závodě, který běžel se třemi skvělými běžci. Pět dlouhých mil. Doběhl devátý, ale vzpomínka na běh po boku takových atletů mu zůstala, jako oheň ohřívající komnaty vzpomínek.

Když se probudil, okenice na okýnkách vedle dveří byly zavřené, dvě lampy, zavěšené v železných kruzích na západní zdi, byly zapálené a srubem se nesla vůně pečeného masa s bylinkami. Browyn se protáhl a posadil se, ale zaúpěl, jak ho zbolely podlitiny.

"Jak se cítíš?" zeptal se mladík. Browyn zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. Srub byl uklizený a útulný, jen rozbité police svědčily o spáchaném násilí. Nervózně otevřel vrátka svému nadání a vyhledal obraz mládencovy duše. S úlevou viděl, že má jenom jednu. Usoudil, že ho musel poplést výprask, jež utřil. Tarantiova duše byla jasná a neposkvrněná zlem, jak je to jen u lidské duše možné. Což, uvědomil si smutně, znamenalo pouze to, že temnota byla o hodně menší než světlo.

"Jmenuji se Browyn. A cítím se poněkud líp. Buď vítán v mém domě, Tarantio."

"Jsem tu rád," přiznal mladý muž. "Dovolil jsem si probrat tvé zásoby jídla. Taky jsem tu nedaleko našel růst nějakou cibuli a uvařil jsem polívku."

"Postaral ses o koně?"

"Ovšem. Dal jsem mu trochu ovsa a uvázal jsem ho za srubem."

Mlčky se najedli, potom Browyn zase na hodinku usnul. Když se probudil, upadl do rozpaků. "Dědkům se tohle stává, víš," prohodil. "Podřimujeme."

"Kolik ti je?"

"Osmdesát dva. Vypadá to divně, vid'? Že na světě, který zešilel, se může jeden stavitel mostů dožít osmdesáti dvou let, když kolem pobíhají mladí muži v plné síle s ostrými meči a rozsekávají se navzájem na kusy. Kolik je tobě, Tarantio?"

"Jedenadvacet. Ale občas se cítím na osmdesát dva."

"Jsi zvláštní mladík - jestli to tak smím říct." Tarantio se usmál a kývl. "Tu svinu jsi zabil obratně, což ukazuje, že jsi muž zvyklý na násilí. A přesto jsi mi poklidil srub, že by to pochválila i moje drahá žena - což se nedá říct o ledaskom. A vaříš líp než ona - což se naneštěstí dá říct o ledaskom. Ti muži se tě báli. Jsi slavný?"

"Oni patřili k těm, co se bojí," odpověděl Tarantio mírně, "a pověst si obvykle roste sama. Čin sám je možná žaludem, ale jakmile o něm uslyší lidé, brzy se z příběhu stane mocný dub."

"Přesto bych rád slyšel o tom žaludu."

"A já bych rád slyšel o stavění mostů. A jelikož jsem host a ty můj hostitel, mělo by mít moje přání přednost."

"Vycvičili tě dobře, chlapče," přiznal obdivně Browyn. "Myslím, že se mi líbíš. A o tom žaludu něco vím. Učil ses u Sigella Šermíře. Já ho znal, víš."

"Nikdo ho neznal," namítl Tarantio smutně.

Stařec kývl. "Ano, byl to velmi záhadný muž. Byli jste přátelé?"

"Myslím, že byli - chvilku. Teď by sis měl odpočinout, Browyne, aby se ty podlitiny mohly zahojit."

"Budeš tu, až se probudím?"

"Budu."

V nejtemnější noční hodině seděl Tarantio na podlaze u krbu a zády se opíral o lavici. Bylo nádherné ticho, člověk by snadno uvěřil, že svět, jaký znal, svět válek a smrti, je jen vzpomínkou z jiného věku. Rozhlížel se po místnosti ozářené jen mihotavými plameny z krbu. Jašek spal, a tak tu nic nehovořilo o násilí - kromě jeho mečů, ležících na vyřezávaném stole z borového dřeva.

Stařík se ho ptal na žalud jeho legendy, ale tenhle příběh Tarantio vyprávěl nerad. A kromě prvních hodin potěšení s lady Miriak nerad vzpomínal na celý ten poslední den.

"Nikdy se nepoddávej nenávisti," radil mu Sigellus. "Nenávist otupuje mysl. V boji zůstávej chladný, ať udělá protivník cokoli. Pochop, chlapče, že když se tě pokouší rozzlobit, nedělá to pro tvé dobro. Posloucháš, Jašku?"

"Poslouchá," ujistil jej Tarantio.

"To je dobře."

Tarantio si vzpomněl na jasné slunce na dvoře, světlo se odráží od ocelových cvičných čepelí, a on sám si sundává masku a ptá se Sigella: "Proč je Jašek o tolik silnější a rychlejší než já? Používáme stejné svaly."

"Já o tom taky hodně přemýšlel, Chio. Je to složitá záležitost. Před lety jsem studoval na lékaře - než jsem si uvědomil, že svou obratnost při zacházení s čepelí lépe uplatním v práci, již dělám teď. Svaly tvoří tisíce svazků vláken. Energie, již vydávají, se spotřebuje okamžitě. Proto pracují ekonomicky - tak několik set vláken naráz." Sigellus zvedl meč. "Když udělám tohle," pokračoval, "svaly se při vydávání energie stídnají. A dělají to úsporně. Ale Jašek, asi díky většímu přílivu adrenalinu, dokáže přimět svaly pracovat tvrději, na jeden příkaz zabere víc vláken. Proto se vždycky cítíš unavenější, když bojuje Jašek. Jednoduše řečeno, on vydává víc energie než ty."

Tarantio se při vzpomínce na šedovousého šermíře mírně usmál. Oheň pomalu dohořival a on si vyvolal jejich první setkání. Po povraždění lodníků se Tarantio vydal podél pobřeží do korzářského města Loretheli v naději, že najde práci na jiné lodi. Žádná volná místa nebyla, a tak asi měsíc vypomáhal na statku kousek za Loretheli a vydělal si několik mincí, které měl nyní v měšci. Po sklizni se vrátil do přístavu, chodil od lodi k lodi a hledal práci lodníka. Jenomže na moře vypluly válečné flotily vévodství a přístav byl uzavřen. Námořníky nikdo nenajímal. Tarantio právě mířil k poslední lodi u mola, když zahlédl Sigella. Ten muž byl očividně opilý. Kolébal se, jako by stál na palubě lodi, a jako oporu používal svou šavli. Proti němu stáli dva korzáři, oblečení v křiklavých kalhotách a košilích z jasně žlutého hedvábí. Oba drželi krátké šavle. Sigellus byl vysoký a štíhlý a hladce oholený. Nad ušima měl vyholené pŕlměsíce, avšak na temeni měl vlasy dlouhé, jako chochol důstojnické přílby. Na sobě měl krátký kabátec ze šedého, stříbrem vyšívaného hedvábí a tmavší šedé spodky, zastrčené do holínek pod kolena. Tarantio se zastavil a díval se, co se bude dít. Korzáři se chystali k útoku, opilce určitě rozsekají na kusy. Così na něm však upoutalo Tarantiovu pozornost. Přestal se totiž kymáčet a stál nehybně jako socha.

"Tohle není moudré," sdělil korzářům a trochu šišlal.

První útočník vyrazil a sekl vodorovně šavlí, míře šermíři na krk. Sigellus přiklekl a korzářova čepel mu zasvištěla nad hlavou. On sám pak muže škrábl na bicepsu. Na žlutém hedvábí se začala rozpíjet karmínová skvrna. Korzář, vyvedený z rovnováhy, klopýtl a upadl. Sigellus se zvedl, aby čelil útoku druhého muže. Odrazil výpad, otočil se a loktem praštil útočníka za ucho. Korzář se složil na dláždění.

Oba útočníci však vstali a znovu se blížili k Sigellovi. "Už jste předvedli svůj nedostatek moudrosti, mládenci," upozornil je Sigellus nyní chladným a vyrovnaným hlasem. "Nemusíte umřít."

"My nechceme umřít, ty starej zmetku," vyprskl první muž a z rány na paži mu crčela krev.

Jak se tak Tarantio díval, zahlédl za šermířem jakýsi pohyb. Ze stínu tiše vystoupil další korzář, se zakřivenou dýkou v ruce.

"Za tebou!" zavolal Tarantio a Sigellus se bleskurychle otočil a ťal šavlí korzářovi po krku, až mu málem usekl hlavu. Vytryskla krev a muž padl. První dva korzáři zaútočili. Tarantio se díval, jak oba umírají. Šermíř se pohyboval neuvěřitelně rychle. Pak si otřel čepel o košili jednoho mrtvého a přistoupil k Tarantiovi, jenž tu stál s otevřenou pusou.

"Děkuji, příteli," pravil a vrátil šavli do pochvy. "Pojď, oplatím ti laskavost jídlem a džbánkem vína. Vypadáš, že to potřebuješ."

Sigellus měl džbánek vína vždycky po ruce, upamatoval se Tarantio s nádechem smutku. Právě víno ho zabilo, protože když bojoval s Carlynem, šampiónem Marky, byl také opilý. Carlyn ho ponížil a několikrát sekl, než mu zasadil smrtící ránu. Jašek Carlyna okamžitě vyzval a příštího večera spolu bojovali ve Velkém sále corduinského paláce. Když Carlyn padl mrtev, nikdo nejásal, protože Jašek si se šermířem krutě a nemilosrdně pohrával, během souboje mu usekl uši a rozsekl nos...

Z krbu vypadlo poleno a skulilo se ke koberci, jež měl Tarantio u nohou. Mladíka to vytrhlo ze vzpomínání. Železnými kleštěmi poleno hodil zpátky do ohně a natáhl se na podlahu. "Když tasíš meč, Chio," vysvětloval mu Sigellus, "vždycky bojuj, abys zabil. Jiná cesta není. I raněný může zasadit smrtící úder."

"Tys s těmi korzáři nebojoval, abys je zabil. Alespoň ze začátku ne."

"Ach, to je pravda. Ale já jsem výjimečný. Jsem - a to říkám s pokorou, můj milý - nejlepší šermíř, jaký kdy žil. Ať opilý, nebo střízlivý, lepší než já nikdo nikdy nebude."

Mýlil se. Protože teď tu byl Jašek.

Sen byl tentýž. Chlapec plakal a Tarantio se ho snažil najít. Hluboko v podzemí, v kamenných tunelech Tarantio hledal. Znal tunely dobře, v horách u Prentuis pracoval čtyři měsíce jako havíř, kutal uhlí a nakládal ho na nízké vozíky. Teď však byly tunely prázdné a ve stěně se objevila puklina. Z ní vycházel tichý, ustrašený pláč.

"Démoni přicházejí! Démoni přicházejí!" křičelo dítě.

"Už jsem u tebe," odpovídal. "Zůstaň, kde jsi!"

Protáhl se puklinou a pokračoval v cestě. Měla by tu být tma jako v pytli, protože tu nehořely žádné pochodně, ale stěny vydávaly slabé, nazelenalé světlo, které rozhánělo stíny. Jako vždycky v tom snu se vynořil v rozlehlém sále, kde vysoký strop podíraly tři řady sloupů. Před ním se objevili rozedraní lidé se šedou pletí a opálovýma očima. Zprvu si myslel, že jsou slepí, ale oni neomylně mířili k němu. V rukou drželi havířské náčiní - ostré krumpáče a těžká kladiva.

"Kde je chlapec?" chtěl vědět Tarantio.

"Mrtvý. Stejně jako ty," ozval se mu v hlavě hlas. Nebyl to však Jašek. V té chvíli si Tarantio uvědomil, že je skutečně sám. Jašek zmizel.

"Já nejsem mrtvý."

"Jsi mrtvý, Tarantio," opáčil hlas. "Kde je tvá vášeň? Kde je tvá touha po životě? Kde jsou tvé sny? Co je život bez nich? Nic."

"Já mám sny!" křičel Tarantio.

"Řekni jeden!"

Otevřel ústa, ale nic ho nenapadlo. "Kde je chlapec?" zaječel.

"Chlapec pláče," odpověděl hlas.

Tarantio se s trhnutím probudil, srdce mu prudce bušilo. "Mívám sny," řekl nahlas.

"Ovšem, to máš," ozval se Browyn, "a tenhle musel být skutečně silný. Mluvil jsi ze spaní." Stařík seděl u stolu.

Tarantio vstal z podlahy. Oheň již skoro vyhasl. Mladík přihodil pár třísek a rozfoukal plamínky k životu. Browyn potom nad oheň pověsil konvici. "Jsi tuze bledý," podotkl, naklonil se blíž a pozorně se na Tarantia zadíval. "Myslím, že to spíš byla noční můra."

"To byla," přiznal Tarantio. "Mívám ji často." Protřel si oči a přistoupil k oknu. Slunce již stálo vysoko nad horami.

"Obvykle nespím tak dlouho. To musí být tím horským vzduchem."

"Ano," řekl Browyn. "Dáš si trochu šípkového čaje? Dělá ho podle vlastního receptu."

"Děkuju."

"Proč tě ta noční můra pronásleduje?"

Tarantio pokrčil rameny. "Ani nevím. Kdysi dávno jsem pracoval v dolech. Nesnášel jsem to. Spustili nás do středu země - alespoň mně to tak připadalo. Všude byl jen uhelný mour a strop tunelu se dvakrát propadl a rozdrtil pár lidí na kaši."

"A tobě se zdá, že kutáš uhlí?"

"Ne. Ale jsem zase zpátky ve stole. Slyším volat nějakého kluka. Potřebuje pomoc, ale já ho nemůžu najít."

"To musí něco znamenat," poznamenal Browyn. Došel ke krbu, vzal do ruky hadr, sundal konvici ze závěsu a vrátil se ke stolu. Nalil horkou vodu do dvou velkých hrnků a přidal mušelinové pytlíčky. Místností se nesla sladká vůně. "Sny vždycky něco znamenají," pokračoval starý pán.

"Myslím, že mně říká, abych se vyhýbal práci v dolech," usoudil Tarantio a přešel ke stolu. Browyn zamíchal obsahem v hrnečcích a vyndal pytlíčky. Mládenec ochutnal čaj. „le dobrý," podotkl. "Chutná po jabkách."

"Jak tahle válka skončí?" zeptal se náhle Browyn.

Tarantio pokrčil rameny. "Až lidi unaví bojování."

"Viš, proč začala?" zeptal se Browyn.

"Jistě. Eldarinové nás chtěli všechny zotročit."

Browyn se zasmál. "Aha ti zlí eldarinové. Démoni. Se svými strašnými kouzly a tajemnými zbraněmi. Ztracená pitomost! Zastav se a přemýšlej, Tarantio. Eldarinové jsou starobyílí lidé. V těchhle horách přebývají celá tisíciletí. Kdy naposled vyvolali válku? Podívej se do dějin. Bývali to utečenci, kteří se drželi svých věcí. Jejich zločin měl vypadat hrozně. Tuhle válku ale začala chamtivost, závist a strach. Na její ukončení bude potřeba hrdina. Proč jsi válečníkem, chlapče? Proč hraješ jejich hru?"

"Jaké jiné hry se tu hrají, Browyne? Člověk musí jíst."

"A ty nevidíš konec tomu šílenství?"

"Nepřemýšlím o tom. Už tak je dost těžké zůstat naživu."

Browyn se zatvářil zklamaně. Pak dolil hrnky, přidal i pytlíčky a chvíli mlčel. "Já tam byl, viš, před sedmi lety. Když svaté vojsko vytáhlo k hranicím eldarinů. Měli jsme i čaroděje, kteří tvrdili, že znají kouzlo, které prorazí magickou přehradu. Přetékali jsme spravedlivým hněvem proti eldarinům a věřili jsme všem těm lžím o tom, jak se připravují k válce. Taky jsme byli rozrušení kvůli té vesnici, kterou vyvraždili: ženy a děti rozervali na kusy eldarinské drápy. Tři roky nato jsem mluvil se zvědem, který tam dorazil první. Tvrdil, že tam žádné stopy po drápech nebyly. Vesničany zabily meče a šípy a útočníci je obrali o stříbrňáky i měďáky do posledního. My to ale tehdy nevěděli. Naši vůdcové nás krmili povídkami o eldarinské krutosti."

Já tu však ztrácím nit příběhu... Z místa, kde jsem tehdy stál, jsem nad mlhou viděl zelené hory, lesy a pole a v dálce věže překrásného města. Potom se z mlhy vynořil jakýsi stařík a zastavil se před našimi bojovníky. Byl celý shrbený a srst na obličejí měl bílou. Vypadal jako vlk z pohádky. „Proč tohle děláte?" zeptal se nás.

Ale nikdo mu neodpověděl. Jeden mládenec roztočil prak a vystřelil. Kámen starce zasáhl do čela a on se zapotácel a zmizel zpátky v mlze. Vojáci zaútočili, jenže narazili na neviditelnou stěnu, která oddělovala hory eldarinů od údolí lidí. Tehdy vystoupili kouzelníci a začali zařikávat. Za nimi čekalo deset tisíc vojáků. Najednou se zablesklo a mlha kolem bariéry zmizela. Byla to překvapivá chvíle, Tarantio. Slunce jasně svítilo na holou krajinu. Kam až oko dohlédlo, byly jen šedé skály. Nikde žádná tráva, lesy ani pole. Žádné město. Napravo byla řeka, která ještě před chvílí zavlažovala údolí. Osmdesát stop široká a velmi hluboká. Teď nebylo po vodě ani památky a my se jen dívali, jak se poslední vlaha vsakuje do říčního dna. Eldarinové byli pryč. V okamžiku. Pryč! Země před námi byla zničená a my stáli na kraji asi deset stop vysokého hliněného valu.

Vydali jsme se do hor a hledali je. Nebyli nikde k nalezení. Nakonec se pátrací oddíl vrátil s jediným eldarinem. Byl to ten stařec. Chytili ho, když se schovával v jeskyni. Měl s sebou Perlu." Při té vzpomínce mu zazářily oči. "Byla nádherná, velká jako pěst a měňavá- opálově šedá, červánkově růžová, sněhobílá... Mohl jsi z ní cítit energii. Ale odbočuji... Démonská válka skončila dřív, než začala, a naše vojsko o síle deset tisíc mužů zabilo jediného dědu. Během několika týdnů začala nová válka, válka o Perlu. Kolik tisíc lidí od té doby zemřelo? Na mor, hlad a sucho? A ke konci jsme se nepřiblížili ani o kousek. Tak co, nechteš bys měnit svět?"

"Já ho změnit nedokážu," namítl Tarantio.

Mlčky dopili, pak vyšli ven do slunce. "Něco bych ti rád ukázal," řekl stařík. "Pojď se mnou." Společně zamířili do kopce po staré jelení stezce mezi vysokými borovicemi. Nahoře byla mýtiny a uprostřed, na lešení, stál rybářský člun s lesklými, nádherně přitesanými boky. Měl ústřední kajutu a vysoký stěžeň, na němž nevisela žádná plachta. Plavidlo bylo celých čtyřicet stop dlouhé. Tarantio chvíli jen užasle hleděl, pak zamířil k žebříku opřenému o lešení. Rychle vyšplhal na palubu člunu. Browyn jej následoval. "Co myslíš?" zeptal se.

"Je nádherný," vydechl Tarantio. "Ale jsme míli nad jezerem. Jak ho spustíš na vodu?"

"Nechci ho spouštět na vodu. Jenom jsem ho chtěl postavit."

Tarantio se zasmál. "Tomu nevěřím," pravil. "Stojím na palubě lodi na hoře. To nedává smysl."

Browyn se přestal usmívat. "Smysl? Proč by to mělo dávat smysl? Já vždy snil o tom, že postavím člun. Teď jsem si svůj sen splnil. Copak to nechápeš?"

"Ale člun potřebuje vodu," namítal Tarantio. "Jenom tak může splnit svůj účel."

Browyn rozzlobeně zavrtěl hlavou. "Nejdříve mluvíme o smyslu, teď o účelu. Ty jsi válečník, Tarantio. Jaký smysl má válka? Jaký účel? Tenhle člun je můj sen. Můj. Proto je na mně, abych řekl, jakému účelu poslouží." Popošel blíž a položil mladíkovi ruce na ramena. "Viš," řekl smutně, "ty neuvažuješ jako mladý muž. Předčasně jsi zestárl. Mladý muž by můj člun pochopil. Pojď, vrátíme se do srubu. Mám práci. A ty se musíš vydat na cestu."

V té chvíli se probudil Jašek a Browyn ucouvl a z obličeje se mu vytratila krev. Tarantiova duše se rozmazala, pozměnila a rozdělila. Nalevo teď byl mrtvolně šedý obličej s hřívou rozčezených bílých vlasů. Browyn se podíval do šikmých žlutých očí a nejistě zamrkal.

3

BROWYN TARANTIOVI VĚNOVAL STARÝ KOTlík, dva cínové talíře a hrnek, odřený batoh a kůži ovinutou čturu s vodou. Tarantio si připjal meče. "Děkuji ti," pravil na rozloučenou. Vyšel ze srubu a zamířil k hnědákovi, jenž patřil mrtvému Brysovi.

Tarantio koně nasedlal a batoh zavěsil na sedlovou hrušku. "Vyrazím. Ale ještě než odjedu, pověz, proč tě to, co jsem řekl, rozzlobilo? Co jsi ode mě čekal, Browyne?"

"Viš, co se mi líbí na mladých?" opáčil stařík. "Jejich láska k životu a schopnost vidět něco za obyčejnými věcmi. Podívají se na svět a uvidí, co se nedá udělat. A pak se o to pokusí. Často jsou nadutí a jejich nápady padají z nebe jako unavení ptáci. Oni to však zkoušejí dál, Tarantio."

"A ty mě považuješ za nehodného, protože nechápu, jaký smysl má postavit loď na hoře?"

"Ne, ne! Nepovažuji tě za nehodného," bránil se Browyn. "Jsi dobrý člověk a riskoval jsi, abys mě zachránil. A smutný nejsem z toho, jak jsi zareagoval na můj člun, ale z toho, jak reaguješ na samotný život. Boží zuby, člověče, jestli svět nedokážou změnit mladí, tak kdo?"

Tarantio se při pohledu do jeho upřímných šedých očí rozzlobil. "Znáš mě pár hodin, Browyne. Vůbec nic o mně nevíš. Nemáš ponětí, kdo jsem a čeho jsem schopný."

V té chvíli se probudil Jašek a Browyn ucouvl a z obličeje se mu vytratila krev. Tarantiova duše se rozmazala, pozměnila a rozdělila. Nalevo teď byl mrtvolně šedý obličej s hřívou rozčezených bílých vlasů. Browyn se podíval do šikmých žlutých očí a nejistě zamrkal.

"Já nechci zemřít, nechci," zachraptěl a hlas se mu strachy třásl.

"O čem to mluvíš? Já tě nezabiju."

"On mě vidí," ozval se Jašek. "Není to tak, dědo?"

"Vidím tě," přiznal Browyn.

Tarantio chvíli jenom ohromeně stál. "Ty... vidíš Jaška? Opravdu?"

"Ano. Mám takové nadání, vidím duše. Pomáhalo mi to v životě... vím, komu můžu věřit. Nezabíjej mě, Tarantio. Já to nikomu nepovím."

"Jak vypadám, dědo? Jsem švihák?"

"Ano. Jsi krasavec."

"Nemůžu tomu uvěřit... takže on existuje," vydechl Tarantio. "Nejsem šílený." Došel k dubové lavici pod bukem a posadil se. Browyn zůstal stát. Tarantio na něj kývl. "Už jsi někdy viděl člověka, co má dvě duše?" zeptal se.

"Jenom jednou. Stál na lešení se smyčkou kolem krku."

"Máš tušení, jak se mi... nám to stalo?"

"Ne. Ušetříš mě, Tarantio? Už jsem stejně skoro mrtvý."

"Dobré nebe, Browyne! Necháš už toho? Nechci ti ublížit ani v nejmenším. Proč bych to dělal?"

"Ne ty... ale on. Jašeklme chce zabít. Zeptej se ho."

"On to ví, Chio. Musí zemřít. Udělám to rychle a bezbolestně."

"Ne. To není nutné. Není nebezpečný. Copak tebe by skutečně potěšilo zabít bezmocného staříka?"

"Ano."

"Proč?"

"Lhal mi. Říkal, že jsem švihák. Jsem šereda, Chio. Viděl jsem mu v očích svůj odraz."

Tarantio cítil, jak se Jašek napíná, snaží se protlačit na svět, ale zahnal ho zpět. "Mor na tebe!" ječel Jašek. "Pusť mě ven!"

"Ne," odmítl Tarantio nahlas.

"Jednou, Chio. Jednou si najdu způsob, jak se osvobodit."

"Ale ne dnes, bratříčku." Podíval se na Browyna a unaveně se usmál. "Jsi v bezpečí, dědo. Ale já už bych měl jet."

"Velká škoda, že eldarinové zmizeli," poznamenal Browyn, když se Tarantio vyhoupl do sedla. "Myslím, že jejich kouzla by vám pomohla oběma."

"My nepotřebujeme pomoc. Jsme - jestli ne šťastní - tak celkem spokojení. Jašek není skrz naskrz špatný, Browyne. Občas z něj cítím i dobro."

Stařík neřikal nic. Ani nezamával, když Tarantio pobídl koně a vyjel z mýtiny.

Tarantio sjel dolů do údolí a tam, na rovině, pustil koni uzdu. Hnědák vyrazil cvalet a Tarantio cítil čistou radost, když se hnali otevřenou plání. Po chvíli koně zastavil, sesedl a znovu ho prohlédl. Nakonec spokojeně nasedl a pokračoval v cestě.

"Mám tvář démona," promluvil náhle Jašek.

"To já nevím," prohlásil Tarantio. "Já tě nikdy neviděl."

"Mám bílé vlasy a šedý obličej. Oči mám žluté, jako kočičí. Proč vypadám takhle?"

"Nevím, jak má vypadat duše."

"Jsem démon, Chio? Jsi posedlý?"

Tarantio se nad tím zamyslel. "Nevím, co jsme, bratříčku. Možná jsem já posedl tebe."

"Byl bys šťastnější, kdybych zmizel?"

Tarantio se zasmál. "Občas si myslím, že ano. Ovšem ne často. Jsme bratři, Jašku. Je správné, že máme stejné tělo. Pravdou je, že tě mám rád. To, co jsem říkal tomu dědovi, je pravda... Vidím v tobě kus dobrého."

"Pche! Vidiš, co chceš vidět. To já bych se tě moc rád zbavil."

Tarantio potřásl hlavou a usmál se. Jašek mlčel a Tarantio jel dál. Minul vypálené pozůstatky dvou vesnic. Nebyly tam žádné mrtvoly, ale spěšně vybudovaná mohyla ukazovala, kde těla pohřbili. Pole nebyla sklizená a obilí na nich lnulo.

Na konci louky zahlédl dvě ženy, s velkými proutěnými koši procházely po polích. Když projížděl kolem, jenom ho mlčky sledovaly. Dál narazil na širokou vojenskou silnici a projel kolem pobožené poštovní stanice. Před deseti lety, jak se dozvěděl, spojovala všechna čtyři vévodství hladce pracující poštovní služba. Gatien mu vyprávěl, že dopis napsaný v Corduinu se mohl dostat tři sta mil jihozápadně do Hlobanu už za čtyři dny. A z Hlobanu do Prentuis, hlavního města Marky - pět set sedmdesát mil drsnou krajinou - za deset dní.

Dnes se žádné dopisy nedoručovaly. Vlastně každý soukromý občan, který by chtěl poslat dopis do jiného vévodství, by byl okamžitě zatčen a pak pravděpodobně oběšen. Vévodství se pustila do strašlivé války, samá bitva, nájezd, změna spojenectví, zrada a zmatek. Žoldnéři se hrnuli za řemeslem od moře na jihu v Loretheli do hor na sever od Morgallis, z Hlobanu na západě do Prentuis na východě. Jenom několik prostých válečníků vůbec vědělo, kdo je spojencem koho. Na začátku letního tažení byl vévoda z Marky spojencem vévody Sirana z Romarku proti Belliesemu, korzářskému vévodovi, a vévodovi Albreckovi z Corduinu. Belliese počátkem června změnil strany a potom se vévoda z Marky pohádal se Siranem a utvořil nové spojenectví s Alhreckem.

Málokdo pak dokázal sledovat zákruty a záchvaty vzteku svářících se šlechticů. Většina vojáků se o to ani nepokoušela. Tarantio patřil k žoldnéřskému pluku, jenž držel pevnost proti obláhatelům z Romarku a Marky. Herold přinesl zprávu o změně stran. Bylo to k smíchu. Po třech týdnech prudkých bojů se muži uvnitř hradeb - někteří, jako Tarantio, sloužící Belliesemu, ostatní Albreckovi - ocitli v překerní situaci, kdy se o hradby dělili s nepřítelem, zatímco z mužů, které se celé týdny pokoušeli zabít, se stali přátelé a čekali venku s obláhatelími stroji. Kapitánové svolali narychlo poradu, aby probrali, kdo na koho teď vlastně útočí. Část obláhatelů nyní chtěla pevnost bránit a část obránců uvnitř hradeb by na ni vlastně měla útočit. Porada trvala pět dní.

Jelikož se nemohli dohodnout, tři kapitáni přišli s novým řešením. Všechny čtyři skupiny žoldnéřů se jaly podkopávat hradby. Staré zdi nakonec nevydržely, a tudíž nebyla pevnost, která by se dala bránit, a všichni mohli odejít se zachovanou ctí.

Při obléhání padlo tři sta dvacet devět mužů. Jejich těla skončila ve společném hrobě.

Dva týdny nato byl Tarantio s tisícovkou mužů zpátky v pevnosti a opravovali hradby.

Úžasné pošetilosti války, za něž Tarantio dostával dvacet stříbrňáků měsíčně.

Po čtyřech mílech, když už se stmívalo, zahlédl Tarantio mezi stromy na západě světlo táborového ohně. Stočil koně a vjel do lesa. "Snaž se být opatrný," varoval jej Jašek. "Nemáme tu zrovna moc přátel."

"Chtěl bys tam vjet ty?"

"Děkuji, bratříčku," pravil Jašek, zhluboka se nadechl a vnímal chladný vánek na kůži. Hnědák náhle začal trojčit, uši tiskl k hlavě.

"Cítí tě," podotkl Tarantio. "Raději ho uklidni, nebo tě shodí." Jašek pohladil koně po šíji a tichým, uklidňujícím hlasem k němu promlouval. "Shod' mě, ty ošklivej parchante, a já ti vyříznu oči." Hnědák, neustále nervózní, vykročil, když ho jezdec pobídl patami. Jašek zvedl pravou ruku a pomalu mířil do lesa. "Ahoj, vy tam u ohně!" zavolal.

"Jsi sám?" ozval se hlas.

"Jsem přítel. Necítím tu hovězí pečení?"

"Máš dobrou nos. Pojed' dál."

Jašek ostražitě poslechl. Jakmile se přiblížili dost na to, aby muže poznal, zazubil se. "Odjed'! Hned!" naléhal Tarantio.

"Ještě než začala legrace, bratříčku? Ani náhodou." Než se mohl Tarantio znovu zmocnit vlády, Jašek seskočil z koně a vedl ho k ohni.

Kolem ohniště, na němž se opékala hovězí kýta, seděli tři muži, čtvrtý otáčel rožněm - rudovou Forin. Další dva byli druhové mrtvého Bryse. Jašek uvázal koně ke keři.

"Jen pro nás čtyři je toho až až," prohodil první muž, vysoký, štíhlý šermíř v zálesáckém oděvu z jelenice s třásněmi. Měl úzký obličej a příjemný úsměv, který se mu však neobjevil ve světlých, blízko sebe posazených očích.

"Ten lučištník v houští jíst nebude?" optal se Jašek a přistoupil blíž.

"Máš nejen bystrej nos, ale i oči," podotkl jiný muž se širokým úsměvem. Otočil hlavu a zavolal: "Polez, Bruno! Tady

žádný nebezpečí nehrozí. Dovol, Tarantio, představím tě svým rytířům Žumpy. Ten neohrabanej lučšník je Bruno. Řek jsem mu, ať zalehne, ale on pořád nadskakuje jako králík." Z mlází vyšel vysoký, hubený mladík s pískovými vlasy a nejistě přešlapoval. "Není k ničemu. Nechávám si ho jenom ze soucitu. Ten kolohnát u ohně je nováček. Říká si Forin."

Forin vstal a světlo ohně se mu odráželo od rozdělené bradky. "Rád tě poznávám," pronesl bezvýrazným hlasem.

"A já jsem Latais," pokračoval vůdce. "Vítej v mém táboře, Tarantio. Mý poslední dva rytíře jsi k smrti vyděsil."

Vstávejte, vy hovniválové!" Oba žoldnéři vstali a opatrně se přiblížili. "Tihleti, co věděj, kdy dát přednost moudrosti před odvahou, jsou Styart a Tobin. Když jim bohové navrhovali osobnosti, zapoměli dát odvahu na začátek seznamu."

"Moudrost je možná lepší," podotkl Jašek.

"Je to past," varoval ho Tarantio.

"No ovšemže," souhlasil Jašek, "Otázka je, na které straně stojí Forin? Měl jsem ho zabít už v té jeskyni. Rád bych věděl, jestli ještě má náš zlaták."

"Někam se posad," zval jej Latais družně, "a já ti donesu něco k jídlu."

Jašek obešel ohniště a posadil se na pařez. Forin vzal dřevěný talíř, uřízl si kus pečinky a přisedl si k ostatním. Latais Tarantiovi přinesl maso a chlebovou placku a oba mlčky jedli. Když Jašek skončil, otřel talíř trávou a vrátil ho vůdci žoldnéřů.

"Tak kampak máš namířeno?" vyptával se Latais.

"Do Corduinu. Myslím, že tam přezimuju."

"Máš dost, abys vydržel na suchu?"

"Ne, ale přežiju. Co vy?"

Latais vytáhl dýku a vybíral si kousek masa, který mu uvízl mezi zuby. "U Hlobanu se sbírá vojsko a taky vévoda Albreck veteránům nabízí třicet stříbrňáků."

"Tví muži jsou těžko veteráni - kromě toho kolohnáta."

"Ano, vypadá dravě, jak se říká." Styart a Tobin zvedli rožeň a Bruno zatím přiložil na oheň, až plameny vysoko vyšlehly a ozářily mýtinu. Jašek dál klidně seděl a pozoroval Lataise. Nezapomínal, že drží dýku. "Jsi mladší, než jsem čekal," poznamenal vůdce. "Jestli se dá věřit všemu, co jsi údajně dokázal, tak by ti mělo být nejmíň padesát."

"Dá se tomu věřit," ujistil jej Jašek.

"Znamená to, že jsi opravdu rychlejší než blesk?"

Jašek chvíli mlčel. "Víš," řekl nakonec, "ta podoba je jasná."

"Podoba?"

"Nebyl Brys náhodou tvůj bratr?"

Latais se usmál a bodl po Jaškovi dýkou.

Ten pohnul levou rukou a popadl Lataise za zápěstí. Čepel se zastavila jen pár palců od Jaškových prsou. "Rychlejší než blesk," prohodil Jašek a oči se mu zatřpytily. Latais se snažil vymanit ze železného sevření. Jašek zvedl pravou ruku a světlo ohně se odrazilo od stříbřité čepele jeho vrhacího nože. "A dvakrát nebezpečnější."

Švihl rukou a nůž se vůdci žoldnéřů zabodl do nechráněného krku. Z přeseknuté krční žíly vytryskla krev a smáčela Jaškovi ruku - Latais se přestal zmitat a sesul se na kmen stromu. Jaškovi se před očima mihly jasné obrazy: jeho matka na smrtelné posteli, z morových boláků jí vytéká hnís, a chlapec pláče a volá ji jménem. Otec visí z větve stromu, s napuchlým, zčernalým obličejem, a starý Gatien, probíhající hořícím domem s vlasy a vousy v plamenech. Prudký žal se vytratil a pulsující rudé světýlko, které mu zaplálo v mozku, uklidnila teplá rudá krev, stékající mu na ruku s nožem.

Jašek si povzdechl, vytáhl nůž z rány a nechal Lataisovo telo spadnout. Otřel nůž, vrátil ho do boty a vstal, přičemž tasil meče. Plameny teď vyskočily šest stop vysoko a Jašek neviděl, kdo stojí za ohněm. Ale uhodl, že Latais svým mužům přikázal, ať se připraví.

"Tak vylezte, hnusáci!" křikl a přeskočil oheň. Když dopadl, připravený k boji, uviděl na zemi ležet Bruna. Nad ním stál Forin s klackem v ruce. "Kde jsou ti dva?" chtěl vědět Jašek.

"Ještě nikdy jsi neviděl chlapy tak rychle utíkat. Nezastavili se ani, aby si nasedlali koně. Chceš tohle zabít?"

Odpověď byla ano, avšak Jašek pocítil podráždění. Jaké má ten muž právo nabízet mu něčí smrt? "Proč bych měl?" prskl místo toho.

Forin pokrčil rameny. "Myslel jsem, že rád zabíjíš."

"Co já rád, do toho ti, hrome, nic není. Proč jsi mně pomohl?"

"Z rozmaru. Viděli tě přijíždět. Latais si myslel, že by tě Bruno mohl sejmut, až budeš vjíždět do tábora. Ale tys mezi něj a sebe postavil koně, když jsi sesedal. Dobřej tah, příteli. Jsi vážně mazanej."

Bruno zasténal a posadil se. "Praštil mě klackem," postěžoval si.

"Právě jsi chtěl stělit přes oheň a zabít mě," poukázal Jašek a přál si, aby byl toho muže zabil, když ještě ležel v bezvědomí. Ještě byl čas.

"To mi přece rozkázal," zabručel Bruno mrzutě. Jašek se na něj lépe podíval. "Tvůj vůdce je mrtvý. Chceš bojovat se mnou?"

"Já tě hlavně vůbec nechtěl zabít. On mi to nakázal." Jašek cítil sílící touhu po krvi, podíval se však mohutnému mládenci do prosté, otevřené tváře a neviděl v ní žádnou zlobu. Venkovan ztracený ve světě války. Jašek si ho uměl představit, jak s láskou orá pole, stará se o dobytek, vychovává rodinu stejně hloupou a lhostejnou, jako byl sám.

"Seber si věci a vypadni," rozkázal mu.

"Proč chceš, abych odešel? Copak teď nejsi vůdce ty?" Bruno si prohrábl pískové vlasy. Prsty měl od krve. "A navíc mě bolí hlava."

Forin se zasmál. "Pověz," obrátil se na zraněného, "ženíte se a vdáváte u vás ve vsi mezi sebou hodně? Nejsi zrovna

nejostřejší šíp v toulci, vid'?"

"Ne, to nejsem," přiznal Bruno. "Proto dělám, co se mi řekne."

"Vrať se na svět, bratříčku," řekl Jašek. "Tenhle t'ulpas je příliš hloupý, abych ho zabil, a jestli tu ještě chvíli zůstanu, rozervu mu chřtán."

Tarantio měl plno práce, aby se nezačal usmívat. "Ukaž mi tu hlavu," vyzval Bruna. "Pojď blíž k ohni." Bruno poslechl a Tarantio mu prohmatal hlavu. "Máš tu bouli jako husí vejce, ale nepotřebuje to šití. Tak se běž trochu prospat."

"Takže ty mě nepošleš pryč?"

"Ne. Pověz, umíš zacházet s tím lukem?"

"Ani ne. Ale s mečem to umím ještě hůř."

Forin se zachechtal. "Umíš vůbec něco?" zeptal se.

"Nelíbíš se mi," prskl Bruno. "A jsem dobřej... ve spoustě věcí. Vyznám se ve zvířatech. Prasatech a krávacích."

"To se vojákovi vážně moc hodí," podotkl Forin. "Jestli nás někdy napadne stádo rozběsněných divokejch prasat, naplánuješ strategii ty."

"Běž si odpočinout," rozkázal mu Tarantio. Mladík poslušně vstal, ale zapotácel se a málem upadl. Forin ho zachytil a zpola ho odnesl k jeho pokrývkám. Bruno se složil na zemi a ve chvílce spal. Forin se vrátil k ohni.

"Nebude ti vadit, když s tebou a tvým psem pojedu do Corduinu?"

"Proč bys to dělal?" chtěl vědět Tarantio.

Forin se zasmál. "Ještě nikdy mi nikdo nedal zlaták. Stačí ti to?"

Tarantio se probudil za úsvitu, zívá a protáhl se, těšil se z pocitu samoty, jenž přicházel, když Jašek spal. Forin ležel zabalený v pokrývkách a tiše pochrupeval, ale po Brunovi nebylo nikde ani památky. A Lataisovo tělo bylo pryč. Tarantio vstal a vydal se po Brunových stopách. Mladíka našel asi padesát stop od tábořiště. Tělo mrtvého vůdce bylo zavinuté do jeho pláště a Bruno si broukal nějakou monotónní melodii a v měkké hlíně kopal mělký hrob. Tarantio se posadil na padlý strom a mlčky se na něj díval. Když byl hrob asi čtyři stopy hluboký, Bruno z jámy vylezl. Na obličejí a horní části těla měl šmouhy od bláta a potu. Přitáhl tělo na kraj hrobu, zase slezl dolů a pečlivě mrtvého uložil k věčnému odpočinku. Bylo to něco tak laskavého a něžného, jako kdyby se Bruno bál na mrtvolu sáhnout. Pomalu, s úctou začal hrob zasypávat.

"Musel jsi ho mít rád," podotkl Tarantio mírně.

"Staral se o mě," vysvětloval Bruno. "A můj táta vždycky říkával, že mrtví by se měli vrátit zpátky do země. Tak prej začíná mor, povídal - když se těla nechají hnit na vzduchu."

"Asi je v každém kus dobrého," připustil Tarantio.

"Staral se o mě," zopakoval Bruno. "Neměl jsem kam jít. Nechal mě jezdit s ním." Zaházel hrob a hlínu upěchoval rukama. Když skončil, vstal a plácal rukama o sebe, jak se snažil dostat z prstů lepidivé bláto.

"Tak to bys mě měl nenávidět, že jsem ho zabil," upozornil ho Tarantio.

"To já nedělám, abych nenáviděl lidi," opáčil Bruno. "Nikdy jsem to nedělal. A asi nikdy nebudu." Chvilí hleděl na rov. "Když ve vsi někdo umřel, vždycky se našel někdo, kdo za něj promluvil. Lidi říkali spoustu hezkejších věcí. Nepamatuju si je. Záleží na tom, co myslíš?"

"Komu?" zeptal se zmateně Tarantio. "Myslíš, že to Latais uslyší?"

"Nevím," přiznal Bruno. "Jenom bych rád znal pár pěkných slov. Znáš nějaký?"

"Žádná, která by se hodila pro tuhle příležitost. Proč prostě neřekneš, co máš na srdci?"

Bruno kývl, sepal ruce a zavřel oči. "Díky, Late, za všechno, cos pro mě udělal," začal. "Mrzí mě, že jsem nedokázal to, cos po mně chtěl, ale praštily mě klackem po hlavě."

"Dojemné a poetické," ozval se Jašek. "Až z toho mám v krku knedlík."

I přes veselý tón Tarantio z Jaška vycítil spodní proud emocí. Na chvílku se nad tím zamyslel, ale nenašel k tomu žádný důvod. Potom Jašek znovu promluvil. "Toho pitomce budeme brát s sebou?" Otázka byla položena nedbale.

"Nebesa, Jašku. Našel jsi snad konečně někoho, kdo se ti líbí?"

"Je zábavný. Až už nebude, zabiju ho," prohlásil Jašek. Tarantio v jeho hlase slyšel lež, neřekl však nic.

Náhle vzletli všichni ptáci v celém lese, až se listí na stromech zatřepalo. Tarantio cítil, jak se mu chvěje půda pod nohama. Na mýtinu vpadl Forin. "Myslím, že bychom měli nasedlat a odjet," vyhrkl. "Mám takovej divnej pocit. Možná se blíží bouřka."

Koně byli neklidní a Tarantio při sedlání potřeboval Brunovu pomoc, protože jeho hnědák se pokoušel vyskočit pokaždé, když mu položil sedlo na záda.

"Co se to, hrome, děje?" divil se Forin. "Všechno je tak divně cejtit."

Zemětřesení udeřilo, právě když Tarantio, Forin a Bruno vyjeli z lesa. Otrásající se země způsobila, že koně zpanikařili a začali se vzpínat. Bruno, jenž vedl i tři náhradní koně, spadl, dopadl tvrdě, a jeho kůň spolu s ostatními třemi vyrazil. Opodál se rozpoltil kopec a v zemi před nimi se objevila obrovská trhlina, stovky kroků dlouhá, a prchající koně spolkla. Stejně náhle, jako se objevila, se trhlina zase zavřela, jen do vzduchu vyletěl oblak prachu a hlíny. Tarantio seskočil na zem a pevně popadl uzdu svého hnědáka. "Jen klid, chlapče! Jen klid!" mluvil na něj a hladil ho po krku. Když se země zachvěla, Forinův kůň spadl. Kolohnát se odkutálel, pak se zvedl a popadl otěže.

Zemětřesení pokračovalo několik minut, pak se všechno uklidnilo. Ve vzduchu visela oblaka prachu. Tarantio spoutal hnědáka a rozběhl se k Brunovi. Mládenec se posadil a rychle mrkal. "Není ti nic?" ujišťoval se Tarantio.

"Zase jsem se praštil do hlavy," postěžoval si Bruno. "Teče mi krev."

"Naštěstí máš hlavu nejtvrdší z celého těla," podotkl Forin. "Ztratil jsi koně, ty mamlase!"

"Nemohl je zachránit," vložil se do toho Tarantio. "A kdybychom jeli ještě o kousek dál, ta propast by nás spolkla všechny."

"Už jsi někdy slyšel o něčem takovém v zemích Corduinu?" zeptal se Forin. "Páč já ne. Dole u Loretheli se země hejbe. Ale ne tady nahoře."

Tarantio se zadíval na své ruce. Třásl se mu. "Myslím, že si všichni potřebujeme chvíli odpočinout. Koně jsou moc poplašení, aby se na nich dalo jet." Sundal hnědákovi pouta a vedl ho ke zničenému kopci. Nahoře a nalevo od zlomu rostly stromy. Tarantio s Forinem spoutali své koně a posadili se. Bruno si odešel ulevit.

"Myslím, že už mi srdce zase tluč normálně," zabručel Forin. "Takhle jsem se nevyděsil od té doby, co mě moje žena - kež odpočívá v pokoji - chytila se svou sestrou."

"Já se ještě nikdy takto nebál," přiznal se Tarantio. "Myslel jsem, že se země rozpadá. Co to vyvolává?"

Forin pokrčil rameny. "Táta vyprávěl o obrovi Premithonovi. Bohové ho zakovali do řetězů uprostřed země a on se občas probudí a snaží se osvobodit. Pak se zatřesou i hory."

"To zní docela rozumně," připustil Tarantio s nuceným úsměvem.

Na kopec přiběhl Bruno. "Pojďte se podívat, co jsem našel!" křičel. "Pojďte se podívat!" Otočil se a zase odběhl. Tarantio a Forin ho následovali k místu, kde byl kopec rozražený vedví, a v puklině se objevily dva mramorové sloupky a prasklý překlad.

"Je to stará hrobka," prohlásil Forin a přešel vrstvu hlíny, zpola zakrývající vstup. "Třeba se tam dá najít nějaký zlato." Tarantio s Branem se vydali za ním. Všichni tři se zastavili před obrovskou sochou strážící poničený kamenný vchod.

Na sochu dopadalo sluneční světlo a Tarantio si prohlížel rytiny a snažil se v tom vyznat. Socha měřila dobře sedm stop. Na levé ruce měla trojúhelníkový štít, v pravici svírala meč s pilovitým ostřím. Avšak Tarantiovu pozornost neupoutala zbroj, nýbrž obličej, který nebyl lidský. Kostěný hřeben zakřiveného nosu se klenul přes holou lebku až na široký krk a mizel pod zbrojí. Bytost měla velké, vystouplé oči, s vnějšími koutky protaženými vzhůru k silným spánkům. V otevřených ústech beze rtů byly za ostrou kostěnou destičkou, připomínající zouban dravého ptáka, vidět špičaté zuby...

"Je to démon," vyjekl ustrašeně Bruno.

"Ne," opravil jej Forin. "Je to darot. Táta mi je podrobně popsal. Šestiprstý ruce a oči, co vidí v půlkruhu dvou set stupňů. Krk je zesílený kostěným hřebenem a vazy. Nemaj obratle jako lidi, proto daroti potřebují vidět líp do stran."

"Mluvil jsi o nich v jeskyni," vzpomněl si Tarantio. "Já o nich už slyšel. Ale to jsou přece jenom pohádky, ne?"

"Ne, nejsou to báje. Bývali to velcí nepřátelé eldarinů, kteří je úplně zničili. Přišli ze Severní pouště. Už jsi tam někdy byl?"

"Ne."

"Na dvaceti tisících čtverečních mílech je nanejvýš tak unce hlíny. Podle pověstí eldarinové použili veliký kouzla, aby zničili sedm darotských měst. Stejný kouzlo pak zničilo i samotný eldariny, sežralo jim půdu."

"Vypadá pěkně zuřivě," podotkl Bruno.

"Byli to mocní válečníci," pokračoval Forin. "Měli dvě srdce a dvoje plíce. Kosti v hrudníku a zádech měli dvakrát tlustší než my a žádný meč ani šíp by nepropadl až k životně důležitým orgánům. Mohl je zranit těžký oštěp, ale musel by bodnout hodně silný chlap." Odmlčel se a vzhledl ke krutému zobanu. "Časí voči, chtěl bys bojovat s někým tak ošklivým?" zeptal se Tarantia.

"Já ano," přihlásil se Jašek.

"Bojím se pomyslet, jak asi vypadaly jejich ženy," řekl Forinovi Tarantio.

"Z toho, co vyprávěl táta, by tohle mohla být jedna z nich. Moc velký rozdíl tam nebyly. Rozmnožovali se jako hmyz a plazí, snášeli vajíčka. Pár spolu neměl skoro žádné tělesné styk - a obě pohlaví se od sebe na pohled moc nelišila."

"Proč by někdo postavil sochu darota, aby hlídala jeho hrob?" podivil se Tarantio.

Prošli kolem sochy do pohřební komory. Tady bylo větší šero, přesto u protější stěny viděli obrovskou rakev bez víka. Odpověď na Tarantiovu otázku ležela v ní. V rakvi byla mohutná kostra, ještě větší než socha u vchodu. Tarantio si ohromeně prohlížel obrovské hrudní a bederní kosti. Tělo leželo na boku a páteřní hřeben se zvedal od krku přes lebku. Tarantio sáhl dovnitř a lebku vyndal. Padal z ní prach a smetl. Kostěná destička nad ústy připomínala zobák víc než předtím. "Neuvěřitelné," šeptl mladý válečník. "Zaživa musel být děsivý."

"Mrtvej je taky dost děsivý," zamumlal Forin a sáhl pro lebku. "A toto je vzácný nález. Daroti byli doslova, nesmrtelní, rodili se znova přes vajíčka. V čase znovuzrození se tělo umírajícího dospělého sraštilo, kosti a všechno, a pak se z té slupky vynořil stejný darot."

"No, tak tenhle se nesraštil," poukázal Tarantio. "To je pravda. Rád bych věděl proč. Třeba se nechtěl pářit, a tak neměl slupku, do který by se vrátil."

"Cítím tady zlo," podotkl Jašek. "Jako studený plamen, který čeká na život."

Do stěn byly vyryté symboly, Tarantio je však nedokázal rozluštit. Nebyly tu žádné malby, žádné skříňky, vůbec žádné osobní věci - s výjimkou tří bizarních kousků nábytku, stojících u zdi. Připomínaly křesla, ale sedadlo tvořily dvě prohnuté, žíněmi vycpané desky, zasazené šest palců od sebe tak, že se šikmo zvedaly od podlahy. Opěradlo bylo nízké a také vycpávané, ale jenom nahoře.

Bruno se na jedno pokusil posadit a vypadal pěkně směšně - sedadlo bylo příliš nízké, nohy měl roztažené a ohnutý hřbet. "Ne, ne," ozval se Forin. "Ukážu ti to." Došel ke křeslu, zvedl Bruna a pak si klekl na desky a lokty si opřel o vršek opěradla. "Daroti neměli páteř uzpůsobenou pro normální křesla." Vstal a lebku si strčil do podpaždí.

"V časech míru," pokračoval a jeho hlas se v uzavřené místnosti strašidelně odrazil, "by tyhle kosti měly cenu pytle zlata a ta socha u vchodu by stála celý jmění. Teď budu mít štěstí, když něco dostanem aspoň za tu lebku."

"Nech si ji," řekl Tarantio. "Někdo o ni bude mít určitě zájem."

Otočil se na patě a odešel z hrobky, přešel hliněný val a vyšel do slunce. Forin a Bruno se vydali za ním. V jasném

světla pozemské reality vypadala lebka ještě strašidelněji, jaksi mimo svůj čas a místo.

"Eldarinové museli ovládat velika kouzla, jestli smetli tak úžasný lid," podotkl Tarantio.

Forin kývl. "Podle pověsti je zničili během jediný hodiny. Třeba se pokoušeli udělat právě tohle s našim vojskem a zradila je jejich vlastní kouzla."

"Možná," připustil Tarantio.

"Zajímalo by mě, čím se živili," ozval se Bruno.

Forin se zasmál a zvedl lebku. "Pod tím zobákem jsou pěkně ostrý zuby a špičáky jsou ostrý jako jehly. A vzadu... hele, podívej se..." Kývl na mládence, aby se podíval blíž. "Tohle jsou stoličky... na drcení. Byli jako my, jedli maso a rostliny."

Země se znovu otřásla. Forin zaklel, ale rychle to přešlo. Chvilí nervózně čekali. Potom přišla druhá vlna a s nimi to praštilo o zem. Lebka Forinovi vyletěla z ruky, narazila na balvan a roztrhla se na stovku kousíčků.

Tarantio ležel, držel se země a obracel se mu žaludek. Zemětřesení pokračovalo několik minut, pak se znovu rozhostil klid a mladý šermíř roztrfeseně vstal. Forin se zvedl na kolena a zadíval se na rozbitou lebku. "Kdo jinej má takový štěstí?" zabručel a taky vstal.

Dopoledne následujícího dne zahlédli věže Corduinu. Tarantio znal strážné u hlavní brány a do města se dostali bez potíží. Na první křižovatce se rozloučil s Forinem. Stiskli si ruce. "Hodně štěstí, dlouháne."

"Kéž tě provází štěstí, Tarantio," opáčil Forin se širokým úsměvem. "Dávej pozor na toho hňupa. Jestli ho vyženeš, do tejdne umře hladý."

Když odjel, Bruno, jenž se teď držel Tarantiova třmene, vzhledl a zeptal se: "Kam půjdeme teď?"

"Ke kupci, který nám dá peníze."

"Proč by to dělal?"

"Jsou to moje peníze," vysvětlil mu Tarantio.

"A co uděláme pak?"

Tarantio povzddechl. "Naučím tě zacházet s lukem a mečem. Potom se připojíš k žoldnérům."

Bruno se nad tím zamyslel. "Mně ale učení moc nejde," varoval Tarantia se širokým úsměvem.

"To mě nepřekvapuje, Bruno."

4

SIRANO, PÁTÝ VÉVODA Z ROMARKU, BYL OBrazem muže, který ho zplodil - vysoký, atletický, pohledný, s černými vlasy a očima modrými jako mořská hlubina. Právě proto ho jeho otec, malý, rozložitý a plavovlasý, nenáviděl. Čtvrtý vévoda z Romarku byl zahořklý člověk, jenž se oženil z lásky, jenom aby zjistil, že jeho city nejsou opětovány. Žena ho zradila s kapitánem jeho vlastní gardy a otěhotněla ve třetím roce jejich nešťastného manželství.

Kapitán zahynul za velice záhadných okolností, byv ubodán v opilecké rvačce, aspoň to tak vypadalo. Manželka prý omdlela a utopila se v lázni tři dny poté, co porodila Sirana. Všichni se shodovali, že to byla tragédie, a se čtvrtým vévodou plně soucítili.

Chlapce vychovávaly chůvy. Byl bystrý a pozorný a neustále zoufale toužil po otcově náklonnosti, již se mu nikdy nedostalo. Netušil proč. Ve škole byl Sirano nejlepší v ročníku a rychle chápal složitosti jazyka a umění. Ve dvanácti dokázal debatovat o přednostech velkých sochařů, probírat postoje tří učitelů - velkých filozofů - a napsat tezi o životě a práci vojáka a krále Pardarka.

Ti, kteří ho znali v mládí, říkali, že otčův chlad nakonec o chlapcových patnáctých narozeninách změnil jeho srdce v led. Proslýchalo se, že během oslav se v noci se čtvrtým vévodou, jenž byl silně opilý, hrozně pohádal.

A poté začaly Sirana fascinovat divy kouzlení. Studoval dnem i nocí, zřekl se obvyklé šlechtické zábavy lovení zvěře a žen a zavíral se s knihami a svítky. Jeho první kouzlo, vyžadující obět' jeho králíčka, se zvrhlo a bezhlavý tvoreček pak pobíhal po chodbě ve východním křídle a stíkal krev na sametové draperie. Ale jeho druhé kouzlo bylo mnohem úspěšnější a v konečném důsledku zatracující.

Ve snaze zjistit, proč ho jeho otec nesnáší, provedl šestnáctiletý Sirano starobylé povolávací kouzlo a vyvolal ducha své mrtvé matky. Provedl obřad v mramorové lázni, kde zemřela. Žádný duch se neobjevil, ale to, co se stalo, změnilo mladíkův život.

Někde během kouzlení udělal malou chybičku, a místo aby povolal ducha, provedl odhalovací kouzlo. V místnosti se okamžitě ochladilo a Siranovi se zatočila hlava, měl pocit, že nic neváží. Před očima se mu mihaly jasné barvy. Upadl na podlahu, ale jeho duch se osvobodil. Náhle spatřil překrásnou ženu při koupeli. V očích měla smutek, po tvářích se jí koulely slzy a Sirano si všiml, že má vytahané břicho, důkaz nedávného porodu. Otevřely se dveře a do lázně vstoupil jeho otec. Byl stihlejší a mladší, vlasy měl hustší a obličej sinálý vzteky.

"Myslela jste si, že to nezjistím?" vyjel na ženu.

"Zabil jste ho," odvětila. "Co víc mi ještě můžete udělat?"

"Mnohem víc!" zasyčel, bez dalšího slova ji udeřil pěstí do obličeje a pak ji zatlačil pod vodu.

Siranův duch před tím pohledem ucukl. Žena kopala nohama a mlátila sebou ve vodě, ale čtvrtý vévoda ji držel, dokud se nepřestala bránit.

Místnost se zatočila a Sirano otevřel oči. Ležel na podlaze v prázdné lázni a po spánku mu tekla krev, jak si rozrazil hlavu o mramorový okraj nádrže. Pomalu vstal.

Dva roky pokračoval ve studiu a zvládl všechno, co ze sesílání kouzel mohl. V noci o svých osmnáctých narozeninách zapálil ve svém pokoji černé svíce a do skleněné nádoby vložil užovku spolu s loknou otcových vlasů a pečlivě prošel pěti úrovněmi aveas. Necítil nic, hněv ani žal. Když kouzlo dokončil, vstal a s hadem v nádobě pomalu zamířil chodbou k otcovým komnatám.

S ním v posteli ležely i dvě mladé komorné. Sirano zašeptal dvě slova moci a dotkl se čel obou dívek. Tiše vstaly,

zamrkaly a v hlubokém transu se vrátily do svých postelí. Sirano si přitáhl křeslo a mávl rukou k lucernám visícím na stěnách. Zaplál v nich oheň a na spícího muže vrhaly lucerny mihotavé stíny. Teď byl tlustý, nafouklý bohatou krmí, a na spánku mu tepala céva.

"Vzbudte se, otče," přikázal Sirano. Vévoda se vymrštil, jako by dostal políček.

"Co, k ďasu?" Rozhlédl se kolem sebe. "Kde jsou...?"

"Pryč. Povězte mi, proč jste zabil mou matku."

"Vypadni! Vypadni, než si dojdu pro bič!"

"Už žádné biče," opravil ho Sirano mírně. "Už žádné výprasky ani chladná slova. Jenom mi odpovězte."

"Copak ses pomátl?"

"Myslíte jako zešile? Soudím, že ano. Není to nepříjemný pocit. Vlastně je v tom jistá útěcha. Ale vraťme se k mé otázce. Když jste vstoupil do lázně, řekla: 'Zabil jste ho. Co víc mi ještě můžete udělat?' A vy jste řekl: 'Mnohem víc' Pak jste ji utopil. Proč?"

Vévodovi se vytratila barva z tváře, otevřel a pak zase zavřel ústa. "Jak...?" zašeptal nakonec.

"Na tom nezáleží, otče. Na ničem nezáleží, kromě vaší odpovědi. Mluvte."

"Já... ona... miloval jsem ji," vykoktal vévoda. "Opravdu. Ale... jí to nestačilo. Spala s jiným. S jedním z mých gardistů. Myslím, že mě chtěli nechat zabít. Ano, zabít mě. Přišel jsem na to." Bolestí zkřivil tvář. "Proč to chceš vědět?"

"Ten muž, kterého jste zabil, byl vysoký, snědý a modrooký?"

"Ano. Ano, to byl."

"Chápu," pronesl Sirano. "Mockrát jsem si říkal, proč vaše milenky nikdy neotěhotněly. Teď to vím. Vaše semeno není dost silné. A vy nejste můj otec."

"Ne, to nejsem!" zaječel starší muž. "Ale až zemřu, ty budeš vévodou. Vychoval jsem tě jako vlastního. Za to mi musíš být vděčný!"

Sirano se usmál. "Myslím, že ne, nemusím. Z vaší strany se jednalo jenom o pýchu. Oloupil jste mne o lásku mých rodičů. Můj život byl díky vám jen bída a utrpení. Ale teď je mi osmnáct a jsem muž. Jsem připraven plnit povinnosti muže. Loučím se s vámi, otče. Kéž se vaše duše smaží!"

Sirano vstal a pronesl jediné slovo. Had ve skle se zamihotal a zmizel. Starý vévoda chtěl promluvit, ale cosi mu ucpávalo průdušnici. Drásl si hrdlo a svíjel se, jak mával rukama, praštil do lampy na stěně. Kopal nohama pod pokrývkou a chroptěl. Sirano se díval, jak umírá, pak natáhl ruku a otevřel starci ústa.

Objevila se hadí hlavička. Sirano vévodovi vypáčil čelisti, vrazil mu prsty do hrdla a užovku vytáhl. Ta zakmitala ocáskem a ovinula se mu kolem ruky. Sirano došel k oknu a vyhodil ji na zahradu.

Po oficiálním sedmidenním truchlení přijal Sirano požehnání a oblékl plášť vévody z Romarku. Po obřadu vzal své rádce na cimbuří vysoké západní hradby a ukázal k eldarinským horám.

"Tam číhá veliké nebezpečí, přátelé," řekl. "Jsou tam čarodějníci a tvaroměnič. Co podle vás chystají?"

O osm let později šestadvacetiletý Sirano seděl a poslouchal hlášení svých kapitánů. Oddíly vévody z Corduinu na západě byly zatlačeny s těžkými ztrátami na obou stranách. Korzářský odpadlík Belliese napadl a zničil romarskou zásobovací flotilu v jižních mořích a zabil dvě válečné galeony. Vybojovali pouze jediné vítězství, za něž nemuseli těžce zaplatit. Karis a její kopinici rozdrtili žoldnéřský oddíl mířící na pomoc malému opevněnému městu osmdesát mil severně od Loretheli. Zabili dvě stě čtyřicet nepřátelských vojáků a sami měli patnáct mrtvých a třicet jednoho raněného.

Městečko se Karis druhého dne vzdalo a jeho pokladnice, dvanáct tisíc zlatých, nyní obohatila romarskou pokladnu. Zatímco důstojníci probírali taktiku, Romark se v duchu zatoulal a pozoroval Karis. Byla vysoká a štíhlá, dlouhé tmavé vlasy jí přidržoval stříbrný kroužek, a vyzářovala z ní bojovná krása, která Sirana opájela. Nebyla klasicky krásná, protože měla příliš dlouhý nos a poněkud hranatý obličej. Avšak bylo na ní něco, co mu rozbouřilo krev, jako to nedokázala žádná jiná žena.

Propustil kapitány a kývl na Karis, ať ještě zůstane. Vstal od stolu a došel k nádherně vyřezávanému příborníku, jenž slál u okna jeho velké pracovny, a vyndal karafu z broušeného skla. Nalil alkohol do dvou sklenic z křišťálového skla a jednu podal Karis.

"Blahopřeji, Karis. Tvůj nájezd byl ukázkovým příkladem taktiky."

Karis jen kývla a upírala na něj velké, tmavé oči. "Tohle jsi chtěl probrat?" zeptala se ho.

"Není co probírat," odpověděl, "ale líbí se mi tvá společnost. Posad' se na chvíli." Karis se natáhla na pohovku tak, že pro vévodu už nezbyl ani kousek místa. Ale lehla si tak, že měla jednu nohu na podlaze a druhou na pohovce. Sirano si neodpustil, aby pohledem nespočinul na jejích roztažených nohou a střihu hedvábných modrých kamaší. Odolal nutkání přejít jí rukou po stehně, přitáhl si velké křeslo a popíjel žitnou. Karis se na něj usmála, připomínala úlisnou kočku.

"Zaslechla jsem, že máš novou milenku," prohodila. "Je milá?"

"To je," sdělil jí. "Dokonce mi říká, že mě miluje."

"A miluje?"

"Kdo ví? Jsem bohatý a mocný. To samo o sobě přitahuje mnoho žen."

"Tak skromný, Saro," plísnila jej. "A taky jsi pohledný a důvtipný. A své partnerky určitě dokážeš potěšit i tělesně."

"Jak laskavé," utrousil. "Pořád se taháš s tím žoldáckým poručíkem... Gíriak se jmenuje?"

Kývla, posadila se a dopila pálenku. "Je mladý a silný."

"A zamiloval se do tebe?"

Pokrčila rameny. "Nádherně to umí se slovy a taky má skvělé načasování. Myslím, že by to mohlo být totéž, ne?"

"Já taky," uznal. "Jenom si nejsem tak úplně jistý, co to vlastně láska je. A ty taky ne, srdíčko... tedy pokud nemluvíme o tvé první lásce, boji."

Přimhouřila oči. "Nerozumíš mi, Sirano."

Zasmál se, od srdce. "Myslím, že ano. Ve vévodstvích je mnoho lidí, kteří si přejí, aby tahle válka skončila, avšak ty mezi ně nepatříš. Válka pro tebe znamená život. V den, kdy začne mír - a ten začne v den, kdy vyhraji - zpanikaříš."

"To bych neřekla. Panika je mi cizí. Nicméně tento rozhovor je jenom hypotetický. Síly jsou příliš vyrovnané, aby válka mohla skončit rozhodujícím vítězstvím. Navíc tady jsou žoldnéřská vojska. Ta jdou jenom za zlatem. Až se vy vévodové rozhodnete ukončit boje, co se s nimi podle tebe stane? Odloží zbraně a vrátí se k půdě? Ne, Saro. Ty a tví urození přátelé jste vypustili vlky. Tak snadno je zase nezavřete."

Pokrčil rameny. "To jsou starosti na jindy." Pohledem se vrátil k jejím nohám v hedvábí. "Jsi vážně velice přitažlivá," pravil. "Jednou bychom se měli navzájem poznat lépe."

"Jednou," souhlasila. Chvilí oba mlčeli, pak Karis vstala a dolila si pálenku. "Odhalil jsi tajemství Perly?" zeptala se ho.

"Myslím, že jsme blízko," ujišťoval ji. "Věřím, že je to nějaký zdroj síly."

"Totéž jsi říkal už přede dvěma měsíci," připomněla mu.

"Trpělivost je jednou z mých ctností," odpověděl. "Zatím zkoušíme stále silnější pátrací kouzla. Do Perly nic nepronikne. Ale právě teď se mí kouzelníci připravují k obřadu aveas. Dnes bychom měli dostat odpovědi. Také proto jsem tě požádal, abys tu se mnou pobyla."

Karis se napila a vrátila se na pohovku. Tentokrát si nelehla, ale posadila se na kraj. "Nejsem sice magik, Saro, ale nevyžadují kouzla aveas něčí smrt?"

"Obávám se, že ano. Okolnosti to vyžadují."

"A čeho tím dosáhneš, touhle vraždou?" zeptala se ho.

"Těžko říct. Kdysi jsem si myslíval, že když začnou čarodějové mluvit o lidské oběti, jsou s rozumem v koncích. Ale dost jsem studoval, abych věděl, že z hrůzy může vzejít velké kouzlo. A není nic děsivějšího, než když tě připoutají k oltáři a na srdce ti namíří nůž."

Než mohla odpovědět, ozvalo se zaklepání na dveře. "Dále!" zavolal vévoda.

Vstoupil hubený dlouhán v modrém sametovém rouše po zem a uklonil se. Hlavu měl holou jako koleno a kůži na obličejí pevně napjatou. "Bylo by dobré," podotkl Sirano, "kdybys mi přinesl dobrou zprávu."

"Stalo se něco zajímavého, pane," odpověděl muž hlubokým, tichým hlasem. "Je to něco, co byste měl vidět na vlastní oči."

"Hned se k tobě připojíme," pravil Sirano a mávnutím ruky čaroděje propustil. Když ten odešel, Karis se zvedla k odchodu. "Počkej!" nakázal jí Sirano.

"Nechci to vidět," řekla. "Lidské oběti mě nezajímají."

"Mne také ne," souhlasil. "Ale stejně pojď se mnou."

"Je to rozkaz, pane?" zeptala se lehce posměšným tónem.

"Ano, to je, kapitáne," odušil a položil jí ruku na rameno, naklonil se blíž a něžně ji políbil na tvář. "Zbožňuji vůni tvých vlasů," zašeptal.

Společně se vydali dlouhou chodbou k točitému schodišti a po něm sestoupili. Na holých kamenných stěnách byly v kruzích zasazené zapálené pochodně. Zamířili k dvoukřídlovým dveřím a přes cestu jim přeběhla vypasená krysa. Sirano se zastavil. "Ta krysa byla na můj vkus moc dobře kmená," zabručel. "Až tu skončíme, připomeň mi, že mám poslat pro zásobovače."

"Třeba je ta krysa něčí mazlíček," navrhla Karis s úsměvem.

"Možná. Ale spíš si ta pakáz našla cestu do sýpky, kterou jsem nařídil dokonale uzavřít."

Sirano pomalu otevřel dvoukřídlové dveře a vstoupili do veliké okrouhlé místnosti, jasně osvětlené dvaceti svítilnami. Tři kouzelníci v sametových rouších stáli kolem stolu, na němž byla za paže a nohy připoutaná nahá dívka. Za oltářem, na obráceném bronzovém orlím spáru, spočívala eldarinská Perla. Karis ji ještě nikdy neviděla a krása klenotu ji ohromila. Jako by pulsoval živými barvami, cítila, jak z něj vyzařuje teplo.

"Ach, prosím, můj pane, zachraňte mě!" zakvílela dívka na obětním stole. Karis se na ni podívala. Nemohlo jí být víc než čtrnáct.

"Mlč, dítě," rozkázal Sirano, otočil se k vysokému, plešatému kouzelníkovi a zeptal se: "Proč ještě nebyl obřad dokončen?"

"Byl, můj pane. Právě to je zajímavé."

"Ušetři mě svých hádanek, Calizare."

"Sleduj, pane." Dlouhán zvedl levou ruku a začal zařikávat. Z prstů mu proudil červený dým a sunul se k mléčné kráse Perly. Když se přiblížil, zavlnil se a vytvořil velký spár se čtyřmi drápy, aspoň tak to Karis připadalo, jenž se spustil k Perle. Těsně před tím, než se jí kouřový spár dotkl, vylétěla z ní oslnivá jiskra, v kouři vybuchl modrý oheň a rozprskl se do složité pavučiny světla. Červený spár zmizel.

Když se kouř vytratil, kouzelník zvedl pravou ruku, zakřivená dýka se zaleskla a zabodla se dívce do srdce. Štíhlé tělo se prohnulo a ze rtů jí unikl příškrčený výkřik. Calizar dýku vytáhl. Z Perly vylétl bílý oblak, zamířil k zavražděné a zcela ji zakryl. Místnost naplnila vůně růží. Sirano se zájmem přihlížel. Karis, stojící vedle něho, přešlo znechucení z oběti a náhle měla při pohledu na děvče na obětním stole velmi jasnozřivý pocit.

Po chvíli se bílý oblak zvedl a vrátil se zpátky do Perly.

"Ne, už ne, prosím!" plakala dívka. Sirano přistoupil blíž a přitiskl dlaň na bělostnou pleť jejich malých nader. Po ráně nebylo ani stopy, ani kapka krve nezůstala na místě, kde jí nůž probodl srdce.

"Kolikrát se to stalo?" chtěl vědět Sirano.

"Tohle bylo počtvrté, můj pane. Perla zřejmě nepripustí lidskou oběť."

"Fascinující! Co si o tom myslíš, Calizare?"

"Vůbec tomu nerozumím, lorde Sirano."

"Dej mi dýku a udelej ten kouřový spár." Calizar mu podal zbraň a začal se zařikáváním. Dívka na obětním stole se rozplakala. Sirano se na ni usmál a pohladil ji po vlasech.

"Neubližujte mi!" prosila.

Vévoda neodpověděl. Kolem Perly se sevřel červený kouř a v odpověď se znovu modře zablesklo.

"Ted!" zašeptal Calizar.

Sirano se otočil... a vrazil dýku čaroději do prsou až po jílce. Calizar se zapotácel, padl na kolena a sesul se dopředu, už čelem udeřil o kamennou podlahu.

Z Perly vyletěl bílý mrak a snesl se na čaroděje, ale jak se ho dotkl, okamžitě se stáhl a vrátil se do koule, kde pronikl barevnou vnější vrstvou.

Sirano si klekl k mrtvole a převrátil ji na záda. "Nemám čas," prohlásil, "na čaroděje, kteří nezvládnou nová kouzla." Vstal a obrátil se k druhým dvěma. "Připadá vám to nad vaše síly?"

"Vůbec ne, můj pane. Ale bude to vyžadovat hodně studia," odpověděl první. Jeho kolega kývl na souhlas.

"Dobrá," pravil Sirano. "Takže co jsme dneska zjistili?"

"Perla vnímá," začal hodnotit první kouzelník, pomešší mužík s očima posazenýma blízko u sebe a dlouhou, špičatou bradkou.

"Co ještě?"

"Že ji můžeme jistým způsobem ovládat. Donutili jsme ji uzdravit to dítě. Ale odpustíte-li mi, můj pane, tak nechápu - zatím," dodal rychle, "proč vrátila život dívce a ne bratru Calizarovi."

"Ach, ale já ano," opáčil Sirano. "Pokračujte v práci."

"A co s tou dívkou, můj pane?"

"Prozatím už žádné oběti. Dejte jí deset zlatých korun a pošlete ji domů."

Otočil se a odvedl Karis zpátky do studovny.

"Tak co?" optala se. "Povíš mi, proč Perla zachránila tu holku?"

"Byla nevinná," odvětil.

"A jak to pomůže odhalit její tajemství?"

"Zvolila si, krasavice moje. Nechápeš? Vnímá. Tak jí poskytneme další volby. A brzy budu nejmocnějším člověkem, který kdy chodil po této zemi."

Šest dní Karis Sirana neviděla. O půlnoci sedmého dne se hrad otřásl. Karis, ležící v poseli se sklenkou vína v rukou, vyskočila a vyběhla na balkon. Z nejvyšších oken ve tvrzí se linulo jasné světlo a z věže vyletěl blesk. Na nádvoří padaly kusy kamene a některé prorazily střechu stájí.

Nahý muž, jenž před chvílí ležel vedle Karis, se k ní připojil i na balkoně. "Jeho kouzla nás všechny zabijí," podotkl a sevřel bronzové zábradlí balkonu. Byl snědý a pohledný, s výraznými rysy, a byl na něm vidět strach. Není to příjemný pohled, pomyslela si Karis.

"Říká, že každou chvíli odhalí tajemství Perly," sdělila mu.

Giriak zaklel. "To jsi mi povídala už před týdnem. Včera spadl kus hlavní hradby - a zabil tři moje chlapy. Jestli bude pokračovat dál, zničí celé město. Viděla jsi ty zástupy uprchlíků? Lidi houfně město opouštějí."

Karis pokrčila rameny. "Proč se o to staráš?" zeptala se ho. "Dává ti zlato."

"Rád bych se dožil toho, že ho budu moct utratit."

Hrad se znovu otřásl a na zdi vedle balkonu se objevila puklina. "Čubčí syn!" zasyčel Giriak a skočil zpět do místnosti. Karis se k němu s úsměvem otočila a natáhla k němu ruce.

"Pojď sem!" zavolala. "Pomiluj se se mnou na balkoně, než spadne."

"Nebud' hloupá," naléhal. Karis nechala sklouznout zelený župan a její nahé tělo se zalesklo v měsíčním světle. Přišel další otřes a prasklina v kameni se rozšířila, čemá čára se protáhla ode zdi ke zdi. "Pojď honem dovnitř!" křičel Giriak.

"Pojď ven," popichovala ho. "Ukaž mi, že jsi muž."

"Ty ses snad zbláznila, ženská! Copak chceš zemřít?"

"Sebersi šaty a vypadni," nařídila mu, opovržlivě se k němu otočila zády a vylezla na zábradlí a udržujíc rovnováhu se po něm procházela a pod bosýma nohama cítila hladký, studený kov. Ještě jeden otřes a spadne. Věděla to a zmocnil se jí nádherný pocit vzrušení. Tohle byl život! Chvilku tam stála s rozpaženýma rukama.

Z vížky vyletěl blesk a následoval hrom, jenž otřásl základy budovy. Karis ztratila rovnováhu, ale stočila se a přeskočila zpátky do ložnice, přistála na rameni a přešla do kotoulu. Balkon za ní spadl a roztříštil se na nádvoří.

Karis se zachvěla a rozhlédla se po místnosti. Giriak byl pryč.

Zvedla džbán s vínem a sklenici a posadila se na kulatý vyšívaný kobereček uprostřed místnosti. Giriak byl zklamáním. Jako všichni muži, které kdy poznala. Přemítala, je-li chyba v mužích všeobecně či jenom vadá toho druhu mužů, jenž ji vzrušoval. Anebo ta chyba byla v ní?

Její otec tvrdil, že je. Tvrdil, že je posedlá ďáblem, a celá léta se z ní snažil toho ďábla vymlátit. Vždycky ji vyvlekl ze srubu a přivázal ke sloupku u stodoly. Pokaždé jí říkal totéž. "Odvolej! Otevři své srdce Prameni. Pros o odpuštění." Karis se opravdu snažila, ale žádný rozdíl to neznamenal. Když tvrdila, že je nevinná, ztloukl ji. Když připustila vinu a volala Pramen, aby ji odpustil, otec se rozzuřil k nepříčetnosti. "Lžeš a posmíváš se mi!" ječival a pak ji březovou metlou tloukl přes nohy a hýždě, dokud nevytryskla krev. A tak se naučila celou dobu mlčet, jen otočila hlavu a upírala oči do jeho šílených zraků.

Po ruce nebyl žádný rytíř, aby holčičku zachránil, z lesa nevyšel hrdina a neodvedl ji pryč. Byla tam jen ona a její unavená matka, která předčasně zestárla, jak ji udolaly roky a studené pěsti manžela.

"Jednou se vrátím a zabiju ho," pomyslela si a zakroužila vínem ve sklenici. Lehla si a zahleděla se na bohatě malovaný strop. I na něm se objevily pukliny. Gíriak měl pravdu, Sirano ničil vlastní město. "Mně na tom nezáleží," pronesla nahlas.

Opravdu je ti to všechno lhostejné? tázala se sama sebe. Nebo ti život nemůže nabídnout nic jiného než oslnivé vítězství v bitvě, či upoceně milování s nějakým silákem?

"Obojí je vlastně totéž," prohlásila. Strop zakolísal a zatočil se. Nejdřív si myslela, že je to další otřes, ale pak, když se jí obrátil žaludek, si uvědomila, že je to následek přemíry vína. Překulila se na všechny čtyři a s menším úsilím vstala, zhluboka se napila vody ze džbánu a šla si sednout na postel. Jako vždy se projevila její silná konstituce a přemohla účinky alkoholu.

Zaplavila ji únava a přála si, aby nebyla poslala Gíriaka pryč. Bylo by příjemné přitulit se k němu a při usínání cítit teplo jeho těla.

Dveře do ložnice se otevřely a dovnitř zavál svěží vzduch. Karis otevřela oči a posadila se. Nepřišel však Gíriak.

Ve dveřích stál Sirano a Karis užasla nad změnou, jež se s ním udala. Pohlednou tvář měl vyhublou a ztrhanou, na lících černé strniště a pod unavenými očima kruhy. Šaty, tak krásně ušité z černého hedvábí, měl celé propocené a špinavé a černé vlasy mastné a zvlhlé potem. Došel k ní a uštvane se usmál.

"Nahá jsi překrásná, Karis," řekl. Ta slova zněla nuceně, byla jen chabou ozvěnou toho, co by ještě před pár dny byl upřímný cit.

"Ty vypadáš hrozně," upozornila jej. "Kdy ses naposledy vyspal?"

"Před pár dny. Přisahám, že už jsem blízko. Obrana Perly slábne. Kdybych měl dost energie, byl bych prorazil už dneska v noci. Kouzlo sedmi to téměř dokázalo. Nedokázala zachránit všechny oběti. Proto to vím."

"Kolik jsi jich zabil, Saro?"

"Zabil? Aha, těch holek... dvě. Pět přežilo. Ale už jsem skoro tam, Karis."

"Zničíš si přitom město i sám sebe. Víš, že se ta zemětřesení šíří? Dneska dorazil jezdec. Říkal, že za poslední měsíc v Corduinu udeřilo třikrát. Je to tvoje dílo?"

Kývl. "Nelam si s tím hlavu. S mocí Perly ho můžu přestavět a Morgallis pak bude stokrát krásnější než předtím. A budeme mít věčnost na to, abych ji ještě vylepšil. V té kouli leží nesmrtelnost."

"My?" podivila se.

"Proč ne, Karis? Ty a já. Navěky mladí."

"Třeba nechci být věčně mladá," namítla.

"To říkáš jenom proto, že jsi ještě na kůži nepocítila studené prsty hrobu." Oči měl jasné a horečnaté. Karis vstala, nalila do sklenice vodu a nabídla mu ji. "Vino," zachrptěl. "Dej mi víno."

Vychrstla vodu na podlahu a nalila mu zbytek vína z karafy. Vzal si sklenici třesoucí se rukou a zhluboka pil. "Jsem tak unavený."

"Tak jdi do svého pokoje a vyspi se."

Chvilí nic neříkal a tvářil se zamyšleně. "Nejsem marnivý člověk," pronesl nakonec. "Vím, že tě přitahuji. A jsem skutečně přesvědčený, že ty jsi ta nejúchvatnější žena na světě. Proč jsme tedy spolu nikdy nespali?"

"Tohle není vhodná chvíle na takové řeči, Saro," upozornila ho.

Usmál se. "Já odpovím znám - ale chtěl jsem ji slyšet od tebe. Jsi žoldnér. Až ti vyprší smlouva, půjdeš za nejvyšší nabídkou. A kdyby ses citově zapletla s jedním ze čtyř věvodů, záležitosti by se tím značně zkomplikovaly. Není to tak?"

"Ovšemže je," souhlasila. "Když to víš, tak proč naléháš?"

"Toužím po nedosažitelném," odpověděl. Pak se zatvářil mírněji. "Věříš mi, Karis?"

"Nemám důvod o tobě pochybovat."

"Tak mi dovol zůstat do rána. Potřebuji cítit teplo lidského těla. Nebudu se pokoušet tě svádět - to přísahám."

"A co tvá milenka? Copak ona nemá teplé a hebké tělo?"

"Smím zůstat?"

Podívala se na něj a nakonec si povzddechla. "Smíš zůstat - do rána."

Sirano vstal, pak se pomalu svlékl a odklopýtal k posteli. Když Karis odhrnula pokrývku a vklouzla k němu, studil. Objala ho a přitáhla si ho blíž.

"Je mrtvá, Karis," zašeptal. "Její tělo už není teplé a hebké."

"Ty jsi ji obětoval?"

"Vlastní rukou."

Karis mlčela. Začal dýchat zhluboka a brzy jí usnul v náručí. Ke Karis však spánek nepřicházel. Dívce bylo nejvýš osmáct a do Sirana byla úplně zblázněná, ani na chvíli z něj nespustila své holubí oči. Žila, jen aby ho potěšila. A teď zemřela, aby ho potěšila.

Karis chvilí ležela nehybně, potom se od spícího odtáhla, potichu vstala a zamířila k hromádce svých šatů. Vytáhla z pochvy dýku a vrátila se k posteli. Jedno bodnutí, víc by nebylo potřeba.

Ve světle lampy vypadal velmi mladě, chlapecky a nevinně. Ale nejsi nevinný, říkala si v duchu. Jsi vrah a ovládá tě zlo.

Na postel dopadlo jasné světlo a ozářilo Siranovu tvář. Karis se prudce otočila. Jedna stěna zazářila, jako by byla osvětlená zevnitř. Z ní se vynořila vysoká postava s hubeným obličejem porostlým bílou srstí, s výjimkou okolí očí a nosu. Karis obrátila dýku v dlani a hodila. Dýka proletěla postavou a odrazila se od zdi.

"Nemáš se čeho bát, dítě," zašeptal jí v hlavě hlas.

"Kdo jsi?" zeptala se nahlas. Sirano vedle ní se zavrtil a probudil se.

"Jsem Ranaloth," sdělilo jí zjevení.

"Duch Perly," přidal se Sirano. "Už jsi připravený mi dát, co chceš?"

"Nemohu. A ty už by ses neměl dál pokoušet to ukrást."

"Porazím tě, eldarine. Stejně jako jsem zničil tvůj lid. Nedokážeš mě zastavit."

"Poněkud se mýlíš. Mohl bych tě zastavit. Mohl bych tě zabít, dítě. Místo toho tě žádám, Sirano, nepokračuj v tom. Perla je důležitější než tvá ctižádost. A pokud uspěješ, vypustíš na svět hrůzu, jakou nedokážeš ovládat."

"Prázdná slova," ohrnul Sirano nos.

"Eldarinové nelžou, vévodo z Romarku. Toho jsme nechali už před tisíci lety. Ty v Perle vidíš zbraň, která má napomoci tvým snům o dobývání a nesmrtelnosti. Ona však není zbraní. A i když prorazíš, nedá ti, po čem toužíš."

"Nesnaž se mě obelstít, dědku," štkl Sirano. "Jsem pán kouzel. Cítil jsem z Perly její moc a brzy ji získám pro sebe."

Ranaloth chvíli mlčel, pak opět promluvil. "Kdysi dávno čelili eldarinové jinému zlu," vyprávěl. "Zadrželi jsme ho, odstranili ze světa. Perla to zlo drží na uzdě. Nesnaž se..." Náhle světlo kolem něj zablikalo a stařec se zapotácel. "Tví čarodějové na nás dál útočí," řekl, svěřil ramena a bezmocně rozhodil rukama. "Teď už je příliš pozdě." Z jeho hlasu čísel nekonečný smutek. Podíval se na Karis a řekl jí: "Odjed' z tohoto města a zůstaň někde v horách. Tvůj svět je vyřízený. Čeká na vás jen zkáza a děs."

Světlo pohaslo a postava zmizela. Dva lidé chvíli seděli mlčky, pak Karis vstala. "Co jsi to udělal, Saro? Co na nás tvé zlo přivolalo?"

"Zlo?" ošklíbl se. "Co je to zlo? Každému mocnému člověku jeho nepřátelé spílají, že je zlý. Nic to neznamena - je to jenom slovo."

"Ten eldarin říkal, že náš svět je vyřízený. Sliboval jen zkázu a děs."

"Lhal!"

"Proč by lhal? Proč by něco takového dělal?" Karis zavrtěla hlavou. "Ne, Sirano, jeho slova měla punc pravdy. Zničil jsi eldariny, uvrhl jsi svět do války. A nyní jsi vypustil zlou sílu, která by nás mohla zničit všechny."

"Jakou zlou sílu? Povídám ti, že lhal, a povím ti i proč. Protože věděl, že jsem ho dostal! A získám jeho moc."

"To si nemyslím," prohlásila Karis. "A já už ti nesloužím."

"Máme smlouvu!"

"Nezasloužené peníze ti vrátím. Se svými muži hned ráno odjedu."

"Jak chceš," vyprskl. "Až se ke mně vrátíš po kolenou, možná ti odpustím, Karis."

Vysmála se mu. "Tak na to budeš muset být nesmrtelný, Saro, aby ses toho dne dožil. A teď buď tak laskav a nechej mě na pokoji. Potřebuju se vyspat."

Dveře se za Siranem zavřely a Karis chvíli stála a poslouchala, jak jeho kroky slábnou. Když se ujistila, že se nevrátí, rychle došla k velkému šatníku a vyndala z něj svoje jezdecké šaty: spodky z lesklé hnědé kůže a košili ze silné, smetanově bílé vlny, holínky po kolena na dvoupalcových podpatcích a nakonec koženou vestu bez rukávů s rameny a horní částí zad posílenými chráničem z maličkých kovových kroužků. Přistoupila k zrcadlu u postele, shrnula si černé, po ramena dlouhé vlasy a stáhla si je do culíku. Bez změkčujícího vlivu volně visících vlasů vypadala starší. Pozorně se zadívala na svůj odraz. Tmavé oči viděly až příliš mnoho bolesti a bylo to poznat z ostražitého pohledu. Předklonila se a zvedla ruku ke spánku. Objevila jeden bílý vlas. Rozzlobeně ho vytrhla. Osmadvacet není tak vysoký věk, připomněla si.

"Hni sebou," přikázala si nahlas. "Nemáš čas koukat do zrcadla."

Jakmile se šok z jejího zběhnutí vytratí, pokusí se ji Sirano zastavit. Ze všech žoldnéřských velitelů byla Karis prostě nejlepší. Věděla to. I on to věděl. Nedovolí jí připojit se k některému z jeho nepřátel, a Karis netoužila skončit připoutaná na obětním stole a obětovaná Perle.

Připjala si opasek s mečem, přes ramena si přehodila jezdecký plášť podšitý ovčinou a ještě naposledy se rozhlédla po místnosti. Dýka, kterou hodila po eldarinském duchovi, ležela u zdi. Vrátila ji do tajné pochvy v holince. Nakonec otevřela truhličku a vyndala z ní těžký měšec se čtyřiceti zlaťáky, který si strčila do tajné kapsy ve vestě. Vzala si lovecký luk a toulec, vyšla na chodbu a potichu sestoupila po schodech ke dveřím na nádvoří.

Ve stáji si nasedlala a nauzdila Waraina, nejsilnějšího a nejrychlejšího ze svých koní. Žralo ji, že druhé dva tu musí nechat, ale byli ustájení v kasárnách, a kdyby si je chtěla vyzvednout, ztratila by tím hodinu, což si nemohla dovolit.

Warain do ní strčil čenichem a ona ho pohladila po širokém čele a pak ho vyvedla ze stání.

Ze slámy se zvedl pacholek s ještě zalepenýma očima. "Můžu nějak pomoci, pane?" zeptal se.

Karis se nad hochu sklonila a vzala mu bradu do dlaně. "Připadám ti jako muž, chlapče?" zeptala se ho.

Jen nejistě zamrkal. "Omlouvám se, madam. Ještě jsem spal."

Karis potřásla hlavou, rozčílilo ji, že ji to tak podráždilo. Kluk byl ještě malý, ale stejně... "Dones mi pytlík ovsa," přikázala mu. Štolba odběhl na konec stáje a za chvíli se vrátil s pytlíkem na krmení. Karis ho přehodila přes vysokou sedlovou hrušku a prohrábla chlapci vlasy. "Na mě nedej, chlapče. Byl to dlouhý a únavný den."

"Viděl jsem pouze holínky a meč, madam. Jste moc krásná," pravil galantně.

"Zopakuj mi to za deset let a já ti slibuju noc, na jakou nezapomeneš!" Karis se vyhoupla do sedla a kluk jí otevřel vrata od stáje. Naklonila se Warainovi nad krk a vyvedla ho ven. Bělouš měl přes šestnáct pěstí v kohoutku, takže se rameny otřela o překlad nad vraty.

Venku se narovнала a pomalu projížděla Dlouhou třídou k Západní bráně. Nechala na hradě všechny své šaty a různé dárky a upomínky, jimž by ostatní přikládali sentimentální cenu. Ale Karis nebyla sentimentální. Litovala jen jedné věci - že se nemohla rozloučit s veteránem Necklenem.

Se staříkem se docela spřátelila - a přátelství s mužem pro ni bylo vzácností. On ji miloval, jako by byla jeho dcera. Při těch vzpomínkách se rozhněvala. Kdyby byla měla otce jako Necklen, třeba by teď byla šťastná.

Zastavila koně. Stále měla čas Necklena najít a požádat ho, aby jel s ní. A on by byl určitě ochotně jel. Nemohla se však rozhodnout. Jeho společnost jí vždycky zvedla náladu, ale hrozilo jí velké nebezpečí a nechtěla odvést staříka na smrt. "Pošlu pro tebe," zašeptala, "až budu mít nový patent."

Ulice byly opuštěné, jenže všude byly stopy po Siranově umanuté touze odhalit tajemství Perly. Ve zdech domů zely obrovské praskliny a několik se jich dokonce zřítilo. Z ulice před ní trčely ostré dlažební kameny jako vykotlané zuby. Už viděla hlavní bránu a dva strážné, stojící pod vysokým obloukem. Odjezd si načasovala dobře, slunce teprve vylézalo nad hory. V noci nesměl Morgallis opustit nikdo bez propustky.

"Dobré ráno," pozdravila, když zastavila Waraina vedle mužů.

"Tobě taky, Karis," řekl první strážný vlídně a usmál se na ni. Jeho tvář jí byla povědomá, snažila se vzpomenout, odkud ho zná. Nejdřív se rozpomněla na jméno.

"Vypadáš dobře, Gorle. Možná až příliš dobře," dodala a ukázala na jeho rostoucí břich. "Jak je to dlouho, co jsi byl naposledy na tažení?"

"Skoro rok - a neschází mi to. Mám teď ženu a dva špunty."

"Ženu? A to jsi přísahal, že tě žádná neuspokojí."

Potřásl hlavou a zazubil se. "To bylo předtím, paní. Tys mě poučila." Konečně jí to došlo. Gorl byl jedním z jejích mnoha milenců. Bylo to při horském tažení? říkala si. Ne, tam to byl ten štíhlý lučištník, jenž padl u Loretheli.

"Kampak to jedeš takhle po ránu?" zeptal se Gorl a přerušil tak tok jejích myšlenek.

"Včera v noci jsem vystoupila ze služby Siranovi. Myslím, že si zajedu k moři. Odpočinu si s několika námořníky." Gorl se zasmál. "U všech bohů, ty jseš skutečně zázrak, Karis! Žiješ jako kurva, bojuješ jako tygr a vypadáš jako anděl. Trvalo mi dva roky, než jsem se z tebe vzpamatoval. Teda aspoň jsem si to myslel."

"Taky si na tebe ráda vzpomenu," pravila. "Teď mi otevři bránu."

Gorl vyndal závoru z držáků a druhý strážný pak dubovou a bronzovou bránu otevřel. "Opatruj se, slyšíš!" zavolal za ní Gorl, když pobídlá bělouše do klusu. Karis mu zamávala a zamířila do kopců.

Možná to bylo po obléhání té posádkové pevnosti u Hlobanu... Ne. Hlavou jí prolétla prchavá vzpomínka, jak se s Gorlem miluje ve stínu vrby u potoka. U té pevnůstky žádné vrby nerostly. No dobrá, usoudila nakonec, buď na to přijdu, nebo taky ne.

Když se jí město ztratilo z očí, uhnula k západu a kolem poledne ho půlkruhem objela, takže měla Morgallis na jihovýchodě. Žádného pronásledovatele by to nadlouho nezmátlo, ale než přijdou na to, kam má skutečně namířeno, bude už dávno pryč. Jak daleko Sirano zajde, aby ji chytil, či zabil? říkala si. Hodně daleko, usoudila. Pak se zasmála. "Ty nadutá děvko," hubovala se. "Možná už na tebe docela zapomněl."

Podle toho, co věděla, bylo do Corduinu asi dvě stě čtyřicet mil a cesta vedla hodně drsnou krajinou. Nejrychlejší by bylo, kdyby se vydala na severozápad podél Velké severní pouště. Usmála se při vzpomínce na pohádky, které jí vyprávěla máma. Poušť byla místem mýtů a magie, strašidelným místem. Kdysi se po ní potulovaly kmeny obrů živících se lidským masem a napadajících mladé dívky. Ale s tou vzpomínkou přišel i smutek, když si připomněla matčinu potlučenou tvář, modřiny kolem očí a strašlivý zármutek vládnuoucí tam, kde lásku nahradí strach.

"Jen my dva, Waraine, ty a já," povzdechla si. "Pojď, trochu si zacvičíš." Bělouš napjal svaly a rozběhl se.

Vysoko na kopci nad Corduinem seděl Duvodas na pobožené zídce u potůčku s překrásnou dívkou s havraními vlasy vedle sebe. Harfíčku měl položenou na zelené hedvábné košili, již si svlékl, a nechával se hřát podzimním sluníčkem. "Nač myslíš, pěvče?" zeptala se Shira. Zchromlou nohu měla zakrytou záhyby rezavé sukně, takže její krásu nic nemařilo. Duvodas sklouzl ze zídky a přisedl si k ní do trávy.

"Myslel jsem na dávnou dobu a něžnou hudbu, Shiro. Na slunce na lukách, smích a písně. Byla tam magie - kouzlo zrozené z lásky. Tam, kde jsem vyrostl, by ti tu nohu vyléčili. Pak bys mohla běhat po kopcích."

"Občas bych na svou nohu velice ráda zapomněla," přiznala smutně. "Zvlášť když si sedám."

Okamžitě byl zkroušený a pohládl ji po tváři. "Mrzí mě to," vyhrkl. "To ode mě bylo hloupé. Odpustíš mi?"

Usmála se a on jen žasl nad její krásou. Vyzařovala z ní radost, mocná jako hudba jeho harfy. Vlasy měla tmavé jako havraní křídla a dlouhé, pleť jako ze slonoviny. Ale její kouzlo spočívalo v tom zářivém úsměvu. Byl okouzlující a nakažlivý zároveň. Uchopil ji za ruku a zvedl ke rtům. "Jsi nádherná žena, Shiro."

"A ty jsi mizera, pěvče," plísnila jej.

"Jak to můžeš říct?" zeptal se upřímně zmatený.

"To žena pozná. Kolika dalším děvčatům jsi skládal tak pěkné poklony?"

"Žádné," namítl. "Ještě nikdy jsem nepotkal dívku s takovým úsměvem." Zahrozila mu prstem, ale věděl, že jí udělal radost. Otočila se, otevřela košík a vyndala dva talíře, čerstvý chleba a dvě uzavřené hliněné nádoby s máslem a jahodovou marmeládou.

"Hosti se táty ptali, kde koupil to nové pivo a víno. Prý lepší ještě neochutnali."

"Hudba takhle účinkuje na chuť k jídlu," připustil. "Co dělá otcova pakostnice?"

"Zase měníš téma. To děláš vždycky, když začnu mluvit o účincích tvé hudby. Tobě tvé nadání vadí?"

Usmál se a zavrtěl hlavou. "Já svou hudbu miluji. To jenom... když jsem s tebou, nechci myslet na krémy a hosty. Chci se těšit ze zelených luk, vůně květin a - to hlavně - z tvé společnosti." Duvo jen žasl, že Shira, která měla brzy oslavit devatenácté narozeniny, není vdaná. Rozuměl slovům, která mu řekl jeden ze štamgastů: "Škoda tý nohy. Je to nádherná holka, ale muže nenajde." Jak, divil se Duvodas, může mít zraněná noha takový účinek? Byla to pro něho záhada. Pravda, Shira kulhala, ale měla úžasného ducha a neobyčejnou osobnost. Byla laskavá a milá. Proč jí tedy scházeli nápadníci?

Jedli mlčky a chleba zapili jablečným moštem. Duvodas, s plným břichem, si lehl do trávy a zadíval se na oblohu.

"Včera v noci se za hospodou strhla rvačka," začala Shira. "Lidé čekali ve frontě, až budou moct dál. Táta nemůže uvěřit svému štěstí. A abych odpověděla na tvou otázku, pakostnice ho zřejmě přestala trápit docela."

"To je dobrá zpráva."

"Odkud jsi, Duvo? Kde je ta země, kde by mi mohli narovnat nohu?"

"Je to daleko," odpověděl tiše a posadil se. "Na to místo se už nedostaneme. Existuje jenom tady," ukázal si na spánek. "Ale pamatuji si radost, jaká tam panovala. Ty vzpomínky budu mít vždycky."

"Kde to bylo?"

"Je lepší o tom nemluvit."

Naklonila se blíž k němu, tak blízko, až cítil vůni jejích vlasů. Mělo to na něj znepokojivě příjemný účinek. "Ty jsi žil s eldariny, vid?"

Povzdechla si. "Ano. S mírnými eldariny."

"Oni nás všechny zničí - to nám říkal učitel."

Duvodas zavrtěl hlavou. "Eldarinové byli mírumilovní, nechtěli nikoho ovládat. Ale pravda proti lžím zlých lidí jako Sirano nic nezmuže. Co ale nikdy nepochopím, je důvod za tím vším. Čeho chtěli Sirano a ostatní dosáhnout tím, že eldariny zničí? Svět je od té doby ve válce. Zemřely tisíce lidí. A k čemu? To eldarinům tolik záviděli jejich civilizaci, jejich vědomosti? Byla to jenom hamižnost? Nevím. Nenávisť je zřejmě o tolik silnější než láska. Sochař může strávit léta tesáním sochy z jediného kusu mramoru. Jiný muž ji dokáže ve chvíli zničit těžkým kladivem. Láska a nenávisť."

"Odpusť mi," vyhrkla Shira. "Teď jsi kvůli mně smutný."

"O eldarinech nesmíš nikomu říct. Mám svůj život rád takový, jaký je. Klidný."

"Tvoje tajemství je u mě v bezpečí. Všechna tvá tajemství jsou u mě v bezpečí."

Políbil ji na tvář. "Tak cudný, pěvče," zašeptala. "Po ničem jiném netoužíš?"

"Toužím po více věcech," odpověděl a přitáhl si ji blíž. "A většinu z nich nemůžu mít."

"Mohl bys mít mne," upozornila jej. Podíval se jí do očí a spatřil v nich strach z odmítnutí.

"Prosím, nezamilovávej se do mne Shiro," šeptl. "Já půjdu brzy o dům dál."

"Proč musíš odejít? Copak tu nejsi šťastný?"

"To není otázka toho, jestli jsem šťastný."

Odtáhla se od něj, ale zároveň mu prohrábla dlouhé plavé vlasy. "Nemůžeš po nikom chtít, aby tě nemiloval," pravila. "Snižuje to lásku, jestli věříš, že se dá ovládat pouhou vůlí. Zamilovala jsem se do tebe ve chvíli, kdy jsem tě prvně uviděla. Vzpomínáš, jak jsi přišel k nám do hospody? Táta říkal, že žádného zpěváka nepotřebuje, a tys mu odpověděl, že mu za týden zdvojnásobíš příjmy?"

"Ano. Nevěděl jsem, že jsi byla u toho."

"Stála jsem ve dveřích do kuchyně. Když jsi vstoupil, měl jsi slunce za zády a vlasy ti zářily jako zlato. Na ten den do smrti smrtíoucí nezapomenu."

Stáhl ji do trávy a něžně ji políbil na rty. Pak se posadil. "Neumím klamat, Shiro. Miluji tě, jako jsem žádnou nemiloval. To je pravda. Ale je tu ještě jedna pravda."

"Máš ženu?"

"Ne! To je něco, co mít nemůžu. Chci říct, že nepotrvá dlouho a někdo se začne - tak jako ty - vyptávat na mou hudbu a kouzla, která vyvolává. Potom budu muset uprchnout."

"Půjdu s tebou."

Jenně uchopil její ruku do své. "Jaký život bych ti mohl nabídnout? Jsem tulák bez domova a bez rodiny."

Chvilí mlčela. "Vzal bys mě s sebou, kdybys dokázala běhat v kopcích?" zeptala se.

"O tohle přece nejde. Miluji tě, Shiro. Miluji tě pro všechno, čím jsi, jak jsi milá, pro tvou lásku k životu, starostlivost a odvahu."

"Mluvíš o odvaze, Duvo. Jenže kde je ta tvoje? Víš, jak umí být život tvrdý. Mí dva bratři padli v téhle nesmyslné válce a já žiju s neustálou bolestí. Ode dne, kdy mi ten vůz rozdrtil nohu - dokud jsi mi nezahrál - jsem neměla chvíli, kdy jsem při pohybu necítila, jak se mi o sebe třou kosti. Jenže žiju dál, Duvo. My všichni. Život je drsný, krutý a lhostejný. Přesto žijeme dál. Kdybys mě nemiloval, snášela bych to líp. Pak by ses rozloučil a mně by bylo chvíli smutno. Ale vzpomínala bych se, přijala bych ránu a počkala, až se zahojí. Jenže ty mě miluješ, a přesto mě opouštíš... a to je zlé."

Duvodas se jí zadíval do velkých, tmavých očí. Všechno napětí z něj opadlo, zvedl její ruku a políbil ji do dlaně. Potom si povzdechla. "Ani jeden z nás neudělá nic s tím, čím je, Shiro."

Vrátili talíře a hrnky do košíku a Duvodas si ho hodil přes rameno. Shira zvedla jeho košili a harfu a vzala ho za ruku. Kvůli pokroucené levé noze, o několik palců kratší než pravé, se pohybovala neobratně. Pomalu scházeli z kopce na silnici vedoucí k bráně. Kolem proběhlo několik dětí a dvě z nich se zastavily a smály se jí. Jí to zřejmě nevadilo, do Duvodase se však jejich smích zařizl jako nůž.

"Proč se smějí?" zeptal se.

"Chodím směšně," odpověděla.

"Smála by ses ty neštěstí někoho jiného?"

"Vloni v zimě jeden kupec, Lunder se jmenoval, je to veliký chlap a tuze nafoukaný, přišel od táty vyzvednout dluh. Když odcházel, uklouzl na náledí. Snažil se udržet rovnováhu, jenže pak mu vyletěly nohy do vzduchu a on spadl do díry. Smála jsem se, až mi tekly slzy."

"Nechápu, co je na tom směšného," řekl jí.

"Copak se eldarinové nesmáli?"

"Ano, smáli se. Uměli se radovat. Avšak nikdy to nebylo z krutosti nebo opovržení."

Mlčky pokračovali v cestě. Za bránou se vydali po hlavní ulici a přes náměstí. Na šibenici tu visela čtyři nová těla. Tři mrtví měli kolem krku cedulku s nápisem ZLODĚJ, na čtvrté cedulce pak stálo ZBĚH. Před šibenicí postávalo několik žen. Dvě plakaly.

"Na světě je tolik bolesti," podotkla Shira. Duvodas neodpověděl. Jen málokterý den se šibenice nepoužívala. Pokračovali v cestě a těsně před setměním dorazili do krčmy. Ceofrin, Shiřin otec, jim vyšel v ústrety. Byl to tlouštík, vysoký a plešatý, a každým coulem hostinský. Obličej měl zdravě ruměný a příjemný a uklidňující úsměv. Duvodas vycítil, že Ceofrin doufá v dobrou zprávu, a pokleslo mu srdce.

"Bavili jste se vy dva?" zeptal se hostinský.

"Ovšem, táto," odpověděla Shira a pustila Duvovu ruku. "Bylo to moc hezké." Odkulhala kolem otce do hostince.

Ceofrin si od Duvodase vzal košík. "Z vás dvou je pěkný pár," poznamenal. "Ještě jsem ji neviděl tak šťastnou."

"Je to úžasné děvče," souhlasil Duvodas.

"A bude z ní skvělá manželka. S pěkným věnem!"

"S věnem, nebo bez věna," pravil Duvo. Shira položila jeho harfíčku na stůl. On si ji nyní vzal a zamířil ke schodům.

"Počkej," ozval se Ceofrin. "Rád bych si s tebou promluvil, mládenče - jestli ti to nevádí."

Duvo se zhluboka nadechl, obrátil se a upřel šedozelené oči do Ceofrinova drsného, upřímného obličej. Hostinský své pocity nijak neskrýval, byl ustaraný a bylo to na něm vidět. Posadil se ke stolu u okna ze skleněných tabulek zasazených do olova a ukázal Duvovi, aby se posadil naproti. "Tohle pro mě není snadný, Duvodasi." Olízl si rty a pak si ústa přetřel hřbetem ruky. "Nejsem hloupý. Vím, že svět je drsný, krutý místo. Dva má syny pohřbili v neoznačených hrobech někde na jih od Morgallis. Moji dcerku - nejkrásnější holčičku, jakou jsi kdy viděl - zmrazil vůz. Žena mi před pěti lety zemřela na eldarinský mor - spolu se skoro čtvrtinou lidí v Corduinu. Rozumíš mi? Nevidím život jako jednu z tvých písniček."

"Rozumím ti," řekl Duvodas tiše a čekal, až se hostinský dostane k věci.

"Ale Shira... ona se změnila. Na tu nohu si nikdy ani slovíčkem nepostěžovala, věděl jsi to? Prostě to přijala a žila dál. Všichni ji mají rádi. Je jako... živý vtělení tvý muziky. Když se objeví, lidi se usmívají. Cejtí se dobře. Už je jí devatenáct, stará panna. Všechny její kamarádky ze školy jsou vdány, některý mají děti. Jenže chromá žena moc nápadníků nemá. Shira to chápe, ale stejně se zamilovala. Ne do pekaře, ani do krejčího, ale do spanilého muzikanta. Já jsem prostý člověk a s dámama to moc neumím. Poznám ale někoho, kdo to umí. Mohl by sis vybírat. Chápeš, co říkám? Ona tě miluje, človče, a to znamená, že máš ve své moci ji zničit." Ceofrin si otřel rty, jako by se snažil setřít nějakou pachut'. "Tak jak to s tebou vlastně vypadá?" zeptal se nakonec.

"Miluji ji," odpověděl Duvodas prostě. "Už jsme o tom spolu mluvili. Nemůžu se oženit. O hodně věcech nemůžu mluvit, Ceofrine. Se mnou by nebyla v bezpečí."

"Jsi špeh?" Ceofrin ztišil hlas do drsného šepotu a v očích mu zasvítily strach.

Duvo zavrtěl hlavou. "Ne. Tahle... hloupá válka pro mě nic neznamená." Naklonil se nad stůl. "Poslyš, Ceofrine, nikdy bych vědomě neudělal nic, co by jí ublížilo. A nevyužil jsem... a nevyužiji... její lásky. Rozumíš mi? Nenechám ji tu s dítětem. Ale na jaře odejdu."

Ceofrin chvilku mlčel. Když konečně promluvil, ozývala se mu v hlase hořkost. "Hrom na lásku! Stejně jako život, vždy skončí nešťastně." Vstal a odešel do kuchyně. Duvo zvedl svou harfu a zlehka přešel prsty po pětadvaceti strunách. Místnosti se nesly tiché tóny a zrnka prachu, ozářená paprskem slunce, jako by tančila do sladkého rytmu.

"Nikdo by neměl proklínat lásku," zašeptal Duvo. "Nakonec tu nic jiného než láska není."

Bruno doposud nikdy nenavštívil tak veliké město jako Corduin, a když kráčet vedle Tarantiova koně, snažil se zapamatovat si orientační body. Byly tu desítky ulic a uliček, křižovek a širokých tříd, řady krámků a stánek a za nimi dílny a výroby. Bruno měl dojem, že tu jsou stovky soch, většinou zpodobňujících lvy - některé s křídly, jiné se dvěma hlavami, další měly koruny.

Neurazili ani míli a Bruno byl beznadějně zmaten. Zmatek byl hlavní součástí jeho života a to ho děsilo. Nervózně vzhlédl k Tarantiovi. "Víš, kde jsme?" zeptal se ho.

"Ovšemže."

Odpověď Bruna uklidnila, panika ho přešla. "Je tu spousta soch lvů," poznamenal.

"Je to znak corduinského vládnoucího rodu." Tarantio stočil koně doprava do úzké uličky dlážděné kočičími hlavami. Bruno měl prošlapané podrážky, a tak se mu nešlo zrovna snadno. "Už tam budeme?"

"Už brzy," sliboval Tarantio. Zahnul doleva do ještě užší uličky, jež se otevírala do okrouhlého dvora. Ve stáních bylo několik koní, další se cvičili na otevřené jízdně vedle. Vstříc jim vyšel postarší muž, malý a šlachovitý, s dlouhými šedivými kníry. Tarantio seskočil z koně.

"Pěkný kůň," poznamenal muž s kníry a prohlížel si hnědáka. "Nebýt těch sblížených hlezen, byl by skvělý. Jmenuji se Chase. Co pro vás můžu udělat?"

"Rád bych tu přezimoval," odpověděl Tarantio.

"Jsou tu i lacinější místa, příteli," sdělil mu Chase vlídně.

"To nejlepší je zřídkakdy laciné," opáčil Tarantio. "Jakou zálohu požaduješ?"

"Kdo mě doporučil?"

"Kupec Lunder. Byl jsem zde vloni podívat se na ty jeho slavné klisny. Líbilo se mi, co jsem viděl."

"Zaručí se za tvou platbu?"

"Já nepotřebuju žádné záruky. Mé slovo platí." Chase si ho prohlédl pozorněji, očima tvrdýma jako křemen přešel po jeho hubeném obličej. "Myslím, že to tak asi bude, válečníku. Proto si od tebe vezmu dva zlaťáky. Za to bude dostávat oves a seno dva měsíce. Pak budu žádat dalších pět, to vydrží do jara."

Tarantio rozevřel kabátec a z kapsy vytáhl malý váček. Vyndal sedm malých zlatých mincí. Na každé byly na líci vyraženy dva zkřížené meče a na rubu košatý dub. Podal peníze Chaseovi.

"Vidím, že jsi skutečně důvěřivý člověk," podotkl Chase.

"To jsem. Ale ne slepě důvěřivý. Říkal jsi, že se jmenuješ Chase. Kdysi ses jmenoval Persial. Pětadvacet let jsi byl nejlepší jezdec ve vévodstvích. Tvá kariéra skončila, když ti bylo padesát. Někdo ti nabídl celé jmění, abys prohrál závod, ale ty jsi odmítl. Ruce a nohy ti rozdrtili kladivem. Teď je z tebe Chase, cvičitel koní."

Chase se nevesele usmál. "Lidé se mění, cizince. Třeba jsem teď moudřejší."

Tarantio zavrtěl hlavou. "Lidé se nemění. Jen se naučí zakrývat, že se nezměnili. Rád bych, aby dostával oves, a budu ho pravidelně chodit navštěvovat."

"Kdykoliv se ti líbí."

"Můžeš nám doporučit místo na přespaní? Na pár nocí."

"Nedaleko je krčma. Mají tam pokoje a nejlepší jídlo na světě. Taky tam mají muzikanta, který hraje tu nejkrásnější hudbu, co jsem kdy slyšel. Jmenuje se to tam U moudré sovy. Venku zahrňte k jihu a je to třetí ulice nalevo. Lepší nenajdete. Řekněte Ceofrinovi, že vás posílám, to je majitel."

"Děkuju," řekl Tarantio a sundal své sedlové brašny a pokrývky.

"Máš jméno, synku?" zeptal se Chase.

"Jsem Tarantio."

Chase se zazubil. "Nechám sedlo u koně, dnem i nocí."

Tarantio si hodil sedlové brašny přes rameno a s Brunem v patách odešel. "To byla spousta peněz," podotkl Bruno. "Ještě nikdy jsem neviděl sedm zlatých pohromadě. Kdysi jsem viděl jeden. Lat ho měl. Nechal mě si ho podržet. Byl těžší, než jsem myslel."

"Zlato je těžký kov," přitakal Tarantio.

K Moudré sově dorazili těsně před setměním a zaklepalí na vrata. "Otevíráme za hodinu," křikl z horního okna vysoký pořež.

"Hledáme pokoj na pár dní," sdělil mu Tarantio.

"Teď zrovna pokoje nepronajímám."

"Posílá nás Chase," vysvětloval Tarantio.

"Proč jste to neřekli rovnou? Počkejte chvíli, hned jsem dole."

Ohně ve dvou krbech na opačných koncích velkého šenku byly nedávno zapáleny a dvě služebné upravovaly knoty na lucernách podél stěn. Napravo od dlouhého baru byl vyvýšený stupínek a na něm jakýsi plavovlasý mladík v zelené hedvábné košili a kamaších z hnědého sukna ladil struny malé harfy. "Mám jenom jeden pokoj," vysvětloval Ceofrin, když oba hosty uvedl. "Dvě postele a slušné ohniště. Je z něj vidět na hlavní náměstí. Stojí čtvrt stříbrňáku za noc, ale v ceně je i snídaně a večeře. Víno a pivo se platí zvlášť. Kolik nocí zůstanete?"

"Nejspíš ne déle než čtyři. Chci si na zimu pronajmout nějaký domek."

"V Severní čtvrti je spousta prázdných domů. Tam eldarinský mor udeřil nejtvrději." Náhle místnost naplnily sladké tóny a Tarantio sebou škubl, jako kdyby ho někdo píchl. Bruno se na něj užasle podíval, ale šermíř mlčel. Ceofrin je oba odvedl nahoru. "Mám vám na večer zadat stůl? Bude tu plno, a když nepřijdete, neuslyšíte hudbu."

"Nech nám přinést jídlo na pokoj," řekl mu Tarantio. "Nemám náladu na hudbu."

"Já ano," ozval se Bruno. "Hraje moc dobře."

"Neuvěříte tomu, dokud ho neuslyšíte," sděloval jim důvěrně Ceofrin.

Po širokém schodišti vyšli na poschodí a z jednoho pokoje vyšla na chodbu překrásná tmavovlasá dívka a silně kulhající zamilovala k nim. "Moje dcera Shira," představil ji pyšně Ceofrin. "Dneska bude vařit ona."

Tarantio se uklonil. Bruno jenom stál s otevřenou pusou, když se na něj Shira usmála. V ústech mu vyschlo a zatočila se mu hlava. V té chvíli si uvědomil, že má špinavé ruce, šaty umazané a vlasy mastné a jako vrabčí hnízdo. Shira pozdravila a napřáhla ruku. Bruno se na ni podíval a pak si polekaně uvědomil, že by jí měl rukou potřást. Podíval se na svou ušmudlanou dlaň a rychle si ji otřel o kamaše. Pak ji uchopil za ruku a jemně stiskl. "A ty jsi?" pobídla ho.

"Ano," odpověděl. "Já jsem."

"To je Bruno," pomohl mu Tarantio s úsměvem.

"Ano..." vykoktal mládenec. "Jsem Bruno. Rád tě poznávám."

"A já jsem Tarantio," představil se šermíř, uchopil ji za ruku a zvedl ke rtům. Ona s dalším okouzlujícím úsměvem prošla kolem nich a pomalu, kolébavě pokračovala ke schodům.

"Tudy," vybídl je Ceofrin a dovedl je do velkého pokoje se dvěma slušnými postelemi z borového dřeva. Strop byl bílý a nízký, podepřený dubovými trámy, a u jedné stěny stál kamenný krb. V širokých oknech byly skleněné tabulky zasazené do olova, a když se Tarantio podíval ven, uviděl velké náměstí. "Teď je tu zima, ale nechám vám připravit oheň. Pak tu bude útulno, to mi můžete věřit."

"Líbí se mi," pravil Tarantio, sáhl do měšce a vytáhl poslední zlatý. Hodil ho Ceofrinovi a hospodský peníz potěžkal.

"Tenhle vyjde na devatenáct stříbrných," pravil. "Pošlu sluhu se zbytkem."

"Je tu lázeň?" zeptal se Tarantio.

"Ano. Nechám ohřát vodu - bude to tak za hodinku. Je dole - ty dveře za pódiem, kde cvičí harfeník."

Když Ceofrin odešel, Bruno došel k jedné posteli a posadil se. "Ach," zasnul se, "že byla moc hezká?"

Tarantio shodil sedlové brašny na zem. "Zjevení," souhlasil. "Škoda té nohy."

"Myslíš, že jsem ji připadal hodně hloupý?"

"Muže, jenž si najednou nemůže vzpomenout, jak se jmenuje, málokdy považují za génia," připustil Tarantio. "Ale myslím, že ji potěšilo, jak jsi reagoval na její krásu."

"Opravdu si to myslíš?"

Tarantio neodpověděl. Svlékl si kabát, pak stáhl holínky a lehl si na druhou postel.

Bruno se také položil a představoval si Shiřin úsměv. Život byl náhle plný slunce.

Sto dvacet mil na severovýchod, nad úbočím nejvyšší hory Velké severní pouště, kroužil ve stoupavých proudech hnědý sup, plachtil k jihu a bystrým zrakem pátral v poušti po nějakém pohybu. Znovu zakroužil, tentokrát zamířil k západu. Neslyšel tiché, dunivé zvuky z vrcholku hory, ale viděl, jak se balvany chvějí a třesou. Jeden obrovský kámen se uvolnil, odrážel se po rudém svahu a vyrazil stovky menších kamínků, až se dolů v oblaku nachového prachu valila hotová lavina. Sup složil křídla a slétl blíž.

Objevila se puklina a pták ve světle zahlédl malý, tmavý předmět.

Bylo to poslední, co kdy sup viděl...

Z vrcholku hory vyletěla vlna mrazivého vzduchu, udeřila do ptáka a servala mu peří. Sup, v okamžiku mrtvý, spadl z oblohy.

Na vrcholku hory se ve slunečním světle zatřpytila černá perla. Kouzlo, které ji poutalo, se srazilo a pak odpadlo jako přetržený řetěz.

V teple se černá perla nafoukla do velikosti balvanu. Kolem zapraskal modrý oheň a z povrchu perly létaly blesky na všechny strany.

O šedesát mil dál stál na zelených pahorcích na jižním okraji pouště jeden malý ovčák, Goran se jmenoval, a pozoroval tu blýskavici. Už viděl bouře blesků bez deště, ale takovouhle ještě nikdy. Obloha nebyla tmavá, nýbrž zářivě modrá a bez jediného mráčku, a blesky jako by vyletovaly z vrcholku hory, připomínaly korunu z modrobílého světla s mnoha hroty. Goran okamžitě vyšplhal na nejvyšší místo a posadil se. Kam až dohlédl, všude byl pouze mrtvý kámen pouště.

Blýskání ještě chvíli pokračovalo, aniž by zahřmělo nebo spadla aspoň kapka deště. Chlapce světla brzy znudila a už se chtěl vrátit dolů ke svému stádu, když z hory v dálce začal stoupat černý mrak. Tady vypadal velký jen jako lidská hlava, ale vzhledem ke vzdálenosti k té hoře Goran uhádl, že musí být obrovský. Přál si, aby tu byl jeho otec a ten jev mu třeba vysvětlil. Mračno stále stoupalo, nabíralo na šířce a rostlo, postupně zaplňovalo oblohu, a Goran si uvědomil, že to nejspíš nebude mrak. Bylo to dokonale kulaté, okraje byly jasně ohraničené. Jako měsíc. Jako černý měsíc - jen dvacetkrát větší.

Ve vsi mu nikdo neuvěří. Goran pocítil podráždění. Když jim to poví, vysmějí se mu. Ale jestli neřekne nic, pak možná nikdy nezjistí, co za tím jevem vězí. Třeba už dřív viděli nad pouští obrovský černý měsíc. Jak by to měl zjistit, aniž by riskoval, že se mu budou smát?

Tyhle myšlenky zmizely ve chvíli, kdy černý měsíc spadl z oblohy a narazil na zdánlivě malý horský štít, jako když balvan roznáčkne mraveniště. Jenže černý měsíc horu nezničil, místo toho se o kámen rozprskl.

Goran vyskočil a strachem se mu rozbušilo srdce. Měsíc už nebyl pevný, stala se z něj obrovitánská přílivová vlna, stovky stop vysoká, a hnala se pouští směrem ke kopci, na němž chlapec stál. Byl příliš vyděšený, aby utíkal, stál jako přimražený na místě a díval se, jak se černá stěna blíží a pohlcuje rudá pouštní skaliska. Ovce na svahu zpanikařily a utekly. Goran tam jen stál.

Jak vlna polykala míle a blížila se, ovčák viděl, že se sráží, a ze svého vyvýšeného místa dohlédl až za černou stěnu. Za vlnou už nebyly jen mrtvé skály a vlny vedra. Objevily se světle zelené pastviny a louky a tmavší zeleň lesů a hvozďů. A ještě neuvěřitelnější bylo, že za blížící se a zmenšující černou vlnou spatřil podivné město - město s tmavými kupolemi, jako tisíce černých měsíců spojených dohromady.

Přílivová vlna se smrškla a zpomalila a nakonec zlehka olízla úpatí pahorků, kde se bez viditelné stopy spojila s trávou, na níž se prve pásly jeho ovce.

Goran tam jen civěl s otevřenou pusou. Po poušti nebylo nikde ani památky, ani stopy po ponurém, skličujícím kamení. Vítaly jej zelené vršky a údolí a napravo přes bílé skály zurčel potok a vléval se do řeky mizející v hlubokém hvozdu.

Goran nechal ovce, aby se pásly na nové trávě, a s prudce bušícím srdcem se rozběhl přes kopce po jelení stezce. Překonal poslední návrší před svou vesnicí a proběhl hlavní ulicí, až našel otce. Byl to sedlák, jmenoval se Barin, a teď právě obědval před kovárnou s kovářem Yordisem.

Chlapec mužům rychle pověděl, co všechno viděl. Otec se mu nejdřív smál, předklonil se a zkontroloval chlapcův dech. "No, zřejmě jsi nepil víno," usoudil a prohrábl Goranovi vlasy.

"Možná usnul, Barine," navrhl kovář, "a celý se mu to zdálo."

"To ne, pane," trval na svém chlapec. "Ale i kdyby jo, musel bych být vzhůru, abych mohl přiběhnout zpátky a povědět vám o tom. Přisáhám, že poušť je pryč, a nejvyšší pět mil od našich kopců stojí město."

"Dneska je nudyň den," prohlásil Barin, "a projížďka nás trochu zabaví. Ale varuju tě, Gorane, jestli tam žádný město nebude, sundám těmen a nasekám ti na zadek!" Otočil se ke kováři. "Nechceš se podívat na to město, příteli?"

"Za nic na světě bych si to nenechal ujít," ujistil ho Yordis. Nasedlali si koně a vyjeli, chlapec seděl v sedle před svým otcem.

Když ale dojeli na kopec, humor je přešel. Jen tam seděli na koních a zírali na město v dálce.

"Co se to tu, hrome, děje?" zeptal se kovář.

"To netuším," opáčil Barin. "Zajed' do vsi a sežeň ostatní. My s klukem tu počkáme."

Kovář odjel a Goran s Barinem sesedli. "Je to kouzelné město," vykládal chlapec. "Možná se vrátili eldarini."

"Možná," souhlasil otec.

Yordis se vrátil asi s dvacítkou vesničanů a skupinka sjela dolů na úrodnou planinu. Sesedli a chvíli šli mlčky, poté se zastavili a posadili se do kruhu. "Někdo by měl zajet k posádce. Mohli by poslat jezdce do Corduinu, aby se lord

Albreck dozvěděl, co se přihodilo," navrhl nakonec Barin.

"Kdo mu uvěří?" namítl vesnický staršina. "Já to viděl a stejně tomu nevěřím."

"Neměli bychom zajet k tomu městu a představit se jim?" ptal se jiný muž.

"To nebude nutný," prohlásil Barin. "Zřejmě přijíždějí k nám."

Muži vstali a uviděli, jak k nim cválá asi stovka jezdců. Koně měli obrovské, o šest pěstí vyšší než ty, jež znali vesničané. Jezdci sami byli velcí, mocní válečníci, a jako kdyby měli přilbice z bílé kosti. Když se však přiblížili, Barin si uvědomil, že žádné přilby nemají. Ti jezdcí nebyli lidé. Zmocnil se ho strach, a tak popadl synka a vyhodil ho do sedla. "Zajeď za vévodou Albreckem," sykl a plácl koně po zadku. Kůň se zvedl na zadní a pak vyrazil k jihu.

Jezdci si přehajícího chlapce nevšimli a kruhem obstoupili vesničany. Jeden sesedl a zamířil k Barinovi. Válečník měl přes sedm stop na výšku a široká ramena. Obličej měl plochý, kostěný hřeben na nose se mu zvedal přes holé temeno. Oči měl velké a černé, bez zorníček, a zobákovitá ústa zvláštního tvaru, jako M, s koutky zahnutými dolů, beze rtů a krutá.

Tvor se vztyčil nad sedlákem a z úst mu vyšlo jakési hrdelní cvakání. Barin zamrkal a nervózně si olízl rty. "Já... já vám nerozumím," vyhrkl. Tvor se zarazil, pak pohnul rukou, dotkl se svých beztých úst a ukázal na Barina. "Co chcete?" zeptal se Barin. Tvor důrazně přikývl a ukázal mu, ať pokračuje.

"Nevím, co mám říct, ani jestli mi rozumíte. Asi ne. My všichni tady jsme ze vsi a přišli jsme se podívat na zázrak na poušti. Nechceme nikomu ublížit. Jsme mírumilovní lidé. Takhle daleko na sever jsme přišli proto, abychom se vyhnuli válkám, co zamořují naše země." Barin chvíli hovořil a celý nesvůj přebíhal pohledem ze stvůry před sebou na ostatní jezdce, kteří nehybně seděli na koních. Po nějaké době tvor před ním zvedl ruku. Promluvil, jeho slova však byla zvláštní a - převážně - nedávala smysl. Ozývaly se však i povědomé zvuky. Zřejmě se Barina na něco ptal. Ten však jenom vrtěl hlavou. Obluda mu pokynula, ať hovoří dál, což udělal, a vykládal o problémech s obilím, o stavbě domů na bažinaté půdě, o moru, jenž se zastavil těsně před jejich vesnicí, ale zničil tři další. Právě když mu docházely náměty, nestvůra znovu promluvila.

"Co jste zač?" zeptala se hlubokým, drsným hlasem, nicméně s dokonalou výslovností.

"Jsme sedláci z jihu. Nechceme nikomu ublížit, pane."

"Sloužíte eldarinům?"

"Ne, pane. Sloužíme vévodovi z Corduinu. Eldarinové už nejsou, byla válka a oni... zmizeli. Z jejich země se stala poušť jako tahle..." Nejistě se odmlčel.

"Poušť, říkáš? Co je poušť?"

"Pustina... prázdná... bez života. Není tam voda ani půda. Tráva ani stromy. To je poušť. Až do dnešního rána byla poušť všude tady. Červený kámen, ani hrstka hlíny a tisíce čtverečních mil kolem. Ale dneska - viděl to můj syn - se zvedl velký černý mrak a z něj vylezlo všechno... město, stromy a tak. Proto jsme sem přišli."

Obrovský válečník stál chvíli mlčky. "Je třeba to dobře promyslet," prohlásil nakonec. "A váš jazyk ovládáme... málo. Dnes ráno slunce vyšlo... špatně. Myslím, že ty... říkáš pravdu. To vše nám udělali eldarinové svým... kouzlem."

"Náš jazyk zvládáte přímo báječně, pane," pospíšil si Barin. "A tak rychle. Podle mého soudu je to úžasný."

"Máme nadání na jazyky," odpověděl tvor. "Vaši... lidé... zabili eldariny?"

"Ano. Co se vlastně... nikdo neví, co se s nimi stalo. Jejich země byla zničená. Naši vojáci tam přišli, aby s nimi bojovali, ale to, co se tam stalo... byl opak toho, co se stalo tady. Tráva, stromy a voda zmizely. A taky jejich města."

"To spolu... probereme... blíže. Nejdřív však vyřešíme věci, které můžeme posoudit. Který z vás je nejsilnější?"

Rozhostilo se ticho, vesničané jenom vydešeně postávali. "To já," ozval se nakonec kovář a vystoupil z hloučku.

Vůdce k němu přistoupil, převyšoval Yordise o víc než stopu. "Jak se jmenuje vaše rasa?" zeptal se ho.

"My jsme prostě... lidi," odpověděl kovář.

Vůdce si zavolal jednoho ze svých jezdců, který sesedl a došel k nim. "Bojuj s ním," rozkázal vůdce Yordisovi.

"Nejsme tu, abychom bojovali, pane," vložil se do toho Barin. "Žádný z nás není bojovník."

"Buď zticha. Chci vidět, jak váš člověk bojuje s darotským válečníkem."

Vůdce vytáhl meč a hodil jej kováři. Ten meč obratně chytil za jilec, ale pak mu pod tíhou zbraně podklesla ruka. Jeho protivník okamžitě tasil a zaútočil. Yordis odrazil první sek a oběma rukama se rozpřáhl a zasáhl válečníka do ramene, kde mu způsobil hlubokou ránu. Z rány vytryskla mléčně bílá tekutina. Kovář znovu zaútočil, jenomže válečník uhnul a vrazil čepel kováři hluboko do břicha a nahoru do srdce. Yordisovi z otevřených plic vyletěl vzduch a krev, ještě než dopadl na zem. Zraněný válečník vrátil meč do pochvy a vytáhl zakřivenou dýku, s kterou odřízl kousek masa kováři z paže a snědl jej. Přízračně bílý obličej měl od krve, když se obrátil k vůdci. "Chutnají slané," řekl. Ostatní válečníci vydali syčivé klapání, což Barin považoval za smích. Yordis byl dobrý přítel, ale sedlák byl příliš šokovaný a vydešený, aby ho jeho smrt zarmoutila. V této chvíli cítil jen úlevu, že na zemi neleží v kaluži krve on.

Vůdce vzal Barina za loket. "Nasedni na svého poníka a pojed' za námi," nakázal mu. "Musíme si promluvit."

"A co mi přátelé?" chtěl vědět Barin.

Vůdce vyštěkl rozkaz a jeho válečníci vytáhli meče s pilovitým ostřím a popojeli blíž. Vesničané se pokoušeli prchnout, ale z kruhu jezdců nebylo úniku a oni s křikem umírali. Ve chvílce byli všichni mrtví a tráva zrudla jejich krví.

Barin tam jen stál, naprosto fascinován tím vražděním. "Nechtěli jsme nikomu ublížit," vyjekl. "Jsou to... byli to... mírumilovní lidé."

Vůdce se nad něj naklonil a upřel na něho velké, nemrkající oči. "Nebyli nic, protože nebyli silní."

Barinovi se podařilo nasednout až na třetí pokus, jak se celý nezvladatelně třásl. Vůdce se vyhoupl na svého obrovského hřebce. Darotští válečníci kolem něj naopak sesedli, rozběhli se k tělům a začali z nich stahovat šaty.

"Životy tvých přátel nebyly úplně promarněné," řekl vůdce. "Slané maso je velká pochoutka."

DUVODAS MĚL STAROSTI. SE ZAVŘENÝMA OČIMA se probíral strunami, které vydaly vysoký trylek. "To je moc hezké," ozvala se Shira.

"Je to špatně," opáčil Duvo, otevřel oči a podíval se na dívku. Měla na sobě rezavě hnědou sukni a smetanovou halenku a seděla na roubení studny. Duvodas odložil harfíčku, došel k ní a políbil ji na tvář. "Dneska nejsem dobrý společník," poznamenal.

"Ty jsi vždycky dobrý společník, Duvo. A co jsi myslel tím, že je to špatně? Co se stalo?"

"To nevím - ne přesně. Kdysi jsem viděl obraz, byly na něm tři ženy na hradební zdi a dívaly se na moře. Pamatoval jsem si ho celá léta. Jenže když jsem ho uviděl znovu, jedna žena měla zelené šaty, i když já si pamatoval, že byly modré. Najednou mi ten obraz nepřipadal správný, jako by ho malíř změnil." Odmlčel se a vrátil se k harfě. Opřel si ji o bok a zahrál pár akordů z Písně pro Bual. Když skončil, Shira zatleskala. "Tuhle miluju," vyhrkla. "Tu jsi hrál první noc, co jsi přišel."

"Ne takhle," vykládal. "Hudba se změnila."

"Jak se může hudba změnit?"

Usmál se. "Získával jsem hudbu ze zemní magie. Buď se změnila magie, nebo moje schopnost ji využívat. Když jsi tu milostnou píseň slyšela poprvé, plakala jsi. Byly to slzy štěstí. To je kouzlo Bual. Dneska jsi ale neplakala. To kouzlo na tebe zapůsobilo jinak. Reaguješ spíš hlavou než srdcem."

"Možná proto, že už ji znám," navrhla,

"Ne. Kouzlo mělo vyvolat slzy. Něco je špatně, Shiro."

"Jsi unavený. Včera večer jsi hrál celé dvě hodiny."

"Zapřaháš vůz před koně, krásko. Hrál jsem dvě hodiny, protože se něco změnilo. Vzpomínáš na tu skupinku, co si stěžovala na koláče? Prý jsou bez chuti? Jídlo mělo chutnat výtečně. Vím, že to stále umím, důvěřuji svým schopnostem. Nejedl jsem maso ani nepil víno. Je to záhada. Dávno jsem zjistil, že kouzlům se ve městech nedaří. Kamenné stěny, ulice, základy nás odřezávají od země a její moci. Vraždy, věšení, loupeže, násilí - ty také třísni její čistotu. Ale já vím, jak to napravit, Shiro. Jsem odolný vůči malichernostem světa, vůči jeho temné stránce." Na chvíli se odmlčel, potom vzal dívku za ruku. "Projdeš se se mnou v kopcích? Třeba najdeme odpověď, když budeme mít pod nohama trávu."

"Dnes nemůžu. Dvě kuchařky onemocněly a táta mě potřebuje."

"Byly kuchařky včera tady?" zeptal se jí.

"Ano."

"Tak to by neměly být nemocné. Slyšely hudbu." Bez dalšího slova vyrazil ze dvora do ulic Corduinu. V Eldarise by byl vyhledal jednoho z mnoha jasnovidců a odpověď by získal ve chvíliče. Tady, v tomto olbřímím sarkofágu města, nestáli jasnovidci za nic. Kromě jeho vlastní tu nebyla žádná magie, jen temná kouzla. Občas cítil, jak vyzařují z vévodského paláce. Ale byla to malá kouzla, dětinsky zlovlná. Jeho hudba byla silnější.

Co tedy vytáhlo život z jeho písní? říkal si.

Duvo se toulal ulicemi. Brána do parku byla otevřená a on vstoupil a vydal se po cestičce na Vysoký kopec, avšak po chvíli z ní sešel a kráčel travou. Lehl si na záda, roztáhl ruce a zavřel oči, cítil sílu země jako něžný, šeptající hlas. Ale i tady byl změněný - zatím - neurčitelným způsobem.

Během výuky v Eldarise se naučil nikdy si s problémem nelámat hlavu, nýbrž nechat kolem něj mysl volně proudit. Mistr Ranaloth mu mnohokrát říkal, že klíčem je právě to, že se nesoustředí.

"To však nedává smysl, pane," namítal desetiletý Duvo, když se spolu procházeli voňavými zahradami Oltorského chrámu.

"Soustředění je třeba, mladý člověče, pouze když je již určeno jádro problému. Zlobíš se kvůli tomu, co ti dnes ráno řekla Peltra. Soustředíš se na to, co ji přimělo to říci, a to by ti mohlo pomoci. Ale přestaň se soustředit, osvobod' svou mysl, a budeš se ptát, proč tě ta slova ranila a co v tobě to z ní vytáhlo."

"Nenávidí mě, protože jsem člověk. Řekla, že jsem zvíře a že smrdím."

"To stále hovoří tvůj hněv. Oprosti se od něj. Povznes se nad něj."

Duvo si povzdychl. "Myslím, že nezvládnu to, co ode mě žádáš, mistře Ranaloth. Nejsem eldarin."

"Peltra sice je, leč také to nedokáže... zatím."

"Nevím, proč se na mě tak zlobí. Nijak jsem jí neublížil. A taky neumím říct, proč mne její slova tolik ranila. Jsem člověk. Jsem zvíře - to jsme však všichni. Možná dokonce i páchnu." Zasmál se. "Proč mě to tak hluboce zasáhlo, pane?"

"Poněvadž mělo. A poněvadž ti záleží na tom, co si o tobě Peltra myslí."

"Záleží mi na tom. Obvykle je moc milá. Myslel jsem, že mě má ráda."

"Tvá esej o léčivé moci horských bylin byla moc dobrá, Duvo. Hezky propracovaná."

"Děkuji, pane. Knihovna je výborně vybavená."

"A co tě vedlo k Soriově knize?"

Nad tím se Duvo zamyslel. "To Peltra. Procházeli jsme se v kopcích a ona mi o ní vyprávěla." Zrudl. "Získal jsem cenu, ale kdyby mi ona o té knize neřekla, nebyl bych vyhrál."

"To není žádná hanba," podotkl Ranaloth.

"Myslím si, že asi je, pane. Nepřemýšlel jsem. Byla tak pyšná, že odhalila tu záhadu, kterou jsi nanessl, že se mi tím pochlubila. Já si ten text potom taky prostudoval - a získal jsem cenu."

"Takže ty máš dojem, že to byla tvoje chyba?"

"Myslím, že byla. Ale neudělal jsem to schválně, byla to jen neuváženost."

Nyní se Duvo pokusil oprostit od toho problému, osvobodit mysl. Proudění magie ze země mohla ovlivnit spousta věcí: smrt, násilí, nemoc, strach - dokonce i radost. Taktéž mysl či tělo hudebníka nemuselo být s magií sladěno. Duvo

klidně a pečlivě prozkoumal své myšlenky. Měl bystrou mysl a vyladěnou na magické proudění. Stejně tak své tělo nekrmil masem a nepil alkohol. Ani nepodlehł tělesné touze po Shiře. Přesvědčen, že v tom problému není, se Duvo uvolnil, vzal harfíčku a zahrál starodávnou baladu o dávných časech a umírání světa. Jak tak hrál, cítil, jak do něj proudí síla ze země, plní mu cévy, přitahuje ho k sobě. Cítil s trávou, s půdou, se stromy a květinami, cítil tep života všude kolem sebe.

Země jeho hudbu vítala. Když balada skončila, Duvo se zhluboka nadechl.

Když mu bylo osmnáct, mistr Ranaloth ho dovedl na lesní palouk uprostřed Oltorského hvozdu, kde se spolu posadili na plochý balvan. "Jakou hudbu bys tu hrál?" zeptal se ho eldarin.

"To je prosté, pane. Jsou tři. Stojí naproti sobě. Lesní píseň, říční píseň nebo horskou píseň." Pokrčil rameny. "Je v té otázce víc, než vidím? Je to nějaká hádanka?"

"To nezjistíš, dokud nezahraješ, Duvo." Duvo si vzal harfíčku a zkusil lesní hudbu - nic. Vstal a podíval se na balvan. Třeba kámen ruší proudění. Udělal dva kroky a zkusil to znovu. Opět nic. Podíval se na Ranalotha a uviděl v jeho zlatých očích zármutek. "Dělám něco špatně, pane?"

Ranaloth zavrtěl hlavou. "Znáš příběh Oltorského hvozdu?"

"Tady všichni zemřeli."

"Ano," přitakal eldarin smutně. "Tady byla zničena jedna rasa. Oltorové byli laskaví a nezávislí, jenže darotům se postavit nemohli. Ti postupně ničili jejich města a poslední zbytky jejich lidu uprchly sem, do tohoto lesa. Darotské vojsko les obklíčilo - šedesát tisíc jich bylo - a začalo vraždění. Poslední oltorové, dvacet žen a stovka dětí, se dostali až na tento palouk. Dál nedošli."

"A teď na palouku není žádná magie?" zašeptal Duvo.

"Žádná," přitakal Ranaloth. "Přiveď ji zpátky, Duvo." Starý eldarin vstal, poplácal mladého muže po rameni a odešel. Duvo se posadil. Tady zahynula celá rasa, uvažoval. Nejenom kmen či klan, dokonce ani národ. Ale rasa. Zachvěl se, cítil, jak nesmírný úkol mu byl svěřen. Jak se dá vrátit magie po takovém činu?

Opřel si harfu o bok a pokusil se hrát, ale nenašel žádnou hudbu. Seděl na palouku celé hodiny. Zapadlo slunce, vyšel měsíc. A mladý muž stále čekal na inspiraci. Hodinu před východem slunce vstal a přešel přes palouk až na kraj lesa. Tady cítil nepatrné zachvění magie, jako vánek vznikající od křídel motýla. Pomalu obcházel palouk a začal hrát, pomalou a rytmickou Píseň zrození. Když hudba zesílila, poodešel dál od lesa směrem ke středu palouku. Udělal ještě tři kroky, než se hudba ztratila. Znovu a znovu se vracel ke stromům, tahal magii dál a dál, nechával ji skrze sebe proudit do země pod svými nohama. Kousek po kousku vytvořil magickou síť přes celý palouk.

Vyšlo slunce a vystoupilo k poledni. Duvo, k smrti utahaný, hrál dál. Došel do středu své sítě a uklidnil se pro Hymnus stvoření. Chvilí mlčky stál, zhluboka dýchal a uklidňoval se. Potom jeho prsty zatančily na strunách a on zazpíval silným, jasným hlasem. Na palouk zasvitlo slunce a několik ptáků slétlo do větví stromů na jeho kbaži. Duvo při zpěvu přecházel a hudba se ani jednou nezachvěla.

Magie se vrátila!

Sesul se na balvan a odložil harfu. Měl křeč v prstech.

Z lesa vystoupil mistr Ranaloth a sněhobílá srst mu ve slunečním světle přímo zářila. Sám měl přes rameno přehozenou svou harfu.

"Vedl sis velice dobře, Duvo," pochválil mládence s pýchou v hlase. "Jsi člověk, jakému není rovno. A v tobě vidím naději pro tvou rasu."

"Děkuji, pane. Bylo to těžší, než bych byl věřil. Ale pověz mi, proč jenom tenhle palouk? Je to proto, že tady přišel konec?"

"Nebyl to jen tenhle palouk," odpověděl Ranaloth. "Byl to celý les. Palouk byl jen vrcholem prázdnoty."

Duvo na něj zíral. "Ten hvozď pokrývá stovky čtverečních mil. A ty...?"

"Trvalo to mnoho staletí, Duvo. Ale bylo to nezbytné."

"Sám bys to nedokázal?"

"Je to můj dar. A teď i tvůj. Bez magie země umírá. Ach, stále na ní můžeš pěstovat obilí, ale stejně je po duchovní stránce mrtvá. Zlo darotů spočívá v tom, že žijí, aby zabíjeli - a neničí jen rasy, ale i ducha země, kterou obývají. To je naprosto nepochopitelný zločin. Vy lidé to děláte taky, i když pomaleji, svými městy z kamene, svým chťičem a chamtivostí. Jsou však mezi vámi i tací, kteří se starají. Mezi daroty však ne."

"Mluvíš o darotech, jako by ještě žili. Ale eldarinové je zničili už před mnoha sty lety."

"Eldarinové neničí, Duvo. Darotové žijí."

"Je to můj dar. A teď i tvůj. Bez magie země umírá. Ach, stále na ní můžeš pěstovat obilí, ale stejně je po duchovní stránce mrtvá. Zlo darotů spočívá v tom, že žijí, aby zabíjeli - a neničí jen rasy, ale také ducha země, kterou obývají. To je naprosto nepochopitelný zločin. Vy lidé to děláte taky, i když pomaleji, svými městy z kamene, svým chťičem a chamtivostí. Jsou však mezi vámi i tací, kteří se starají. Mezi daroty však ne."

"Mluvíš o darotech, jako by ještě žili. Ale eldarinové je však zničili už před mnoha sty lety."

"Eldarinové neničí. Duvo. Darotové žijí."

"Kde?"

"Tam, kde nemohou nikomu ublížit." Duvo mu kladl mnoho otázek, jenže Ranaloth už nic víc neprozradil. "Ale co když se vrátí?" zeptal se znepokojeně Duvo.

"Dokud eldarinové přežívají, nevrátí se."

Teď, na travnatém pahorku nad Corduinem, Duvo vstal, v krku měl sucho a srdce mu prudce bušilo. Už věděl, proč se zemní magie změnila. Cítil to, ten pomalý, téměř neznatelný tah k severu, kudy síla unikala jako voda z nakráplého džbánu.

Eldarinové nepřežili.  
A darotové byli zpátky...

---

Tarantio seděl v rohu, zády ke zdi, a dojídal masový piroh. Šťáva byla hustá a chutná, maso měkké. U Moudré sovy panovala napjatá atmosféra, poněvadž hudebník se neobjevil a mnoho hostů si stěžovalo. Ceofrin procházel mezi stoly, omlouval se a ujišťoval hosty, že harfeník přijde každou chvíli. Skupinka mladých šlechticů začala hostinskému spílat, tvrdili, že jídlo chutná jako hnůj a že nehodlají zaplatit. Ke stolu přistoupila Shira a promluvila s nimi. Šlechtici se uklidnili a vysvětlili, že se vydali přes celé město, aby slyšeli Duvodase hrát. Pak se za svůj výbuch omluvili. Na Tarantia udělala obrovský dojem harmonie, jež z ní vyzařovala. Podíval se na Bruna, který na ni civěl s nezastíraným obdivem. Ceofrin s úlevou odešel od stolu. Shira urozeným pánům dolila víno a potom se, s posledním oslnivým úsměvem, vrátila do kuchyně.

"Doufám, že se ten harfeník opravdu objeví," poznamenal Bruno.

"Myslím, že tu není," odtušil Tarantio. Bruno se zatvářil zklamaně.

Ale Jašek byl radostí bez sebe. "Jak můžou lidi poslouchat to hrozné ječení?" zeptal se.

"Protože je krásné," vysvětlil mu Tarantio. Jaškovi nemohl lhát a cítil, do jakého zmatku ho jeho odpověď uvrhla.

"Vysvětlí mi to," naléhal Jašek.

"Myslím, že to nedokážu, bratříčku. Slyším ji a pohne mě k slzám. Ale cítím, jak jsi z toho neklidný."

"No, teď tu není, za což jsem vděčný. A řekni tomu mamlasovi, že má šťávu na bradě."

"Utří si bradu, Bruno." Mládenec se na Tarantia usmál, přešel si rukou přes obličej a olízl šťávu z dlaně.

"Je tady dobrý jídlo. Shira to vařila, víš. Ach, ona je úžasná." Zalétl pohledem ke kuchyni v naději, že dívka alespoň letmo zahlédne, ale dveře byly zavřené. "Byl jsi za tím člověkem kvůli svým penězům?" zeptal se nahlas.

"Možná bys měl mluvit ještě víc nahlas," radil mu Tarantio. "Myslím, že tě všichni hosté v šenku nemohli slyšet."

Bruno se otočil. "Proč by měli?"

"To je jedno, Bruno. Byl to sarkasmus. Snažil jsem se ti sdělit, že není moudré mluvit tak nahlas o penězích. Mohli by tu být lupiči."

"Nemusíš mi to říkat dvakrát," řekl Bruno a poklepal si na nos. "Tak byl jsi za ním?"

"Ano. Vedli jsme si docela dobře. Mé investice mi vydělaly skoro dva tisíce stříbrňáků."

"Dva tisíce!" vykřikl Bruno. "Ve stříbře?" Několik lidí se otočilo a na oba se podívalo. Jašek se hlasitě smál. "Jsem tak rád, že jsme ho vzali s sebou," pochvaloval si.

"Co s tolika penězi budeš dělat?" chtěl vědět Bruno.

"Mluvmě o něčem jiném," požádal Tarantio mládence. "O čemkoliv chceš."

Bruno dlouho a usilovně přemýšlel. "Škoda to s tím harfeníkem," povzdychl si nakonec. "Měl jsi tu být včera. Byl úžasný. Můžu si dát ještě pivo?"

Tarantio kývl. "Nech mě tohle vypít," zaprosil Jašek. "Už je to dávno, co jsem ochutnal dobré pivo."

"Ne. Nechci tu žádné krveprolití."

"Slibuji, bratříčku. Žádné zbraně. Jenom džbánky piva a pak půjdu spát."

Tarantio se uvolnil a stáhl se. Jašek se protáhl a dojedl piroh. Bruno se vracel ke stolu, když se jeden z protivných šlechticů najednou otočil a vrazil do něho. Ze džbánek, které Bruno nesl, vyšpláchlo pivo a polilo šlechtici černou košili.

"Ty troubo jeden!" zařval muž.

"Promiňte," omlouval se vlídně Bruno a snažil se projít kolem něj, "ale vrazil jste do mě."

Když byl Bruno za ním, vysoký šlechtic ho udeřil pěstí za ucho. Bruno upadl na stůl a udeřil se hlavou o opěradlo židle, než se v bezvědomí zřítíl na podlahu.

Jašek se přehoupnul přes stůl a dostal se na scénu ve chvíli, kdy se šlechtic chystal do Bruna kopnout. Jašek zahákl nohu za holeň druhého muže a pootočil se, takže sebou dlouhán praštil na zem. Okamžitě se zvedl a vytáhl dýku. Jašek se usmál a sáhl po své, pak se však zarazil. "Jsi otrava, bratříčku," řekl nahlas. Vysoký šlechtic vstal a přimhouřil oči. "Za to tě vykuchám, ty parchante!"

"Nevykládej a ukaž mi to," ucedil Jašek opovržlivě. Muž zaútočil. Jašek uhnul, levačkou ho popadl za ruku s dýkou a pravou paží mu podsunul pod loket, načež levou rukou zatlačil prudce dolů a pravou nahoru. Místností zaznělo hlasité rupnutí, jak muži přerazili ruku v lokti. Zraněný děsivě zavřeštěl. Jašek ho pustil, dýka dopadla na podlahu. Z rukávu černé košile trčela bílá kost a látka smáčela krev. Dlouhán ječel dál. "Ále, buď zticha!" štěkl Jašek, patou dlaně muže udeřil do nosu a pak ho pravým zvedákem zdvihl na špičky. Couvl, nechal šlechtice spadnout na podlahu a došel k Brunovi, který sténal a pokoušel se vstát.

Pohyb za zády Jaška přiměl se otočit. Blížili se tři muži s noži v rukou. Jašek se zasmál a vyšel jim vstříc.

"Naštěstí pro vás jsem slíbil příteli, že dneska nikoho nezabiju. To ale neznamená, že vás nemůžu zmrzačit - jako tady vašeho přítele na podlaze, který bude mít štěstí, jestli s tou rukou ještě pohne. Tak kdo bude první? Myslím, že jemu rozdrtím koleno!"

Znovu vykročil a muži zmateně couvali. "Co je to s vámi, děti? Nemůžete se rozhodnout, kdo bude první na řadě? Co třeba ty?" zeptal se a přistoupil k hubenému vousáči. Muž uskočil tak náhle, že přepadl přes židli. Druzí dva schovali nože a také odcházeli. Jašek se jim smál. "Jaké to tři kvítky," prohodil. "Seberte si svého přítele a doneste ho k ranhojiči." Otočil se k baru a zavolal. "Ještě dva džbánky piva, prosím."

Muži odnesli bezvládného útočníka z hostince a Jašek pomohl Brunovi na nohy. "Jak se cítíš?" zeptal se ho.

"Bolí mě hlava," odpověděl Bruno.

"Á, na to si zvykneš," ujistil ho Jašek rozjařeně. Ceofrin přinesl džbánky a naklonil se k Jaškovi.

"Myslím, že byste se měli přesunout, příteli. Ten muž, jehož jsi... zranil... má skvělý styky."

"Jeho ruka ne," odušil Jašek s úsměvem.

"Já to myslím vážně, Tarantio. Je to vévodův bratranec a blízký přítel Vinta, vévodova šampióna."

"Šampióna, říkáš? A je dobrý?"

"Prý zabil třicet mužů. Takže bude dobrý - aspoň podle mého mínění."

Jašek zvedl džbánek a vypil půlku obsahu. "Tak to je zajímavý," souhlasil. Ceofrin zakroutil hlavou a odešel.

"Dal jsi mi slovo," ozval se Tarantio.

"Já ho dodržel. Nevěděl jsem, že toho hňupa někdo praští. A nezabil jsem ho, bratříčku."

"Zmrzačil jsi ho!"

"O mrzačení lidí jsi nic nepovídal. Slyšel jsi, co povídal o Vintovi?"

"Ano. A my se mu budeme vyhýbat."

"Ty vůbec nemáš smysl pro dobrodružství." Otevřely se dveře a vstoupil Duvodas. Hosté ho uviděli a začali jásat.

"Hrome!" zabručel Jašek. "Zrovínka když jsem se začínal bavit. Asi půjdu spát."

Tarantio se zhluboka nadechl. "Kde je ten, co mě praštil?" zeptal se Bruno.

"Pryč," odpověděl Tarantio.

"Tys mu něco udělal?" chtěl vědět mládenec.

"Myslím, že ano," přiznával Tarantio.

Pašáček ovci Goran musel čekat na posádce celý den, když se snažil podat hlášení. Po setmění seděl celý roztřesený pod obloukem hlavní brány. Jeden laskavý strážný se s ním podělil o večeři a našel mu starou pokrývku. Přesto podzimní vítr studil. Konečně ho přišel vyzvednout jiný voják a odvedl ho do malé kanceláře v pevnosti, kde mu nakázal, ať se posadí a počká. Chvilí poté vstoupil útlý důstojník středního věku a posadil se za úzký stůl. Vypadá unaveně, pomyslel si Goran, a znuděně. Důstojník si ho dlouho a pozorně prohlížel. "Jsem Capel," prohlásil nakonec. "Za své hříchy jsem zástupcem velitele téhle... pevnůstky. Tak mi, kluku, pověz tu svou důležitou zprávu." Goran to udělal a Capel poslouchal, dokud chlapec nedokončil své vyprávění o černých měsících a strašidelných válečnících na obludných koních.

"Chápeš, kluku," řekl pak, "že takový fantastický příběh tě nejspíš přivede ke kůlu na bičování?"

"Je to pravda, pane. Přisahám na hrob mé mámy."

Důstojník unaveně vstal. "Zavedu tě za kapitánem. Aleje to tvá poslední šance, kluku. On není zrovna laskavý a rozhodně o něm není známo, že by měl smysl pro humor."

"Musím ho vidět," trval na svém Goran.

Společně se vydali nahoru po točitých schodech. Capel zaklepal na jedny dveře a vstoupil, chlapci jen řekl, ať počká. Po několika minutách se dveře otevřely a Gorana zavolali dovnitř. Tam svůj příběh vypověděl znovu mladému, obtloustlému muži s odbarvenými vlasy a mírnými očima.

Tloustík se ho vyptával ještě důkladněji než starší důstojník. Goran na každou otázku odpověděl, jak nejlépe uměl. Nakonec kapitán vstal a nalil si sklenici vína. "Rád bych ten zázrak viděl," prohlásil. "Pojedeš se mnou, kluku. A jestli se z toho vyklube - což se podle mě stane - obrovský nesmysl, oběsím tě na prvním stromě. Co si o tom myslíš?"

Goran neřikal nic. Odvedli ho do kasáren a směl se vyspat na posteli v jedné studené cele. Dveře za ním zamkli. S prvními paprsky slunce ho Capel probudil. Vyšli ke stájím, kde vedle svých koní stálo čtyřicet kopiníků. Čekali asi hodinu, než se objevil tlustý kapitán. Jeden mladý voják mu pomohl na skvostného bílého hřebce a oddíl vyjel z pevnůstky. Goran jel vedle Capela.

"Ještě jednou mi pověz o těch obludách," vyzval chlapce voják.

"Byli obrovští, pane. Bílý hlavy bez vlasů a divný pusy. A ty jejich koně, to byli hotoví obři."

"Říkáš, že měli divnou pusou. Asi jako ptáci?"

"Ano, pane. Jako orlí zobák, takovou kost pod nosem, ostrou a špičatou."

Oddíl se po několika hodinách zastavil, aby si koně odpočinuli, a vojáci snědli nějaký chleba a sýr ze svých zásob. Capel se o snídani rozdělil s Goranem. Tlustý kapitán zapil celé pečené kuře vínem. Pak mu voják přinesl vodu z potoka, aby si mohl umýt ruce, jež si pak osušil bílým ručníkem.

Po půl hodině pokračovali v cestě a hodinu po poledni dorazili do Goranovy vesnice. Byla opuštěná.

Capel sesedl a ves prohlédl, pak došel ke kapitánovi na koni. "Všude jsou otisky kopyt, pane. Obrovských. Jak říkal ten kluk." Kapitán se nervózně rozhlížel.

"Kolik jich bylo v tom oddíle?" zeptal se a po baculatých lících se mu řinul pot.

"Jen asi třicet, pane. Ale jsou tu stopy větší, než co jsem kdy viděl."

"Myslím, že bychom se měli vrátit, co říkáte?" navrhl kapitán.

"To bychom mohli, pane, jenže jaké hlášení pak podáme vévodovi?"

"Ano, ano. Docela správně, Capeli. No... možná že byste měl vzít muže dál. Na mě ještě čeká spousta práce."

"Chápu, jak zaneprázdněný jste, pane. Ale jedna věc mě napadá. Co když ten oddíl zamířil k jihu? Ted' by mohl být mezi námi a pevností."

Tloustík vykulil oči a celý nesvůj se ohlédl. "Ano, jistě. Myslíte, že bychom měli... jet dál?"

"Opatrně, pane."

Vojáci zamířili do kopců a tlustý kapitán se zařadil doprostřed oddílu. Goran navedl koně ke Capelovi. "Kapitán nevypadá moc jako voják," podotkl chlapec.

"Je to šlechtic, mladíku. To je jiné plemeno - rodí se, aby z nich byli důstojníci." A mrkl na chlapce. Jeli asi hodinu a

konečně dorazili na poslední hřeben před bývalou Velkou severní pouští. Muži pak mlčky seděli na koních a hleděli na zelené kopce a údolí, lesy a pláně.

Thlusty důstojník dojel ke Capelovi. "Je to jako sen," vyhrkl. "Co to může znamenat?"

"Když jsem byl malý kluk, náš vesnický vypravěč vykládal příběhy ze starých časů. Tři rasy - vzpomínáte, pane? Oltorové, eldarinové a darotové."

"Co je s nimi?"

"Podle našeho vypravěče vypadali darotové tak, jak říkal tady kluk. Mohutní, velké hlavy s bílým kostěným hřebenem. A zobáky."

"To není možné," namítl kapitán. "Daroty zničili eldarinové už před staletími."

"A před pár dny tu byla Velká severní poušť," poukázal Capel. Jezdci byli dost nervózní, a i když toho mezi sebou moc nenamluvili, Goran cítil jejich napětí.

"A támhleto se nepodobá žádné lidské osadě, o jaké jsem kdy slyšel," pokračoval Capel a ukázal na město černých kupolí. "Neměli bychom tam vyslat poselstvo?"

"Ne! Nejsme politikové. Myslím, že jsme viděli dost. Teď se vrátíme."

Jeden voják ukázal na malý dolík na úpatí kopců, kde byly jasně vidět pozůstatky ohniště a hostiny.

"Sjedzte tam a zkontrolujte to," nařídil kapitán Capelovi. "Pak odjedeme."

Důstojník si přizval tři muže a všichni sjeli dolů. Goran je následoval.

Pod kopcem Capel sesedl. Kolem jámy s ohništěm byly rozházené kosti a do popela byla lhostejně skopnutá hromádka kostí. Kousek dál napravo byly naházené rozervané a zkrvavené šaty. Goran seskočil z koně a začal hledat mezi šatstvem. Otcova halena mezi nimi nebyla.

"Jezdci!" křikl jeden z vojáků. Goran viděl, že se od jihu blíží asi dvacet oblud. Rozběhl se ke koni a skočil do sedla.

"Padáme hned odtud," vyhrkl Capel. Otočil koně ke svahu a vzhlédl. Vysoko nad nimi se kapitánův kůň náhle vzepjal a jezdec shodil na zem. Vzduchem se neslo říčení koní. Jeden valach sletěl po hlavě z návrší a v krku měl zabodnutý dlouhý černý oštěp. Capel zatahal za otěže a horečnatě přemýšlel. Ze svahu nad nimi sjížděly desítky bělohavých válečníků - a za ním se blížila další dvacítká. Se třemi muži nemohl v bitvě na kopci nic změnit, a kdyby se o to pokusil, uvázl by mezi oběma oddíly. Utíkat z boje ho zlobilo, ale zůstat by znamenalo jistou smrt. Smrt Capela neděsila, ale pokud se odsud nikdo nedostane, nikdo nebude moci vyvolat poplach v Corduinu.

Capel otočil koně k východu. "Za mnou!" křikl. Tři vojáci i Goran okamžitě poslechli a cvalem vyrazili na pláň.

Obrovští koně nepřátel corduinským koním nemohli stačit. Ani se o to nesnažili. Capel se ohlédl a viděl, jak darotové pomalu sjíždějí ze svahu.

A na okamžik zahlédl tlustého kapitána běžet bezhlavě podél hřebene. Vzápětí zmizel.

Tentokrát byl sen trochu jiný. Dítě stále plakalo a Tarantio se ho stále snažil najít - hluboko v podzemí, v černých kamenných tunelech po něm pátral. Ty tunely znal dobře, v tom dole v horách nedaleko Prentuis pracoval čtyři měsíce, kutal uhlí a nakládal je na nízké vozíky. Teď však byly štolý prázdné a ve skále se objevila puklina. Z ní vycházel slabý, usedavý nárek.

"Démoni přicházejí! Démoni přicházejí!" plakalo polekaně dítě.

"Jsem tu s tebou," odpověděl. "Zůstaň, kde jsi!"

Protáhl se puklinou a šel dál. Měla tady být černočerná tma, protože nikde nehořela jediná pochodeň, ale samotné stěny zářily slabým nazelenalým světlem, dost silným, aby vrhalo stíny. Jako vždy vstoupil do rozlehlé síně s vysokým stropem podpíraným třemi řadami sloupů. Šerem se k němu blížili otrhaní lidé s opálovými očima, s kladivy d krumpáči v rukou.

"Kde je chlapec?" chtěl vědět a tasil meče.

"Mrtvý. Jako ty," ozval se hlas v jeho mysli.

"Já nejsem mrtvý."

"Jsi mrtvý, Tarantio," namítl hlas. "Kde je tvoje vášeň? Tvá touha po životě? Kde jsou tvé sny? Co je život bez nich? Nic."

"Já mám sny!" křičel Tarantio.

"Řekni jeden!"

Otevřel ústa, jenže nic ho nenapadlo. "Kde je chlapec?" zaječel.

Hlas utichl a Tarantio pokračoval v cestě. Otrhanci se rozestoupili a za nimi uviděl šermíře, jenž na něj čekal. Ten muž byl hubený, měl šedou pleť a zlaté oči se šterbinovitými zornicemi jako kočka. Vlasy měl bílé a ježaté a trčely mu jako liví hřiva. V každé ruce držel meč.

"Kde je to dítě?" zeptal se Tarantio.

"Jsi ochotný zemřít, abys to zjistil?" opáčil démon.

Tarantio se probudil a posadil se na posteli. Místností se neslo Brunovo chrápání. Tarantio se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. V olovu zalitými tabulkami v oknech sem pronikaly paprsky vycházejícího slunce a vytvářely na podlaze geometrické vzory. Tarantio se rychle oblékl a sešel dolů. V jednom krbu oheň již vyhasl, ale v druhém ještě tančily plamínky. Šermíř přihodil dvě polínka, rozfoukal oheň k životu a usedl před krb.

"Vypadáš ustaraně," ozvala se Shira a přikulhala k němu z kuchyně.

"Zlé sny," odušil s nuceným úsměvem.

"Taky jsem mívala zlé sny," řekla. "Chceš něco k snídani? Dneska máme vajíčka."

"Děkuju."

Zanechala ho s jeho myšlenkami. Neustále si ten sen přehrával dokola. Pořád mu nedával žádný smysl. Zachvěl se a přihodil další polínko na oheň.

Shira se vrátila s talířem smažených vajíček a plátkem pečeně. Tarantio jí poděkoval a jídlo zhltal. Shira si k němu přisedla, a když dojedl, podala mu hrnek horkého, sladkého čaje.

Tarantio se uvolnil. "Je to moc dobré," pochválil čaj. "Co je to za příchut'?"

"Růžové listky, meduňka a špetka heřmánku, oslazené medem."

Tarantio si povzdechl. "Nejlepší chvíle za celý den," prohodil ve snaze navázat hovor. "Je тихо a klid."

"Vždycky jsem milovala svítání. Nový den, svěží a panenský."

Použití slova "panenský" Tarantia vyvedlo z míry, odvrátil zrak a podíval se do plamenů. "Včera v noci jsi byl opravdu děsivý," podotkla Shira.

"Mrzí mě, že ses na to musela dívat."

"Myslela jsem, že někdo zemře. Bylo to strašné."

"Násilí není nikdy příjemné," souhlasil. "Ale ten chlap si to přivodil sám. Neměl Bruna praštit a neměl se ho pak pokoušet kopnout. Tak se chová jenom zbabělec. Myslím, že teď už lituje toho, co udělal."

"Budeš se řídit tátovou radou a odejdeš?"

"Ještě jsem nenašel byt, který by se mi líbil."

"Náš hostinec nikdy nevydělával," ozvala se náhle, "ne, dokud nepřišel Duvo se svou hudbou. Táta pracoval tvrdě a nějak jsme se protloukali. Teď je na pokraji úspěchu a moc to pro něj znamená."

"Tím jsem si jistý," souhlasil Tarantio a čekal, až bude pokračovat.

"Ale hospody, o kterých se ví, že tam dochází k násilí, o své hosty přicházejí."

Podíval se do těch jejích nádherných očí. "Chceš, abych odešel?"

"Asi by to bylo moudré. Táta v noci vůbec nespál. Slyšela jsem ho, jak chodí po pokoji."

"Najdu si jiný hostinec," slíbil jí.

Chtěla vstát, ale trhla sebou a zase se posadila.

"Bolí tě to?" zeptal se účastně.

"Ta noha občas zabolí - zvlášť když má pršet. Hned budu v pořádku. Je mi moc líto, že tě musím žádat, abys odešel. Víš, že to, co se stalo, nebyla tvá vina."

Pokrčil rameny a usmál se. "Nelam si s tím hlavu. Hostinců je spousta. A najít si vlastní byt mi potrvá jen pár dní."

Shira si od něj vzala prázdný talíř a odkulhala zpátky do kuchyně.

"Takové sladké dítě," poznamenal Jašek. "A tys jí na to naletěl, bratříčku."

"Říkala jenom pravdu. Vint sem přijde a bude tě... mě... hledat."

"Zabiju ho," kasal se Jašek.

"A k čemu to bude dobré, Jašku? Kolik mrtvých potřebuješ?" zeptal se Tarantio unaveně.

"Nepotřebuju ničí smrt," namítl Jašek. "Potřebuju zábavu. A tenhle hovor už mě nudí." S tím se Jašek vytratil a milosrdně nechal Tarantia samotného.

Tarantio se vrátil do svého pokoje, nalil si vodu do plechového umyvadla a opláchl si obličej a ruce. Bruno zívá a protáhl se. "Měl jsem moc hezkej sen," prohodil, posadil se a prsty si prohrábl pískově hnědé vlasy.

"To máš štěstí," utrousil Tarantio. "Sbal si věci. Dneska se půjdeme podívat po domě."

"Rád bych tu zůstal a popovídal si se Shirou."

"Vidím, že tě přitahuje. Ale ten chlápek, co jsem s ním včera bojoval, se nejspíš vrátí s hordou kamarádů - včetně jistého zabijáka jménem Vint. Budou nás dva hledat. Ty tady samozřejmě můžeš klidně zůstat. Ale nechoď nikam bez dýky."

"Ne," řekl Bruno. "Radši bych se podíval na ty domy. Nechci se setkat s žádnými zabijákama."

"Moudrá volba," sdělil mu Tarantio.

"Nudná - ale moudrá," přisadil si Jašek.

Terče, celkem dvanáct, byly kruhy z pevně spletené slámy čtyři stopy v průměru, opřené o stěnu postavenou z pytlů s pískem. Lučištníci stáli asi šedesát kroků od terčů a šipy měli zapíchané do hlíny.

Tarantio s Brunem čekali skoro hodinu, než bude volné místo, a nyní stáli na pravém kraji řady. "Tak se předved' a tref se do černého," řekl Tarantio.

Bruno si s přimhouřenýma očima prohlédl terč. Byly na něm soustředné kruhy, vnější žlutý, potom červený, modrý, zelený a černý střed. "Myslím, že to nezvládnou," přiznal.

"Jenom napni luk a já to později posoudím." Bruno vytáhl šíp ze země a nasadil ho na tětivu. "Počkej," zarazil jej Tarantio. "Nezkontroloval jsi vrchní pítko."

"Cože?"

"Odlož ten luk," přikázal mu Tarantio a Bruno poslechl. Tarantio zvedl šíp a ukázal zmatenému mládenci opeření.

"Podívej se, jak jsou pítko zasazená do dřívku. Dvě řady jsou stejné a třetí má jinou barvu. To je vrchní pítko. Když lučištníci dostanou povel napnout luk, znamená to, že vrchní pítko má směřovat od luku. Jinak při vypuštění zasáhnou peříčka lučiště a to šíp odrazí."

"Chápu," řekl Bruno a znovu zvedl luk. Natáhl tětivu až k lici a vystřelil. Šíp vysoko přeletěl terč a zasáhl vršek pytlkové stěny. "Bylo to dobré?" zeptal se.

"Kdyby byl tvůj protivník patnáct stop vysoký, tak by ho to určitě vyděsilo," ujistil ho Tarantio. "Ukaž mi ten luk."

Byla to laciná věčička, vyrobená z jediného kusu dřeva, asi čtyři stopy dlouhá. Nejlepší luky byly z jilmového či tisového dřeva a zkušení výrobci často oba druhy dřeva spojovali. Tarantio nasadil šíp a napnul tětivu. Tah byl nejvyšší dvacet liber. Tarantio vystřelil a díval se, jak šíp stěží zasáhl modrý kruh.

"Jsi velice dobrý," vydechl Bruno obdivně.

"Ne, to nejsem," opáčil Tarantio, "avšak i mistr by měl s tímhle lukem potíže. Nejspíš bys uspěl víc, kdybys na nepřítelů házel kameny. Těmhle luk nemá sílu, aby prorazil brnění."

"Dělal jsem ho sám," vysvětlil Bruno. "Mám ho rád."

"Už jsi s ním někdy něco trefil?"

"Ještě ne," přiznal mládenec.

"Věř mi, Bruno. Jestliže s ním někdy půjdeš na lov, tak k jelenovi doběhni a použij ho jako palici."

Přistoupilo k nim několik mužů. První, vysoký štíhlý střelec v košili z jemné kůže, se Tarantiovi poklonil. "Hodláte cvičit dál, pane?" zeptal se. "Mám trochu času a chtěl jsem si několikrát vystřelit." Tmavé vlasy měl ostříhané na ježka a nad ušima vyholené pŕlměsíce. Šaty měl drahé a nepochybně to byl urozený pán. Tarantio věděl, jak nafoukaný umějí šlechtici být, a tak na něho zdvořilá mluva udělala značný dojem.

"Ne, teď je váš," řekl vřidně. "My jsme tady s přítelem skončili. Kde bychom mohli zakoupit slušný luk?"

"Pro vás, nebo pro vašeho přítele?" tázal se šlechtic.

"Pro něj."

"Nezvažovali jste kuši? Viděl jsem vašeho přítele střílet a - se vši úctou - on na to nemá oko."

"Obávám se, že máte pravdu," souhlasil Tarantio. Štíhlý lučištník se obrátil k jednomu ze svých společníků. Ten mu podal kuši s pažbou vykládanou stříbrem. Lučištník ji převzal a nabídl Tarantiovi.

"Ať si zkusí jednou dvakrát vystřelit z tohoto," navrhl.

"Jste nesmírně laskav."

"Je moc pěkná," pochválil Bruno. "Jak to funguje?"

Tarantio zapřel samostřil o zem, vsunul nohu do železného třmene a natáhl tětívu. Od lučištníka si vzal malou černou šipku a zasadil ji do drážky. "Zaměř na terč a pak stiskni tady tu páčku pod pažbou," vysvětloval Brunovi. Mládenec zvedl kuši a stiskl spoušť. Šipka zmizela v pytlích s pískem asi osm stop nalevo od terče.

"To bylo blíž," pochválil si Bruno. "Že ano?"

Společníci urozeného pána se zasmáli, avšak on sám přistoupil k Brunovi a pozorně se mu zadíval do očí. "Na které oko špatně vidíš?" zeptal se ho.

"Na tohle," odpověděl Bruno a poklepal si na pravou líc.

"Vidíš na něj vůbec něco?"

"Vidím barvy, ale jinak už moc ne."

"A tyhle potíže jsi měl vždycky?"

"Ne, až od té doby, co mě někdo praštil klackem po hlavě."

"Váš přítel je skoro slepý na pravé oko," pověděl lučištník Tarantiovi. "Vezměte ho do Nagellis v Severní čtvrti. Je tam jeden magik, Ardlin se jmenuje, má dům vedle Trojhlavé kašny. Nemůžete ho minout - má velké okno z barevného skla, na kterém je nahá bohyně Irutha." Usmál se. "Je to moc hezké okno. Ardlin je velmi nadaný léčitel."

"Děkuji," pravil Tarantio. "Jste velmi laskav."

"Není zač, příteli." Lučištník napřáhl ruku. "Jmenuji se Vint."

Tarantio se mu podíval do kouřově šedých očí. "A já jsem Tarantio," odvětil a potřásl mu pravicí.

Vintův výraz ztvrdl. "To je škoda," pravil. "Doufal jsem, že až se konečně setkáme, nebudete se mi líbit."

"Na mně toho k líbení moc není," odtušil Tarantio. "Akorát mě ještě dost dobře neznáte."

"Doufejme tedy, že je to pravda," pravil Vint. "Kde vás najdu?"

"Pronajal jsem si dům kousek odtud. Myslím, že se ta ulice jmenuje Severní Nevír. Ten dům má červené tašky a dva komíny. Majitel nechal postavit napravo od brány kamenného vlka."

"Tedy dnes odpoledne, hodinu před setměním?" navrhl Vint.

"To se mi hodí," souhlasil Tarantio.

"Šavle?" zeptal se Vint.

"Přineste dvě," pravil Tarantio. "Mám raději krátké meče, ale rád si půjčím jednu z vašich."

"Ne, ne. Tak tedy krátké meče. Nebude vám vadit, když si přivedu pár svých mladších žáků?"

"Vůbec ne."

"Můžou pak odnýt jeho tělo," poznamenal Jašek.

Tarantio se otočil. Bruno vrátil kuši a chvátil za ním. "Co se stalo?" chtěl vědět.

"Půjdeme najít toho magika, Bruno," oznámil mu Tarantio. "Nemůžu učit střílet poloslepeho lučištníka."

"Proč s tebou ten člověk chce bojovat?"

"Protože to on dělá," sdělil mu Tarantio.

Karis se nevydělala snadno. Během dětství plného bolesti, zrady a krutosti z otcových rukou se v ní zrodil cynismus, jenž jí umožňoval brát každou ohavnost za běžnou věc. Ale když vyjela na poslední hřeben před Velkou severní pouští, byla ohromená. Očekávajíc výhled na holou skálu a písek, setkala se se šťavnatou zelenou krajinou posetou lesy a potoky.

Tuto oblast znala moc dobře, protože tu vloni vybojovala dvě bitvy. Nemohla se ztratit. Po levici měla nízko na obloze slunce, takže sever musel být před ní. O tom nebylo pochyb.

Pobídl velkého bělouše dolů ze svahu, proklusala plání a zamířila mezi stromy rostoucí na březích zurčícího potoka. Sesedla a uvolnila Warainovi podpínku, nicméně sedlo mu nesundala. Potom ho nechala se pást. Warain byl skvěle vycvičený a vrátil se na písknutí. Karis si sedla k potoku, zhluboka se napila, vylila starou vodu z čutory a znovu si ji naplnila.

Možná že se vrátili eldarinové, napadlo ji. Co se stalo zde, bylo pravým opakem pohromy, která během kratičké války zasáhla eldarinské území. Ale hned tu myšlenku zahнала, když si vzpomněla na slova eldarinského ducha, který se jí zjevil v pokoji "Kdysi dávno čelili eldarinové jinému zlu," pravil. "Zadrželi jsme ho, odstranili ze světa. Perla to zlo drží na uzdě."

Tohle místo však nepůsobí zle, usoudila Karis. Voda je dobrá, tráva zelená. Tak jaképak zlo?

Byla unavená. Jela už tři dny a moc toho nesnědla. Včera sice našla keř se sladkými bobulemi, měla z nich však jenom bolení břicha. Především střelila bažanta a upekla si ho v hlíně. Na ptákově však moc masa nebylo.

Nechala Waraina hodinku se pást a sama si na chvíli zdřímla, pak koně přivolala, dotáhla podpínku a vrátila se zpátky do suchých kopců. Normálně by se utábořila u potoka, ale měla starosti.

Rozdělala malý ohýnek a lehla si k němu. Nebyla zima, aby oheň skutečně potřebovala, ale plameny ji uklidňovaly a navíc se vedle nich cítila bezpečněji.

Jaké zlo to eldarinové zadržovali?

Karis by se moc ráda rozpomněla na pohádky, jež jí vyprávěla máma. Ti masožraví obři v nich měli nějaké jméno, jenomže si nemohla vzpomenout jaké. V noci se probudila, když Warain zahrabal přední nohou. Vstala, vytáhla luk a napjala na něj tětivu. "Copak jsi slyšel, šimlíku?" šeptla a nasadila na tětivu šíp. V dálce zavyl vlk. Warain otočil hlavu po zvuku.

V jasném měsíčním světle se Karis rozhlížela. Nikde se nic nehýbalo. "Ti vlci nás otravovat nebudou, kamaráde," uklidňovala koně a poplácala ho po dlouhém, štíhlém krku. Warain se jí otíral nosem o rameno. "Jsi ten nejkrásnější samec v celém mém životě," šeptla. "Silný a věrný. Až se dostaneme do Corduinu, ustájím tě u Chaseho. Pamatuješ se na něj, vid'?" Ten zchromlý jezdec. "Poškrábala koně na širokém čele. "Teď hezky odpočívej."

Oheň vyhasl a ona si lehla co nejbliž k uhlíkům a zabalila se do pláště.

Probrala se před rozbřeskem a posadila se. Byla hladová a jaksi podrážděná. Včera zahlédla statného jelena, ale nezabila ho. Zabít takové nádherné zvíře kvůli jednomu, dvěma obědům, jí připadalo jako mrhání životem a krásou. Nyní svého rozhodnutí litovala. Napila se vody, vstala a osedlala koně. "Jestliže dneska uvidíme jelena," oznámila koni, "tak umře. Přisahám, že se mi už žaludek obtočil kolem páteře."

Nasedla a znovu sjela na nově zatravněnou pláň, míříc do Corduinu.

Ten strážný u brány ji pořád rozčiloval. Vzpomínala si, že to byl desativteřinový milenec - zachroul, přirazit, zpotit se a zhroutit. Ale kde? Co to říkal - bojuješ jako tygr, žiješ jako kurva, vypadáš jako anděl? Myslel to jako kompliment, ale slovo kurva se jí nelíbilo. Používala muže stejně jako jídlo: aby ukojila hlad, potřebu, kterou si nedokázala -nechtěla - přiznat. Na rozdíl od jídla ji ale muži zřídka kdy uspokojili.

Tehdy si vzpomněla na Vinta, světlookého šermíře. On věděl, jak ukojit hladovou ženu. Měl štíhlé, vypracované tělo a byl něžný a laskavý. A navíc netrpěl žádnými emocemi - strachem, láskou ani žárlivostí. Slyšela, že se stal šampiónem vévody z Corduinu poté, co tento titul odmítl Tarantio. Zatím zabil v soubojích pět mužů. Jestli je ještě v Corduinu...

Slunce již bylo vysoko a obloha bez mráčku. Karis projížděla přes kopce a napravo zahlédla jestřába, vrhajícího se na nešťastného králíka. Přitáhla otěže a rozhlížela se po sokolníkovi. Věděla, že jestřábi dávají přednost pernaté zvěři před srstnatou, na tu se museli naučit. Nikde nikoho nezahlédla. Jestřáb chytil králíka a pak se usadil, aby se nakrmil. Karis pokračovala v cestě.

Konečně si vzpomněla na noc, kdy svedla toho strážného, Gorla. Šedesát mil jižně od Hlobanu se svými žoldněři zaútočila na konvoj vozů, když měla smlouvu s Belliesem. Tam rostly vrby a ona si vybrala Gorla, poněvadž měl nádherně lesklý vous a hluboké, vlahé oči. Zvedlo jí to náladu. Když si teď vzpomněla, mohla ho zařadit a znovu na něj zapomenout.

"Doufám, že ty si najdeš dobrého muže," řekla jí máma, když se Karis chystala uprchnout do noci. Její otec se válel na podlaze zpítý do bezvědomí.

"Měla bys jít se mnou," naléhala mladá Karis na unavenou ženu.

"Kam bych šla? Kdo by si mě teď vzal?"

"Tak mě nech a já ho zabiju. Odtáhneme tělo do lesa a zakopeme."

"To neříkej! Prosím. Kdysi to býval dobrý člověk. Skutečně byl. Tak už běž, zlatíčko. V Prentuis určitě najdeš práci -jsi hodná holka, máš pěkné tělo. Najdeš si tam dobrého muže."

Karis odešla bez jediného ohlednutí. Najít si dobrého muže? Našla jich desítky. Někteří se milovali něžně a šeptali jí obdivná slůvka, jiní byli drsní a divocí. Ani u jednoho ji nenapadlo, že by se za něj mohla vdát. Nikdy neudělala tu chybu, že by se do některého zamilovala. Ne, mužům, z nichž se jí podlamovala kolena, se vyhýbala. Sirano byl jedním z nich.

Tarantio další...

"Nikdy nezapomeneš," řekla nahlas. Poprvé ho uviděla, když plaval v jezeře s dvacítkou dalších vojáků. Byl to dlouhý, suchý a prašný pochod, a když se utábořili u jezera, muži shodili zbroj a šaty, vběhli do vody a cákali po sobě jako malé děti. Karis sesedla z koně, posadila se na břehu a pozorovala je, jak vyskávají, potápějí se a smějí. Jeden štíhlý mladý muž se k zábavě nepřipojil. Odplaval od skupinky a pak nahý zašel do houští, odkud se po chvíli vynořil s hrstmi meduňky. Lístky si vetřel do kůže. Obličej a paže měl opálené dozlatova, avšak hrudník a nohy bílé. Měl krásné vypracované svaly a tmavé chloupky na prsou se mu zužovaly do tenké čárky ukazující jako šipka k moudí.

"Dostanu tě," rozhodla se Karis. Zavolala si ho a on vodou došel k místu, kde seděla.

"Jak se jmenuješ, vojáku?"

"Jsem Tarantio."

"Můj kapitán se o tobě zmínil." Oči měl hluboké a tmavomodré, vlasy husté a kudrnaté. "Říkal, že jsi zuřivý bojovník. S tisícičkou takových, jako jsi ty, povídal, by mohl dobýt celý svět."

Tehdy se usmál, obrátil se a odpíval. Měl oslnivý úsměv, a v té chvíli Karis poznala, že jeho si do postele nikdy nevezme.

Warain se zastavil, nastražil uši a rozšířil nozdry. Karis se rozhlédla, nespátřila však nic zvláštního. Nicméně Warainovi důvěřovala. Uhnula doprava mezi stromy, vyjela na návrší a zadívala se na zelenou dolinu. V dálce se ke kopcům, kde čekala, blížila čtveřice jezdců. Pronásledovala je dvacítká válečníků s obrovskými bílými přílbami. Karis si zastínila oči.

Pod ní, schovaná v úžlabině, byla další skupinka. Tihle byli blíž, takže na ně viděla lépe - nebyly to přílby, nýbrž bílá kost. Vyzbrojení byli meči s pilovitým ostřím a prchající jezdci mířili přímo k nim.

Karis vyndala luk, natáhla tětívu a nasadila šíp. Pak pobídla Waraina do běhu.

Dusot běloušových kopyt válečníků v úžlabině varoval a oni se otočili. Karis se hnala přímo k nim. Její šíp zasáhl bílý krk, pak Warain úžlabinu přeskočil a cválal vstříc jezdcům. Karis ukazovala na kopce. "Jste v pasti!" křičela. "Jeďte za mnou!" Stočila Waraina a rychle zamířila do straně. Jezdci se vydali za ní do dlouhého svahu.

Pronásledovatelé uhnuli nahoru, aby je odřízli. Karis ucítila horko v hlavě a zmocnil se jí příšerný strach. Na koně to působilo také a Warain málem klopýtl. Rychle se narovnal, avšak zpomalil, téměř se zastavil, a Karis cítila, jak se třese hrůzou. "Jsou to kouzla," pomyslela si. "Tak dál, chlapče!" křikla a pobídla Waraina patami. Při zvuku jejího hlasu napjal kůň svaly a vyrazil. Tři nepřátelští jezdci se zatím dostali před ně a jejich obrovská zvířata se řítily na prchající.

Warain cválal dál. Karis ho stočila k prvnímu z mohutných ořů. Nepotřeboval pobízet, viděl nepřátelské koně - byli větší a silnější než on - ale Warain byl nesmírně pyšný válečný kůň. Bělouš ještě zrychlil a zaútočil na nepřitele. Plecí vrazil do prvního koně s ohromnou silou. Nepřátelský kůň zařičel bolestí a hrůzou a zřít se na zem, přičemž pod sebou přimáčkl svého jezdce. Warain proletěl mezerou a čtyři menší koně ho následovali.

Karis se otočila a viděla, jak se válečníci škrábou z úžlabiny. Jednomu ještě v krku vězel její šíp, zahlédla, jak si ho vytrhl z rány a zahodil.

Pak přejela přes vrcholky kopce a ztratila se pronásledovatelům z dohledu. Skupinka získala náskok a asi hodinu se hnala k jihozápadu. Na vrcholku vysokého kopce Karis zastavila a ohlédla se. Odsud viděla na celé míle.

Pronásledovatelé se vzdali. Naklonila se Warainovi nad krk a prohrábla mu bílou hřívu. "Jsem na tebe pyšná," zašeptala. Popojel k ní muž středního věku ve zbroji corduinských kopiníků. "Děkuju, Karis," řekl. "Jenom bohové vědí, co bychom si počali, kdybyste nebyla po ruce."

Pamatovala si ho z časů, kdy byla ve vévodových službách - byl to dobrý člověk, rozumný a opatrný, přesto mu nescházela odvaha. "Co byli zač, Capeli?" zeptala se ho.

"Jsou to darotové. A já se bojím, že svět se změnil."

6

ARDLIN STÁL NA BALKONĚ A HLEDĚL K SEVERU. Chvění ustalo, strach zůstal. Měl živý sen plný barvy: barvy krve, rudé a žhavé. Sám se vznášel nad scénou a díval se, jak na skupinu vojáků útočí darotští válečníci. Byl tam tlustý důstojník, který spadl z koně a snažil se uprchnout. Darotové ho dohonili a svlékli do naha. Pak vykopali jámu a založili v ní oheň. To, co následovalo, bylo odporne a nechutné. Ardlin se probudil celý zalitý potem.

Nejdřív pocítil nesmírnou úlevu. Byl to sen. Jen sen - zrozený z jeho zaujetí starými rasami. Ale během dopoledne si dělal stále větší starosti. Byl magik, uměl léčit. Znal kouzla a uměl vařit lektvary. Nade vše ale byl mystik. Senzibil, tak to nazývali učenci.

Ardlin se snažil na sen zapomenout, ale stále ho to žralo.

Nakonec, v polovině dopoledne, se posadil na podlahu ve své svatyni a vyvolal odlučovací trans. Uvolnil se ze svého těla a letěl k severu přes úrodné pahorky a údolí směrem k pouštním horám. Směr letu neurčil vědomě, nechal se vést vzpomínkou na sen.

V kopcích našel jámu s ohništěm a pozůstatky několika mrtvol. Pod keřem ležela hlava důstojníka, mrtvé oči upřené k obloze, a po krvavém pahýlu pod bradou ležly mouchy.

Ardlin uprchl do útočiště svého těla.

Darotové se vrátili.

Tricet let Ardlin sbíral staré svazky a artefakty a mnoho dlouhých, nádherných hodin strávil studiem klíčů k minulosti. Nejvíce ho zajímali oltorové. Nikdo živý již nevěděl, jak vypadala jejich společnost ani jak se dařilo jejich kultuře. Ve starých spisech stálo pouze, že to byli mírumilovní tvorové se zlatou pletí, vysocí a útlí, obdaření neobyčejným hudebním nadáním. Prý kouzlem své hry na harfu dokázali přimět i obilí k růstu. Podle jednoho svazku právě skrze tuto svou magii nechtěně otevřeli dvě brány - jedna vedla na pustý svět darotů, druhá na svět eldarinů.

Ardlin si ten příběh pamatoval dobře. Oltorové nové rasy přivítali a podrželi brány otevřené, aby mohlo projít velké množství darotů. Jejich vlastní země se totiž změnila v poušť a oni houfně umírali.

Oltorové jim věnovali velký kus země na severu, aby mohli pěstovat obilí a chovat dobytek a potraviny pak posílat na svůj domovský svět. Branou však přicházelo stále víc darotů a požadovalo stále další a další půdu. Jelikož byli oltorové mírumilovní a důvěřiví, nechávali je stěhovat se dál.

Přišlo také několik set eldarinů a v horách na jihu, u moře, si vystavěli město.

Jak léta ubíhala a darotů přibývalo, půda, kterou dostali, ztrácela svou úrodnost. Darotové nelitostně káceli lesy a obnažovali zem před horkými letními větry, jež spalovaly trávu a odnášely svrchní vrstvu půdy. Louky, zatížené přílišným pasením a bez vhodné péče, se začínaly ztrácet. Pak darotové přehradili tři hlavní řeky a přivodili oltorům sucho.

Ti k darotům vyslali poselstvo a žádali je, aby své způsoby znovu zvážili. Darotové na oplátku žádali další úrodnou půdu. Oltorové odmítli. A zemřeli...

Obrovští, silní darotští válečníci vyplenili oltorská města a docela je zničili. Ardlin si vzpomněl na mrazivou řádku z

Knihy pustošení. Neporazitelné a téměř nezranitelné daroty nelze zabít mečem ani šípem.

Nyní stál na balkóně a přemýšlel, jak by mohl uniknout masakru, jenž bude následovat. Většina lidí, kteří ho znali, jej pokládala za boháče, a on byl bohatý. Za jeho schopnosti platili zlatem, takže si mohl postavit hezký dům a vydržovat si tři milenky. Zlato také platilo jeho druhé velké potěšení: hazard. Neexistovalo větší vzrušení než sázka na to, jak padnou kostky, když se díval, jak se kutálejí po slonovinou vyloženém stole z ořechového dřeva - když viděl, jak se objevuje pár zelených levhartích očí a mistrovská hůl. Extáze tohoto okamžiku zanechávala chuť silnější než jakýkoliv opíát - lepší než radost v náručí milenek. Podle Ardliny to byla chuť samotného života.

Naneštěstí se oči a hůl objevovaly příliš vzácně, když házel Ardlin. A on sázel stále větší sumy.

Ted' už neměl co vsadit, a místo aby byl bohatý, byl zadlužený.

Na balkóně si útlou rukou prohrábl řídnuoucí vlasy a vzdechl si. Majetek už nebyl důležitý. Ted' potřeboval dobrého koně, zásoby a dost zlata, aby si mohl koupit cestu lodí z Loretheli na nějaký větší, osídlený ostrov.

Darotové, těžcí a mohutní, prý neradi překonávali vodní plochy a na ostrově by mohl být v bezpečí. Přinejmenším tam bude mnohem bezpečnější než v tomto ke zkáze odsouzeném městě.

Potíž byla v tom, že neměl žádného koně ani peníze, aby si nějakého koupil. Ve velkém domě nezůstaly žádné cennosti a všichni jeho přátelé, které si za svůj pobyt v Corduinu udělal, byli na suchu. Nenapadal ho nikdo, kdo by mu nabídl jediný měďák.

Napadlo ho, jak dlouho asi potrvá, než se darotské vojsko dostane ke corduinským bránám. Dva dny? Pět dnů? Deset dnů? Z paniky se znovu roztřásl. Za starých časů by si zašel do komory s léky a rozžvýkal lístek loraše. To by ho uklidnilo. Jenomže už žádný loraš neměl, ani peníze, aby si ho koupil.

Sešel dolů do kuchyně, nalil vodu do džbánu, naplnil si sklenici a pil. Voda jen zdůraznila jeho hlad... a nebylo tu nic k jídlu.

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře. Ardlin nadskočil. Potichu došel ke špehýrce a odsunul desku.

Venku stáli dva muži, jeden stíhlý, s krátkými, tmavými vlasy. Na sobě měl černou koženou kazajku, tmavé kamaše a holínky. Druhý byl vytáhlý mladík s dlouhým lukem. Nebyli to věřitelé... ale mohli by to být výběřčí. Ten tmavovlasý vypadal jako výběřčí - tvrdý. Na druhou stranu mohli potřebovat jeho služby, což znamenalo peníze. Ardlin se kousal do rtu. Co dělat? "Nikdo tam není," uslyšel rozložitého mladíka. "Třeba bychom se mohli vrátit později. A stejně nevím, jestli chci, aby se mi někdo rejpal v oku. Možná se to spraví samo."

Ardlin doběhl až ke dveřím, zhluboka se nadechl, aby se uklidnil a uhladil si stříbrné vlasy. Otevřel dveře. "Dobrý den, přátelé," pozdravil hlubokým, zvučným hlasem. "Jak vám mohu pomoci?"

Tmavovlasý mladík měl ty nejtmavší modré oči. "Tady můj přítel má poraněné oko. Doporučili nám vás."

"Vážně? A kdo?"

"Vint."

"Okouzlující chlapík. Pojdte dál, přátelé. Dnes sice odpočívám, ale vás přijmu - na znamení úcty k urozenému Vintovi."

Dovedl je do své svatyně a usadil Bruna do křesla u okna. Z mahagonové kazety vyndal tlusté modré sklíčko, podržel ho Brunovi nad pravým okem a chvíli do něj koukal. "To poranění způsobila rána do hlavy, že?" ujišťoval se.

"Kusem dřeva," odpověděl Bruno.

"Pověz, zakoušíš bodavou bolest za okem?"

"Ráno," přiznal Bruno. "Ale rychle to přejde."

Ardlin vrátil sklíčko do kazety a posadil se za ozdobně vyřezávaný dubový stůl. "Poškození oka je rozsáhlé," prohlásil. "Nemohu s tím nic udělat. Na to oko přestaneš vidět úplně."

"Ještě mám druhý, ne?" opáčil Bruno třesoucím se hlasem.

"Ano. Ještě máš jedno."

"Opravdu se nedá vůbec nic dělat?" vyptával se tmavovlasý mladík.

"Ne v současném stavu. Mohl bych..." Odmlčel se, aby to zdůraznil. "Ale ne, takové řešení by bylo, obávám se, příliš drahé."

"Jaké řešení?" chtěl vědět tmavovlasý muž. Ardlinovi poskočilo srdce.

"Vlastním jistou kouli - kouzelnou kouli. Mohl bych jí oko nahradit, ale je to starobylý kousek nevyčísitelné ceny."

Mladý muž vstal a postavil se před Ardlinu. Ve světle, jež sem dopadalo oknem, měl magik dojem, že jeho oči změnilly barvu z tmavomodré v ledově šedou. "Jmenuji se... Tarantio," řekl. "Už jste o mně slyšel?"

"Žel, ne." Jak se tak Ardlin díval do těch očí, pocítil záchvěv strachu.

"Jsem šermíř, jako Vint."

"Svůj k svému," prohodil uhlazeně Ardlin.

"Ted' řekněte cenu, magiku, a pak začneme smlouvat."

"Sto zlatých."

Tarantio zavrtěl hlavou. "To jistě ne. Deset."

Ardlin se nuceně zasmál. "To je směšné."

"Tak vás nebudeme dál obtěžovat. Jdeme, Bruno."

Ardlin počkal, až dojdou ke dveřím. "Přátelé, přátelé," zavolal, "takhle se přece nebudeme chovat. Vraťte se a sedněte si. Probereme tu záležitost podrobněji."

Věděl však, že prohrál.

Ale za deset zlatých se dostane na bezpečný ostrov... a to stálo za to.

"Nebude to bolet?" vyptával se Bruno.

"Ani trochu," uklidňoval ho Ardlin.

"Jak dlouho to potrvá?" optal se Tarantio. "Odpoledne mám schůzku s Vintem."

"Celý proces potrvá asi dvě hodiny. Máte zlato s sebou?"

"Ano. Zaplatím, až uvidím výsledky."

"Nejste zrovna důvěřivý člověk, co? Nuže dobrá, můžete počkat tady. Pojď za mnou, mladý muži," vyzval Bruna.

"Určitě to nebude bolet?" ujišťoval se Bruno.

"Určitě ne." Ardlin ho odvedl do zadní místnosti a vyzval ho, aby si lehl na úzkou postel u okna. Bruno poslechl.

Ardlin mu položil ruku na čelo a Bruno okamžitě usnul hlubokým spánkem.

Magik došel ke stěně, otevřel tajný panel a vyndal z něj váček. Roztáhl tkanice a vysypal si obsah váčku do dlaně. Schovával v něm stříbrný prsten, měděný medailonek, loknu zlatých vlasů ovinutou stříbrným drátkem a malý, oblý kousek krvavě rudého korálu. Všechny předměty měly v jeho profesi velikou cenu. Prsten mu pomáhal s pěti kouzly aveas, medailonek jej chránil před chorobami, které napadaly jeho klienty, a lokna posilovala jeho mystický vzhled do příčiny a léčby většiny zdravotních potíží. Ale oltorský korál byl mistrovským kouskem jeho sbírky. Dokázal znovu vytvořit zničenou tkáň, sval i kost. Když ho získal, byl korál velký jako lidská hlava. Jenomže po každém použití se smrškl. Teď byl velký jako oblázek.

Věděl, že poškození oka nebude pro korál znamenat žádný znatelný rozdíl, protože i když bylo zranění podle lidských měřítek rozsáhlé, týkalo se jen malého kousku tkáně. Podržel korál nad Brunovým pravým okem a soustředil se. Cítil, jak se mu korál v ruce ohřívá. Zvedl Brunovi víčko, vzal si zvětšovací sklo a oko prohlédl. Poškození bylo napraveno. Ale slíbil jim místo oka kouzelnou kouli. Na změnu barvy duhovky postačí malé kouzlo. Zelená bude hezká, řekl si. Znovu podržel korál Brunovi nad hlavou a začal pronášet jedno z pěti kouzel aveas: kouzlo proměny. Už téměř skončil, když z druhé místnosti zaslechl kroky a vrznutí otevíraných dveří. Honem dokončil kouzlo, slova se z něj jen hmula. Korál byl tak horký, až pálil.

Ardlinovi spadla brada. Otevřel ruku a zíral na růžovou dlaň.

Korál zmizel.

To nebylo možné! Bylo v něm ještě dost energie, aby vyléčil zranění dvaceti, možná třiceti lidí. Jak se mohl vyčerpat tak prostou transformací? Slyšel, jak Tarantio mluví, jenomže byl příliš ohromený, aby mu rozuměl. Šermíř tedy svou otázku zopakoval.

"Je vyléčený, magiku?"

"Cože? Aha, ano." Ardlin Brunovi zvedl víčko. Pravá bulva získala zlatý lesk, zornička pod ním nebyla vidět. Ardlin byl překvapený a zároveň se mu ulevilo. Jakou chybu udělal? A bude mladík vidět? Na čele mu vyrazil pot.

"Co vám dělá starosti?"

"Co dělá starosti mně? Právě jste viděl konec mé kariéry léčitele. Měl jsem kouzelný kámen, jenže je pryč, jeho síla zmizela. Deset zlatých!" Trpce se zasmál a zakroutil hlavou. "Jeden muž mi kdysi zaplatil tisíc zlatých, abych mu vyléčil zmraženou ruku. Stálo to méně síly než oko vašeho přítele." Ardlin si povzdychl a odmlčel se. Tarantio mu do natažené ruky odpočítal peníze. "Povězte mi, šermíři, proč jste si byl tak jistý, že přijmu takovou mizernou sumu?"

"Rozhlédněte se kolem sebe, magiku," odpověděl Tarantio. "Tohle je skvělý dům bez jediné ozdoby. Na koberecích je vidět, kde kdysi stával nábytek. Jste chudší než slepý žebrák, takže nejste v situaci, abyste mohl smlouvat."

"Žel, máte pravdu," přiznal Ardlin. "Copak není kruté využít neštěstí druhého? To, co jsem pro vašeho přítele udělal, stojí víc než za deset zlatých. Má teď oko jako orel."

"Ano, to je možné," připustil Tarantio. "Ale taková byla dohoda. A já ji dodržel."

Ardlin protáhl tvář. "Potřebuji se dostat z města, Tarantio. Za tyhle peníze si koupím cestu přes moře z Loretheli. Ale nemám kde získat koně, abych se tam dostal. Prosím vás, zvažte to ještě. Závisí na tom můj život."

Bruno se probudil, posadil se a zamrkal. "Vidím všechno," vykřikl nadšeně. "Líp než kdy předtím!" Došel k oknu a zadíval se na stromy venku. "Vidím i listí, každý lístek."

"To je dobře," prohlásil Tarantio. "Vážně dobře." Obrátil se k magikovi a chvíli mlčel. Pak se uvolnil a usmál se. "Jděte za kupcem Lunderem. Povězte mu, že vás posílám. Povězte mu, že Tarantio říká, aby vám opatřil peníze na dobrého koně a zástoby."

"Děkuji vám," řekl pokorně Ardlin. "Na oplátku vám dám radu: Odjeďte z města. Je odsouzené k zániku."

"Vojska z Romarku Corduin neoblehnou," namítl Tarantio. "Je to moc drahé."

"Já nemluvím o válkách lidí, šermíři. Darotové se vrátili."

Karis, Capela a malého Gorana uvedli do vévodových soukromých komnat. Vládce Corduinu vypadal starší, než jak si ho Karis pamatovala. Jeho řídký, nakrátko ostříhaný vous byl pepř a sůl, ale tmavé oči měl stejně pozorné a inteligentní jako vždy. Seděl v křesle s vysokým opěradlem, štíhlé ruce opřené o kolena, a poslouchal Capelovo hlášení. Pak obrátil orlí zrak na Karis.

"Ty jsi to viděla?" zeptal se jí.

"Neviděla jsem, jak útočí na jeho muže, ani východ černého měsíce. Ale viděla jsem daroty. Mluví pravdu, můj pane."

"A jak to, že jsi jela do mé země, Karis? Copak ty nesloužíš Siranovi?" To jméno skoro vyplivl.

"Sloužila jsem, můj pane." Rychle mu pověděla o pokusech s Perlou a eldarinském přízraku. "Varoval Sirana, že bude vypuštěno velké zlo. Sirano ho neposlouchal. Já myslím, že darotové jsou to zlo, o kterém mluvil."

Vévoda se obrátil ke komorníkovi a nechal svolat radu. Muž okamžitě vyběhl z místnosti. "Celý život studuji dějiny," řekl vévoda. "Dějiny a mýty. Mockrát jsem si říkal, kde se asi stýkají. Nyní to zjistím, díky Romarkově šílené ctižádosti." Vstal, zamířil k policiím s knihami a vyndal jeden v kůži vázaný svazek. "Pojďte se mnou do Poradního sálu," nakázal. S knihou v podpaždí došel ke dveřím, kde se zastavil a čekal. Jen na chvíli vypadal corduinský vladař ztracený a zmatený. Karis potlačila úsměv, jenom ji napadlo, kdy naposledy si musel otevírat dveře sám. Popošla blíž a otevřela mu je. Vévoda vyšel do chodby a vedl je dál do paláce. V Poradním sále čekal obrovský stůl a sedadla pro třicet rádců.

Vévoda usedl do čela stolu, otevřel knihu a při čtení si ukazoval prstem. Karis, Capel a malý Goran stáli mlčky vedle něj.

První rádci dorazili v několika minutách, ale vévodu nevyrušovali, jen se tiše posadili na svá místa. Křesla se postupně zaplňovala. Poslední dorazil šermíř Vint, vévodův šampión. Měl na sobě módní halenu z lesklé kůže s vyšitými stříbrnými spirálami a byl stejně krutě krásný, jak si jej Karis pamatovala. Když ho viděla naposledy, neměl vyholené pŕlměsíce nad ušima ani dva stříbrné kroužky v levém uchu. Jenomže móda se mezi šlechtici měnila rychleji než roční doby. Bleskl po ní úsměvem a přehnaně se uklonil. "Vždycky tě rád vidím, má paní," pozdravil.

Vévoda vzhlédl. "Jdeš pozdě, Vinte."

"Omlouvám se, můj pane. Zrovna jsem mřil na souboj, ale dorazil jsem, jak nejrychleji to šlo."

"Nelíbí se mi, když bojuješ pro jiného než pro mne," zabručel vévoda. "To však není důležité. Doufám, že ten muž, kterého jsi zabil, nebyl můj přítel."

"Naštěstí nikoliv, můj pane. A žádný souboj nebyl. Váš sluha mě našel, když jsem šel za ním. Pochopitelně jsem mu poslal zprávu a omluvil se za nezbytné odložení našeho setkání."

"Nuže, tak se posad', řekl vévoda. "Ten souboj jsi nejspíš odložil na neurčito." Rozhlédl se po tvářích svých rádců. "Všichni teď dobře poslouchajte. Pochopte, že to není žert. Rozhodnutí, která tu dnes učiníme, nás všechny ovlivní do konce života. A ten, jak bych měl dodat, možná nebude zrovna dlouhý." Otočil hlavu a oslovil Gorana. "Ty mluv první, chlapče. Pověz jim, co jsi vyprávěl mně."

Goran, v takové společnosti celý nespůj, začal chrlit slova. Karis ho zarazila. "Pomalů, chlapče. Vezmi to pěkně od začátku. Dohlížel jsi na ovce a pak jsi něco zahlídl. Začni odtamtud."

Goran se zhluboka nadechl a vypověděl, co viděl. Potom promluvil Capel a nastínil tragédii, jež potkala jeho kapitána a většinu jeho mužů. Karis mluvila jako poslední, popsala, co udělal Sirano a co říkal eldarinský duch.

Když skončila, rozhostilo se ticho. Přerušil je až Vint. "O těchhle darotech nic nevím," prohlásil, "ale jestli krvácejí, dokažu je zabít."

"Nebud' si tak jistý," varovala ho Karis. "Když můj kůň skákal přes ten dolík, střelila jsem jednoho z nich do krku. Byla to náhodná střela, ale cíl zasáhla. A nejenže ho ten šíp nezabil, on ještě vylezl z dolíku, vytrhl si šíp z rány a zahodil ho. Jsou obrovští, tihle darotové, a samý sval."

"Karis má docela pravdu," poznamenal vévoda. "Nezabije je šíp ani meč. Stojí to tady v té staré knize. V boji jsou skvělí, odolní vůči bolesti. Mají neuvěřitelnou sílu. Mnoho příběhů tady je - v podstatě - mýty. Ale v každém mýtu je zrnko pravdy. Podle tohoto zdroje tu bylo... je?... sedm darotských měst. V každém žije asi dvacet tisíc darotů. Je tady i mapa. Pět měst je příliš daleko, aby nám teď dělalo starosti. Další je víc než dva měsíce jízdy od Corduinu. Takže zůstává to poslední. Nemá jméno, tak mu budeme říkat Darot Jedna. Jak velké vojsko můžou sebrat? A co musíme udělat, abychom s nimi mohli bojovat?" Tmavýma očima přelétl shromáždění. "Začneme s tím, co jsme tu slyšeli."

Rádci jeden po druhém promluvíli a kladli otázky Capelovi, Goranovi a Karis. Válečnice chladně zvažovala náladu rádců: klopýtali ve tmě, zmatení a nejistí. Když schůze probíhala již déle než hodinu, přistoupila k vévodovi. "Smím, můj pane?" zeptala se s úklonou. "Mám návrh."

"Rád si ho vyslechnu," ujistil ji.

"Moc toho napláňovat nemůžeme, dokud se nedozvíme, co mají darotové v úmyslu. A to nezjistíme, dokud k nim nevyšleme posly. Radím, aby na sever vyjela malá, vybraná skupinka a sešla se s jejich vůdci."

"Ani neznáme jejich jazyk," namítl Vint. "A z toho, jak napadli Capela a jeho muže, se dá soudit, že na vyjednávání nemají náladu."

"Přesto," trvala Karis na svém, "nemáme moc na vybranou. Musíme zjistit, kolik jich je, jak bojují, jaké mají zbraně a taktiku. Mají obléhací stroje? Jestli ne, tak bez ohledu na to, jak jsou silní, hradby Corduinu neprorazí. Jazyk tu není problémem. Nás může zničit spíš nedostatek informací."

"Povedeš tu skupinu, Karis?" zeptal se vévoda.

"Udělám to, můj pane - za tisíc stříbrných."

Vint se rozesmál. "Pořád žoldněř, Karis!"

Albreck, vévoda z Corduinu, vstoupil do svých soukromých komnat a usadil se v bohatě vyšíváném křesle. Jeden z komorníků si k němu klekl a stáhl mu holínky. Další mu přinesl sklenici z křišťálového skla s chlazeným jablečným moštem. Albreck se napil a podal sklenici sluhovi.

"Lázeň je připravená, můj pane," ohlásil mu komorník.

"Děkuji. Je má žena ve svých komnatách?"

"Ne, můj pane, večerš s lady Perii. Objednala si kočár na večer."

Albreck vstal. Dva sluhové ho svlékli a sundali mu prsteny. Nahý zašel do zadních pokojů a pomalu sestoupil po schůdcích do zapuštěné nádrže. Kolem něj pobíhali sloužící, přinášeli vědra s ohřátou, provoněnou vodou a přilévají ji do lázně. Vévoda si jich nevšiml.

Válka o Perlu byla nákladným nesmyslem, jemuž se Albreck snažil vyhnout. Jenže před Siranovou ctižádostí nebylo úniku, a do konfliktu bylo nakonec vtaženo i hlobanské vojsko. Nyní bylo jeho vojsko zdecimované, byl nedostatek zásob a čelil nepříteli, o jehož síle nic nevěděl.

"Zavřete oči, můj pane, umyju vám vlasy," ozval se komorník. Albreck poslechl a získal chvilkové potěšení z proudu teplé vody, stékajícího mu na hlavu. Sluha mu obratně masíroval temeno.

Všechny staré příběhy popisovaly darotské zrůdy, jejich zuřivost, zlovůli a krutost. V žádném se nemluvílo o umění či lásce. Je možné, že by tyto pocity postrádala celá rasa? Albreck o tom pochyboval - a v těch pochybnostech leželo zrnko naděje. Třeba bude lze se válce vyhnout. Třeba staré příběhy přeháněly.

Sluha mu opláchl vlasy a osušil mu je nahřátým ručníkem. Albreck vstal a oblékl si po kotníky dlouhý bílý župan,

kteřý mu podržel jiný komorník. Vévoda se vrátil do obývacího pokoje a posadil se u ohně.

Dokonce i kdyby byly příběhy přehnané, pravda z nich pronikala jako spalující plamen. Oltorové byli smetení, celá rasa byla vyhlazena a jejich města obrácena v prach. Nikdo nevěděl jistě, jak oltorové vypadali ani co to bylo za rasu. Zachránili daroty a na oplátku je darotové zničili. V takových činech se nedala najít naděje.

Z krbu vypadlo hořící poleno a jeden sluha rychle přiskočil, vzal mosazné kleště a vrátil ho do krbu. Albreck vzhledl. "Zavolej mi vrchního zbrojmistra," přikázal mu.

"Ano, můj pane."

"A z pracovny mi přines Červenou knihu."

"Jistě, můj pane."

Albreck si povzdechl. Celý život miloval umění: hudbu, malby, poezii. Měl ale i vášně pro historii a nic by se mu nelíbilo víc, než kdyby mohl své dny trávit studiem. Místo toho se narodil s titulem a všemi jeho doprovodnými břemeny.

Sluha byl ve chvílce zpátky a přinášel velkou, v kůži vázanou knihu. Albreck mu poděkoval, knihu otevřel a prohlížel stránky zaplněné úhledným písmem. Na každé stránce bylo datum a Albreck po chvíli našel zápis, který hledal. Vrchní zbrojmistr mu vloni v létě představil zbrojře, který navrhl obléhací stroj, o němž tvrdil, že Albreckovi pomůže vyhrát válku.

Albreck došel již dávno k závěru, že celá záležitost se vyřeší -jakmile si lidé uvědomí skutečnou marnost válčení -u vyjednávacího stolu, a netoužil investovat do nových ničivých zbraní. Vzpomínal si, že zbrojř byl velký, neobyčejně bystrý muž s nabubřelým způsobem mluvy. Nabubřelost mohl přejít, bystrost vyžadoval.

Dorazil vrchní zbrojmistr, celý udýchaný a zarudlý od toho, jak běžel. Albreck mu poděkoval, že tolik spěchal, a zeptal se ho, zda zbrojř ještě sídlí v Corduinu.

"Ano, je tady, můj pane. V současné době pracuje na šavli pro šermíře Vinta."

"Rád bych ho viděl. Večer ho přived' sem."

"Ano, můj pane. Takže ty nové obléhací stroje postavíme?"

Vévoda si ho dál nevšímal a vrátil se ke čtení. Ani neviděl, jak se zbrojmistr klaní, a uniklo mu i klapnutí zavíraných dveří.

Karis dostala komnaty v prvním poschodí paláce. Na její příkaz jí sloužící připravili voňavou lázeň, pak je propustila. Vint dorazil brzy nato, právě když se svlékala.

"Smím se připojit?" zeptal se.

"Proč ne?" odpověděla a ponořila se do vody. Vint se zasmál a shodil boty, kamaše a košili.

"Nebesa, Karis, pořád jsi ta nejžádoucnější žena, co jsem kdy poznal."

"Krásná zní líp," upozornila ho.

Zarazil se a kriticky si ji prohlédl. "No... žádná velká krasavice zrovna nejsi, holubičko moje. Máš moc dlouhý nos a příliš ostré rysy. A taky - abych byl upřímný -jsi trochu moc hubená. Ale, jak už jsem říkal, nepoznal jsem lepší partnerku v posteli."

"Jak zdrženlivé," podotkla s úsměvem. "Pokud si vzpomínám, v posteli jsme to ještě nedělali. Vzadu na voze, na břehu řeky a... aha, ano, na seníku ve stodole. Na žádnou postel se nepamatuju."

"Nahota a puntíkářství nejdou k sobě," napomenul ji a vklouzl do vody vedle ní. "A teď je řada na tobě, abys mi složila poklonu."

Karis natáhla ruku a pohládila ho po vyholených spáncích. "Víc se mi to líbilo, když jsi nosil dlouhý copy," řekla mu.

"Člověk musí jít s dobou, Karis. Populaci to ukazuje, kde leží skutečné bohatství. A teď hrej s sebou a řekni mi něco hezkého."

"Patříš mezi padesát nejlepších milenců, co jsem kdy poznala."

Z plna hrdla se rozesmál. "Ách, tolik jsi mi scházela, paní má. Připomínáš mi, že jsem - i přes své nadání - pouhý smrtelník. Ale mě neobloudiš. Jsem v první desítce."

"Náfuko," opáčila a dovolila mu přisunout se blíž.

"Nafoukanost je jednou z mnoha mých ctností. Dovolíš mi, abych tě doprovodil?"

"Ano. Byla bych o to požádala."

"Jak milé." Naklonil se k ní a políbil ji na rty, zprvu něžně, pak stále vášnivěji. Hladil ji po nadrech, pak ji uchopil kolem pasu a zvedl k sobě. Milovali se pomalu, Karis se po chvíli uvolnila. Měl pravdu, na seznamu jejích milenců byl hodně vysoko. Nicméně jakkoliv to bylo příjemné, neměla čas plně ocenit jeho schopnosti. Trochu zrychlila a začala sténat. Vint jí sevřel hýždě a také se pohyboval s větší naléhavostí. Když dosáhl vyvrcholení, vydechl. Karis, spokojená, že ho obalamutila, ho políbila na tvář a odtáhla se.

"To jsem potřeboval," pochválil si s úsměvem Vint. "Byl jsem připravený na souboj a měl jsem pěkně zpěněnou krev. Sex je rozhodně skvělou náhražkou boje. Ne úplně dokonalou, víš, ale skoro."

"Kdo je ten šťastný protivník?"

"Jakýsi Tarantio. Prý je docela slušný šermíř."

Karis se zasmála nahlas. "Ach, můj drahý Vinte. Tady jsi ten šťastný ty. Tarantio by ti byl užil uši."

Vintův výraz ztvrdl, po veselí nebylo ani památky. "Neutahuj si ze mě, drahoušku. Takový člověk se ještě nenarodil, aby se mi vyrovnal s jakoukoliv čepelí."

"Věř mi, Vinte," řekla a také se zatvářila vážně. "Viděla jsem vás oba bojovat a ty jsi s čepelí skvělý. Ale Tarantio...? Je přímo nadlidský. Nebyl jsi u toho, když bojoval s Carlynem. Bylo to úchvatné a děsivé."

"Vzpomínám si na to," pravil Vint. "Carlyn zabil slavného Sigella a na oplátku ho vyzval jeden ze Sigellových žáků. Prý to byl skvělý souboj."

"To nebyl souboj, Vinte, ani zdaleka ne. Tarantio ho rozsekal na kusy. Usekl mu uši, rozsekl nos a pak mu posekal obličej. Každá rána mohla být smrtelná, ale on si s ním pohrával. A Carlyn byl skoro tak dobrý jako ty, můj milý."

"Myslím, že mě podceňuješ, Karis. Taky znám pár triků."

"Nechci, aby ses nechal zabít. Kam bych si pak chodila pro dobrý milování?"

"Soudím, že Tarantio je taky v první desítce tvých milenců?"

Karis se nuceně zasmála. "To se nikdy nedozvíš. A teď mi pověz, kde ho najdu."

"Chceš ho pozvat na výpravu?"

"Ano. A za tu výsadu mu zaplatím cokoliv."

Vint vstal z vody. Na lavici ležely župany. Jeden si oblékl a druhý podal Karis. "Děláš to, abys mi zabránila v tom souboji?"

"To ne," ujišťovala ho. "Svým mužům se nepletu do života. Jestli chceš umřít mladý, tak bojuj - ale až se vrátíme."

Vint se usmál. "Kdo by ti mohl něco odmítnout, Karis?"

Ozvalo se diskrétní zaklepání na dveře. Když Karis otevřela, stál venku malý Goran. Karis ho pozvala dál a on se nervózně zastavil na prahu. "Co jsi chtěl?" zeptala se ho.

"Můžu jet zítra s váma?"

"To by, myslím, nebylo moc moudré, chlapče. Je vysoce pravděpodobné, že se nevrátíme živí."

"Vzali máho tátu. Chci... chci zjistit, jestli ještě žije."

"Byli jste si blízcí?" otázala se.

"Je to ten nejlepší člověk na světě," prohlásil Goran pohnutě a z očí mu vyhrkly slzy. "Prosím, dovolte mi jet."

"Tak ho nech jet, Karis," ozval se Vint. "Kluk má kuráž. Ty bys nechtěla vědět, co je s tvým tátou?"

Karis se otočila a oči měla jako led. "Být to můj otec," procedila mezi zuby, "tak darotům pomůžu ho stáhnout z kůže!"

Bruno seděl v zahradě za domem a díval se, jak mravenci lezou po růžovém keři. Pomalu šplhali po stonku opožděně rozkvétajícího poupěte a pak zase lezli dolů. Bruno se soustředil na poupě, které bylo plné mšic. Mravenci jeden po druhém dolezli za mšici a jako by ji hladili. To Bruna zaujalo: jako by malinkatí černí mravenečci skládali poklonu svým větším zeleným sestřenicím. To bylo směšné. Bruno přimhouřil oči a podíval se lépe. Pak se usmál. Mravenci se krmili. Když mšici pohladili, ta cosi vypustila. Bruno zatleskal a zasmál se.

"Co tě tak pobavilo?" zeptal se Tarantio a vystoupil ze stínu. Nesl černou kuši se štíhlou pažbou a železným lučištěm a toulec z pevné kůže s dvaceti černými šipkami.

"Mravenci dojí mšice," říkal mu Bruno. "Nevěděl jsem, že to dělají."

"O čem to mluvíš?" Tarantio odložil samostříl a toulec na kamenný stůl před lavicí, na níž seděl Bruno.

"Ty růže. Koukni na ty mravence."

Tarantio se vydal na druhý konec zahrady, asi šedesát kroků daleko, a na chvíli si klekl k růžím. Pak se vrátil k sedícímu Brunovi. "Já vidím jenom to, jak se kolem těch mšic hemží, proč si ale myslíš, že je dojí?" chtěl vědět.

"Podívej se. Hele, jeden se právě krmí. Plní si volátko."

"Ty se mi posmíváš, Bruno? Já odsud stěží vidím to poupě."

"To moje nové oko," pyšnil se Bruno. "Vidím s ním všechno možný, když se víc snažím. Už jsem mravence pozoroval předtím. Předávají si jídlo. Věděl jsi to? Postaví se před sebe a jeden pak vyvrhne..."

"Určitě je to velice zajímavé," pospíšil si šermíř. "My ale máme práci. Koupil jsem ti tuhle kuši a rád bych viděl, co udělá tvoje nové oko s tvým mřením."

Ukázal Brunovi, jak se zbraň natahuje, a pak ho vyzval, ať se zkusí trefit do kmene vzrostlého dubu asi dvacet kroků daleko.

"Do který části kmene?" zjišťoval Bruno. Tarantio se zasmál, došel k dubu a prohlédl si kůru. Byl tam malý suk, nejvyšší palec v průměru. Tarantio na něj ukázal.

"Přímo sem." Ještě nedomluvil a Bruno již zvedl kuši. "Počkej!" vykřikl Tarantio. Černá šipka se zarazila do suku jen kousek od Tarantiovy natažené ruky. Vzteky bez sebe vyrazil k Brunovi. "Ty hlavo skopová! Mohl jsi mě zabít!"

"Trefil jsem ten suk," jásal Bruno nadšením bez sebe.

"Ale šipka se mohla odrazit. Stává se to, Bruno."

"Mrzí mě to. Bylo to tak snadný. Nezlob se na mě."

Tarantio se zhluboka nadechl. "No," vzdychl si, "aspoň víme, že jsme to zlato neutratili zbytečně. Magik odvedl dobrou práci. Možná až příliš dobrou." Naklonil se k Brunovi a podíval se mu do očí.

"Na co se díváš?" vyhrkl znejistělý Bruno.

"Na tvé levé oko. Byl bych přísahal, že bylo modré."

"Je modré," řekl Bruno.

"Už ne. Je takové jaksi zlatohnědé. No dobrá, možná je to jenom kousek magie ze zlaté koule."

"Neměl mi změnit barvu," namítl Bruno, nyní ustaraný. "Neměl, že ne?"

"Podle mě na tom zas tak moc nezáleží," odpověděl Tarantio s úsměvem. "Ne, jestli vidíš, jak se mravenci krmí. A je to dobrá barva, líp ti ladí se zlatým pravým okem."

"Myslíš?"

"Určitě."

Z ulice uslyšeli dusot kopyt. Když do brány vjel Vint, Tarantiův výraz ztvrdl. Corduinský šermíř s úsměvem sesedl a zamával. Pak otevřel bránu trochu víc a dovnitř vjel další jezdec. Tarantio se díval, jak Karis seskakuje na zem a uvazuje bělouše ke sloupku.

"Ráda tě zas vidím, Chio," pozdravila.

"Já tebe taky, Karis. Přišla ses podívat, jak umírá?" opáčil Tarantio.

"Dneska ne. Co tě přivádí do Corduinu?"

"Válčení už mě unavuje," vysvětlil jí. "A navíc jsem byl s těmi žoldnéři, které zničili tví kopiníci. Jen tak tak jsem vyvázl. Život se Siranem byl nakonec moc nudný?"

"Něco takového," přiznala a podívala se na Bruna. "Co má s okem?"

"Nic. Vidí líp než kdokoliv jiný. Co jsi chtěla?" Karis se usmála.

"Menší pohostinnost by byla příjemná. Co takhle něco k pití? Pak si můžeme promluvit."

Tarantio poslal Bruna dovnitř pro víno. Vint se usadil na kraji kamenného stolu a Karis zaujala místo naproti Tarantiovi. Pověděla mu o návratu darotů a o vyvraždění vesničanů a vojáků z posádkové pevnosti na severu. Tarantio ohromeně poslouchal. Bruno se vrátil se džbánem vína a čtyřmi hliněnými poháry, ale pití se nikdo nedotkl.

"Viděla jsi je na vlastní oči?" ujišťoval se Tarantio.

"Ovšem, viděla, Chio. Koně osmnáct pěští i víc, obrovští válečníci s holými bílými lebkami a pokřivenými tvářemi. A poušť je pryč. Věř mi. Darotové jsou zpátky." Povyprávěla i o Siranově útoku na Perlu a o eldarinském přízraku. Nakonec nastínila rozhodnutí rady vyslat k darotům posly. "Já je povedu," zakončila. "A tebe chci s sebou."

"Kdo ještě pojede?"

"Vint, malý Goran a politik jménem Pooris. Musí to být jen malá skupinka."

"Foris je v Corduinu," sdělil jí. "Je to dobrý chlap - a zná spoustu příběhů o darotech. Mohl by být užitečný."

"Nechám ho najít. Tak pojedeš?"

"Nezmínila ses o ceně," poukázal.

Karis se zazubila. "Sto stříbrných."

"To by šlo. A co on?" zeptal se a ukázal na šermíře v zeleném.

"Co je s ním?" opáčila Karis.

"Chce mě zabít. Neraď bych, aby mne někdo ubodal ve spánku k smrti."

"Jak se opovažuješ?" vyletěl Vint. "Já v životě nikoho nezavraždil. Máš moje slovo, že náš souboj počká, dokud se nevrátíme. Nebo ti moje slovo nestačí?"

"Stojí jeho slovo za něco, Karis?" zeptal se Tarantio.

"Ano."

"V tom případě souhlasím. Nezabiju ho, dokud nebudeme zpátky."

Vintovi se z pohledné tváře vytratila všechna barva. "Jsi pěkný nafoukanec, Tarantio," pravil, "ale neměl bys zapomínat na jedno staré rčení - neexistuje kůň, na kterém by se nedalo jet, neexistuje člověk, který by se nedal shodit."

"Vzpomenu si na něj, až najdu koně, na kterém bych se neudržel."

"Nevadilo by vám oběma," vložila se do hovoru Karis, "kdybych se zeptala, co vyvolalo takové nepřátelství?"

"Jeden jeho kamarád napadl Bruna. Dal mu ránu zezadu a pak se ho pokoušel kopnout, když byl v bezvědomí. Zastavil jsem ho. On na mě vytáhl nůž, já mu zlomil ruku. Měl jsem ho zabít, ale neudělal jsem to."

"Tak se to nestalo," řekl Karis Vint. "Můj přítel večerel, když ho tenhle... opilý divoch... úplně bez důvodu napadl."

"Jestli to za něco stojí, Vinte, tak jsem Tarantia nikdy neslyšela lhát. Ani jsem ho neviděla opilého. Na tom však nezáleží. Oba jste silní muži a takové chci mít na téhle výpravě. Ale nevezmu ani jednoho z vás, jestli si hned teď a tady nepodáte ruce a neodpřísáhnete, že do návratu budete bratry ve zbraní. Takovou nenávisť si nemůžu dovolit. Dokud budeme na území darotů, musíte být oba ochotni obětovat za toho druhého život. Rozumíte mi?"

"K čemu by potřeboval bratra ve zbraní?" zabručel Vint. "Určitě daroty zvládne sám."

"To by stačilo!" štekla Karis. "Potřeste si rukama a složte přísahu. Oba."

Chvilí panovalo jenom mrazivé ticho, pak Tarantio vstal a napřáhl ruku. Vint na ni pár vteřin nasupeně zíral, pak ji přijal a oba si stiskli ruce, zápěstí proti zápěstí. "Budu bránit tvůj život jako svůj vlastní," slíbil Tarantio.

"Já taky," zasyčel Vint.

"Vyjíždíme za úsvitu," oznámila jim Karis. "Jestli do té doby nenajdeme toho tvého Forina, odjedeme bez něj."

"Rád bych s sebou vzal i svého... přítele... Bruna," řekl ještě Tarantio, když Karis zamířila ke koni.

Obrátila se k němu. "Umí bojovat?"

Tarantio pokrčil rameny. "Ne, generále, ale má orlí zrak. V tom mi věř."

"Jak si přeješ," pravila.

7

ZE VŠECH RADOSTÍ, JAKÉ KDY DUVODAS POZnal, byla tahle nejsilnější, nejkrásnější. V mládí vyvolal hudbu země a díval se, jak do kraje proudí magie. Léčil nemocné a cítil ve svých žilách životní sílu všehomíra. Ale když teď ležel vedle své nevěsty, cítil se naplněný a dokonale šťastný. Hladil ji po dlouhých, tmavých vlasech, zatímco spala, a shlížel na její krásnou tvář zalitou prvními slunečními paprsky. Povzdechl si.

Svatba byla veselá a rozverná. Ceofrin otevřel hospodu přátelům, rodině a věrným hostům. Jídlo i pití byly zadarmo a Duvo jim k tomu hrál. Kněz dorazil v poledne a hosté odsunuli stoly, aby mohl na čerstvě zametenou podlahu položit obřadní meč a obilný snop. Duvo potom odložil harfu a dovedl Shiru doprostřed místnosti. Slova byla prostá.

"Souhlasíš, Duvodasi Harfeníku, s tímto spojením duše a těla?"

"Souhlasím."

"Přisáháš, že si budeš cenit života své milované stejně, jako si ceníš svého?"

"Přisáhám."

"Budeš ji ctít pravdou a požehnáš ji láskou po všechny dny až do konce svého žití?"

"Budu."

"Tak zvedni meč."

Duvo jaktěživo nedržel v ruce zbraň a nechtěl se jí dotknout. Byl to ale obřadní kousek, představující obranu rodiny, nikdy nebyl použit v boji, a tak Duvodas poklekl na obě kolena a zvedl ho za jilec. Lidé jásali a Shiřin otec stál vedle se slzami v očích.

"Souhlasíš, Shiro, s tímto spojením duše a těla?" tázal se dále kněz.

"Souhlasím."

"Přisáháš, že si budeš cenit života svého milovaného stejně, jako si ceníš svého?"

"Vždycky."

"Budeš ho ctít pravdou a požehnáš mu láskou po všechny dny až do konce svého žití?"

"Budu."

"Tak zvedni snop, který představuje život a pokračování života."

Poslechla. Obrátila se k Duvovi a snop mu nabídla. On ji vzal za ruku, přitáhl si ji k sobě a políbil. Lidé řvali nadšením a vzápětí se nanovo pustili do hýření.

Nyní svítalo a Shira spala. Duvo se sklonil a políbil ji na čelo. Jeho radostí proklouzl žal jako studený vítr a on se zachvěl.

Darotové přicházeli.

Proto změnil názor na svatbu s dívkou vedle sebe, protože jen tak jí mohl zajistit bezpečí. Když teď opouštěl Corduin, ona půjde s ním. Odvede ji daleko od války a násilí.

Vstal, vzal si harfu a posadil se k oknu. Nervózně hrál do strun a hledal harmonii. Celkem čekal, že nic neucítí, a zavzpomínal, jak se s Ranalothem procházeli zahradami Oltorského chrámu.

"Proč jsi mě vychoval, mistře Ranaloth?" optal se. "Nemáš přece lidi rád."

"Nemám je nerad," odvětil eldarin. "Nemám nerad nikoho."

"To chápu. Ale říkal jsi, že jsme jako darotové, přirození ničitelé."

Ranaloth kývl na souhlas. "To je pravda, Duvo. A mnoho bylo eldarinů, kteří mezi námi nechtěli vidět dítě z tvé rasy. Byl jsi však ztracený a sám, opuštěné děcko na kopci a v zimě. Vždycky jsem si říkal, jestli lze člověka zcivilizovat - zda dokážeš potlačit svou přirozeně násilnickou povahu a zlo ve svém srdci. Tak jsem tě sem přivedl. Ukázalo se, že to možné je, a já jsem šťastný a hrdý. Vítězství vůle nad voláním těla - toho eldarinové dosáhli již velmi dávno. Zjistili jsme, jakou cenu má harmonie. Ty ji teď znáš též a třeba ten dar zanešeš zpět své rase."

"Čeho se musím vystříhat, pane?" zeptal se Duvo.

"Hněvu a nenávisti - to jsou zbraně zla. A lásky, Duvo. Láska je jak nádherná, tak plná nebezpečí. Láska je branou, skrze níž může projít nenávist - zamaskovaná a nepoznaná."

"Jak by to bylo možné? Copak není láska nejkrásnějším citem?"

"To vskutku je. Jenomže ničí veškerou obranu a nechává nás otevřené hlubokým citům. Vy lidé tím trpíte víc než všechny ostatní rasy, co znám. Láska mezi vámi může vést k žárlivosti, závisti, chtíči a hamižnosti, pomstě a vraždě. Nejčistší cit v sobě nese semínka zkázy, která je tuze těžké odhalit."

"To myslíš, že bych se měl vyhýbat lásce?"

Ranaloth se suše zasmál. "Lásce se nedokáže nikdo vyhnout, Duvo. Ale až k tomu dojde, možná zjistíš, že se tvá hudba změnila. Možná o ni dokonce přijdeš."

"Tak to se nikdy nezamiluju," prohlásil mladý muž.

"Doufám, že to nebude pravda. Pojď, zajdeme do chrámu a složíme poctu oltorům." Společně se vydali ke vchodu. V rozlehlé kruhové budově spočívaly stovky tisíc kostí, rozložené na černém sametu. Byly všude - lebky, stehenní kosti, droboučké záprstní kůstky, úlomky a kousky. Nic jiného tu nebylo, žádné sochy, obrazy ani sedadla. Na vysokém stole na saténové plachtě spočívala deset červených kamenů. "Krev prvního oltora," poznamenal Ranaloth. "Byl jedním z posledních, kteří zemřeli. Jeho krev potřísnila kameny pod ním."

"Proč vůbec eldarinové všechny ty kosti posbírali?" vyptával se Duvo.

Ranaloth se smutně usmál. "Byl to skvělý lid, znal písně země. Naučili jsme se jejich písním, ty sám teď zpíváš mnohé z nich. Ale oltorové již nezaspívají. Hodí se, že sem můžeme zajít a vidět následky zla. Tohle znamená postavit se darotům. Kolik nadějí a snů je lapeno v těch kostech? Kolik divů už nebude objeveno? Taková je válka, Duvo. Prázdnota, zoufalství a ztráty. Není vítězů."

Teď, v klidu před rozbřeskem, začal Duvo zpívat Píseň Vornay - sladkou a zpěvnou, hebkou jako holubičí pítko, něžnou jako matčin polibek. Hudba naplnila místnost a Duvo s úžasem zjistil, že tu magie nejenom je, ale že se i změnila k lepšímu. Tam, kde síla bývala pasivní a neosobní, nyní byla živá a úrodná. Měl co dělat, aby ji zvládl, a najednou hrál Hymnus stvoření. Jak tak jeho prsty obratně tančily po strunách, uvědomil si, že na střeše za oknem se nalézá hnízdo a v něm ptáčata. A zdola, z uličky, cítil nepatrnou, nezkratnou hudbu ze srdcí tří novorozenech štěňat. Usmál se a hrál dál.

Náhle zakolísal.

Cítil magii velmi silně a s hrůzou i touhou si uvědomil, že nový život je ještě blíž... v ložnici. Odložil harfu, vrátil se do postele a lehl si ke stále spící Shiře. Magie se vytrácela, a on se ještě naposledy natáhl a pocítil maličkou jiskřičku, z níž se za devět měsíců stane jeho dítě.

Jeho syn... nebo dcera. Naplnil ho údiv a nesmírná pokora spojená s pocitem smrtelnosti.

Shira se probudila a ospale se usmála. "Zdál se mi moc krásný sen," vydechla.

Šedesát mil severovýchodně od Corduinu, na měsícem ozářeném palouku, studovala Karis starou mapu. Podle ní byli jen dvacet mil od Darot Jedna. Za čtyři dny od chvíle, kdy vyjeli z Corduinu, nezahledli žádného darotského válečníka, ale všude naráželi na známky paniky: malé vesnice byly opuštěné, zástupy uprchlíků mířily do města, jež lidé

považovali za bezpečné.

Slunce vycházelo a její společníci ještě spali. Karis přihodila na řevavé uhlíky pár klacíků a rozfoukala je k životu. Podzim se rychle měnil v zimu a z hor vál studený vítr.

Pooris, ten politik, vstal, spatřil Karis u ohně a vydal se k ní. Byl to malý, hubený mužík s holou hlavu, jen nad ušima měl věneček stříbrných vlasů. "Dobré ráno, Karis," pozdravil hlasem sladkým jako sirup.

"Doufáme, že bude," opáčila. Usmál se, ale v jasně modrých očích se mu úsměv neobjevil.

"Můžeme si promluvit - soukromě?" požádal.

"O moc víc soukromí než tady už mít nemůžeme, Poorisi," upozornila ho.

Kývl a podíval se na spící válečníky. Ujistil se, že ho neslyší, a obrátil se zpět ke Karis. "Nejsem obdařen tělesnou odvahou," začal. "Bolest mě vždycky děsila-jakékoliv utrpení. Mám z darotů strach." Povzděchl si. "Strach není to správné slovo. Starostmi nemůžu ani spát."

"Proč mi to vykládáte?"

"Ani nevím. Snad abych se o to podělil? Má vaše odvaha nějaké tajemství? Mohl bych nějak posílit tu svou?"

"O ničem nevím, Poorisi. Jestli dojde k potížím, držte se u mě. Řiďte se mým příkladem. Žádné otálení." Podívala se na něj a usmála se. "Také mějte na paměti, pane rádce - že jen málo zbabělců by se dobrovolně přihlásilo na takovou výpravu."

"Bojíte se, Karis?"

"Jistě. Jedeme přece vstříc neznámu."

"Myslíte, že to přežijeme?"

Pokrčila rameny. "Doufám, že ano."

"Mockrát jsem si říkal, z čeho pramení hrdinství," poznamenal. "Tarantio a Vint jsou šermíři a zabijáci. Většina lidí by je považovala za hrdiny. Avšak přichází hrdinství k šermířům samo?"

Karis zavrtěla hlavou. "Hrdinové jsou lidé, kteří čelí svému strachu. Tak je to prosté. Dítě, které se bojí tmy a jednoho dne sfoukne svíčku. Žena, která se bojí porodních bolestí a řekne: 'Je čas stát se matkou.' Hrdinství nenajdete vždycky jen na bitevním poli, Poorisi."

Malý rádce se usmál. "Děkuji vám, paní."

"Za co?"

"Že jste vyslechla moje obavy." Vstal a zamířil do lesa a Karis se vrátila k mapě. Zatímco vévodovi muži pátrali po Forinovi, ona se vydala do knihovny a přečetla si o darotech všechno, co našla. Nebylo toho moc. Rozšířila oblast pátrání, hledala v příbězích - hlavně bájích - o rase obřích válečníků, kteří prý obývali kraj na severu. Možná byly také o darotech.

Nikde nenašla klíč k tomu, co by měla podniknout, až se přiblíží k darotskému městu. Pooris navrhl bílou vlajku. Jenomže proč by měli darotové uznávat tuto úmluvu? zeptala se ho.

Forin - který, jak jí říkal Tarantio, znal mnoho příběhů o darotech - měl jen jeden návrh. "Vezměme jako dar sůl," prohlásil. "Podle mého táty, ktere j to slyšel od eldarinů, darotové zbožňovali její chuť. Funguje na ně jako výborné víno na nás."

Karis se řídila jeho radou. Jenže aby mohla darotům sůl nabídnout, museli by s ní nejdřív jednat. S Capelovými muži se ne bavili, napadli je rychle a bez milosti.

Pooris se vrátil z lesa a začal si úhledně balit pokrývky. Probudil se Forin, hlasitě říhl a posadil se. Zív a protáhl se, pak vstal a poškrábal se na genitáliích. Náhle si všiml Karis a přihloupě se usmál. "Chci se ujistit, že ten starý žoldák je pořád ještě naživu," zabručel a odešel z tábora. Nešel tak daleko jako Pooris, a Karis slyšela, jak hlasitě močí u stromu.

Pooris zrudl, ale Karis se jen zasmála. "Netrapte se tím, rádce," poradila mu. "Nejste mezi šlechtou."

"To mi došlo," přitakal.

Připojili se k ní Tarantio a Bruno, pak i Goran s Vintem. Nasnídali se - měli ovesnou kaši, vločky našli v jedné opuštěné vesnici. Goran a Vint si ji přisladili medem, Tarantio si tu svou osolil. Pooris neměl hlad. A Forin se kaše odmítl dotknout a raději žvýkal něco ze svého přidělu sušeného masa. Bruno vybral zbytky kaše rukou.

"Myslím, že dneska uvidíme daroty," poznamenal Vnt. "Musejí mít zvědy. Už máš nějaký plán, Karis?"

Ta si ho ne všimla, dojedla a vytřela talíř trávou. "Až je uvidíme, nikdo z nás nesmí vytáhnout zbraň," prikazovala. "Budete klidně sedět a já pojedu dopředu."

"A co jestli zaútočí?" zeptal se Pooris.

"Rozdělíme se a sejdem později."

"Má to přednost jednoduchosti," poznamenal Vint, vytáhl nůž a začal si oškrabovat strniště na lících a bradě.

"Proč se namáháš s holením?" podivil se rudovous Forin.

"Člověk si musí zachovat jistou úroveň," poukázal Vint s pobaveným úsměvem. "A přirozeně," pokračoval, "chci, aby mě darotové viděli v celé mé kráse. Budou tak ohromení, že se nám okamžitě vzdají a odpřisáhnou věrnost!"

"Přesně to mám v plánu," přisadila si Karis suše.

Nahrnula do ohniště hlínu, čímž uhasila oheň. Osedlali si koně a zamířili k severu. Goran pobídl svého koně vedle Waraina. "Myslíte, že táta ještě žije?" zeptal se Karis.

"To opravdu nevím," odpověděla, "ale budeme se za něj modlit. Jsi velice odvážný mladík. Zasloužíš si, abys ho našel"

"Táta říkával, že vždycky nedostaneme, co si zasloužíme," podotkl.

"Je to moudrý pán," pravila Karis.

Jeli asi dvě hodiny a překročili nízké pahorky v podhůří, pak zamířili úzkým průsmykem na rozlehlou planinu. Odsud již v dálce viděli město. Nemělo žádné hradby a budovy byly okrouhlé, přisedlé a pro lidský zrak ošklivé.

"Jako velká hromada koňskejch koblížků," zhodnotil to Forin.

Karis pobídla Waraina do klusu a skupinka ji následovala.

Když se přiblížili k městu, vjela jim do cesty řada dvaceti jezdců. Karis se stáhl žaludek. Koně, na nichž seděli, byli obrovští, osmnáct pěstí, dokonce i Warain byl vedle nich malý. Cítila, jak se bělouš pod ní napíná. "Jen klid," šeptla a poplácala ho po krku.

Vedoucí darotský válečník vytáhl dlouhý, pilovitý meč a vydal se k ní. Karis si od pasu odvázála váček a jela mu vstříc s nataženou rukou. Darotský vůdce měl napřažený meč a upíral na ni oválné, uhlově černé oči. Ona jen zvedla ruku a nabídla mu váček. Darot pustil otěže, váček si od ní vzal a neohrabaně ho otevřel. Vysypala se sůl. Jezdec si strčil prst do zobákovitých úst a tlustým purpurovým jazykem ho olízl. Pak namočil prst do soli a ochutnal.

Znovu váček zavázal, dal si ho do kapsy černé kazajky a podíval se na Karis. "Proč jste tady?" zeptal se chladným, pohřebním hlasem.

"Přijeli jsme si promluvit s vaším vůdcem," oznámila mu.

"On tě slyší. Všichni darotové tě slyší."

"Naším zvykem je mluvit tváří v tvář."

"Máte ještě sůl?"

"Ano, spoustu. A můžeme jí dodat mnoho vozů, čerstvou, z moře."

"Pojeďte za mnou," nařídil jí a vrátil meč do pochvy.

Město se nepodobalo ničemu, co kdy Tarantio viděl. Všechny budovy vypadaly jako černé koule, bez ozdob, pro oko nezajímavé, postavené zdánlivě náhodně, ale všechny byly propojené krytými průchody. Stály v mnoha úrovních, jedna na druhé.

"Je to jako velký hrozen," poznamenal Forin. "Jak v nich vůbec žijí?"

Tarantio neodpověděl. Když projížděli kolem, z budov vycházeli další a další darotové a mlčky je pozorovali. Ulice byla rovná, dlážděná a dusot kopyt se v tichu hlasitě rozléhal.

"To jsou ale oškliví lidé," ozval se Jašek.

"Možná my připadáme oškliví jim," opáčil Tarantio.

Před nimi se objevily dvě vysoké věže. Z obou stoupal černý kouř a tvořil nad městem hustý závoj. Tarantio zavětral. Místo bylo divně cítit, nasládlé, odpudivé a nepříjemné.

Ulice se rozšířila a skupinka projela mezi dvěma černými pilíři k velké šedé kupoli. Kouřící věže stály za ní. Darotští jezdci se od nich oddělili, zůstal jen vůdce, jenž sesedl před kulatým, otevřeným vchodem do kupole.

"Zůstaň u koní," nakázala Karis Goranovi, když i lidé sesedli.

"Chci najít tátu," vzpíral se chlapec.

"Jestli tu je, najdu ho," slíbila mu.

Darot vstoupil do kupole. Karis s ostatními jej následovala. Rádce Pooris se držel co nejbliž válečnice. Byl bledý a třásl se mu ruce. Tarantio s Forinem šli za ním a po nich Vint a Bruno.

Obrovskou budovu ozařovaly kulaté svítlny zasazené do stěn a Karis žasla, poněvadž obrovskou klenbu nepodpíraly žádné sloupy. Nikde nebyly žádné sochy ani ozdoby. Na druhém konci kulaté síně stál obrovský stůl ve tvaru srpů. Kolem něj asi padesát darotských válečníků klečelo na podivně tvarovaných sedadlech, jež Tarantio poprvé viděl v darotské hrobce.

"Tohle by moc rád viděl můj táta," prohodil Forin. Tarantio z jeho hlasu slyšel strach, ale potlačoval ho dobře.

Karis popošla ke stolu. "Kdo je tu vůdce?" optala se a její hlas se tu podivně rozléhal. Darotové chvíli klapali, pak se zvedl jeden válečník uprostřed stolu.

"Jsem ten, koho byste vy lidé nazvali vévodou darotů," řekl.

"Já jsem Karis."

"Co tu chcete?"

"Taková delegace je náš způsob, jak ukázat mírumilovné záměry. Dovolte mi představit vám rádce Poorise, který přináší zprávu od našeho vévody." Otočila se a kývla na Poorise. Mužik nervózně došel ke stolu a hluboko se poklonil.

"Můj vévoda by chtěl, abyste věděli, že vítá návrat darotského lidu a doufá, že tato nová éra přinese obchod a blahobyt oběma našim národům. Rád by věděl, zda s námi nechcete s něčím obchodovat."

"My chceme jen, abyste zemřeli," prohlásil darot. "Nebudeme spolunažívat. Toto je nyní darotský svět. Pouze darotové přežijí. Ale pověz mi víc o té soli, co nabízíte."

Karis se dívala, jak Pooris kolísá, a cítila s ním. Darotova slova rozhodně nebyla nijak přikrášlená a neponechávala žádný prostor pro vyjednávání. "Smím požádat, pane," řekl Pooris, "abyste své rozhodnutí znovu zvážil? Válka není nikdy bez následků. A mír může přinést bohatství a hojnost."

"Řekl jsem, co jsem řekl," sdělil mu darot. "Teď chci slyšet o soli, co jste poslali."

Pooris popošel dál. Ruce se mu už netřáslly. "Ta sůl byla nabídnuta v duchu míru. Proč bychom ji posílali nepříteli?"

"Výměna," odvětil vévoda darotů prostě. "Zjistili jsme, že když vy lidé toužíte po něčem, co nemůžete získat silou, vyměníte to. Vezmeme sůl jako výměnu."

"Oplátkou za co, pane?" chtěl vědět Pooris.

"Máme víc než sto vašich starších lidí. Jsou nám k ničemu. Vyměníme je za jejich váhu v soli."

"Máte tady člověka jménem..." Pooris se otočil ke Karis a tázvavě zvedl obočí.

"Barin," napověděla mu.

"Je tady," odpověděl vévoda darotů. "Je pro vás důležitý?"

"Je tu s námi jeho syn. Proto víme, že jste ho chytili vy. Chceme ho zpátky."

"Patří jednomu z mých kapitánů. Nechce ho vyměnit. Ale dovolí vám o něj bojovat." Skupinka darotů znovu

zaklapala. Karis usoudila, že to bude smích. Celý svůj dospělý život Karis uměla velice dobře číst v lidech. Darotové nebyli lidé, ale i tak z nich cítila opovržení k lidským vyslancům. V té chvíli si uvědomila, že mají pramalou naději na to, že odsud vyvážnou živí. Za normálních okolností byla Karis opatrným vůdcem, věděla však, že občas může zvítězit drzé čelo. Klidně přistoupila k rádci, položila mu ruku na rameno a odtáhla ho zpátky.

"Nepřišli jsme sem zabíjet daroty," pronesla chladně. "Bude-li to však nutné, uděláme to. Jak člověk vyzve vašeho kapitána?"

"Už jsi to udělal," opáčil vévoda. "Říká, že bude bojovat s největším z vás - s tím červenovousým."

"Já vyberu, kdo bude bojovat," prohlásila Karis, "a nepoužiju svého nejsilnějšího válečníka. Bojovat s jediným darotem by bylo pod jeho úroveň. Než však dojde k tomuto souboji, pane vévodo, jaká jsou pravidla? Když můj vybraný bojovník zabije vašeho kapitána, získáme pak člověka Barina do svého vlastnictví?"

"Jestliže zabijete mého kapitána, bude vám patřit veškerý jeho majetek, protože on ztratil slupku a nebude moct žít dál."

"A budeme moct opustit město?"

"K čemu bychom si vás tady drželi? Víme o vaší ubohé rase všechno, co potřebujeme vědět. Vaši mladí jsou sladcí a křehcí, vaši staří šlachovití. Koho vybereš, aby bojoval za lidi?"

"Kde je kapitán?" chtěla vědět.

Vedle vévody vstal jiný darot a Karis si ho pozorně prohlédla. Byl obrovský, se sudovitým hrudníkem, nesmírně silný. Otočila se k Tarantiovi a on kývl. "Myslím, že kapitán vypadá starý a tlustý," prohlásila. "Tudíž použiju svého nejmenšího válečníka."

"Až zemře," prohlásil kapitán, "budete mí. Dnes večer si na tobě pochutnám, ženo. Spolknu tvoje oči vcelku."

Karis si ho nevšímala a přistoupila k Tarantiovi. "Zmůžeš ho?" zeptala se šeptem.

"Zmůžu všechno, co se hýbe," sdělil jí Jašek, vytáhl meč a šel vstříc kapitánovi. Darot měl dlouhý obouruční meč s pilovitým ostřím. Když Jašek zaujal bojový postoj, ucítil v hlavě bodnutí bolesti, jako horký plamen, propalující se mu od krku do lebky. Zapotácel se.

"Jsou to telepati," vysvětloval mu Tarantio. "Bojuj s tou bolestí. Já se pokusím zastavit ten oheň."

Jašek se navztekal. Jakkoliv byl darot obrovský, stejně měl pocit, že potřebuje výhodu kouzla. Možná jsi obr, pomyslel si Jašek, ale jsi zbabělec! Bolest zesílila.

"Je tu s námi," zašeptal Tarantio. "Slyší nás."

"Myslím, že ho zabiju hned teď," vrčel Jašek a vyrazil. Vyhnul se zuřivému seku a vrazil svůj meč darotovi do břicha. Čepel pronikla nejvýš na půl palce. Jašek odskočil a pootočil se, aby se vyhnul seku shora, jenž by ho byl rozpáral od ramene po břicho.

"Podpažní jamka," radil Tarantio. "Vzpomeň si na hrobku. Tam je nic nechrání."

Darot couvl a dal paže dolů, aby si chránil boky. "Ano, já na to nezapomněl, bratříčku," štěkl Jašek. "Jsi moc hodný, že jsi to připomněl našemu soupeři." Darot uchopil meč oběma rukama a zaútočil. Jašek odrazil jeho prudký sek, jenomže úder byl natolik silný, že menšího válečníka srazil na zem. Jašek se zvedl na kolena, a v tom okamžiku k němu darot přiskočil a pozvedl meč. Jašek přehmátl na pravém meči a nyní jej držel jako dýku. Počkal si do poslední chvíle, bleskurychle se zvedl, a jak šel pilovitý meč dolů, odtančil do strany. Vrazil meč darotovi do podpaždí a prosekl svaly. Kapitán děsivě zařval, klopýtl a padl na kolena. Jašek zabodl druhý meč vedle prvního a škulbl jím nahoru a pak ho stlačil dolů. Z rány vytryskla mléčná tekutina a smáčela i Jaška. Ten vytáhl meč z rány, skočil umírajícímu darotovi na záda a sekal do vazů, kde byly vidět vystouplé obratle. Bílá kůže se odhrnula a objevila se kost. Jeden obratel praskl a druhý se najednou uvolnil. Darotovi se svezla hlava na bok. Jašek sekl vši silou a vaz praskl se zvukem, jenž se rozléhal po celé síni. Darotský kapitán přepadl dopředu a udeřil obličejem o zem. Žhavá bolest ustoupila, ale Jašek dál sekal do krku, vzteky byl úplně bez sebe. Nakonec se hlava odkulila.

"To stačí," zaslechl Karis. Zamrkal. Toužil vyloupnout darotovi tmavé oči a spolknout je. Tarantio se opět zmocnil vlády nad tělem.

Karis přistoupila ke stolu a chvilku mlčela. "Jak jsem si myslela, starý a tlustý," prohlásila. "Ráda bych, abyste toho člověka Barina hned přivedli. Jeho zbývající majetek vyměním za zajatce, které držíte. A k tomu - po mém návratu do Corduinu - ještě zařídím, aby na okraj vašeho území dovezli vůz soli."

"Přijímám výměnu, samice," sdělil jí vévoda, "Dnes jste nás skvěle pobavili. Na jaře - až se darotské vojsko vrhne na vaše město - nás pobavíte ještě víc."

"Myslím, že vás překvapíme, můj pane."

"Tomu nevěřím. Člověk, který za vás bojoval, je jedinečný. Nemáte dost takových, jako je on, aby nám dělali starosti."

Karis se usmála. "To se ještě uvidí. Těším se na vaši návštěvu."

Zajatců bylo celkem sto sedm, všichni již měli požehnaný věk a několik starců mělo úplně bílé vlasy. Vyhnali je na otevřené prostranství před kupolí, kde je Karis přivítala. Poslední dorazil Goranův otec, rozložitý, s tmavými kučerami a plnovousem. Goran se k němu rozběhl a vrhl se mu do náručí. Barin synka pohladil po hlavě a podíval se na Karis.

"Musíme rychle odejít," vyhrkl potichu. "Tyhle zrůdy nevědí, co je čest. A jejich slovo není ze železa."

Karis kývla a vedla uprchlíky na hlavní ulici. Ze všech kupolí vycházeli darotové a zírali na ně. Karis si všimla, že všichni upírají oči na štíhlého Tarantia. Zabil jednoho z nich v souboji a všichni rány jeho mečů cítili.

Bez zbytečného zdržování dorazili na kraj města a zamířili k jihu. "Hlavně pozor, pokud v mysli pocítíte teplo a bolest," vysvětlil Barin. "To ukazuje, že vám čtou myšlenky."

Karis předala varování ostatním. "Co podle tebe udělají?" zeptala se Barina.

"Pokrevní příbuzní toho darota, kterýho zabil váš šermíř, půjdou za váma. Pokusej se vás dostat živou a udržet vás naživu až do pohřbení. Pak vás dají sníst manželce darota, se kterým váš muž bojoval - kromě vašeho srdce, to dají do

rakve s tělem jejího manžela."

"Co myslel vévoda tím, že ztratil slupku?" vyptávala se Karis.

"Darotové jsou doslova nesmrtelní. V jednom těle přežívají nejvýš deset let. Potom, když je slupka zralá, vynoří se nový tělo a to starý se zahodí. Váš muž ukončil život darotského kapitána. Za normálních okolností by se narodil znova, ale jeho slupka buď měla nějakou vadu, nebo nemoc. Jeho nesmrtelnost ale rozhodně skončila v té síni. Teď budou chtít jeho příbuzný pomstít jeho odchod."

"Ale proč na mě?" podivila se. "Proč ne na Tarantiovi, který ho skutečně zabil?"

"Vy jste vůdce. To vy jste ten souboj spískala."

"Co rádš?"

"Jet někam do hor, kde je řidkejš a studenejš vzduch. Na daroty to má mnohem větší vliv než na nás. Jsou těžcí a nemají rádi zimu."

"Viš o nějakém vhodném místě?"

"Horama vede průsmyk - asi dvanáct mil východně odsud. Je hodně vysoko."

Když se jim město ztratilo z dohledu, zavedla Karis zástup do hlubokého úvalu a místo na jih zamířila na východ. Připojil se k ní Vint. "Kam jedeme?" zeptal se.

Karis mu pověděla o Barinově varování. "Jestliže po nás půjdou, nevím, jak bychom s nimi mohli bojovat," podotkl Vint.

"Vždycky existuje způsob," štekla Karis. "Můj otec měl ochočeného hroznýše. Krmíval ho živými myšmi. Měl asi šest stop na délku. Nutil mě dívat se, jak ho krmí. Bylo to... odporné."

"Co to má společného s daroty?" podivil se Vint.

"Jednou jedna myš zabila hada."

"Tomu nevěřím."

"Můj táta taky ne. Obvinil mě, že jsem hada otráвила. Jenže to byla pravda. Tu myš jsem pustila. Doufám, že prožila dlouhý život a dala mezi svými vzniknout spoustě pověstí."

Pobídla Waraina do cvalu, objela zástup a poté se vrátila podél řady uprchlíků mezi Tarantia a Bruna. "Bojoval jsi skvěle, příteli," pochválila šermíře s úsměvem. "Staneš se legendou. Zabíječ darotů, tak ti budou říkat."

"Jejich vévoda měl pravdu," upozornil ji Tarantio. "Na jaře je nezastavíme. Šemakovy koule, Karis, je těžké je zabít! Nevím, jak by je lidé mohli porazit. Kůži mají jako vyztuženou a kosti silnější než teak."

"Ale tys jednoho zabil."

Tarantio se usmál. "Je málo takových, jako jsem já," podotkl. "Za což jsem byl vždy - až doteď - vděčný." Když mu Karis pověděla o Barinově varování, Tarantio přikázal Brunovi, aby zajel na nejbližší kopec a podíval se, jestli je někdo nepronásleduje.

Pozdě odpoledne již byli uprchlíci vyčerpaní a řada se protáhla na několik set yardů. Bruno se vrátil s dobrou zprávou, že pronásledovatelé míří na jih. Zatím lest fungovala. K průsmyku jim však zbývalo několik mil a Karis nechtěla dát povel k zastavení. Forin a Vint půjčili koně dvěma starcům a zástup pokračoval, byť stále pomaleji.

Za soumraku se dostali do podhůří, kde Karis konečně nechala uprchlíky odpočinout. Sama sesedla a procházela mezi nimi. "Chci, abyste mě všichni poslouchali," začala. "Darotové nás pronásledují a chtějí nás pobít. Čeká nás dlouhý kopec, ale je to cesta k životu. Vím, že jste všichni unavení, ale ať vám sílu dodá strach."

A strach tu byl, viděla jim to na očích. Jeden po druhém se zvedali a vydávali se do kopce. Přicválal Bruno. "Jsou tři - možná čtyři - míle daleko," hlásil. "Je jich dvacet."

Když to uslyšeli uprchlíci, rozběhli se.

Karis vyjela do čela, Tarantio, Bruno a Pooris jeli s ní. Na vrcholku nejprudšího stoupání zastavila koně a prohlížela ztemnělý průsmyk. Prvních dvě stě yardů byl sklon mírný, ale pak přišel další dvoustyardový prudký svah. Stěny se přibližovaly tak na patnáct stop. Karis vyjela až nahoru a sesedla. Ležely tu velké balvany. Zvedla hlavu a viděla, že další jsou přesně vybalancovány na skalách. Kdyby měla víc času, mohla by spustit lavinu. Ale bude mít dost času?

Kolem ní již klopytali první uprchlíci. Karis na ně zavolala, aby jí pomohli, a potom se ramenem opřela do balvanu asi sedm stop v průměru. Deset mužů ji přiskočilo na pomoc a obrovský kámen se pomalu pohnul. "Teď opatrně," přikazovala Karis. "Nechceme ho shodit na vlastní lidi." Odkulili balvan na kraj srázu. Uprchlíci proudili do úzkého sedla. Za nimi, nejvýš půl míle daleko, se blížili darotové.

Nahoře již byly dvě třetiny uprchlíků, jenomže asi dvacet se jich teprve dralo do kopce. Tarantio, Vint a Forin seběhli dolů, aby opozdílům pomohli. Bruno sjel níž, přehodil si jednoho muže přes sedlo a odcválal s ním zpátky do bezpečí.

Darotové, v těsné skupině, zaútočili. Když se na ně darotové vrhli, osm lidí se ještě nedostalo do sedla. Poslednímu muži se do zad zarazil oštěp. Karis zaklela. Zbývajících sedm bylo odsouzeno k záhubě, a jestli něco rychle neudělá, darotové se dostanou do průsmyku.

"Teď!" vykřikla a muži vedle ní se vši silou zapřeli do balvanu. Ten se chvilíčku odmítal hnout, pak se pomaloučku překulil, začal nabírat rychlost a narazil do skalní stěny, od níž se odrazil a řítit se dolů.

První zemřel jeden uprchlík, kámen ho rozmačkal na kaši. V polovině svahu darotové hrozbu zahlédli a pokusili se otočit - jenže jak jeli v těsném hloučku, neměli sebemenší naději. Balvan udeřil do jejich řad, drtil kosti a zabíjel koně a jezdce. Cestou udeřil do druhé skalní stěny, z níž vyrazil další kamení a kusy skály, které se sypaly na daroty. Odlomil se i kus útesu a sesul se do průsmyku. Zvedl se oblak prachu a zahalil daroty.

Z mraku se vynořil jeden uprchlík, vyškřábal se do sedla a zhroutil se Karis u nohou. Měl ránu na hlavě a zlomenou ruku. Přátelé mu pomohli na nohy a podpírali ho.

Ve slábnoucím světle se uprchlíci dívali, jak prach usedá. Nikde nebylo vidět jediného darota.

"Jdeme domů," prohlásila Karis.

Karis dovedla uprchlíky zpátky do zničené vesnice. Těch třiadevadesát, kteří přežili, procházelo mezi troskami a snažilo se najít ještě něco ze svého majetku, co by jim bylo k užitku. Jídla tu moc nebylo, neboť darotové vybrali skladiště a odehnali všechny dobytek. Tarantio, Forin a Bruno odjeli do údolí na lov. Karis, Vint a Pooris zůstali ve vsi. Malý politik toho od odjezdu z Darot Jedna moc nenamluvil a nyní seděl, ramena svěřená, a zády se opíral o vyloupené skladiště.

Karis si k němu přisedla. "Co vás žere, rádce?"

Chabě se pousmál. "Podívejte se na ně," řekl a ukázal na uprchlíky, probírající se sutinami. "Jsou ztraceni. Zničení. Ne proto, že jejich vesnici napadli - takový je osud sedláků, jak se obávám. Jsou ztraceni, poněvadž viděli nepřítele a vědí, že jejich svět je navždy pryč."

"Ještě nás neporazili," namítla, Pooris ale jenom dál mlčel. Karis se nakonec vrátila k Vintovi, který seděl sklesle u ohně.

"Hodně jsi riskovala, paní má," poznamenal s úsměvem. "Co kdyby Tarantio prohrál?"

"Tak bychom byli mrtví. Zas tak velké riziko to ale nebylo. Jak už jsem ti říkala předtím, viděla jsem ho bojovat. A ty už taky."

"Je to šílenec, Karis. To jsem opravdu viděl. Boží zuby, přísahal bych, že jeho oči změnilly barvu. Bylo to jako dívat se na jiného člověka."

"Pořád si myslíš, že bys ho zmohl?"

Zasmál se. "Ovšemže. Jsem neporazitelný, milá paní." Karis se mu podívala do očí a ohromeně si uvědomila, že to myslel vážně. Zakroutila hlavou.

"Až se vrátíme, jestli dáš na mou radu, tak by ses měl zastavit v té taverně, kde došlo k té rvačce, a sám si zjistit, jak to doopravdy bylo. Bylo by bláhové bojovat s Tarantiem ze špatného důvodu."

"Udělám, co mi radíš."

O čtyři dny později uvedli sedláka Barina do knihovny ve vévodových soukromých komnatách. Karis a Vint tam již seděli spolu s rádcem Poorisem. Barin vévodu kdysi viděl, když vedl vojenskou přehlídku Corduinem, ale takhle blízko se k urozenosti nikdy nedostal. Albreck byl působivý muž s bystrými, hlubokými očima a orlím nosem. Barin se neohrabaně uklonil. "Uklidni se, člověče," napomenul jej Albreck a obrátil se na sloužícího, jenž stál vedle něj. "Přines mu pohár vína."

Sluha poslechl a Barin tam stál a zíral na pohár, jenž byl z tepaného stříbra, vykládaný šedými měsíčními kameny. Do stříbra byl zasazen zlatý drátek, ve složité rozvilině tvořící písmeno A. Barin si uvědomoval, že pohár má nejspíš větší cenu než celá úroda z jeho polí. Napil se vína a náladu mu zvedlo, že bylo slabé a trochu nakyslé. Starý Eris u nich doma dělal lepší!

"A nyní," řekl vévoda, "nám pověz všechno, co víš o darotech. Je to nesmírně důležité."

"Ani nevím, kde začít, Sire. Už víte, že jsou neuvěřitelně mocní."

"Vyprávěj nám o tom jak žijí, jak si vládnou," vybídl ho vévoda.

"To je těžko říct. Dokážou se mezi sebou dorozumívat beze slov i na velký vzdálenosti. Jak jsem to pochopil, tak se o všem rozhodují společně. Okamžitě."

"Popsal bys je jako zlé?"

"To ano, Sire, poněvadž oni pojem zla vůbec nechápu - a už to samo je děsivé. Za tu dobu, co jsem s nimi byl, zabili a snědli desítky mladých lidí. Pekli si je na žhavém uhlí, když je nejdřív omazali blátem. Když začali s pečením, většina jich ještě byla naživu. Do smrti smrtíoucí na to nezapomenu, vpálilo se mi to do paměti. Ptali se mě, proč nejím. Řekl jsem jim, že u nás je kanibalismus ohavnost. Oni to nepochopili - nebo nechtěli."

"Mají nějaké náboženství?" otázal se Pooris.

"Nic takového vlastně nepotřebují, neboť jsou v podstatě nesmrtelní. Žijí jenom deset let a za tu dobu dvakrát vytvoří slupky - takový obrovský vajíčka - ve kterých se znova narodí."

"Co myslíš tím 'znovu narodí'?" chtěl vědět vévoda.

"Jak jsem to pochopil, Sire, když se mladý darot vylíhne, leží jako mrtvej. Otec, jestli chcete, pak přijde k... dítěti a dojde ke spojení. Starý tělo se svraští a umře, to mladý ve chvílce vyroste do své plné velikosti. Zůstane jen prázdná slupka původního darota. Tenhle cyklus proběhne dvakrát za život každého darota: jednou za otce, jednou za matku. A tak to pokračuje... pořád dál."

"Tohle ti řekli?" přidala se s otázkou Karis.

"Ne. Vysáli mi z hlavy všechny vědomosti, ale přitom jsem mohl přečíst jejich myšlenky. Viděl jsem to, jestli chcete."

"Jedna věc mi dělá starosti," ozval se Pooris náhle. "Když se darotové rozmnožují, jen aby nahradili otce a matku, jak to, že jejich populace roste?"

"Každých padesát let je zvláštní sezóna," vysvětloval Barin. "Nedokážu přeložit, jak tomu říkají, ale nazval bych to časem stěhování. V té době jsou daroti extra plodní, jestli chcete, a ve slupce jsou dvě, občas i tři děti. K poslednímu došlo, podle jejich vnímání času, před čtyřmi roky. Vedlo to k postavení města, kterému říkáte Darot Jedna. Proto je půda kolem města tak úrodná. Ještě neměli čas ji zplundrovat."

Vint Barinovi přisunul křeslo. "Posaď se, člověče. Vypadáš utahaný."

Barin poslechl. "Ano, pane, jsem k smrti utahaný."

"Říkáš, že nemají pojem zla. Co jsi tím myslel?" optal se Albreck.

Barin se snažil posbírat si myšlenky. "Na to můžu odpovědět jenom jako sedlák, můj pane. Když střeček napadne ovci, zabije ji strašným způsobem, naklade do živé ovce vajíčka. Ale střeček není zlej, jenom chce pokračování svého rodu. Daroti jsou takový, akorát že oni vědí, co strašného dělají ostatním druhům. Jim je to ale fuk. Nemilují zemi. Žijí jenom, aby žili dál. Žádná hudba, žádná kultura. Jsou to paraziti, jejich města jsou šeredný a dočasný. Když vyčerpají

zem, že v ní nezůstanou žádný živiny, tak prostě své město přestěhují na nové místo. Oni dělají pouště."

"A co přátelství, kamarádství?" vyptávala se Karis. "Mají pověsti o hrdinech?"

"Žádný pověsti, má paní, protože oni žijí věčně. Milují boj. Bez vnějšího nepřítele se perou mezi sebou. Když ale někoho z nich zabijí, jeho tělo odnesou ke slupce a nechají ho tam, dokud se nenarodí nový tělo." Barin hovořil přes hodinu, vyprávěl jim o oltorech a o tom, jak je darotové naprosto zničili. "Poslední zahnali do obrovského lesa. Viděl jsem, jak je darotové povražďili. Oltorové byli mírumilovní, vysocí a hubení, se zlatou pletí. Neměli žádný zbraně. A oni je všechny vyhubili."

"My nejsme oltorové a máme zbraně," poukázala Karis.

"Je nezastavíme, moje paní," namítl Barin smutně. "Ve vzdálený minulosti, když bojovali proti sobě navzájem, vyrobili ničivý stroje. Obrovský balisty, co prorazí i hradební zdi, dobývací berany, který rozbijí každou bránu. Jednou ranou dokážou přeseknout člověka vejprůl. Jsou nebezpeční víc, než si umíte představit."

"Ale když šli po nás, zabili jsme je," připomněla mu Karis.

"Corduin neudržíte, má paní."

"Promluvme si o jejich slabostech," přerušil je příkře vévoda. "Čeho se bojí?"

"Hluboký vody, můj pane. Jsou moc těžké, takže nedokážou plavat, a čluny je děsí. A taky, možná kvůli velké váze, se jim nelíbí ve velké výšce, kde je řidkejší vzduch. A pak je tu zima. Potřebují teplo. V zimě jsou otupělí a pomalí."

Rozhovor pokračoval, až nakonec vévoda Albreck vstal a přistoupil k Barinovi. "Vedl sis dobře, hospodáři," pravil a hodil mu měšec zlatáků, jež Barin obratně zachytil. "Můžeš zůstat v paláci, dokud si nenajdeš nový domov."

"Děkuju, můj pane," řekl Barin a vstal. "Ale, s vaším dovolením, vezmu synka do Loretheli a odjedu na ostrovy."

"Jak chceš. I když si myslím, že tady bude do jara bezpečno."

"Ne tak, můj pane. Dva dny před tím, než dorazila lady Karis, vytáhlo z města darotský vojsko o síle pěti tisíc bojovníků. Nevím, kam měli namířeno."

"Kdyby táhli na Corduin, už bychom to zjistili," podotkla Karis.

Albreck došel k protější stěně a zadíval se na starodávnou mapu, která na ní visela. "Mohou mít namířeno jen na jedno místo," prohlásil a ukázal prstem na mapě. "Obávám se, že lord Sirano brzy sklídí úrodu své ctižádosti." Propustil ostatní, jenom Karis požádal, aby zůstala. Již věděl, že je skvělým vůdcem, to, že je děvka, ho nezajímalo. Muže, kteří měli stovku milenek, lidé obdivovali. Albreck neviděl důvod, proč by to u žen mělo být jiné. Starosti mu dělalo něco mnohem závažnějšího.

Stále na sobě měla šaty ušpiněné z cest, když ji vyběhl, aby si sedla naproti němu. Připadala mu okouzlující. Byla štíhlá, což by mělo zdůrazňovat, jak je svalnatá, ale ono to jaksi zdůrazňovalo její ženskost. "Pošlu ti svého krejčího," navrhl.

Karis se zasmála. "Nevypadám nejlépe, můj pane," přiznala.

"Budu mluvit upřímně. Uvažuji o tom, že tě požádám, abys vedla obranu Corduinu. Ale mám těžkou hlavu."

"Já se ale spíš hodím na tažení krajinou," upozornila jej. "Mám ale i zkušenosti s obléháním."

"To mi starosti nedělá, Karis. O tvém nadání v nejmenším nepochybuji. Pochybuji o tvém temperamentu."

"Mluvíte zcela jasně, můj pane. A jak vás můj temperament uráží?"

"Neuráží mě. Mne není snadné urazit. Měl jsem staršího bratra - věděla jsi to?" Karis zavrtěla hlavou. "Byl to skvělý člověk, ale miloval nebezpečí. Když jsme byli malí, vylezl jednou na střechu paláce a běhal podél okraje. Otec se rozčílil a ptal se ho, proč to udělal. Copak si neuvědomil, že stačilo uklouznutí, závan větru, a on by zemřel? Víš, co odpověděl, vid?"

"Ano, řekl mu, že právě proto to udělal."

"Správně. Pro tu chvíli šílenství, vzrušení, přicházející s tím, když plivneš smrti do tváře."

"Vy jste to rovněž zažil, můj pane?" zeptala se poněkud překvapeně Karis.

"Ne. Nikdy. Ale tohle mi bratr řekl. Dva měsíce před tím, než otec zemřel, vyjel si bratr s několika přáteli na vysočinu k hoře, kterou ještě žádný člověk nezlezl. A můj bratr to dokázal. Zabil ho sesuv kamení na cestě dolů. Na tu horu nemusel šplhat. Ničeho tím nedosáhl. A zemřel."

"A vy si myslíte, že jsem jako váš bratr?"

"Vím, že jsi, Karis. Žiješ svůj zvláštní život na kraji propasti. Snad jsi i trochu zamilovaná do smrti. Jenže mému městu hrozí nebezpečí. Jeho obrana bude vyžadovat odhodlání, stálost a schopnosti."

Karis okamžik mlčela a vzpomínala na chvíli, kdy stála nahá na borticím se balkoně v Morgallis, a pak na to, jak vyzvala darotského vůdce. Podívala se vévodovi do přivřených očí. "Můžete se na mě spolehnout, můj pane. Vím, že to, co jste o mně řekl, je pravda. Ano, možná trochu miluju smrt a nejspokojenější jsem, když stojím na kraji propasti." Zasmála se. "Tudíž kde jinde bych měla být než v Corduinu? Propast se blíží - černá a děsivá. Na jaře bude přímo za hradbami."

Když Karis uprchla z města, zakusil Giriak dva pocity. Prvním bylo zklamání, protože ji svým způsobem miloval.

Na rozdíl od všech ostatních milenek ho válečnice dokázala rozpálit a city, které k ní choval, měly hluboké kořeny. Druhým pocitem však byla radost, protože mu Sirano předal velení jejích kopiníků. Giriak odjakživa věděl, že je stejný dobrý velitel jako ona. Byl přesvědčený, že většinu vítězství získala díky němu. Proto ho současná situace tak žrala. Od chvíle, kdy zmizela, vedl dva nájezdy na jih a oba se katastrofálně zvrhly. S naprostou jistotou věděl, že by dopadly špatně, i kdyby velela Karis. Byl si tím jistý; jeho muži již méně.

Zdálo se mu, že jediná věc, již se Karis těšila nade všechny ostatní, je štěstí. Stále dokola si opakoval, že to je mezi nimi jediný rozdíl, jako by se to díky opakování stalo pravdou. Celý život ho pronásledovala smůla. Jako malý kluk zjistil, že umí běhat, a tvrdě cvičil pod přísným dozorem svého otce, vesnického kováře. Přesto ho v krajských

závodech porazil jiný chlapec poté, co Giriak šlápl do králičí nory a podvrhl si kotník. Jakkoliv byl snědý a pohledný, prohrál i v lásce. Toužil jedině po Gealle, dvořil se jí a získal její srdce. Jenže jeden z jeho takzvaných kamarádů jí pověděl o jeho tajném poměru s jinou vesnickou dívkou, a ona ho odvrhla a vzala si jiného. Dokonce i jako vojáka ho přehlíželi - všichni kromě Karis. Ta ho povýšila na svého zástupce a tady konečně vynikl, i když se mu občas pletla do rozhodování.

Sesedl a uvázal koně ke kruhu. Potom po schodech vyšel na ochoz severní hradby, kde veterán Necklen dohlížel na opravy. Lord Sirano - díky bohům - přestal na eldarinskou Perlu používat magii a městem přestaly otřásat záchvěvy půdy. Ne že by na tom příliš záleželo, pomyslel si Giriak. Morgallis byla skoro opuštěná. Z pětaosmdesáti tisíc lidí, kteří ve městě bydleli před čtyřmi měsíci, jich zůstalo jenom asi pět tisíc. Zbytek pak uprchl na jih do Prentuis, kde, podle zpráv, bydleli za městem v obrovském stanovém táboře.

Po celé Morgallis byly hospody a krámy zavřené a zatlučené prkny.

"Už to skoro je, kapitáne," hlásil Necklen a otíral si pot z tváře a šedých vousů. "Díra je skoro zaplněná, jenže celá hradba je popukaná."

"Není, kdo by na město zaútočil," odušil Giriak a zadíval se na dělníky, přivázející k hradbě suť a maltu. "Ale Sirano to chce stejně opravit."

"Měli bychom se přesunout," pravil Necklen tichým hlasem. "Tady je to jako město duchů. Chlapi začínají být nervózní. Skoro všechny kurvy odešly a ve městě už není žádná legrace."

"Pořád nám platí," poukázal Giriak.

"Toje pravda, ale je to celkem k ničemu, když není, kde peníze utratit. Pár mládenců mluví o zběhnutí."

"Kteří?"

Necklen se pouze zatrpkle usmál. "Ale, kapitáne, víte, že nejsem donašeč. Jenom vás na to upozorňuju. Myslí si, že Karis možná odjela do Prentuis. Měli ji rádi, chtěli by zase sloužit pod ní."

Giriak se posadil na cimbuří. "Jsem stejně dobrý jako ona. To snad víte, ne?"

"Jste dobřej chlap, kapitáne. Udatnej, věrnej, vytrvalej."

"Proč to zní jako urážka?" zeptal se Giriak a docela ho překvapilo, že se nezlobí. Ze všech lidí, kteří pod ním sloužili, věřil Necklenovi nejvíc. Mluvil potichu a byl to věrný, schopný poručík.

"Tak jsem to nemyslel," bránil se veterán. "Ona je zvláštní, víte - má na to hlavu. Vycítí trable, když je to teprv mrňavý semínko, a zarazí je dřív, než někdo zjistí, že nějaká potíž vůbec je. Proto u ní všechno vypadá hladce. Vy dva jste byli skvělejší tým. Ale řekněme si to upřímně, kapitáne, bez ní už to tak skvělý není."

Giriak si povzdychl. "Kdyby mi to řekl kdokoliv jiný, zabiju ho."

"Pravda vždycky chutná hořce," podotkl Necklen. "Byl jsem u toho, když se učila velet. Několik nás poslali jako posilu pro jednu městskou posádku. Brzy poté, co jsme dorazili, město oblehli. To nám ještě velel Beckel, blahý paměti. Byl dobřej, jenže měl jeden velkej problém: byl moc chytrý."

"Jak by to mohl být problém?" podivil se Giriak. "Á, to je zabiják, kapitáne. Věřte mi. Chlap musí znát své hranice, a to vyžaduje jistou pokoru. Beckel dokázal v hlavě násobit čísla, recitovat z paměti starý spisy a znal veškerou strategii, co kdy kdo použil. Jenže to nedokázal dostat z kontextu. Neměl představivost, víte. A ta vyhrává bitvy i války. Představivost."

"A jak do toho příběhu zapadá Karis?" Necklen se zasmál. "Karis byla jeho děvka. Když začalo oblihání, jednou s ním přišla na cimbuří. Nepřítel kácel stromy. Beckel jí pověděl, že staví oblihací věž. 'Země je tady moc nerovná,' namítla a měla pravdu. Žádná síla na světě by nedokázala vězení v takový krajině pohnout. 'Praky,' tvrdila ona. Zastínila si oči a prohlížela hradby a krajinu za nimi. Ukázala na místo, kde si myslela, že praky postaví, a na část hradby, kam se zaměří. Nejdřív nás to pobavilo, ale taky rozčílilo. Jako kdo si ta holka myslí, že je? Víte, jak to myslím, kapitáne?"

"Ano, to vím," přitakal Giriak.

"No, ona se pak zeptala, proč nemáme v sudech dost vody. 'Páč pevností protýká potok,' odpověděl jsem jí, 'a ten nikdy nevyschl.' Ona se na mě jenom chvíli dívala. Vzpomínáte si na ten pohled? Jako když si vás prohlíží od hlavy k patě? Pak povídá: 'Jestli ho nepřítel v těch kopcích přehradí, vyschne docela rychle.' Dva dny nato se stalo právě tohle. A prak postavili právě tam, kde říkala, že ho postavěj. Beckel ji pak hodně využíval, a když ho zabili, prostě jsme se obrátili na ni, ať nás vede ona."

"Proč mi to vykládáte?"

"Myslím, že bychom měli zajet do Prentuis a najít ji. Byl byste spokojenější, přece jste ji miloval."

Giriak vstal. "Řekněte chlapcům, že v Prentuis nebude. Musela uhnout na západ do Corduinu. Ví, že ji chce mít Sirano mrtvou."

"Když jste to věděl, proč jste teda poslal jezdce na jih?"

Giriak pokrčil rameny. "Z lásky nebo blbosti - jedno nebo druhý."

"Možná obojí," přisadil si Necklen s trpkým úsměvem. "Mimochodem, zvědové, co jste poslal na sever, se nevrátili. Měli tu být už včera."

"Nejspíš naši vesnici plnou mladých holek," utrousil Giriak.

"Možná. Ale vedl je Mell a ten je důvěryhodnej, jak to jenom jde. Na Mella se vždycky můžete spolehnout. Je možný, že sem proklouzli nějakí nepřátelští žoldnéři."

"Vyšlete jezdce," rozkázal Giriak.

"Do prdele práce!" zasyčel Necklen. "Že je to vévoda?" Giriak se otočil a viděl, jak uličkou ke schůdkům na ochoz míří Sirano. Tmavé vlasy měl zplhlé a mastné, nebyl oholený a oči se mu horečnatě leskly. Vyběhl po schůdkách. Pohyboval se rychle a trhaně. Necklen zasalutoval, jenže vévoda si ho vůbec nevšímal.

"Nepřítel přichází," vyhrkl Sirano. "Sežeň okamžitě svoje muže."

"Jaký nepřítel, můj pane?"

"Potřebujeme lučištníky, tisíc lučištníků, na hradbách." Chvilí strnule stál a pohled upíral k severu. "A kotle s olejem. Nejlepší lučištníky... se silnými luky."

"My ale nemáme tisíc lučištníků, můj pane," upozornil ho Giriak. "Co je to za nepřítele?"

"Tak tohle je to místo, tady zaútočí. Řekni svým lučištníkům, ať počkají, dokud nebudou hezky na dostřel. Mají velmi tuhou kůži. Silné kosti. Pošli za mnou Karis. Musíme plánovat."

Giriak s Necklenem si vyměnili pohledy. Giriak přistoupil k vévodovi a vzal ho za ruku. "Jak dlouho jste nespál, můj pane?"

"Cože? Nemám čas na spaní. Oni přicházejí, víš. Já je přivedl zpátky. To jsem nikdy neměl v úmyslu, Giriaku. Nikdy!"

"Posaďte se, pane," navrhl Necklen, uchopil vévodu za druhou ruku a vedl ho k lavičce. Sirano se posadil, ale hned se otočil a zadíval se za hradbu. "Zítřa budou tady, hned za úsvitu," mlel dál svou. "Udělal jsem hroznou chybu. A nemůžu ji napravit. Ale lučištníci můžou. Ať jsou všichni na hradbách."

"Udělám to, můj pane," sliboval Giriak, aby ho uklidnil. "Nejdřív vás ale dovedeme zpátky do paláce. Potřebujete si odpočinout."

Odvedl vévodu, který se nijak nevzpíral, dolů a pomohl mu do sedla svého vlastního koně. Zamával Necklenovi a potom vedl koně zpátky opuštěnými ulicemi.

8

SIRANO LEŽEL V POSTELI A CELÝ SE TŘÁSL - vzlykal. Neplakal od dětství, teď však byly všechny jeho obrany rozervané jako papír. Clea, která ho milovala, byla mrtvá, on sám ji obětoval, aby získal moc Perly. Eldarinové, kteří pro lidskou rasu neznamenal žádnou nebezpečí, zmizeli. A teď přicházel vrchol jeho snažení: návrat darotů. Sirano ležel na loži a držel eldarinskou Perlu. "Vrať se, starče," prosil. "Pro všechno na světě, vrať se!"

Vyčerpaně upadl do hlubokého spánku plného zlých snů. Znovu a znovu viděl vraždu své matky a díval se, jak otec umírá s kroutící se úzkostí v hrdle. Avšak ještě horší než tohle byl pohled na neobyčejně nadutého muže, jímž se stal, který uvrhl svět do války. A kvůli čemu? Aby dokázal, že se jeho otec mýlil? Aby ukázal, že on, Sirano, je významná postava lidských dějin?

Probudil se a zjistil, že neleží ve své posteli, nýbrž na zelené lince. Voněly tu jarní květiny. Šílenství, způsobené vyčerpaním a nedostatkem spánku, pominulo a on byl znovu sám sebou. Vedle něho seděl eldarinský stařec se stříbrnou srstí. Měl velké tmavé oči, z nichž vyzařoval smutek.

"Proč jsem tady?" zeptal se Sirano.

"No proč asi?" opáčil duch.

"Nevěděl jsem, že přijdou darotové. Nemůžeš mi to dávat za vinu."

"Já nepřiděluji vinu, člověče. Byl jsi varován a rozhodl ses varování nedbat. Kdo by ti to dával za vinu? Studoval jsi dějiny. Věděl jsi, že eldarinové nelžou."

"Jenže já to nevěděl! Kdybys mi byl pověděl o darotech, byl bych od toho upustil."

"Vážně?"

Sirano mlčel. "Kam jsi odešel?" zeptal se nakonec.

"Kam bys myslel? Eldarinové existují v Perle, jako zamrzlí, a čekají na den probuzení. Stejně jako jsme to udělali s daroty. Ty jsi uvolnil řetězy, které je držely. Jenže eldariny může osvobodit jediný živý člověk."

"Porad' mi, co mám udělat, prosím! Pověz mi to!"

Eldarin však jenom zavrtěl hlavou. "V této situaci ti poradit neumím, Sirano. Zítřa bude Morgallis zničena. Nemůžeš udělat naprosto nic, abys ji zachránil, ani ty tisíce zbývajících obyvatel. Smrt a zkáza se blíží a já tě lituji a lituji i všechny, kteří ti slouží. Nyní odejdi. A už se nevracej." Eldarin mávl přezíravě rukou. Sirano pocítil ránu, jako kdyby někam spadl, a opět se probudil ve vlastní posteli. Byla tma a jemu byla zima. Celý roztřesený si zalezl pod pokrývky.

Ležel tam asi půl hodiny, pak začalo svítat. Odhrnul pokrývky a přešel do studovny. Z velké nádoby na polici nad oknem vzal tučt malých skleněných koulí, které vložil do plátěného vaku. Vak si hodil přes rameno a sešel do obrovského sklepa pod velkou síní. Zde byly stovky sudů s lampovým olejem, pálenkou a vínem. Jednu po druhé umístil deset skleněných koulí mezi sudy s lampovým olejem. Nakonec přistoupil k pípám. Nebyly tu žádné odtoky, veškerá tekutina končila na podlaze.

Vrátil se nahoru a potom se opuštěnými ulicemi rozběhl k severní hradbě.

Tam byl Giriak s asi čtyřiceti lučištníky a nějakými dvěma sty vojáky. Sirano vyběhl po schůdcích na ochoz. "Už jsou tady?" zeptal se.

"Budou tu brzy," hlásil Giriak. "Podle našeho zvěda jich jsou tisíce. Nejsou to lidé, Sirano."

Vévoda porušení etikety přešel bez poznámek. "Jsou to darotové," vysvětlil. Muži na ochoze si začali šeptat. "Tady se neudržíme," pokračoval Sirano. "Město je vyřízené. Sežeň své muže z hradeb, vzbudte tolik měšťanů, kolik to půjde, a pokuste se dostat do Prentuis. Hned!"

"Co chcete dělat?" vyptával se Giriak.

"Zůstanu zde a promluví s nimi. Třeba se nějak dohodneme."

"Najal jste mě a mé muže. Jestli chcete, abychom tu zůstali a bojovali, uděláme to."

Sirano se usmál a poplácal ho po rameni. "Jsi dobrý chlap, Giriaku. Všichni jste dobří chlapi. Tak už jděte a žijte!"

Giriak tam stál jen chvíli, pak se otočil. "Slyšeli jste lorda Sirana. Jdeme!" Válečníci vděčně opustili hradby a nechali tu Sirana samotného.

Obloha již svítala a hvězdy se vytrácely v šedi. Slunce vykuklo nad hory a zalilo město zlatem. Sirano seděl na cimbuří a díval se na Morgallis. Některé budovy byly velmi staré, postavené s láskou a péčí před dávnými staletími. Bylo to jeho město. A on je zničil.

Doufal, že Gíriak zachrání většinu obyvatel města, věděl však, že to není příliš pravděpodobné. Těch posledních pár tisíc lidí vydrželo zemětřesení i válku. Neopustí své domovy. Ti šťastnější zemřou mezi darotů. Mladé a křehké čekal jiný osud.

Sirano byl sám. V dohledu nebyla živá duše. Náhle mu došlo, že byl vždycky sám. Tato chvíle před bouří symbolizovala jeho život. Dítě opomíjené mužem, jehož považovalo za otce, vyrostlo v muže stojícího stranou od lidí. Byl neúplný. Nedokončený.

A litoval se, jak si teď uvědomil.

Slunce stoupalo po obloze a krajina se probouzela. Sirano se zadíval na vzdálený les a čekal na daroty. Jako malý v těch lesích sokolničil, lovil králíky a holuby. Plaval v říčkách a šplhal po vysokých stromech. A na palouku uprostřed lesa si hrál na úžasného hrdinu - bojoval s vymyšlenými nepřáteli a bránil svůj lid.

Nyní se hra stala skutečností a, na rozdíl od dětských představ, hrdina byl odsouzen k záhubě.

Z lesa se vynořili první darotští jezdci. Jeli v řadě, padesát vedle sebe, a pomalu se blížili k městské bráně. Sirano vyšplhal na cimbuří a zadíval se na jezdce. Jako by vylezli z noční mýry, byli obrovští, neskuteční. Jeli mlčky. Z lesa se vynořily tisíce pěších vojáků. Neozýval se žádný bojový pokřik, jen pomalý dupot, jak kráčeli v dokonalém souladu.

"Co tu chcete?" zavolal na ně Sirano, když se první jezdci přiblížili k hradbě.

Darotové neodpověděli. Čtyřicet pěších vojáků přitáhlo dobývací beran s bronzovou hlavou a seřadilo se před branou. Rozmáchl se a udeřil beranem do brány. Sirano uslyšel, jak se třísť dřevo, a cítil ten náraz také na ochoze. Vzal jednu ze dvou zbývajících skleněných koulí a hodil ji dolů. Rozbila se o beran. Při výbuchu obalil oheň daroty okolo. Jejich zbroj rudě zažhnula a oni couvali a snažili se udusit plameny, které jim vyšlehly ze šatů. Někteří padli, nicméně na pomoc jim nešel jediný z jejich druhů. Postižení darotové hořeli jako pochodně a na místě umírali.

Dalších čtyřicet darotů se mlčky vydalo k ožehlému beranu. Čtyřikrát udeřil beranem do brány - a ta povolila.

Darotové se začali hrnout dovnitř. Sirano seběhl po schůdcích a vyrazil k paláci. Za ním cválali darotští jezdci.

Když se dostal na dlouhou, stromy lemovanou třídu vedoucí k paláci, funěl a za sebou slyšel dusot kopyt. Otočil se a hodil poslední kouli. Jednoho jezdce trefil do prsou. Obalily ho plameny. Obrovský kůň se postavil na zadní a darota shodil na zem.

Sirano se hnál dál, vyběhl po dvanácti schodech k hlavní bráně a pokračoval do velké síně. Na druhém konci, pod velkým barevným oknem, stál vévodský trůn z mahagonu, vykládaný slonovinou a stříbrem. Na něm spočívala eldarinská Perla.

Sirano přiběhl ke křeslu, vzal Perlu a posadil se. Zhluboka se nadechl a vykřikl jediné slovo moci. Pod síní se jedna koule v oleji vzněla a plameny se rychle šířily sklepem a olizovaly dřevěné sudy.

Do síně se nahnuli darotští válečníci. "Vítejte v Morgallis," pravil Sirano s úsměvem. "Kdo je váš vůdce?"

Darotové se blížili v širokém půlkruhu. Hleděl na jejich bílé hlavy a tmavé, bezduché oči. "Bojíte se promluvit?" zeptal se jich.

Jeden obr vystoupil z řady. "Já jsem generál," prohlásil. "A dnes večer pozřu tvé srdce."

"Myslím, že ne, ty hnusný parchante! Ale ať se neříká, že Sirano své hosty nepřivítal vřele." Vstal a znovu vykřikl to slovo. Ted' vzplály všechny zbývajcí koule. Stoupal z nich žár jako ze soriky. Velké kamenné desky pod nohama darotů se pohnuly. Vzhůru vyletěla stěna plamenů. Potom přišel druhý výbuch, který roztrhal zdi a zbořil střechu.

Sirana, s hořícími šaty, to odhodilo dozadu, takže proletěl oknem a skončil v koruně vrby v palácových zahradách, jejímiž větviemi propadl do hlubokého jezírka.

Jako by se ocitl v moři bolesti. Vyškrábal se hned z vody a, stále s eldarinskou Perlou v rukou, vypotácel se do ulice za palácem.

Za ním hučela sto stop vysoká věž z plamenů pronikajících zřícenou střechou.

Darotské vojsko se hnalo k jihu a plenilo vesnice a města, dokud nedorazilo až k Prentuis. Tady se poprvé střetlo s lidským vojskem, čítajícím dva tisíce jezdců, pět set lučištníků a tři tisíce pěšáků. Lidi rozsekali na kusy a zbytek rozehnali. Játka ve městě byla strašná, a těch pár uprchlíků, kteří se dostali do Loretheli na pobřeží, vyprávělo příšerné příběhy o masakru a hrůzné hostině, jež následovala.

Za necelý měsíc padla dvě hlavní města čtyř vévodství do rukou nelidského nepřítele. Vévoda z Marky padl na bojišti u Prentuis. O vévodovi z Romarku nebyly žádné zprávy.

Sníh přišel časně a darotové se stáhli. Ovšem nikdo nepochyboval, že na jaře přinesou novou hrůzu.

9

BRUNO MĚL VYSOKOU HOREČKU, BYL CELÝ zmáčený potem. Postarší doktor se nad ním sklonil a pozorně si prohlížel jeho zlatě zabarvenou pleť. "Není to mor," sdělil Tarantiovi. "Ale nelíbí se mi jeho barva. Ukazuje to na zkaženou krev. Nicméně jsem mu pustil žílu a nasadil pijavice, a víc už toho moc udělat nemůžu."

"Přežije to?"

Doktor pokrčil hubenými rameny. "Abych byl upřímný, mladý muži, jelikož nevím, co mu schází, tak nemůžu nic říct. Už jsem viděl pacienty s takhle žlutou barvou. Občas to ukazuje na selhání ledvin, jindy na žloutenku nebo žlutou zimnici. V jeho případě nevím. Říkal jste, že za barvu jeho očí může ten magik Ardlin. Být vámi, vyhledal bych ho a zjistil, co udělal."

"Opustil Corduin," povzdechl si Tarantio.

"To udělal dobře. Já nemám na magiky čas, je to pěkně proradná cháska, jestli víte, jak to myslím. S pijavicemi člověk ví, jak si stojí. Vysávají špatnou krev. Na tom není nic magického."

Tarantio ho doprovodil ke dveřím, zaplatil mu a vrátil se k Branovi. "Měl jsi ho donutit ty svoje pijavice sežrat," remcal Jašek. "Byl to naprostý hňup."

"Na tom, co říkal, něco bylo. Myslím, že za tuhle chorobu může ten magik. Viděl jsi Brunovy oči. Už má zlaté obě."

Žádnou kouzelnou kouli neměl, je to jenom nějaké zaříkávadlo. A šíří se."

"Ano," vyhrkl Jašek vesele, "to se šíří - a my bychom měli zabít i Ardlina."

"Tak tohle je tvoje odpověď na všechno, bratříčku? Zabít to?"

"Svůj k svému," vrčel Jašek. Bruno zasténal a pak promluvil jazykem, jaký Tarantio v životě neslyšel. Zněl měkce a zpěvavě. Tarantio se posadil na postel a položil Brunovi dlaň na rozpálené čelo. Chlapec úplně hořel. Tarantio vzal misku s teplou vodou, odhrnul pokrývky a Bruna omyl, aby ho trochu ochladilo odpařování vody. "Hodně ztrácí na váze," poznamenal Jašek. "Možná bys mu měl uvařit polívku nebo tak něco."

Bruno otevřel zlaté oči. "Au, to bolí," vydechl.

"Lež klidně, kamaráde. Odpočívej, jestli můžeš."

"Je mi zima."

Tarantio mu znovu sáhl na čelo, potom ho zakryl a odešel do kuchyně. Mladá žena, kterou najal jako kuchařku, utekla, když Bruno dostal horečku. V kuchyni nebylo nic k jídlu. Tarantio se vrátil do ložnice a zapálil oheň, přehodil si plášť přes ramena a vydal se ven. Na zemi ležel sníh. K Moudré sově to byla dlouhá cesta, a dávno před tím, než tam dorazil, byl zmrzlý jako drozd. Znovu začalo sněžit, takže měl hlavu a ramena bílé.

Zabušil na dveře. Otevřela mu Shira. Tarantio vstoupil dovnitř a smetl si sníh z ramen. "Nerad obtěžuju," omlouval se, "ale mám nemocného kamaráda a doma nemáme nic k jídlu. Mohla bys mi něco připravit, abych si to mohl vzít s sebou?"

"Jistě," ujistila ho mile. Když se otáčela, všiml si, že je těhotná.

"Blahopřeju," řekl.

Zrudla. "Máme s Duvem velikou radost."

"Duvem?"

"Tím pěvcem. Vzpomínáš?"

"Aha, ano. Přejú vám oběma hodně štěstí."

"Posaď se k ohni, donesu ti trochu svařeného vína, než uvařím." Odkulhala do kuchyně. Tarantio si sundal plášť a dřepel si k ohni. Když ucítil teplo, zachvěl se. Díval se do plamenů a začínal se uvolňovat. Tiché kroky za sebou nezaslechl. Jašek však ano, a zmocnil se vedení - vstal, otočil se a meče mu vylétly z pochev.

Stál tam štíhlý, světlolasý muž se zelenýma očima. "Já jsem Duvodas," představil se.

"Máš štěstí, že nejsi mrtvý, Duvodasi," podotkl Jašek. "Co tě to napadlo, plížit se za lidmi?"

"Já se neplížil, Tarantio. Byl jsi zamyšlený. Shira mi pověděla, že máš nemocného přítele, tak mě napadlo, jestli bych třeba nemohl nějak pomoci."

Jašek už chtěl něco štknout v odpověď, když ho Tarantio strhl zpět. "Ty ovládáš léčení?" zeptal se. Duvodas chvíli mlčel, jen přimhouřil oči. Tarantia napadlo, zda si snad nevšiml jejich proměny s Jaškem.

"Něco málo vím o bylinkách a lektvarech," přiznal nakonec Duvodas.

"Tak to tě rád pozvu k nám. Začal jsem mít Bruna docela rád. Není zrovna nejbystřejší, ale je poctivý a moc toho nenamluví. A promiň, že jsem byl prve hrubý. Příliš dlouho jsem žil uprostřed bojů a válčení. Lidi, kteří se mi znenadání objeví za zády, mi obvykle nechtějí nic dobrého."

"Zapomeň na to, příteli."

Vrátila se Shira s plátěnou mošnou plnou jídla. "Tohle vás aspoň na den zasytí. Přijď zítra, budu mít pro tebe koš." Tarantio chtěl zaplatit, ale Shira odmítla. "Stále ti dlužíme jídlo za ten den, kdy jsi odešel, pane. Zaplatíš mi za to zítřejší."

Tarantio se uklonil a vzal si mošnu. Oblékl si plášť a zamířil ke dveřím. Duvodas šel s ním. Tarantio se na něj pozorně zadíval, protože pěvec měl na sobě jen zelenou bavlněnou košili, tenké kamaše a holínky. "Zmrzneš," poznamenal.

"Mám zimu rád," opáčil Duvodas a oba vyšli do zasněžených ulic. Proti nim vál ledový vítr a kolem vířil sníh. Tarantio se podíval na Duvodase a zasl, poněvadž jemu zřejmě zima nevadila. Dvacet minut nato Tarantio otevřel dveře svého domu a vstoupil. Oheň v obývacím pokoji dohořival, tak na něj přihodil.

"Jsi zvláštní člověk," poznamenal. "Výrostl jsi v chladném podnebí?"

"Ne. Kde je tvůj přítel?"

"V té první ložnici vzadu."

Spolu prošli domem a našli Bruna, jak mumlá ze sna. "Poznáš jazyk, kterým mluví?" zeptal se Tarantio, když si Duvodas přisedl k lůžku. Bruno náhle začal zpívat a místnost naplnila vůně růží. Pak zasténal a umkl.

"Odkud se tu vzala ta vůně?" divil se Tarantio. "Na sněhu žádné růže nekvetou."

"Jakou magii na něj použili?" zeptal se Duvodas. Tarantio mu pověděl o zničeném oku a návštěvě u Ardlina.

"Neviděl jsem, co udělal. Teď ale Bruno vidí úžasně."

"On neumírá," vysvětloval Duvodas. "Mění se."

"Na co?"

"Nevím to jistě. Působí na něj silná magie a ještě sílí." Bruno otevřel zlaté oči a upřel je na Duvodase. Pěvec ho vzal za ruku a promluvil eldarinsky. Bruno se usmál a kývl, pak znovu usnul.

"Co jsi mu to řekl?"

"Poděkoval jsem mu za píseň a vůni růží."

"Nemůžeš mu nějak pomoci?"

"Ne. On ode mě žádnou pomoc nepotřebuje. Nechej ho odpočívat." Duvodas se vrátil do obývacího pokoje a posadil se k ohni. Tarantio mu nabídl víno, Duvodas však odmítl a požádal místo toho o vodu. Tarantio mu přinesl sklenici a sedl si naproti němu.

"Ty jsi ten muž, který zabil darota," pravil Pěvec. "Slyšel jsem o tobě. Celé město o tobě slyšelo. Díky tobě nepřítel vypadá smrtelný."

"Oni jsou smrtelní."

"Kdysi zničili celou rasu," vykládal Duvodas. "Úplně ji vyhubili. Teď je ztracená, nikdo o ní nic neví. Jednou jsem byl v chrámě, kde spočívají jejich kosti. Jmenovali se oltorové. Byli to pěvci, hudebníci, básníci. Věřili, že vesmír je velká píseň a veškerý život v něm pouhou ozvěnou její melodie. Jejich hudba byla kouzelná, jejich kouzla byla hudbou. Jejich města prý byla jako nádherné zahrady, spojené se zemí, harmonické a plné radosti. Darotové úplně zničili jejich města, sochy rozbili na prach, spálili obrazy, zahnali písně. Tihle darotové jsou ničitelé. Žijí, aby ničili."

"Já historii nikdy nestudoval," podotkl Tarantio, "umím však bojovat. Vévoda nechal pořídit nové zbraně, silné kuše, které prorazí i šesticoulový teak. Zabijeme spoustu darotů."

"Naneštěstí je to asi pravda. Bude mnoho zabíjení," povzdechl si Duvodas, "ale já na to nebudu čekat. Odejeme se Shirou, jakmile roztaje sníh. Vezmu ji na ostrovy, co nejdál od války."

"Jednou by se tam darotové mohli dostat," upozornil jej Tarantio. "Co uděláš potom?"

"Potom zemřu," odtušil Duvo. "Nejsem zabiják. Jsem pěvec."

"Jako oltorové? Rasa, která nebojuje, si nezaslouží žít. To je proti přírodě."

Duvodas vstal. "Učili mě, že zlo v sobě vždycky nese semě svého vlastního pádu. Můžu jenom doufat, že je to pravda. Až se tvůj přítel probudí, nedávej mu jíst žádné maso ani pít víno. Dej mu chleba, horkou kaši nebo sušené ovoce. A hodně vody."

"Po mase muž zesílí," poznamenal Tarantio.

"On z něj bude zvracet," vysvětlil mu Duvodas.

"Co mi nechceš povědět?" zeptal se Tarantio.

"Kdybych to věděl jistě, řekl bych ti to. Zastavím se znovu, až se probudí."

"Znovu!" křikla Karis a začala pomalu počítat. Padesát střelců opřelo své černé kuše o zmrzlou zem a začalo otáčet železnými napínáky po stranách pažby. Než Karis napočítala do dvanácti, už měli silnou tětivu napnutou. Zasunuli šipky do drážky, zvedli těžké zbraně, opřeli je o trojnožku a zaujali postavení. Poslední muž byl připravený, než Karis došla k patnácti. "Pal!" zavolala.

Vzduchem prosvíštelo padesát černých šipek a zarazilo se do pevných dubových terčů třicet kroků od nich. Karis se rozběhla na druhou stranu střelnice. Všechny šipky zasáhly cíl, ale nezarazily se moc hluboko.

Došel k ní Vint. "Přesnost je v pořádku," prohlásil.

"Ale průraznost ne," namítla. "Na dvacet kroků prorazí dřevo. Na třicet ho stěží škrábnou."

"Tak počkáme, dokud nebudou darotové na dvacet kroků."

"Bohové, človče! Copak nemáš vůbec žádnou představivost? Ano, pozabíjíme je. Jenže dobíjení trvá patnáct vteřin. Dostanou se k nám dřív, než se nám podaří druhá salva. Vévoda věří, že do jara můžeme mít pět set kušištníků. My ale potřebujeme zabít víc než pět set darotů."

Vint potřásl hlavou. "Jen když předpokládáš, že se jim postavíme na otevřeném poli. Většina našich mužů ale bude určitě střílet z hradeb, ne?"

"Kuše jsou na přesnou střelbu z hradeb příliš těžké," vysvětlovala Karis unaveně. "A střílet dolů zmenšuje plochu cíle. Dvě třetiny střel minou. Potřebujeme něco navíc. Musí existovat nějaká další slabost, které bychom mohli využít."

Vrátili se k čekajícím lučištníkům a Karis jim dala znamení, aby znovu vystřelili bez pomoci trojnožky. Polovina šipek minula cíl. Karis je tvrdě dřela další hodinu, potom je propustila.

V kasárnách se potom věnovala hlášením o masakrech v Morgallis a Prentuis. Sirano zničil vlastní palác a zabil přitom desítky darotů. Vévoda z Marky byl méně úspěšný.

Spolehlivé zprávy tvrdily, že v bitvě padlo méně než padesát darotů. Bylo zabito několik tisíc cvičených vojáků a desítky tisíc civilistů.

Sluha jí přinesl černý chleba a čerstvý sýr. Rychle se najedla, natáhla si kazajku podšitou ovčinou a zamířila do stájí. Osedlala si Waraina a severní branou vyjela z města. Zastavila koně sto kroků od hradeb a ohlédla se, představujíc si řadu střelců. Pobídlá Waraina do běhu a znovu začala počítat. Třikrát dojela k hradbě a viděla užaslé vojáky na cimbuří. Pak nechala město za zády a zajela do kopců.

Vrátila se až po setmění. Odvedla Waraina do stání, vyvíchovala ho, nasypala mu oves a přehodila přes něj silnou vlněnou pokrývku.

Vrátila se do svých komnat, kde na ni čekal Vint. "Už se ti hlava pročistila, Karis?" zeptal se a nabídl jí pohár svařeného vína. Válečnice pohár vyprázdnila jedním douškem.

V krbu hořel oheň. Karis k němu přistoupila a svlékla si provlhlé, studené oblečení. Vint k ní došel a masíroval jí ramena a šíji. "Jsi celá prochladlá," poznamenal chrtivě.

"Tak mě zahřej," požádala ho.

Později, když leželi nazí v saténovém povlečení pod těžkými pokrývkami, Karis počkala, až začne Vint zhluboka dýchat, pak vyklouzla z postele a vrátila se k ohni. Dohasínal, a tak přiložila dvě polena.

Aby bylo možné využít kuše naplno, bylo třeba daroty zpomalit. Tři salvy by v jejich řadách způsobily pohromu, jenže to by museli zůstat alespoň minutu na místě, dvacet kroků od střelců. Karis vypila dva poháry vína a stále nebyla ospalá. Napadlo ji, že vzbudí Vinta na další dávku milování, ale nakonec to nechala být. Byl starostlivý a pozorný milenec, dával si načas, nikam nespěchal. V této chvíli však Karis nepotřebovala prodlužovanou vášeň. Místo toho si oblékla čisté kamaše, bílou vlněnou košili, jelenicové boty a kazajku s kapucí a vyšla z paláce do noci.

Ulice byly opuštěné a od severu vál ostrý vítr. Karis si přetáhla kapucí přes dlouhé tmavé vlasy a zahrnula do boční uličky vedoucí ke Kasárnické krčmě. Z oken se linulo zlatavé světlo luceren, a když otevřela dveře, přivítal ji proud teplého vzduchu. Ve dvou krbech hořel oheň a šenk byl plný vojáků. Karis se rozhlédla po místnosti a v rohu zahlédla

rudovousého obra Forina, jemuž na koleně hnízдила jakási mladá nevěstka.

Karis se protlačila davem, sundala si kazajku a přehodila ji přes opěradlo židle naproti obrovi. "Musíme si promluvit," prohlásila.

"Bude to trvat dlouho?" zeptal se. "Mám na večer něco v plánu." Zazubil se na dvanáctiletou holku, která se nuceně zasmála a zírala na Karis s otevřeným nepřátelstvím.

"Chci, abys mi pověděl všechno, nač si vzpomeneš, z toho, co ti táta vyprávěl o darotech. Všechno!"

"Nemůže to počkat do rána?"

"Ne, to nemůže," usadila ho Karis. Mladá nevěstka vycítila, že jí plat uniká, předklonila se a tvářila se dost vztekla, ale než mohla promluvit, Karis vytáhla dýku a zarazila ji do stolu. "Jedno špatné slovo a vyříznu ti jazyk," pronesla ledovým hlasem. Holce s namalovanou pusou spadla brada a hněv vystřídal strach. "Teď běž pryč a najdi si jiného zákazníka," přikázala jí Karis. "Je jich tu spousta, můžeš si vybrat."

Dívka sklouzla Forinovi z klína a zmizela v davu. Forin vyprázdnil korbel "Kvůli tomu jsem přišel na noční potěšení," zabručel.

"A nejspíš jsem tě uchránila před nějakou chorobou."

Forin už chtěl odpovědět, když si Karis všimla, že se dívá za ni a mhouří oči. Okamžitě si uvědomila nebezpečí, a tak odstrčila židli a otočila se. Mladíčka děvka se k ní blížila se dvěma muži. "To je vona! Vytáhla na mě nůž, to udělala!"

"To byla chyba, čubko," prohlásil první vyhazovač, širokoplecí mladý muž s podřobaným obličejem.

"Ne tak velká jako ta, co se chystáš udělat," upozornila ho Karis a všimla si, že druhý muž drží krátkou železnou palici.

"Nepovídej," opáčil první a vyrazil, míře pěsti Karis do obličeje. Ta náhle uhnula, čímž ho vyvedla z rovnováhy. Muž klopýtl - a střetl se s jejím čelem, které mu rozdrtilo nos na kaši. Složil se jako podřátý. Druhý muž popadl Karis za ruku a přitáhl ji k sobě, jenže ona se otočila a praštila ho loktem do brady. Zavrával a pustil palici. Karis couvla a vyskočila, nohou ho zasáhla do obličeje a srazila ho do davu. Dopadl ztěžka a už se nezvedl.

Forin přistoupil ke Karis. "Možná bychom měli v hovoru pokračovat někde v soukromí," navrhl.

"Proč ne," přitakala. Forin vzal ze stolu svíčku a zamířil dozadu a po rozvrzaných schodech nahoru. Úzká chodba nad schodištěm vedla ke třem dveřím. Forin otevřel první a ustoupil stranou, aby mohla Karis vejít. Pokojík byl malý, šerý a studený. Nebyly tu žádné židle, jen hrubá dvojitá postel s tenkým slamníkem. Forin od svíčky zapálil lucernu visící na háčku nad postelí a došel k malému krbu, kde bylo přichystáno dříví na oheň, které také zapálil. "Brzy se to tu ohřeje," ujistil ji.

Karis si přidržela k němu a dívala se, jak se mu světlo ohně odráží v zelených očích. Není zrovna velký krasavec, pomyslela si, jenomže má jisté kvality, které přesahují hezký vzhled. Je to jeho síla, jeho velikost? říkala si. Ve světle plamenů vypadal jaksi větší, působivější. Snad primitivnější? "Nač myslíš?" zeptal se jí.

"Uvažovala jsem, jak asi vypadáš bez šatů," poznamenala.

"Tak uvažuj ještě chvíli," sdělil jí se širokým úsměvem. "Zatím je tu moc zima."

"Tak mi vyprávěj o darotech, protože musím zjistit jejich slabosti."

Forin se posadil na zem. "Žádný nejsou, pokud se pamatuju. O tom, že nemají rádi zimu a vysoko položené místa, kde je řídký vzduch, už víš. Pokud se tomu můžou vyhnout, tak nepřekročí vodu. Jenže to nám v Corduinu moc nepomůže. Město leží v nížině, počasí na jaře bude mírný a schází vodní příkop."

"Stejně jsem přesvědčená, že tu je ještě něco jiného."

"Toužebný přání, co?"

"To si nemyslím. Je to něco, co jsem viděla, jenže zatím jsem to nepoznala. Něco, co je možná až příliš nasnadě."

"Bojím se, že netuším, o čem mluvíš."

"Vyprávěj mi, jak žiješ."

"Jejich město jsi viděla. Žijou pohromadě v těch kupolích. Nedokážou si sednout jako my, poněvadž mají silnější a míň ohebnou páteř. Množej se bez tělesného spojení, samice naklade vajíčka, který samec oplodní. Mezi samcem a samicí není žádné výrazné rozdíly, oba jsou stejně silní a -jak jsme viděli - stejně voškliví. Děti jako takový nemají, mladý vyleze ze své slupky a během několika dní plně dorostou. Mají vzpomínky toho rodiče, kterej umřel - pokud se to tak dá říct - vedle slupky. Jedí maso a potřebují spoustu soli." Odměl se. "Pomůže ti to nějak?"

"To nevím," přiznala. V pokojíku začínalo být teplo a Forin si svlékl košili. Trup měl samou jizvu. Když vstal a stáhl si kamaše, Karis všechno pomýšlení na daroty ihned vypudila z hlavy.

Miloval se právě tak, jak potřebovala - byl krutý, silný, živočišný a vášnivý - a Karis cítila, jak její tělo odpovídá na jeho potřeby. Popadl ji za ramena a pevně ji k sobě přitiskl. Byl cítit kouřem a potem. Nebylo to nepříjemné, jak se původně obávala. Jakmile se její tělo napjalo a začalo se pohybovat do rytmu s mužem nahoře, v duchu se uvolnila, jako by se vznášela volně, bez těla. V tomto zvláštním způsobem odtahit stavu získávalo její tělo sílu z mohutného chlapa nad ní a problémy, které ji pronásledovaly, se vytratily. Byla volná. Neexistovalo nic jiného. Celý svět se smršťil do špinavého pokojíku nad hlučnou hospodou. Nemusela řešit žádné problémy, starat se o logistiku, plánovat, ani nic studovat. A dokonce ani nemusela uvažovat o tom, jak by potěšila toho muže, poněvadž věděla, že on si ji jako jedince neuvědomuje. Tohle byla jediná skutečná svoboda, jakou kdy Karis poznala.

S nohama zaháknutýma kolem jeho boků, když ho škrábala nehty po zádech, stoupala Karis k vyvrcholení, jež přišlo s řadou až bolestivých křečí. Pak zabořila hlavu do polštáře a zavřela oči, jak si vychutnávala vlnky potěšení, jež jí probíhaly tělem. Forin se z ní svalil a s povzdechem si lehl na záda. Dlouho oba mlčeli, potom Forin vstal a přistoupil k ohni. Karis ho pozorovala při oblékání. "Donesu nám něco k pití," prohlásil a odešel z místnosti.

Po jeho odchodu se Karis také oblékla. Teď bylo v místnosti teplo, oheň jasně hořel. Přistoupila k okénku a pokoušela se ho otevřít, ale závěsy byly zarezlé a nechtěly povolit.

Nečekajíc, až se Forin vrátí, odešla Karis z hospody.

Když se vrátila, Vint ještě spal, ale ona si už nechtěla lehnout k němu. Natáhla se na pohovku a snila o zelenookém obrovi s rudým vousem.

Tarantio vstal za úsvitu a procházel tichým domem. Jako vždy se těšil ze samoty, z těch kratičkých okamžiků bez Jaška. V kuchyni byla hrozná zima, zbytek mléka ve džbánu byl zmrzlý. Nožem s pilovitým ostrím ukrojil dva silné krajíce chleba a odnesl je do obývacího pokoje. Zvečera přihnul oheň a uhlíky ještě žhnuly. Opekł krajíce a natřel je hustým máslem.

Měl bych plánovat, pomyslel si. Corduin darotům neodolá. Kam ale jít? Na ostrovy? Co bych tam dělal? Snědl topinky a, stále hladový, zašel zpátky do kuchyně, aby si ještě ukrojil chleba. Bochník byl pryč.

Zmatený Tarantio zašel dozadu a otevřel dveře Brunovy ložnice. Postel byla prázdná, po mládenci nebylo nikde ani stopy. Tarantio se vrátil do kuchyně. Zadní dveře byly stále zamknuté zevnitř a okenice na zástrčku. Tarantio otevřel dveře, a když vyšel do zahrady, opřel se do něj ledový vítr.

Bruno seděl, úplně nahý, na dřevěné lavičce. Kolem něj poletovali ptáčci, sedali mu na ruce a na hlavu a zobali chleba, který jim nabízel. Kolem lavičky byl velký kruh trávy bez jediné sněhové vločky, třebaže zbytek zahrady pokrývala silná vrstva sněhu. Tarantio si natáhl holínky a vyšel do zahrady. Ptáčci si ho nevsímali a dál poletovali kolem Bruna. Když se Tarantio posadil, náhle pocítil teplo, jako by Bruna navzdory živlům vyzařoval žár.

Mladík se zlatou pletí dál krmil ptáčky, dokud jim nedal všechen chleba. Většina opeřenců odletěla, ale pár jich zůstalo. Někteří se usadili Brunovi na ramenou, jiní na opěradle lavičky. Stejně jako Tarantio, i oni se těšili z tepla.

Tarantio položil Brunovi ruku na rameno. "Měl bys jít dovnitř," podotkl tiše.

"Slyšel jsem, jak mě volají," vysvětloval Bruno tichým, melodickým hlasem.

"Kdo tě volal?"

"Ptáci. Za studenou noc můžou ztratit až dvě třetiny tělesné hmotnosti. V zimě umírají po tisících."

Náhle se Bruno zachvěl a zima se vrátila, kousavá a smrtící. Vykřikl a ptáci se vyděsili a odletěli. "Co se to se mnou slalo?" ozval se hlas skutečného Bruna. "Proč jsem na zahradě?"

"Krmil jsi ptáky," sdělil mu Tarantio.

"Opravdu se bojím. Nemůžu přemýšlet. Je to, jako kdyby ve mně byl někdo jiný." Trásl se a Tarantio přinesl pokrývku a přehodil mu ji přes ramena. "Mám pocit, že umírám," řekl Bruno.

"Neumíráš, jenom na tebe působí ta magie, co ti vyléčila oko. Nějak se to šíří."

"Já to nechci, Tarantio. Chci, aby bylo všechno jako dřív. Nemůžeme tu magii dostat ven?"

"Nevím. Pověz mi, nač si vzpomínáš z toho, jak jsi krmil ty ptáky."

"Na nic se nepamatuju. Spal jsem a měl jsem tenhle sen. Už si z něj moc nepamatuju. Byl jsem v lese a bylo tam plno lidí - ne, ne lidí. Měli zlatou kůži, byli... oni umírali. Aha, ano... byli tam darotové. Zabíjeli je. Bylo to strašné. A potom... nebylo nic a já najednou seděl na zahradě."

"A jak se cítíš teď? Nebolí tě něco?" vyptával se Tarantio.

"Ne. Nic mě nebolí. Akorát..." Bruno se odmlčel.

"Cože? Pověz mi, o co jde."

"Nejsem tu sám. Nejsem sám."

"Jasně že nejsi sám. Jsem tady já," uklidňoval ho Tarantio.

"Ne, ty mi nerozumíš. Nejsem sám ve své hlavě." Rozplakal se a Tarantio se rozčílil, když si vzpomněl, jak překvapeně se zatvářil magik poté, co vstoupil do místnosti.

Ten náhlý hněv probudil Jaška. "Co se děje?" chtěl vědět.

Tarantio mu to pověděl. "Má v hlavě někoho jiného? To mi něco připomíná," zabručel Jašek. "Věděl jsem, že Bruno bude zábavný společník. Možná je to, co my dva, bratříčku, máme, nakažlivé."

"To není legrace," napomenul jej Tarantio přísně. "Bruno je vyděšený. Myslí si, že umírá."

"Každý jednou umře," připomněl mu Jašek.

"Myslím, že Pěvec ví víc, než říká," přemítal Tarantio. "Dneska se tu zastaví. Zeptám se ho."

"Nech mě, ať se zeptám," naléhal Jašek.

"Možná to bude nutné," souhlasil Tarantio.

Vzal Bruna za ruku a odvedl ho zpátky do ložnice. "Odpočiň si, kamaráde. Pak se budeš cítit líp, slibuju." Bruno si zase zalezl do postele a přetáhl přes sebe pokrývku.

"Koukni na jeho ucho," ozval se Jašek. Tarantio to uviděl zároveň s ním: boltec už nebyl hladký, nýbrž vroubkovaný jako lastura.

"Jestli toho magika někdy najdu, vyříznu mu srdce," zasyčel Jašek.

Rádce Pooris stál v jižní bráně, trásl se zimou a počítal voly tažené povozy, pomalu vjíždějící do města. Válka o Perlu byla zkázonosným podnikem, narušovala obchod, ničila statky, odváděla mladé muže z polí a měnila je v žoldnéře.

Dokonce i bez darotské hrozby Corduin pomalu umíral hladem. Obilí bylo pětikrát dražší než vloni a městská pokladnice téměř prázdná. Sčítání lidí, které vévoda nařídil, ukázalo, že v Corduinu nyní sídlí skoro sedmdesát tisíc lidí. Mnozí hladověli a zločiny proti majetku a osobám se množily.

Když projel i poslední z dvaadvaceti vozů, Pooris k němu doběhl a vyškrábal se na kozlík vedle vozky. "Čekal jsem čtyřicet vozů," poznamenal. "Tolik nám slíbili."

Vozka si uplivil. "Tohle je všechno," prohlásil a setřel si led z vousů. "Buďte vděční i za to."

"Zaplatili jsme za čtyřicet."

"To není můj problém, rádce. To si vyřídíte s kupcem Lunderem."

Pooris se schoulil do krzna s kapucí a myslel na městské pekaře, kteří později v noci budou stát ve frontách u skladišť. Čtyřicet vozů by stěží stačilo zásobit pekárny polovinou toho, co město potřebovalo. Dvaadvacet znamenalo zítra bouře v ulicích.

Ve Skladové ulici Pooris seskočil z vozu a zašel do malé kanceláře vedle strážnice. Zastavil se před kamínky, natáhl k nim ruce a promýšlel ten problém. Pekaři už teď dostávali jen čtyřicet procent toho, co potřebovali. Nyní dostanou ještě o polovinu méně.

Přistoupil k němu mladý úředník a podal mu hrnek horkého čaje slazeného cukrem. Pooris mu poděkoval a muž se vrátil ke svému stolu a začal znovu vyplňovat účetní knihu, kam zaznamenal počet vozů a čas jejich příjezdu. Pooris se rozhlédl po místnosti. Okna se zkroucenými rámy musela být utěsněna papírem, jenž byl již úplně promočený a kapala z něj voda. "Není to zrovna nejpříjemnější místo na práci," poznamenal Pooris.

Mladý muž vzhledl a usmál se. "Mně se tu líbí," odušil, vstal a přehodil přes sebe kožešinou podšitý plášť. "Musím vás opustit, rádce. Musím dohlédnout na vykládání vozů."

"Samozřejmě. A děkuji vám." Pooris napřáhl ruku. Mládenec mu s ní potřásl, otevřel dveře a vyšel ven do sněhu.

Pooris si sundal kabát, přistoupil ke stolu a prohlížel si účetní knihu. Úředník měl úhledný, hezký čitelný rukopis. V posledních dvou týdnech přijelo do města tři sta dvacet vozů s obilím, zrním, nasoleným masem, kořením, sušeným ovocem a vínem z ostrovů. Téměř všechno jídlo se sem dováželo přes přístav Loretheli a většinu obchodů zařizoval kupec Lunder. Pooris obrátil několik stránek a všiml si, že množství potravin v posledních třech měsících neustále klesá a ceny nepřímě úměrně k tomu rostou. Pooris věděl, že to je prostý zákon ekonomiky, když poptávka převyšuje nabídku, cena vyletí jako polekaný holub.

Mladý úředník se vrátil a zatvářil se překvapeně, když za stolem uviděl Poorise. "Můžu vám s něčím pomoci, rádce?" zeptal se. Pooris vzhledl a povšiml si, jak je mladík celý nesvůj.

"Právě jsem si prohlížel dodávky," prohodil. "Rychle se blíží hlad."

"Vévoda zcela jistě něco vymyslí, pane," opáčil mladík a uklidnil se. "Nedáte si čaj?"

"Ne, já už musím jít." Znovu si potřásl rukama. "Jak se jmenuješ?"

"Cellis, pane."

"Tak ti děkuji za pohostinnost, Cellisi."

Pooris prošel Skladovou ulicí a úzkými uličkami zamířil na hlavní třídu a k paláci. Když se vrátil do své malé kanceláře, zavolal si Nira, hubeného úředníka s černými vlasy ostříhanými na ježka. "Co víte o Cellisovi, který pracuje ve strážnici skladiště?" zeptal se.

"Nic, pane. Ale zjistím, co půjde," slíbil Niro.

"Udělejte to hned, je to naléhavé," nakázal mu Pooris, sundal si kabát a pověsil ho na kolíček na stěně. Asi hodinu plnil jednotlivé úkoly, které si nadnes naplánoval, sepsal seznam zbrojmistrů a různé objednávky na meče, oštěpy, šipky do kuší a zbroj, stejně jako čas, kdy je slíbili dodat. Už téměř končil, když se Niro vrátil.

"Mám ty informace, které jste chtěl, pane," hlásil. "Cellis pro nás pracuje přes dva roky. Jeho otec byl příštípkař v Jižní čtvrti, jeho matka šička. Vzdělání dostal u averských mnichů a zkoušky složil s vyznamenáním. Není dosud ženatý a bydlí v domě nahoře ve Čtvrtní ulici. Chtěl jste vědět ještě něco, pane?"

"Příštípkař jste říkal?"

"Jeho otec... ano."

"Ten dům mu patří?"

"To... to nevím, pane."

"Zjistěte to."

Pooris se znovu vrátil ke své práci. Zavolal si písaře a nadiktoval mu několik dopisů včetně dopisu Lunderovi, ve kterém se ptal, proč bylo vozů s moukou méně, než očekávali.

Niro se vrátil před polednem, celý prochladlý, s promodralými rty. "Posaďte se, člověče," vybídl ho Pooris. Niro si třel ruce. Pooris došel ke kamínkům a otevřel dvířka, aby dovnitř mohl horký vzduch.

"Děkuju, pane," vydechl Niro. "Ano, ten dům mu patří. Koupil ho před čtyřmi měsíci za dvě stě zlatých. Je to hezký dům, vzađu jsou stále a jabloňový sad."

"Kde vzal syn příštípkaře nezbytný kapitál?"

"Napadlo mě, že se zeptáte, pane. Proto mi to trvalo tak dlouho. Vypůjčil si peníze od..."

"...od kupce Lundera," dokončil za něj Pooris.

"Ano, pane," přitakal Niro překvapeně. "Jak jste to zjistil?"

"Cellis nosí zlatý prsten se smaragdem velkým jako můj nehet na palci. Takovou tretku by si žádný úředník nemohl dovolit. Zajděte do síně záznamů a zjistěte, kolik skladišť Lunder vlastní či má pronajatých. A chytře, Niro. Nechci, aby to někdo zjistil."

"Ovšem, pane."

Pooris zavřel dvířka od kamen, vzal si kabát a rukavice a odešel. Sněhem zamířil k jižní bráně. Čtvrt míle od brány se zastavil u řady terasovitých domků. Zde bydleli penzionovaní vojáci se ženami, byl to dar od vévody - odměna za věrnou službu. Pooris u prvního zaklepal. Nikdo nebyl doma, tak šel k dalšímu. Když zaťukal na dveře, ozval se zevnitř ženský hlas. "Kdo je tam? Co chcete?"

"Jsem rádce Pooris," odpověděl jí. "Prosil bych o chvíli vašeho času, paní."

Uslyšel, jak se odsunují petlice, pak se dveře se skřipěním otevřely. Pooris vstoupil a uklonil se křehké, bělovlasé staré paní. "Prý tady můžu zůstat až do své smrti," vyhrkla stařenka. "Prý je to mé právo. Nebudu žít v žádném chudobinci. To se radši zabiju."

"Uklidněte se," pravil mírně Pooris. "Nejsem tu jako šafář. Spíte dobře, má paní?"

"Ano," řekla ostražitě. "I když ne tak dobře jako dřív."

"Jenom mě napadlo, jestli vás pozdě v noci neruší ty vozy."

"Ale vůbec ne," odrušila. "Občas si sednu u okna a dívám se, jak projíždějí. Ted' už moc nevycházím. Je na mě moc zima. Je pěkné dívat se, jak mi pod oknem proudí život."

"Jak často projíždějí?" vyptával se Pooris.

"Asi tak třikrát týdně. Velké konvoje to jsou."

"Přijely i včera v noci?"

"Ano, jely tudy. Tři hodiny před rozbřeskem."

"Kolik jich bylo?"

"Tak padesát. Možná o trochu méně."

"Děkuji vám za váš čas." Obrátil se k odchodu. "Je tady dost zima. Nemáte nic na topení?"

"Vévodova penze není zrovna přepychová," povzddechla si. "Můj muž za něj bojoval třicet let. Ted' je mrtvý a já dostávám jenom půlku jeho penze. Ale mám na jídlo. A zima - no, už jsem si zvykla."

"Zařídím, aby vám odpoledne dovezli nějaké uhlí, má paní." Znovu se uklonil a odešel.

10

ÚŘEDNÍKA CELLISE ZATKLI V JEHO DOMĚ a odvedli do palácové šatlavy, kde mu dali na vybranou mezi přiznáním a torturou. Jelikož to byl inteligentní muž a navíc měl i odvahu, věděl, že po přiznání ho stejně budou mučit, tudíž se rozhodl mlčet.

Pooris, Niro, vévoda a Karis se podívali na začátek tortury a pak odešli do vévodových komnat. Nira poslali do malé kanceláře ve Skladové ulici.

Chvilí po východu slunce, když v kamínkách sice opět hořel oheň, ale v místnosti bylo ještě chladno, a Niro studoval Cellisovu úhlednou účetní knihu, otevřely se dveře a vstoupil vysoký hromotluk. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko, na temeni pleš a ustupující čelo. Sundal si plášť podšitý drahou kožešinou a přistoupil ke kamínkům. "Kde je Cellis?" zeptal se.

"Ochořel, pane. Já jsem Niro a - dočasně, jak doufám - to tady spravuji."

"Ochořel? Včera vypadal docela zdravý."

"Je to děsivé, což, jak rychle může nemoc člověka sklátit?" opáčil Niro. "Jak vám mohu posloužit, pane?"

"Dneska mi má přijet konvoj. Ale bojím se, že se opozdí a dorazí až po setmění."

"Chápu, pane, a tak byste ode mě chtěl psané oprávnění pro strážné, aby vám otevřeli bránu, že?"

"Tak bychom mohli pokračovat," souhlasil muž, přitáhl si židli a posadil se naproti Nirovi. Měl na sobě modrou košili ze silného hedvábí, vyšívanou zlatou nití, a kožešinou podšitou vestu z měkké šedé kůže. Ani kdyby Niro půl roku šetřil svůj skrovný plat, nemohl by si ani jednu část oděvu dovolit. "Ale jednodušší by bylo," pokračoval muž, "najít jiné řešení."

"Jiné řešení, pane? A jaképak? Vévodovy rozkazy jsou jasné. Brány se po setmění zavírají a žádná doprava není povolena bez psaného oprávnění."

"Tak to opravdu je," přiznal muž. "Ale podle mých zkušeností takové oprávnění chce čas a námahu a -" zazubil se, "- spoustu papírování. Vévoda měl zcela jistě dobrý důvod, když takový zákon zavedl, ale chudí obchodníci jako já si musí poctivě vydělávat na skývu chleba. To často znamená provádět obchody rychle - zvlášť když se jedná o potraviny podléhající zkáze."

"To je jistě pravda, pane," přitakal Niro, vstal a přiložil do kamínek dvě polínka. "Ale já to chápu tak, že v současné době není soukromý prodej potravin povolen. Vévoda potom skrze kupce, jako jste vy, nakupuje všechny dostupné zásoby, aby lidé ve městě nehladověli. Tudíž, ať už váš konvoj přiváží jakékoli potraviny, ty již patří vévodovi. Není-liž pravda?"

"Teoreticky to tak je... Niro, že?" Úředník kývl. "Nuže, Niro, vidím, že jste poctivec. Víte, jak jsem to poznal?"

"To opravdu nevím, pane."

"Vaše halena stála asi osmměděných pencí. Plášť, který visí na háčku, ne víc než tři." Podíval se dolů. "Boty máte sešlapané, kůže není příliš kvalitní. To by nosil jenom poctivý člověk."

"Chápu, kam tím míříte, pane. Kdybychom to však dovedli o krok dál, tak bych musel říct, že vy jste nepoctivý, protože ta vaše hedvábná košile musela přijít tak na... deset stříbrných...?"

"Třicet." Muž se zazubil a otevřel měšec u pasu. Vyndal dvě zlatky a položil je na stůl. "Pokud se nemýlím," prohodil, "váš roční plat je menší než obnos, který zde vidíte."

"Máte naprostou pravdu, pane."

"Vezměte ty peníze do ruky. Potěžte si je, uvidíte, jak hřejí. Zlato je na pohmat zvláštní, Niro."

Úředník mince zvedl hubenou rukou. "To tedy opravdu je"

"Můj konvoj tu bude o půlnoci. Zaznamenávat jeho příjezd nebude nutné." Vstal a přehodil si plášť přes široká ramena.

"Smím se zeptat na vaše jméno, pane?" ozval se Niro.

"Jsem Lunder. Služte mi dobře, Niro, a bude z vás boháč."

"Děkuji, pane. A ušetřil jste mi cestu." Poté otevřel šuplík a vyndal složený list papíru s vévodovou pečeti vyvedenou v červeném vosku. "Požádali mě, abych vám to dnes ráno doručil."

"Co je to?" chtěl vědět kupec.

"Nemám tušení, pane. Nevím, o čem vévoda uvažuje."

Lunder si papír vzal a zlomil pečť. Poté se usmál. "Na dnes jsem pozvaný do paláce na večeři."

"Blahopřeji, pane. Slyšel jsem, že vévodův kuchař je výjimečný."

Vévoduň kočár - nádherně vyřezávaný z mahagonového dřeva, s koženými, měkce vycpanými sedadly - táhlo šestispreží běloušů. Lunder se pohodlně usadil a těšil se z jízdy. Sametové závěsy dovnitř nepouštěly studený vítr a z háků na stropě visely dvě měděné pánve na žhavé uhlí, vydávající příjemné teplo.

Lunder byl tak šťastný, jak jenom mohl být člověk, jehož otec byl obyčejný chalupník, šťastný v takovém kočáře. Napadlo ho, co by si o něm asi pomyslel otec, kdyby viděl, jaký muž se z něj stal! Měl dům se šestadvaceti sluhy, překrásnou milenkou a peněz víc než sám vévoda. To všechno a navíc panství na ostrovech, kdyby se ukázalo, že darotové opravdu znamenají tak velkou hrozbu, jak se všichni obávali. Lunder slyšel, jak železem obitá kola rachotí na dlažbě, ale v kočáře žádný pohyb necítil. Prohlížel si nádherně vyřezávané mahagonové obložení. Měl bych si takový kočár pořídit, pomyslel si. A taky že si ho pořídím.

Zalovil v kapse sametového kabátce a vytáhl zlatý náhrdelník a ametyst ve tvaru slzy, zasazený do zlatého filigránu. Starý kousek, stál ho dvě stě stříbrných. Ametyst byl dárek pro Miriak, která takové tretky milovala. Až se vrátí, probudí ji a bude se dívat, jak radostí kulí své zářivě modré oči. Lunderovi v nejmenším nevadilo, že vášeň u Miriak bylo možné probudit pouze takovými drahokamy. Pro něho samotného bylo nabývání bohatství nikdy nepolevujícím afrodisiakem. A navíc všechny dárky, které ji dával, byly v pokladně ve skutečnosti zanesené na jeho jméno i s účtenkami. Až ho přestane bavit, všechny šperky budou opět patřit jemu.

Slyšel, jak kočí volá na koně, a kočár se zastavil. Cesta uběhla mnohem rychleji, než čekal. Přece ještě nemohli dorazit do paláce. Zaklepal na malé okénko a zavolal: "Proč zastavujeme?" Žádná odpověď. Roztáhl závěsy a spatřil příšernou scénu. Kočár zastavil na Šibeničním rynku. Všude hořely pochodně a v jejich mihotavém světle uviděl deset oběšenů. "Jed' dál!" zařval na kočího. Tohle nebyl vhodný pohled pro člověka chystajícího se povečeřet.

Ke dvířkům kočáru kdosi přistoupil a zprudka je otevřel. Byl to voják s přilbou s chocholem. Vysunul schůdky.

"Vystupte si, pane," nakázal.

"Co to děláte? Jsem hostem vévody, on na mě čeká."

"To je pravda, pane. Teď vystupte."

Lunder horečnatě přemýšlel, ale nenapadl ho žádný další důvod, jak odmítnout. Chytil se dvířek, zvedl se a vystoupil z kočáru. A tam stál vévoda Albreck s rádcem Poorisem a tím chlapíkem Nirem z kanceláře ve skladišti.

"Dobrý večer, můj pane," pozdravil Lunder. "Já nechápu..."

"Poznáváš ho?" zeptal se vévoda a ukázal na prvního oběšence. Byl to úředník Cellis. Lunderovi se zatočila hlava.

"Poznáváš ho?" zeptal se znovu vévoda. Ostatní oběšení byli strážní od jižní brány.

"Ano, můj pane, ale ujišťuji vás..."

"Tvoje ujišťování mě nezajímá, Lundere. Podvedl jsi mě a Corduinu jsi způsobil zbytečné utrpení. Tvé zboží je zabaveno, tvé pozemky jsou zabaveny. Tvůj majetek je zabaven."

Lunder se začal třást po celém těle. "Můj pane, připouštím, že jsem byl... nedbalý ve svém jednání. Ale nikdy jsem vás nechtěl podvést. Všechno zboží čeká v mých skladech. Já... vám je daruju."

"Už je moje," připomněl mu vévoda naprosto chladně. "Oběste ho."

Lunder ta slova slyšel - nemohl jim však uvěřit. "Pane, prosím..." koktal, když ho dva vojáci popadli za ruce a táhli ho ke schůdkům na šibenici. Když k nim dorazili, začal se vzpírat, ale přistoupil k němu třetí voják a pěsti ho praštil do obličeje. Pak ho zpola vytáhli nahoru. Na plošině mu svázali ruce za zády, přehodili mu smyčku přes hlavu a utáhli. Začal vzlykat, prosil o milost. Padací dvířka pod ním se otevřela - a on se propadl do tmy.

"Nechápu, proč to udělal," poznamenal vévoda. "Už tak byl dost bohatý. Ceny, které určoval, byly přemrštěné, musel mít obrovské zisky."

"Někteří lidé prostě nikdy nemají dost, můj pane," ozval se Pooris. "Věděl, že až budou státní skladiště prázdná, lidé mu za jeho zboží zaplatí cokoliv. Tím, že je sem propašoval, by mohl tvrdit, že je koupil, než jste vydal svůj výnos."

"Takovou hamižnost vůbec nechápu," připouštěl vévoda. "Ale chápu cenu věrnosti. Ty, Poorisi, jsi mi prokázal velkou službu. Můžeš si vzít Lunderův dům a jeho pozemky."

"Děkuji, můj pane," řekl Pooris s úklonou.

"Moje večere čeká," prohlásil vévoda, zamířil ke kočáru a nastoupil.

K Poorisovi přistoupil Niro. "Blahopřeji, pane," pronesl a uklonil se.

Malý politik se zasmál. "Sedmnáct skladišť nacpaných jídlem - dost zásob, aby vydržely skoro celou zimu, a pokladnice plnější, než když začala válka. Myslím, že dnešek byl uspokojivý."

"To ano, pane."

"Vidím nové boty, Niro?"

"Ano, pane. Koupil jsem si je odpoledne."

"Vypadají nákladně."

"To taky byly, pane. S poklonou od kupce Lundera."

"Vyklubal se z něj hotový dobrodinec," pravil Pooris.

Brzy ráno příštího dne zaklepal Pooris na dveře Lunderova domu. Spolu s oddílem strážných vešel do vstupní haly a zavolal si lady Miriak. Vynořila se z jednoho pokoje na poschodí, celá v bílém, a scházela po schodišti. Pooris obdivoval její krásu - vlasy jako upředené ze zlata a porcelánově půvabnou plet'. Odvedl si ji do obývacího pokoje a co nejjemněji jí vysvětlil okolnosti své návštěvy. Zdrženlivě ho vyslechla, moc toho nenamluvila a nepřekypovala city.

Když skončil, řekla: "Takže Lunder je mrtev a tento dům je váš. Kdy musím odejít?"

"Nemusíte odcházet, má paní," ujistil ji Pooris. "Vlastně bych byl moc rád, kdybyste zůstala. Přinesl jsem vám malý dárek." Sáhl do kapsy a vyndal Lunderův náhrdelník s lesklým ametystem ve tvaru slzy. S potěšením se díval, jak jí září oči, když po něm natáhla ruku.

Stěny Karisina pokoje byly pokryté náčrtky. Na jedné byly pečlivě vykreslené mapy s vyznačenými terénními zvláštnostmi v krajině na sever od Corduinu. Kopce a údolí, i rovina dost blízko hradeb, aby na ní darotové mohli použít praky. Vedle byly nákresy městského opevnění, počty mužů potřebných k obraně hradeb a kolik potravin je třeba pro jejich vydržování. Pak tu visela velká mapa samotného Corduinu, kde si Karis označila budovy, které budou použity jako špitály či sklady zásob.

Seděla na pohovce a probírala se hlášením, která jí předal Pooris. Hlášení se týkala výroby kuší a šípek. S trochou štěstí by měli mít v první jarní den téměř osm set zbraní a přes deset tisíc šípek. Na dveře zaklepal sluha a s úklonou vstoupil. "Je tu nějaký člověk a chce s vámi mluvit, má paní," sdělil jí. "Tvrdí, že je váš přítel."

"A jak se ten přítel jmenuje?"

"Necklen, má paní."

"Pošli ho okamžitě dál." Karis vstala, a když šlachovitý voják vstoupil, jenom stěží skryla zděšení. Byl na kost vyhublý, oči měl zapadlé a vypadal alespoň o dvacet let starší, než když ho viděla naposledy. Pahýl levé ruky měl ovinutý zakrváceným obvazem. "Přístup a posad' se, příteli," vybídla ho a přikázala sluhovi, ať přinese něco k jídlu a víno.

Necklen se sesul do křesla a zavřel oči. "Byla to příšerná jízda," vydechl a téměř šišlal únavou. Hlava mu klesla na opěradlo a dýchání se mu prohloubilo. Když se sloužící vrátil s chlebem, máslem, sýrem a uzeným masem, nakázala mu Karis, aby přivedl ranhojiče. Sama přistoupila ke křeslu a sáhla Necklenovi na krk, aby zjistila tep. Stříbrouvový válečník otevřel modré oči a malátně se pousmál. "Nejsem mrtvý, Karis. I když bych podle všeho být měl." Se záupněním se narovnal a Karis mu přinesla pohár červeného vína, který on vyprázdnil do dna. Levou rukou se natáhl pro chleba a zmateně se zadíval na pahýl v zápěstí. "Hrome, pořád cejtím prsty. Zvláštní, co?" Karis mu ukrojila dva silné krajíce a natřela mu je máslem. Pak přidala kus sýra. Necklen se pomalu najedl a pak se znovu opřel v křesle. "Byl jsem v Prentuis. Řeknu ti, že by nikdo neměl vidět takový jatka, jako jsem viděl tam. Vyjeli jsme proti darotům. Giriak vedl útok, ale naše meče proti nim byly jako vrbový halouzky. Jednoho jsem sekl do krku a meč se odrazil! Ani jsem mu nepronázil kůži. On mě zasáhl do štítu, přesek mi ho vejplů a ut' al mi ruku. Ve chvílce nás rozdrtili, rozsekali nás na kusy. Viděl jsem darota tak s deseti šípy v těle a on pořád bojoval, jako kdyby se nic nestalo. Chceš vědět, jak dopadl Giriak?"

Nechtěla, ale stejně kývla.

"Zemřel udatně. Jednoho z nich zabil, v plném trysku mu vrazil kopí do těla. Pak ho rozsekali. Nevěřila bys, jak krátká ta bitva byla, Karis. Během několika minut bylo po všem a my přechali do města. Na tý pláni umřely tisíce. A já byl s těma pár stovkama, co se dostaly k bráně. Mysleli jsme si, že za hradbama budem v bezpečí." Necklen potřásl hlavou. "Přítáhli si obrovský praky, který používali s děsivou přesností, pořád se třefovali do jedinýho kusu hradby. Do severní hradby udělali dva široký průlom a pak se nahrnuli do města. Neznají únavu, Karis, zabíjeli a zabíjeli od poledne do půlnoci. Muže, ženy, děti. Šemakovy koule, bylo to děsivé! Schoval jsem se na půdě. Já a tři ženy. Celý hodiny bylo slyšet křik. Unikli jsme kanálama. Já byl bolestí skoro v delíriu. Ranhojiči mi ten pahejl natřeli horkou smolou, bolelo to šíleně. Ty ženy mě napůl nesly. Ale dostali jsme se z města a utekli na jihozápad na pobřeží." Odmlčel se.

"Musíš si odpočinout," prohlásila Karis. "Ráno si promluvíme." Pomohla mu vstát a odvedla ho ke své posteli, svlékla ho a přikryla.

"Saténový povlečení," vydechl s úsměvem. "Je to... báječný."

Když dorazil ranhojič, Necklen už spal. Lékař mu nahmatal tep, jenomže válečník se ani nepohnul. "Vyčerpání," prohlásil ranhojič, "má však silné srdce." Opatrně odmotal obvaz a prozkoumal začeraalý pahýl. "Žádná sněť. Rána je čistá," sdělil jí a přiložil nový obvaz. "Potřebuje červené maso a víno na posílení těla a ovesnou kaši na pročištění. Med jde taky na sílu."

Karis mu poděkovala a chtěla mu zaplatit. On jen zavrtěl hlavou. "Zaměstnává mě vévoda," vysvětloval. "A platí mě dobře."

Když odešel, Karis se znovu posadila k hlášením. Ale nemohla se soustředit. Nikdy nebyla sentimentální, ale Necklenův příjezd jí pohnul. Malý bojovník, zmračený a zraněný, urazil skoro šedesát mil jenom proto, aby se dostal k ní. V přístavu Loretheli by byl v bezpečí, město chránily vysoké hory. Místo toho přijel za ní. Nikdy nebyl jejím milencem, ale vždycky ho považovala za přítele, kterému mohla důvěřovat - byl ten druh muže, jakého by bývala chtěla za otce. Odložila poznámky a přistoupila k oknu. Vysoko na bezmračné obloze svítil měsíc a sníh ve vévodských zahradách zářil přízračným světlem. Město bylo tiché a vážné.

Otevřely se dveře a na zádech ji zastudil průvan. Otočila se. Do místnosti vstoupil Vint. "Slyšel jsem, že máš v posteli chlapa, holubičko moje," poznamenal. Mluvil nedbale, ale v jeho kouřově šedých očích nic veselého vidět nebylo.

"Je to starý přítel," vysvětlila mu. "Byl u toho, když padlo Prentuis."

Vint si sundal černý sobolí plášť a přehodil ho přes křeslo. "Bylo to tak zlé, jak jsme se obávali?" optal se.

"Právě tak. Darotové prorazili hradby za jediný den a povraždili obyvatele."

Pohládl si bradku a nalil si do poháru víno. "Viděl jsem ty hradby. Corduinské nejsou o nic silnější, Karis."

"Tady není taková rovina," namítla. "Ale s praky a obléhacími stroji si budu dělat starosti, až začne tát. Do té doby máme i bez toho spoustu problémů. Už sis domluvil ten souboj s Tarantiem?"

Zavrtěl hlavou. "Dal jsem na tvou radu a zašel do té hospody. Stalo se to tak, jak to vyprávěl Tarantio. Nabídl jsem mu omluvu a on přijal. Velmi taktně, měl bych dodat."

"To jsem ráda. Potřebuju vás oba živé."

Vint se zazubil. "Těší mě, že ti na mně tolik záleží."

"Jen se nenech strhnout," varovala ho. "Jestli máš umřít, tak bych raději, aby to bylo nějakým užitečným způsobem."

Došel k ní a pohladil ji po vlasech. "Dneska ne, Vinte," zarazila ho. "Dneska musím plánovat."

Rozhodil rukama. "Jak si přeješ. Můžu nějak pomoci?"

"Myslím, že ne."

Vint si vzal plášť a zašel do zadní ložnice. Ve chvílce se vrátil a tvářil se rozpačitě. "Chápu, cos myslela starým přítelem," vyhrkl.

"To on je. Dobrou noc, Vinte."

Když odešel, vrátila se ke klidně spícímu Necklenovi a něžně ho pohladila. "Jsem ráda, že jsi tady," zašeptala.

Ozhobar byl obr s pískovými vlasy a plnovousem připomínajícím chroští. Prohlédl si nákres, který mu dala Karis, předklonil se, z nádoby si vzal ovesnou sušenku a rychle ji zhltl.

"Dokážete postavit takový prak?" zeptala se ho Karis.

"Všechno je možné," opáčil.

"Neptala jsem se, jestli je to možné. Dokážete to?"

"Není tu nikde vidět, z čeho je vyrobené to rameno, ani vrhač kamenů. Říkáte, že dostřel je asi dvě stě kroků?"

"Tohle mi pověděl Necklen a on je spolehlivý. A nevrhá kameny, mistře zbrojírů. Vrhá olověné koule."

"Hmmm," zabručel Ozhobar. "Tak můžou střílet přesně. Všechny koule jsou stejně těžké."

"Dokážete to postavit?" zopakovala a byla stále podrážděnější, zatímco Ozhobar snědl další dvě sušenky a smetal si drobky z vousů.

"Myslím, že zvládneme něco trochu lepšího. Soudím, že mají zničit darotské praký?"

"Ano, to mám v plánu."

"Nemáme prostředky, abychom vyrobili olověné koule tak velké, jak popisoval váš člověk. Radil bych menší úpravu. Pálenou hlinu."

"Pálenou hlinu?" zopakovala. "Polévanou, nebo ne?"

"Jízlivost ženám nesluší," poznamenal. "Aby bylo možné praký použít přesně, bude nutné je postavit tam, odkud bude osádka vidět na nepříteli. Tím nám zůstávají tři možnosti. Za prvé před městem. Soudím, že to není zrovna nejlepší, protože darotové by mohli zaútočit a praký nám sebrat nebo zničit. Druhé místo je na hradbách. Ochozy jsou asi dvanáct stop široké, tudíž by stroj musel být malý a jen s omezeným dostřelem. Třetí volba by byla sundat střechu z budovy kasáren u severní brány a umístit náš prak tam."

Karis kývla. "To zní jako dobrý plán. Jenže to nevysvětluje, co jste mínil tou pálenou hlinou."

"Vyrobité duté koule a naplníme je něčím hořlavým - vhodné jsou například hadry napuštěné lampovým olejem. Jsou lehčí než olovo, takže budeme mít delší dostřel. Musím jenom vymyslet způsob, jak je zažehnout tak, aby byli muži u ní v bezpečí. Asi bychom nechtěli, aby nám to vybuchlo na střeše kasáren."

"A vy to dokážete?"

"Promyslím to." Natáhl se pro další sušenku.

"Vypadají dobře," poznamenala Karis. "Můžu si vzít?"

"Ne, to nesmíte," zarazil ji přísně. "Jsou moje."

Karis spolkla podráždění, poděkovala Ozhobarovi za jeho čas a zvedla se k odchodu. "Vraťte se sem za tři dny," řekl jí. "A pošlete za mnou toho Necklena. Musím se ho zeptat na několik dalších věcí ohledně té darotské zbraně. Aha, ano... dochází nám železo. Měla byste požádat vévodu, aby zrekvíroval brány, staré kotlíky, zábradlí... prostě takové ty věci, víte."

"Zařídím to," slíbila Karis.

Opět sněžilo, avšak teplota poněkud stoupla. Na ulici se koulovaly děti. Jejich rozjařený smích zvedl Karis náladu, když se vydala na cvičiště.

Již tu bylo čtyřicet mužů, největších a nejsilnějších z celého Corduinu. Forin a důstojník Capel je nechávali soutěžit. Karis se zastavila ve stínu a dívala se, jak zvedají kameny a ohýbají železné tyče. Forin procházel mezi nimi, vydával rozkazy a usměrňoval dění. Když ho teď Karis zase viděla, cítila zvláštní ostych. Od té noci v hostinci ho měla stále plnou hlavu. Ale proč? Nebyl nijak výjimečný milenec. Chudák mrtvý Gíriak byl stejně silný. Avšak při jeho dotecích se v ní cosi pohnulo, jako by povolil nějaký zrezivělý zámek, dlouho nepoužívaný a téměř zapomenutý, a odhalil... odhalil co? přemítala.

Tohle je nesmysl, Karis, napomenula se. Ten chlap pro tebe nic neznamenal. Přičítej to dnešnímu napětí. A ještě důležitější je, abys to konečně pustila z hlavy! Zaslouchla jeho smích, další muži se přidávali. Na cvičiště se zatoulal osel a znelibil se mu jeden závodník. Teď ho honil a štípal do pozadí. Karis se zazubila, ale hned se zase vzpamatovala.

Vyšla ze stínu a zamířila k palisádě. Forin ji zahlédl a pomalu se k ní došoural. "Brý ráno, paní," pozdravil. Mluvil vyrovnaným hlasem a pečlivě se ovládal. Karis potěšilo, že na ni nemrká, ani na ni nezírá. Žádné nucené důvěrnosti.

"Jak to jde, Forine?"

"Je tady pár siláků. Všichni se můžou přetrhnout, aby vyhráli ten měsíc stříbra. Rád bych to zkusil sám."

"Sežeň mi padesát silných mužů a já ti ho dám."

"Nač je potřebuješ?"

Karis se posadila na plot a zadívala se na rudovousého obra. "Darotové se určitě dostanou na hradby. Tomu nic nezabrání. Potřebuju chlapy, kteří se jim postaví. Budou mít těžké dvouhlavé sekery s topory i čepelemi z oceli. Chci kurážné chlapy. A ty je povedeš."

"Je to povýšení, nebo potrestání?" zeptal se. "Boj muže proti darotovi? To není zrovna vzrušující představa." "Je to povýšení. Dostaneš velmi slušně zapláceno." Chvilu jen mlčky stál. "Proč jsi tuhle v noci odešla?"

"Musela jsem něco zařídít," opáčila chladným hlasem.

"A já posloužil svému účelu, že jo? No dobrá, já využil spoustu ženskéch tak, jako jsi ty využila mě. Nestěžuju si. Najdu ti těch tvých padesát chlapů." Otočil se a vrátil se na cvičišť.  
Karis tiše zaklela, seskočila z plotu a vydala se zpátky do paláce.

"Jak se dneska cítíš, Bruno?" zeptal se Tarantio.

"Lépe, děkuji," odvětil zlatooký mladík. "Spal jsem dobře." I hlas se mu změnil, mluvil mírněji a melodicky.

Tarantio si přisedl k posteli. "Už jsem si o tebe dělal starosti, příteli."

"Jsi laskavý, Tarantio, a já jsem tvým dlužníkem."

"To není on," ozval se Jašek.

"Já vím."

Slunce stálo vysoko na čisté obloze a v ložnici bylo teplo a plno světla. V krbu stále hořel oheň a zlatavá bytost ležela uvolněně na zádech. "Kde je Bruno?" chtěl vědět Tarantio.

"Je tu se mnou. Nebojí se, Tarantio. Už ne. Jsme přátelé, my dva. Postarám se o něj."

"A kdo jsi ty?"

"Na to není snadná odpověď. Jsem první oltor, poslední ze své rasy. Říká ti to něco?"

"Oltory zničili darotové," podotkl Tarantio. "Tak před tisíci lety."

"Přinejmenším. Neptej se mě, jak jsem se dostal sem, poněvadž to v nejmenším netuším. Kdybych mohl odejít, udělal bych to. Kdybych mohl předat tělo Brunovi, udělal bych to. Můj život už nemá žádný smysl."

Bytost vstala z postele a stála tu nahá ve slunečních paprscích pronikajících oknem do ložnice. Byla hubená a vysoká, ruce se šesti prsty měla dlouhé a jemné, oči větší než člověk a poněkud vystouplé, nos malý, se širokým chrípím. "Stál jsem toho posledního dne v lese," vysvětloval mu tvor smutně, "a díval jsem se, jak mí lidé umírají. Poddal jsem se zemi. A také jsem zemřel."

"Copak jste proti darotům neměli žádná kouzla? Nemohli jste bojovat?" zeptal se Tarantio.

"My nerozdávali smrt, příteli. Nikdy jsme nikoho nezabili. Prostě jsme nedokázali páchat žádné násilí, nechápali jsme jeho podstatu. Snažili jsme se s daroty spřátelit, pomohli jsme jim přes Oponu a dali jsme jim úrodnou, zelenou zemi plnou magie. Oni v ní kutali železo, rozvrátili ji kvůli jídlu a svou nenávistí v ní utopili veškerou její magii. Když jsme jim Oponu zavřeli a zabránili dalším, aby se k nim připojili, vrhli se na nás ohněm a mečem. Pojídali naše mladé a staré nemilosrdně pobíjeli. V zoufalství jsme se pokusili uprchnout, otevřít Oponu do jiného světa. Ale magie byla pryč, a než jsme stačili najít novou panenskou půdu, byli mezi námi. Tenkrát jsem nebyl prvním oltorem, byl jsem mladý pěvec, sezdáný s překrásnou dívkou."

"Co ten titul znamená? Kdo je první oltor?"

"Je těžké tento pojem vyjádřit slovy v jazyce, jenž je pro mne nový. Je to duchovní vůdce - občas vůdkyně - oltorů, obdařený velkou mocí. Když umíral v tom lese, obrátil se a ukázal na mne. Cítil jsem, jak jeho moc proudí v mých žilách. Než vzdal jsem se jí a zemřel. Alespoň jsem si to myslel. Magik, jenž se snažil vyléčit Bruna, mě nějak přivedl zpět. 'Jak' to udělal, je však pro mne záhadou."

"Říkáš, že ses vzdal života. Copak tě darotové nezabili?"

"Ano, drsnými meči mne bodli do srdcí a připíchli mne k zemi. Pak mi srazili hlavu."

"Myslím, že znám odpověď." Tarantio se otočil a uviděl ve dveřích stát Duvodase Harfeníka. Nyní měl zelenou hedvábnou halenu a plavé vlasy mu přidržoval zlatý kroužek. Přistoupil k nim a uklonil se prvnímu oltorovi. "Tvá krev se vpila do země: krev prvního oltora. Zůstala v kamenech. Eldarinové je našli a odnesli zpátky do Eldarisy, kde po celá pokolení ležely v oltorském chrámě. Před čtyřiceti lety jeden člověk - jehož do města pustili na zvláštní jednání - ukradl jeden rudý kámen. Právě z tohoto důvodu již nebyl do města vpuštěn žádný další člověk. Mluvil jsem s lidmi, které Ardlin vyléčil, a ti tvrdí, že nad jejich ranami držel kus červeného korálu. Pokud magii používal opatrně, pacientům nijak neškodila. Tarantio mi však vyprávěl o tom, jak léčil Bruna. Zřejmě lhal - řekl jim, že má kouzelnou kouli, kterou zraněné oko nahradí, jenže žádnou neměl. Seslal jenom maskovací kouzlo - kouzlo proměny! Ve spěchu udělal chybu - a vypustil esenci, jež v kameni zůstávala po léta. Vypustil tebe, pane oltorů."

První oltor si povzdechl. "A tady stojím - bez jakéhokoliv cíle, aniž bych měl důvod tu být. V mých srdcích jsou uzamčeny dějiny mého lidu, každého jednotlivého oltora. Co si mám počít?"

"Mohl bys nám pomoci bojovat s daroty," navrhl Tarantio.

"Nemohu bojovat."

"Ani když zničili celý tvůj národ?"

"Ani tehdy. Jsem léčitel. Není to to, co dělám, Tarantio, je to to, co jsem. Kdybych uviděl zraněného darota, bez váhání bych ho vyléčil. Takto krmím zemi magií. Vytvářím harmonii."

"Já tomu říkám zbabělost," prskl Jašek nahlas. "Život je boj, od porodních bolestí po boj se smrtí. Zabíjet, nebo být zabit. Zákon divočiny."

"Dokud nepřišli darotové, tato země divoká nebyla," namítl oltor.

"Copak lev nelovil jelena, neskočil na něj a nerozerval mu hrdlo?"

"Ano, Jašku, to lev dělal, protože to má v povaze. Ale jelenovi nevyrostly špičáky a drápy, aby roztrhal lva."

Jaška ohromilo použití jeho jména. "Ty mezi námi vidíš rozdíl? Jak nás poznáš od sebe?"

"Poznám. Ty ses narodil v té strašlivé chvíli, kdy malý Tarantio uviděl svého otce viset na trámu. Nedokázal tomu pohledu čelit a ve svém děsu si stvořil bratra, který to dokázal - bratra, který dokáže přežít všechny hrůzy, jež svět může na dítě vrhnout. Ty jsi ho zachránil, Jašku. Zachránil jsi ho před šílenstvím a zoufalstvím. Ted' on zachraňuje tebe."

"Já nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval. Jsem Jašek. Jsem nejlepší ze všech. Hrom aby do toho, jsem nejlepší ze všech teď a navždycky! Nejsem žádný slaboch. Když si pro mě přijde nepřítel, zabiju ho - člověka i darota, lva i vlka."

"A přesto jsi plakal, když byl zabit Sigellus. Snažil ses mu zabránit v souboji. Byl opilý, síly ho opouštěly. Málem jsi ho prosil, aby tě nechal bojovat místo sebe. Jenomže on byl hrdý. Když zemřel, měl jsi pocit, jako by tě bodli rozžhaveným nožem."

Jašek hmátl po dýce za pasem. Zapotácel se. "To jsem nevěděl," řekl Tarantio a odtáhl ruku od jílce.

"On lže!" ječel Jašek.

"V kultuře, která nepoznala násilí, hněv ani zoufalství, nikdy nebylo třeba lhát," poukázal oltor. "Proto nás darotové oklamali. Jsou telepaté a postavili před námi mentální hradbu, přes níž jsme nedokázali proniknout. Bývalo by bylo nezdvořilé o něco takového se pokoušet."

"Teď čelíme darotům my," prohlásil Tarantio. "Tvá pomoc by se nám hodila."

"Budu léčit vaše ranění, ale víc nemohu nabídnout. Teď si odpočinu. Nechtěl by sis promluvit s Brunem?" Oltor zavřel oči. Bruno je otevřel. "Je velice smutný," řekl. "Chce umřít."

Došel si pro šaty a oblékl se. Kamaše mu nyní byly příliš krátké, šaty na něm přímo visely. Posadil se k oknu.

"Nemůžeš pro něj něco udělat?" zeptal se Tarantia.

"Jenže co? Je poslední z mrtvé rasy."

"Když on je tak smutný," vzdychl si Bruno. "A je to můj Kamarád."

"Včera jsi byl k smrti vyděšený," podotkl Tarantio, "a právem. Copak nechápeš, že ti sebral tvoje tělo?"

"Mně to nevadí," opáčil Bruno. "Celý život jsem se bál. Nikdy jsem nevěděl, co mám udělat, co mám říct. Spouště věcí jsem nerozuměl. Lidem. Válkám. Nepamatuju si hodně věcí. Místa. Mockrát jsem se ztratil. Teď ne. On mě učí, dává na mě pozor."

Tarantio se usmál a poplácal Bruna po rameni. "Všichni na tebe dáváme pozor, příteli. Proto si děláme takové starosti."

"Já budu v pořádku, no vážně. Nedovoliš, aby mu někdo ublížil, že ne? On není jako my. Nebude bojovat."

"Udělám, co půjde," sliboval Tarantio.

"Zná věci, co by mohly ukončit nemoci a hlad," vykládal Bruno. "Oltorové jsou možná pryč, ale my lidi bychom se od nich mohli hodně naučit."

"Jestli přežijeme daroty," připomněl mu Tarantio.

11

SHIRA, CELÁ NERVÓZNÍ, LEŽELA V POSTELI a zlatavá bytost seděla vedle ní. "Neboj se mne, dítě," uklidňovala ji.

"Já se vás nebojím, pane. To jenom, že mě bolí, když někdo... vidí moje znetvoření."

"Já ti rozumím, Shiro. Jestliže chceš, abych s tím přestal, tak to taky pochopím. Možná nic nezmůžu, protože jsem se s lidmi doposud nesešel."

Usmála se na oltora a podívala se na Duva. "Myslíš, že bych měla?" zeptala se ho. Pěvec kývl a Shira zavřela oči.

"Tak dobře," souhlasila. Duvodas přistoupil blíž s harfou v ruce.

"Skutečná hudba nebude zapotřebí," upozornil jej oltor. "Píseň, kterou zpívám, vy neslyšíte." Místnost naplnila vůně růží. Oltor položil stíhlou zlatou raku Shiře na čelo a ona začala okamžitě zhluboka dýchat. "Usnula," řekl a odhrnul pokrývkou. Shira na sobě měla bavlněnou spodničku, kterou ji oltor vyhrnul k bokům. Znetvořená noha vypadala ošklivě, byla pokroucená a svaly svažštělé, pod kůží vypadaly jako kamínky.

První oltor ji položil dlaň na stehno. Užaslý Duvo viděl, jak mu ruka začíná zářit, nejdřív byla průsvitná, potom průhledná. Pomalu se zanořovala pod kůži. "Kosti ve stehně a lýtku byly ošklivě zpřelámané," zašeptal oltor, "a pak byly neobratně srovnané, došlo k silnému zvápenatění. Svaly kolem jsou silně zvaživovatělé, už to není měkká tkáň, a šlachy jsou zkrácené."

Duvodas se pokoušel zakrýt zklamání. "Je to od tebe laskavé, že jsi ji prohlédl," prohlásil.

"Trpělivost, příteli, teprve jsme začali." Shiře teď stehno také zářilo a Duvo viděl, jak oltor pohybuje rukou pod kůží. Ozvalo se křupnutí, v tiché místnosti hlasitě jako prásknutí bičem. Duvo sebou trhl.

"Co to provádíš?"

"Zlomil jsem stehenní kost a narovnal ji. Je to obtížné, vyléčit a protáhnout svaly trvá déle, než jsem myslel." Uzlíky a hrbolky na stehně se začínaly rozplývat. Po hodině oltor odtáhl ruku a začal znovu pod kolenem.

Stmívalo se, v místnosti bylo šero a Duvodas zapálil lampu. "Jak dlouho ještě?" zeptal se.

"Jen chvíli. Pomoz mi ji obrátit." Jemně spící ženu otočili na břicho.

"Noha vypadá dokonale," poznamenal Duvo.

"To ano, ale bederní svaly jsou také poškozené, stejně jako páteř. To je po pěti letech kulhání přirozené. Musím teď být opatrný, protože tvého syna se magie nesmí dotknout." Přejel pomalu rukama Shiře po bedrech a dlouhými prsty jemně hnětl svaly. Konečně vstal a ženu opět zakryl. "Můžeš ji probudit," pravil.

Duvo se posadil na postel, vzal Shiru za ruku a políbil jí ji. "Vzbud' se, láska," řekl jí. Shira si zívla a otevřela oči. "Je čas vstávat," sdělil jí Duvo.

Shira ospale odhrnula pokrývkou a nechala si od Duva pomoci při vstávání. Když se narovnala, netvářila se sebeméně překvapeně. "Tohle je krásný sen," pochválila si.

"To není sen. Jsi zdravá, Shiro." Mladá žena chvíli stála, pak udělala pár nesmělých krůčků. Nevšímajíc si obou mužů se posadila na postel, vyhrnula si spodničku a zadívala se na nyní dokonale tvarované nohy. Znovu vstala a provedla půvabnou piruetu na patě.

"Ona stále věří, že je to jen sen," upozornil Duva oltor.

"Snad by ses měla štipnout, Shiro," poradil jí Duvodas.

"Nechci se probudit," namítla se slzami v očích.

"Můžu ti slíbit, že se neprobudíš," ujišťoval jí Duvo.

Shira zaváhala, pak si zaryla nehty do dlaně. "To bolí," vyhrkla. "Jsem vzhůru! Ach, Duvo!" Vrhla se mu kolem krku. On ji políbil a pevně objal. "Děkuješ špatné osobě," řekl jí Duvo a ona se obrátila k prvnímu oltorovi.

"Nevím, co mám říct," pravila. "Nemůžu tomu uvěřit! Jak vám můžu poděkovat?"

"Tvá radost mi stačí, Shiro," odpověděl oltor. "Myslím, že cesta do Loretheli teď bude o něco snazší. Kdy odjízďte?"

"Jakmile se změní počasí," sdělil mu Duvo. "Na cestu se připravuje osm tisíc lidí. Měl bys jít s námi."

"To asi ne," usoudil oltor, podíval se na Shiru a usmál se. "Tvé maličké je silné a zdravé, nic mu nechybí. Podle vývoje se ukazuje, že z něj bude statné dítě."

"Takže to bude kluk," uhládla a vzala Duvodase za ruku. "Tvůj syn, láska moje!"

Duvodas se posadil na postel a vzal její ruku do svých. "Náš syn," opravil ji. Pustil ji a pohladil po havraních vlasech. "Nedokážu ani povědět, jak šťastný díky tobě jsem. A nemůžu uvěřit, jak jsem si mohl myslet, že by láska zničila mou hudbu. S každým dnem stráveným s tebou ve mně sílí."

"Myslím, že našeho hosta uvádíš do rozpaků," plísnila jej Shira.

"To ne, Shiro," uklidňoval ji oltor. "Ale asi vás opustím. Pověz, Duvodasi, je tady někde ve městě místo, kde magie stále prospívá?"

"Moc silná není nikde," varoval jej Duvo.

"Toho jsem se bál. Vy lidé se podobáte darotům v tom, že vytahujete magii ze země, aniž byste ji vraceli. Pokrýváte půdu mrtvým kamenem. To není zdravé."

"Co tedy potřebuješ?" chtěl vědět Duvin

"Potřebuji se dotknout hvězd. Jsou tu pravdy, které musím objevit, a hádanky, na něž musím nalézt odpovědi."

"Nedaleko je park," řekl Duvo. "Když potřebuji cítit magii, chodím tam. Jak jsem říkal, není moc silná, ale ty jsi zase mnohem silnější než já."

"Zavedeš mě tam?"

"Jistě. V létě je tamplno zlých lidí - lupičů a zlodějů. Teď je ale na ně moc velká zima. Měli bychom být v bezpečí."

V plášti, s kapuci staženou do očí, kráčel první oltor křivolakými ulicemi po Duvodasově boku, a právě když měsíc vykoukl z mraků, dorazili na Šibeniční rynek. Oltor se zastavil a zadíval se na řadu oběšenců. "Zabíjet je pro vás tak snadné," poznamenal smutně.

"Já nikdy nikoho nezabil," opáčil Duvodas.

"Omlouvám se ti, Duvodasi. Ani netušíš, kolik bolesti mi takový pohled způsobuje. Pojď, musíme si pospíšet. Tohle místo je jako darotské město. Nejde jen o to, že magie zmizela, ale působí tu síla jako všepohlcující vír. Cítím, jak ze mě vysává energii." Spěchali dál, prošli branou a zamířili nahoru po zledovatělém svahu k pahorkům uprostřed parku. První oltor se zastavil a ohlédl se na třpytící se město. "Co vy lidé uděláte, až ze země vytáhnete všechnu magii? Co s vámi bude?" zeptal se.

"Třeba taky najdeme způsob, jak ji vrátit," řekl Duvodas.

První oltor kývl. "To je dobrá myšlenka. Drž se jí."

"Říkáš to bez přesvědčení," poukázal Duvodas. "Myslíš si, že nejsme schopní tu cestu najít?"

První oltor zavrtěl hlavou. "Ne, ne neschopní, jste jenom jiní. Kdyby všichni oltorové až na jednoho oslepli, tak by se na něho obrátili, aby je vedl. Hledali by cestu, jak by mohli vidět všichni. Vy lidé byste reagovali jinak. Slepí by žárlili na toho, který vidí, a snažili by se připravit o oči i jej. Hodně jsem se od Bruna naučil. Když byl malý, žila v jeho vší jedna žena. Měla moc, byla léčitelka. Oni ji ale upálili na velké hranici a radovali se přitom. Než nezdržíme se u takových věcí. A neboj se toho, co uvidíš." Oltor došel až na nejvyšší místo na kopci a klekl si do sněhu. Sníh ve chvílce roztál a Duvo cítil, jak ze zlatavé bytosti sálá teplo jako v létě. Oltor začal zpívat tichým, sladkým hlasem. Vytvářel tak dokonale harmonickou melodii, jakou Duvodas doposud neslyšel. Člověk se posadil - ztracený v té divukrásné chvíli.

Kolem oltora zazářilo namodralé světlo a Duvo ohromeně přihlížel, jak jeho duch opouští tělo, svítící, nádherný, roste a vyplňuje oblohu - obrovská postava se dotkla hvězd a uchopila je do dlaní. Kolem oltorova těla začaly rozkvétat květiny - malé sněženky, žluté narcisky, přímo zářící v měsíčním světle čas přestal mít pro člověka význam, a když hudba utichla, pocítil bolest z té velké ztráty: Z očí mu kanuly slzy, musel bojovat se zármutkem, který ho zahlcoval. První oltor mu položil ruce na ramena. "Mrzí mě to příteli. Magie pro tebe byla skoro příliš silná. Jdi v pokoji." Zármutek opadl, nahradila ho skličenosť.

"Viděl jsem tě, jak se dotýkáš hvězd," vydechl Duvodas. "Jak ti takovou moc závidím!"

"Kdybys po tom toužil, je toho k vidění víc," sdělil mu první oltor.

Duvodas z jeho hlasu zaslechl smutek. "Co se stalo?" zeptal se.

"Mám své odpovědi, Duvo, ale jsou bolestné. Když darotové zničili můj lid, pustili se do hubení eldarinů. Eldarinové, stejně jako my, nebojovali, ale vybrousili svou magii a seslali mocné kouzlo." Došel na kraj sněhu, nabral hrst a udělal kouli, již vyhodil do vzduchu - kde okamžitě zmizela. "Eldarinské kouzlo proniklo zemí, nabralo sílu, spolkl darotská města a uzavřelo je v černé Perle, kterou eldarinové ukryli v nejvyšší hoře. Hrozba zmizela, přesto nebyl zabit jediný darot. Když proti eldarinům vytáhla lidská vojska, někteří chtěli kouzlo zopakovat a lapit lidi. Ale rada starších rozhodla jinak. Eldarinové seslali kouzlo sami na sebe - a novou Perlu svěřili do opatrování jednomu staršímu.

Lidé ho zabili. A Perla se stala důvodem k další válce. Byla považována za kouzelný předmět - kterým také byla. A teď, následkem hamižnosti a touhy po moci jednoho člověka, se darotové vrátili a eldarinská Perla je daleko od domova." První oltor si povzdechl, vrátil se k Duvovi a položil mu ruku na rameno. "Chtěl bys znovu vidět Eldaristu?"

"Víc než co jiného."

"Tak se drž při mně." Oltor vstal, zvedl ruce a na svahu znovu zavál kousavý vítr. Květiny ve chvílce zvadly. Obloha se zatáhla a park i město zasypal čerstvým sněhem. Duvodase ani oltora se však nedotkl, protože ti nyní stáli na holých

skalách, kde kdysi bývala země eldarinů.

A tady neležel žádný sníh.

Karis byla namol. Zachmuřeně se zahleděla do prázdného džbánu, potom se zvedla na kolena, s námahou vstala, zapotácela se a ztěžka dopadla na pohovku. Když vévodovi slibovala, že svou vzpurnou, vrtošivou národu ovládne, připadalo jí to tak snadné. Jeden vyčerpávající den za druhým se nutila do toho, aby se chovala jako generál, zachovávala chladný odstup, když dohlížela na výcvik, probírala logistiku a zásobování s politiky a kupci, plánovala strategii se svými kapitány. Dneska se dívala, jak Forin přebírá nové sekery, dvouhlavé a nebezpečné, každá vážila třicet liber. Dokonce i nejsilnější z Forinových mužů váha zbraní překvapila. Odtud šla do Ozhobarovy kovářny, kde si prohlédla stavbu praku, pak na střechu kasáren, kde se tesaři a zedníci dohadovali, jak nejlépe sundat střechu a položit rovný povrch pro prak. A tak to šlo celé dopoledne.

Dostala povzbudivý nápad. Zaběhne do stájí, nasedla Waraina a odjede do hor a na jih do Loretheli! Tam by si mohla koupit cestu lodí na jižní ostrovy, kde nikdy není zima. Mohla bych běhat nahá v písku, říkala si, a plavat v teplém moři.

Znovu se zvedla, svlékla si košili a kamaše a odhodila je. Zvedla prázdný džbánek a mrštila jím o stěnu, takže se rozprskl na spoustu střepů.

Vstoupil sluha, jenž uslyšel hluk, a zůstal na ni civět s otevřenou pusou, jak tam stála nahá. "Vypadni!" zařvala na něj. Muž se otočil a utekl.

Karis dovrávala ke dveřím na balkon a otevřela je dokořán. Když vyšla ven, naklonila se přes zábradlí a zadívala se na zasněžené nádvoří, udeřila do ní zima. Smetla sníh ze zábradlí a přehodila přes ně nohu. Kdosi ji pevnou rukou popadl a odtáhl zpátky do pokoje. Rozmáchla se, aby Necklena praštila do zarostlého obličej, ale on ránu odrazil a hodil ji na pohovku.

"Co to děláš?" zaječela na něj. "Padej odsud!"

Necklen se obrátil k sluhovi, který se krčil ve dveřích. "Dones mi džbán vody a chleba a sejra," poručil mu. Pak si klekl ke Karis. "Půjdeš hezky do postele," sdělil jí. Ohnala se pěstí, ale netrefila se. On se k ní sklonil, zvedl ji a zpola nesl do ložnice. Padla na postel a všimla si, jak se strop pomalu otáčí.

"Chci tancovat," prohlásila. "Chci další pití." Pokusila se posadit, ale Necklen ji zatlačil zpátky.

"Jen tu klidně lež, princezno, dokud do tebe nedostánem něco k jídlu."

Karis mu spílala, dlouho a hlasitě, použila přitom každou urážku, co znala. Necklen po celou dobu jen mlčky seděl. Strop se roztočil rychleji a něco hrozného se dělo s jejím žaludkem. Se záupněm se převálila na kraj postele. Necklen jí přidržel prázdnou mísu, zatímco zvracela. A pak ztratila vědomí...

Když se probudila, v místnosti byla tma, jen u postele poblíkala svíčka. Posadila se. V ústech měla odpornou pachut' a v hlavě jí bušilo. Na nočním stolku stál džbán s vodou. Nalila si sklenici a zhluboka se napila.

"Už je ti líp?" optal se Necklen. Seděl v křesle ve stínu, teď vstal a došel k posteli.

"Cítím se jako mrtvá," zachrčela Karis.

"Začalo tát, Karis. Jaro už je skoro tady."

"Já vím," přiznala unaveně.

"Teď nejni vhodná chvíle tancovat nahatá po balkónech. Giriak mi povídal, jak jsi stála na zábradlí v Morgallis. Myslel si, že ses zbláznila, ale já mu řekl, že jsi jenom výstřední. Výstřední a jedinečná - a hrozně rychle se začneš nudit." Utrhl kus chleba a podal jí ho. Karis bez nadšení žvýkala. "Každej tady na tebe spolíhá, princezno."

"Myslíš, že to nevím? A neříkej mi princezno!"

Necklen se zasmál. "Za svůj život jsem pár komandantů poznal - vyrovnaný, lehkomyšlný i zbabělý. Ale ty jsi jedinečná, princezno. Tebe nejde přechít. U tebe je to všechno instinktivní. Kdysi jsem měl koně jako ty: jednu chvíli sladkého jako med, vzápětí zlomyslného a nebezpečného. Přecitlivělejší, to von byl. Plnokrevník, rychlejší než vítr, silnější než bejk. A neohrožený. Kvůli mně projel ohněm, to udělal. Miloval jsem ho, ale nikdy jsem mu nerozuměl."

"Co to tu plácáš?" chtěla vědět Karis a vstala z postele. Vzápětí záupně, jak bušení v hlavě zesílilo.

"Napij se trochu vody."

"Šemakovy koule, mluvíš jako moje matka!" Karis vypila další skleničku a snědla ještě kousek chleba. Potom se na starého veterána usmála. "Ale stejně tě miluju, dědku!"

"To doufám."

Všimla si, že obvazem na pahýlu ruky mu prosakuje krev. "Do háje, to jsem udělala já?"

"Nechtěla jsi. Trochu jsi sebou mlátila. To se zahojí. Nyní důležitější věci. Vyslal jsem zvědy na sever a na jihovýchod. A zbrojří chce vědět, jestli tam budeš, až budou zkoušet ten prak."

"To je teda zatraceně jasný, že budu!... Jak s ním vycházíš?"

"Nejdřív mi připadal jako nabubřelý holomek, má však srdce na pravém místě. Mám ho rád. A svému řemeslu teda rozumí!"

"Nezkoušej mu sebrat sušenku," varovala ho Karis.

Necklen se rozesmál. "Peče si je sám, víš. A jsou hromsky dobrý. Dal mi jednu z čerstvých várky. Akorát jednu, jen si to vem!"

Karis si zase lehla. "Vzbudíš mě za svítání?"

"Budu tady." Natáhl se a ona ho vzala za ruku a jemně mu ji stiskla. On jí políbil prsty a potom přes ni přetáhl pokrývku. "Sladký sny," popřál jí. "A nezapomeň se pomodlit."

"Díky, mami," opáčila s úsměvem.

Sfoukl svíčku, vrátil se do obývacího pokoje a za sebou zavřel dveře do ložnice.

Vévoda Albreck byl unavený, oči měl podlité krví a pálily ho. Odstrčil hromadu papírů, vstal a otevřel dveře do zahrady. Svítíl měsíc a on vyšel ven. Chladný, čerstvý vzduch ho osvěžil, jenom se chvěl potěšením. Sluha ohlásil příchod Necklena a vévoda se vrátil do tepla v pokoji. Starý voják se tvářil ostražitě.

"Jak je jí?" zeptal se Albreck.

"Dobře, pane. Odpočívá."

Albreck nikdy nevěděl, jak hovořit s obyčejnými lidmi. Jako by jejich myšlení fungovalo na jiné úrovni. Jen zřídka kdy se v jeho přítomnosti cítili příjemně, a on v jejich taky. "Posaď se, člověče," pravil. "Vidím, že ti rána zase krvácí. Pošlu ti svého lékaře."

"Už se to zastavilo, pane. Jen popraskaly jizvy, to je vše."

"Jsi chrabrý muž," řekl Albreck. "Karis mi vyprávěla, že jsi s ní sloužil už dřív a dobře ji znáš."

"Nemůžu říct, že bych ji znal tak dobře," opáčil Necklen opatrně. "Ale je dobrá. Nejlepší."

"Myslím, že to je slušný odhad," souhlasil vévoda. "Nicméně působí na ni velký tlak. Břímě je tak těžké. Občas dokonce i těm nejlepším připadá taková situace... nesnesitelná. O Karis koluje mnoho příběhů. V posledních letech se stala jakousi legendou. Jeden člověk mi vyprávěl, jak po vítězné bitvě tancovala nahá po městě. Je to pravda?"

"O generálech vždycky existuje spousta příběhů," podotkl Necklen. "Smím se zeptat, kam tohle vede?"

"Ehm, myslím, že víš, kam to vede," opáčil Albreck. "Tohle je moje město, má zodpovědnost. Hrozí mu smrt a zkáza, nepřítel mocnější a horší, než jakému kdy za své dlouhé historie čelilo. Nemám právo po tobě, Necklene, chtít poctivost. Nejsi mi ničím povinován. Nicméně bych si ji cenil. Karis je velký bojovník a skvělý stratég. Má kuráž, o tom nepochybuji. Ale je spolehlivá? Protože právě tohle potřebujeme."

Necklen chvilku mlčel a hleděl do ohně. "Neumím moc dobře lhát, můj pane - nějak jsem nikdy neměl potřebu se to naučit - tak vám to povím prostě. Karis je úplně jiná než všichni, co znám. Ona je sbírka protikladů, tvrdá i něžná, starostlivá i bezohledná. A miluje víno -jo, a muže. Občas se dře přesmoc a potom pije. Obvykle taky přesmoc." Pokrčil rameny. "Přesto je v ní velikost. Díky tomu to překoná, kvůli tomu si nemusíte dělat těžkou hlavu. Až budou darotí před hradbama, uvidíte, jak z ní ta velikost přímo vyzařuje. To vám slibuju."

Vévoda se usmál. "Doufám, že máš pravdu. Jsem schopný šermíř, voják jsem však nikdy nebyl. A ani jím být nechci. Umím posoudit muže. Ženy, jak musím s radostí přiznat, pro mne zůstávají záhadou."

"Užasnou záhadou," přidal se Necklen a zakřenil se.

"Ba právě." V této kratičké chvilce mezi nimi přelétla jiskřička kamarádství. Vévoda ji pocítil a stáhl se.

Necklen vycítil změnu nálady a vstal. "Je to vše, můj pane?"

"Ano. Ano, děkuji. Zůstaň u ní. Dohlédni na to, aby se... nedřela přesmoc."

"Udělám vše, co půjde, pane." Když odcházel, vévoda se sklonil, zvedl složku papírů a vrátil se ke čtení.

Duvodas s oltorem procházeli kamennou sutí, kde kdysi býval eldariský Kouzelný park. Společně vylezli na první pískovcový hřeben Bizhy. Duvodas si vzpomněl, jak na Dvojčata šplhal poprvé, vyškřábal se na Bizhu, zastavil se na vrcholku přirozené kamenné věže a odsud skočil a přistál - bez dechu vzrušením a strachem - na Puzhaku. Všechny eldarinské děti ten skok dokázaly. Prý symbolizoval cestu od dětství k dospělosti.

Teď stál Duvo na první věži a zachvěl se, spíš smutkem ze vzpomínek než kvůli studenému větru, vyjícímu kolem skal. "Co tu děláme?" zeptal se oltora.

"Pozorujeme," odpověděl první oltor. Začal zpívat a jeho hlas se rozplýval ve větru, stával se jeho součástí, temný jako noc, ledový jako hora v zimě. Byla to píseň hvězdného svitu a smrti. Melodie plnila Duvovo srdce a on vybalil harfíčku a začal hrát, tóny byly jasné a čisté, v dokonalé harmonii s pěvcem. Duvo netušil, odkud se ta hudba vzala. Nepodobala se ničemu, co znal, splétala temnou, rozjímavou náladu. Pak se změnila. Oltorův sladký hlas zesílil. Stále ladil s kousavým, mrazivým větrem, ale přidal se lehký, rozverný akord, jako první paprsek slunce po bouři. Ne, pomyslel si Duvo, jako zrození na bitevním poli, nevhodné, nepatřičné, a přesto krásné.

Zhruba dvanáct stop nad skalisky se objevilo něžné světlo a šířilo se zemí jako mlha. Potom se zvedlo a vytvořilo přízračné, průsvitné obrazy. Duvo přestal hrát a s němým úžasem hleděl, jak je ze světla pomalu budována Eldarisa. Nejen budovy, ale i květiny v parku a eldarinové: zamrzlí, průsvitní. Duvo měl pocit, že by mohl sestoupit ze skály a stát se částí světla, protože zářilo jenom pár coulů od plošiny, na níž seděl. Už to chtěl udělat, když oltor přestal zpívat a položil ruku Duvovi na rameno. "Tam nemůžeš, příteli. Ještě ne," vysvětlil mu.

Sepjal ruce, jako by se modlil, a pak ve vzduchu načrtl svislou linku. Když dal ruce dolů, Duva zasáhl proud teplého vzduchu. Ohromeně vykulil oči, když viděl, že čarou, kterou oltor udělal rukama, proudí sluneční světlo. Čára se rozevřela a Duvo spatřil Eldarisu, ne vytvořenou ze světla, nýbrž z kamene a dřeva, pevnou a skutečnou, se zeleným, šťavnatým parkem.

"Otevřel jsem Oponu," řekl obřadně první oltor. "Pojď za mnou."

Duvodasovi se podlamovaly nohy, když se vydal za ním. Byly tu děti, nehybné jako sochy, které si házely balonem, jenž visel ve vzduchu jako maličký měsíček. Starší eldarinové seděli na lavičkách v parku. Nikde se nic nehýbalo. Ani větřík nezavál. Duvo vzhlédl k obloze. Mraky visely zcela bez pohybu.

"Jak je to možné?" zeptal se oltora.

"Tady Čas nic neznamená. Ani nebude. Pojď, pomůžu ti s tím, co musím vykonat."

První oltor zamířil přes Velké náměstí a po širokém žulovém schodišti vyšel k bráně do Oltorského chrámu. I vevnitř byli eldarinové. Otec, jako socha nehybný, ukazoval na kosti rozložené na sametěm potaženém stole. Jeho děti vedle něj byly zpodobněním zamrzlého údivu.

První oltor se zastavil uprostřed obrovské síně a prohlížel si tisíce kostí. Po chvíli se vydal k vysokému oltáři a zvedl kousek rudého korálu. Duvodas jej následoval. "Tohle bývala má krev," pravil první oltor. "Teď to bude krev mého

lidu." Zvedl kousek modrého sametu a utrhl dlouhý pruh. "Musíš si zakrýt oči, příteli," vysvětloval, "protože se objeví jasná světla, která by ti nadobro zničila zrak." Duvodas si vzal sametový pruh a ovázal si ho kolem hlavy. Oltor mu podal harfu. "Píseň, kterou zazpívám, neznáš, ale doprovázet mě podle svého srdce."

Znovu začal sladkým hlasem zpívat. Duvo chvíli počkal, aby poznal rytmus a pochopil melodii. Pak začal hrát. I přes samet na očích viděl silící jas. Byl ostrý, bolel, a on se od něj odvrátil. Melodie byla stejná jako u Jitřní písně, již ho před mnoha lety naučil Ranaloth. Byla ale mnohem, mnohem bohatší, vrstevnatá. A pomalu se rozvíjela, přidávaly se další hlasy, až se zdálo, že chrámplní veliký sbor magií tak mocnou, že se Duvodasovi zatočila hlava.

Padl na kolena a upustil harfu. Hudba se přes něj přelila jako teplá vlna a on ulehl na podlahu a snil. Ve svém snu viděl prvního oltora, jak stojí před houfem svých lidí. Opona času byla opět otevřená a oltorové jí pomalu procházeli do krajiny plné zelených polí a vysokých hor: místa míru, harmonie a klidu. Duvodas zatoužil jít s nimi.

Probudil se, když mu první oltor sáhl na tvář, a cítil se odpočatější než kdy dřív. Stáhl si látku z očí a viděl, že eldarinský otec stále ukazuje na oltář. Teď však na něm nic nebylo. Duvo se rychle rozhlédl po chrámu. Byl prázdný. Nezůstala jediná kostička - kromě lebky v rukou prvního oltora. "Tys je oživil!" zašeptal Duvo.

"To my jsme je oživil, Duvodasi. My dva."

"Kde jsou?"

"V nové zemi. Brzy se k nim musím připojit, ale potřebuji, abys mi ještě naposledy pomohl."

"Co můžu udělat?"

Oltor zvedl lebku. "Tohle jediné ze mne zbylo, příteli. Nemohu se s tím spojit, poněvadž nemohu zároveň zpívat a znovu se narodit. Musíš zahrát tu píseň, kterou jsi slyšel."

"Nedokážu to tak jako ty. Neumím to."

První oltor se usmál. "Nemusíš to umět, musíš to mít v srdci - a to ty máš." Oltor mu znovu zavázal oči. "Připoj se ke mně. A až umlknu, hrej dál!"

Opět se ozvala píseň a Duvovy prsty zatančily na strunách. Hrál zcela automaticky a spontánně. Ani si nevšiml, kdy se oltor odmlčel, dál se bez námahy probíral strunami.

Kdosi se dotkl jeho ramene a on přestal hrát. "Jsme tady, Duvodasi," pravil oltor. Duvo si sundal látku a protřel si oči. Na podlaze ležel spící Bruno. Již neměl zlatou pleť, zpátky byl mladík s pískovými vlasy, jehož Duvo poprvé spatřil v hostinci U moudré sovy spolu se šermířem Tarantiem. Vedle něj stál vysoký, nahý první oltor.

"Já už musím jít," pokračoval oltor, "a ty se musíš vrátit na svět." Podal Duvovi kousek červeného korálu. "Napustil jsem to kouzlem, které Oponu otevře, než pouze dvakrát. Dostaneš se pod klášter na vysoké hoře asi čtyřicet mil jihovýchodně od zničeného města Morgallis. Tam najdeš Sirana. Má s sebou Perlu. Vezmi s sebou Tarantia, pokud bude ochoten jít."

"Nemůžeš zůstat a pomoci nám?"

"Už nechci zažít žádné války. Dotkl jsem se hvězd, Duvodasi, a viděl mnoho zázraků. Eldarinové před mnoha staletími pustili přes Oponu lidi. Víš proč?"

"Podle Ranalotha to bylo proto, že náš svět umíral."

"Ovšem, s tím činem byla spojena dobrodušnost a laskavost. Než základní důvod byl, že eldarinové věděli, že jste podobní darotům. Cítili velkou vinu, že uvěznili celou rasu. Vy lidé nejste tak strašně zlí jako darotové, ale máte schopnost páchat zlo, jemně se eldarinové snažili porozumět. Věřili, že pokud zvládnou vztahy s lidmi, pomůže jim to, až navrátí svobodu darotům."

"My nejsme jako darotové! Tomu nemůžu uvěřit."

Oltor si povzdechl. "Avšak hluboko dole věříš, Duvodasi. Vaše rasa má představivost omezenou na vlastní, bezvýznamné chutě. Nenasytost, chtíč, závist - tohle jsou síly pohánějící lidstvo. Zachraňuje vás pouze to, že v každém člověku je semínko, ze kterého může vyklíčit láska, radost a soucit. Jenže tohle semínko nikdy neprospívá na úrodné půdě. Zápolí o život mezi kameny lidské duše. Eldarinové si to nakonec uvědomili. A tady jsou, všude kolem nás, nehybní. Naživu, a přesto bez života."

"Myslel jsem, že jsou jen zamrzlí v čase," poznamenal Duvodas. "Myslel jsem, že jsi Oponu otevřel jen chvilíčku od minulosti!"

"Nikoliv, příteli, byť je to chvilíčka zamrzlá v čase. Toto je přítomnost. Jsme uvnitř Perly." Duvo to zprvu nepochopil. Rozhlížel se kolem sebe po tichých budovách a nehybných eldarinech. "Než by bojovali či zabíjeli," pokračoval první oltor, "rozhodli se odejít ze světa. Nechali za sebou jen jednoho postaršího mystika, aby Perlu odnesl do bezpečí. Nepřežil."

"Jak bych jim mohl pomoci?" optal se Duvo. "Jak je můžu přivést zpátky?"

"Nejdřív musíš najít Sirana a Perlu a tu přinést na nejvyšší horu nad Eldarisou. Tam ji položíš a vylezeš na Dvojčata. Musíš zahrát Hymnus stvoření. Znáš ho - Ranaloth tě mu naučil."

"Znám. Ale kdysi jsem tam byl. V těch skalách nenajdu žádnou magii."

"Přesto musíš, mají-li eldarinové opět žít."

Bruno se zhluboka nadechl a probudil se. Posadil se a pohlédl na oltora. "Ty... už nejsi se mnou," vyhrkl ustrašeně.

"Jedna moje část bude vždycky s tebou, Bruno. A teď je čas se rozloučit."

Ozhobar byl chlap jako hora a žebříkům, vedoucím nahoru na kasárna zbavená střechy, nedůvěřoval. Přesto šplhal dál a nerad nechal svůj vynález dopravovat podřadné lidi. Když dorazil na střechu, zkušeným okem přehlédl práci čtyř tesařů, kteří stáli vyčkávací opodál. Vyrobili velkou plošinu z do sebe zapadajících prken, nesenou čtyřmi obrovskými trámy. Ozhobar se po ní prošel a místy dupl. Plošina byla pevná, bezchybně sestavená, kolíky dokonale zarovnané s povrchem. Spokojeně vyndal kousek provázku a zavolal si jednoho dělníka. "Tady to palcem přidrž," přikázal mu a

položil konec provázku doprostřed plošiny. Natáhl provázek do celé jeho délky pěti stop, pak vzal kus křídý a na dřevě nakreslil kruh s průměrem deseti stop. Tesaři se zvědavě dívali, když provázek o tři couly zkrátí a do prvního namaloval druhý kruh. Pak vrátil provázek do kapsy a zavolal si tesaře. "Chci mezi těmi křídovými čarami díry, tři couly hluboké a čtyři couly od sebe, ne víc, ne méně."

"Na co jsou?" zeptal se mistr tesař.

"Na kolíky," odvětil Ozhobar. "Potřebuju, aby to do poledne bylo hotové. Potom sem dopraví kolejnice." Zbrojř zamířil k místu, kde byla sestavena řada kladek a provazy visely dolů na ulici. Sám kladkostroj navrhl tak, aby zvedl třikrát víc, než byla odhadovaná váha zbraně a střeliva. I teď měl hlavu plnou výpočtů, možných problémů a pravděpodobných řešení. Přešel na druhý konec střechy a obhlížel terén za severní hradbou. Již věděl, že k prvnímu místu, kam darotové pravděpodobně umístí svůj prak, je to čtyři sta yardů, tři sta pětasedmdesát k druhému a třístapatoáctce třetímu. Na jaře vál vítr hlavně od jihovýchodu - ale ne vždy. Vítr stále mohl znamenat problém při udržování přesnosti.

O kus dál na hradbě zahlédl Karis. Hovořila s několika důstojníky a starým Necklenem. Když ho spatřila, zamávala mu a usmála se. Ozhobar stroze kývl a otočil se. Dokáže postavit prak? Dokáže slepec močit potmě? Protivná ženská.

Pak ale naskočil jeho přirozený smysl pro spravedlnost, takže se kvůli své hrubosti cítil provinile. Nebyla to její chyba, že, stejně jako všichni ostatní, nedokázala rozpoznat jeho génia. To se stávalo málokdy. Ozhobar měl dojem, že svět je plný malých lidí s mizivou představivostí. "Proč je na světě tolik hlupáků?" zeptal se jednou svého táty

"No, chlapče, světu vládou hlupáci, aby se ostatním hlupákům dařilo. Lidé s představivostí si moc nepovažují, jak, obávám se, rychle zjistíš."

A ukázalo se, že je to pravda! V pětatřiceti Ozhobar zažil, jak nad mnoha jeho vynálezy lidé méně nadaní ohrnují nos a mudrci se vysmívají jeho spisům. Teprve nyní, když měl být Corduin zničen, za ním přišli. A kvůli čemu? Pro jeho vodní pumpu? Kvůli návrhům na propojený odpadní systém, který by omezil šíření nemoci? Kvůli jeho přístroji na filtraci vody? Ne. Kvůli kuším, zbroji a obřím prakům. Říci, že to je k vzteku, ani zdaleka nevyjadřovalo jeho pocity. "O jakém průměru chcete ty díry, pane?" zeptal se mistr tesař a přistoupil blíž.

"Jeden coul by měl stačit."

"Budu muset poslat pro nové vrtáky. Chvilí to zabere."

"Jakou velikost tu máte?"

"Třičtvrtě, pane. A spoustu kolíků téhle velikosti." Ozhobar ten problém promyslel. Kolíky udrží kola praku na místě a kolejnice umožní otáčet s ním o tři sta šedesát stupňů. Až se vrhací rameno uvolní, dojde k prudkému kopnutí, při němž to koly mrští proti kolíkům. Postačí kolíky s průměrem tři čtvrtě coulu udělat ze železa? Na tom by nebylo nic těžkého. Jenže železné kolíky by mohly poškodit otvory. "Pane?"

"Dobrá, použijte třičtvrtě. Prohlubte však díry. Když kolík praskne, budeme ho muset prorazit skrz, aby se tam dal dát nový."

"Ano, pane."

Tesař odešel. Ozhobar zaslechl, jak ho někdo volá, a tak popošel na kraj střechy a zadíval se dolů na ulici. Stál tam vůz s dvanácti velkými hliněnými koulemi, jež si objednal, nacpanými slámou. Jeho podráždění zesílilo. Měli je přivést až odpoledne, zatím pro ně nebyl zbudován přístřešek z plachtoviny.

Po chvíli jeho podráždění zesílilo v hněv, když osádka kladkostroje, ve snaze mít už práci z krku, rozbila jednu kouli o zeď budovy.

Další hodinu chodil zbrojř sem a tam mezi muži u kladkostroje a tesaři a dohlížel na činnost. Hliněné koule byly uskladněny na kraji střechy a zakryté plachtou. Brzy odpoledne dorazily železné kolejnice a Ozhobar sám je umístil na křídové kruhy a přitloukl železnými hřeby. Než přivezli první části praku, pomalu se stmívalo. Ozhobar dohlédl na vytahování křížového podstavce a vrhacího ramene a pak nechal zapálit lucerny, aby práce mohly pokračovat i po setmění.

Než byla zbraň umístěna, nadešla půlnoc. Čtyři dřevěná kola byla zasazena do železných kolejnic, vrhací rameno sahalo do výše deseti stop a bronzová lžice na konci se leskla ve světle luceren. Ozhobar otočil stroj doprava a kola přitom hlasitě zaskřípěla. Zbrojř namazal osy. Teď se prak otáčel potichu.

"Doufám, že to bude fungovat," ozval se šéf dělníků, hubeňour se zdánlivě věčným úšklebkem.

Ozhobar si ho nevšímal, jenom se usmál, když si ho představil, jak sedí ve lžici a on uvolňuje zajišťovací hák. V duchu viděl, jak chlapík letí přes hradbu.

Začalo sněžit. Ozhobar nařídil, aby přes prak přetáhli nepromokavou plachtu, a potom slezl po vachrlatých žebřících o čtyři poschodí níž.

Cestou se zastavil v hospodě na jídlo a pak šel půldruhé míle do své dílny. Jeho statný pomocník Berk hovořil s Forinem a generálem Karis.

Ozhobar přistoupil k výhni a natáhl ruce k teplu. "Jsme připravení?" zeptal se černovousého Berka.

"Je to v podstatě sestavený, Ozi. Akorát na helmě bude nutný provést pár menších úprav."

"Tak jdeme na to," prohlásil zbrojř. U vědomí své dřívější nezdvořilosti se uklonil Karis. "Po vás, generále."

Karis prošla do zadního skladu. Tady na dřevěném rámu byl umístěn zvláštně tepaný kyrys z leštěného železa s vypouklými chrániči ramen a zdviženým polokruhovým nákrčníkem. Berk zašel k ponku a vrátil se s obrovskou helmici, jež zapadala do nákrčníku. "Vypadá to jako velikej brouk," poznamenal Forin se smíchem.

"Nasaď si to," vyzvala jej Karis.

"Děláš si legraci!"

"Nikdy si nedělám srandu. Nasaď si to."

Forin přistoupil k rámu. Berk helmici zase sundal, potom zvedl kyrys a položil ho Forinovi na široká ramena, jež díky

nárameníkům vypadala ještě větší. Boky chránily kroužky, jež Berk zahákl. "Teď helmici," nakázala Karis.

Berk ji položil na místo a připnul k nákrčníku. Forinovi se v zelených očích vesele zablýsklo, když vyhlédl šterbinou hledí. "Cejtím se jako blbec," podotkl a jeho hlas tlumil kov.

"To by odpovídalo," opáčil Ozhobar.

"Co to povídal? V tom zatraceným krámu vůbec nic neslyším."

Ozhobar zvedl těžký obouruční meč, napřáhl se a veškerou silou sekl z boku do helmice. Forin se zapotácel a málem upadl, načež se otočil na zbrojře. Ozhobar po něm znovu sekl, a tentokrát meč praskl.

"Sundej mu helmici," přikázal Berkovi a ten se postavil na lavici a přilbu Forinovi sundal.

"Ty parchante všivá!" vybuchl Forin. "Zlámu ti..."

"Jsi naživu, ty blbe!" štěkl Ozhobar. "Kdybys neměl tu zbroj, usekl bych ti hlavu. Nevím, jak silní darotové jsou, ale já jsem silnější než většina lidí a na kovu není ani škrábnutí!"

"Má pravdu," přidala se Karis. "Jak se v té zbroji cítíš?"

"Je hromský těžká. Ale ta helmice potřebuje vycpávku. Měl jsem pocit, že mám hlavu v městském zvonu. Pořád ještě mi zvoní v uších. Taky budem potřebovat průzory po stranách, ten plech není na to, aby se otáčel, hlava se otáčí vevnitř. Potřebujem vidět do stran."

"Na tom už se pracuje," vysvětloval Ozhobar. "Jak už povídal Berk, ještě to musíme dodělat. Jsem však spokojený. Jestli ji schválíte, generále, řeknu zbroj mistrovi, ať začne pracovat na dalších."

"A co ochrana paží?" chtěl vědět Forin.

"Pracuju na složitém návrhu do sebe zapadajících plátů," sdělil mu Ozhobar. "První chrániče by měly být příští týden. Locket mi dělá trochu problémy, ale já to vyřeším. Co sekery?"

Forin jenom pokrčil rameny. "Nejdřív jsem si myslel, že se s nima nebude dát mávat, ale začínáme si na ně zvykat. Chlapi se zlepšují každé den. Proč jsi udělal čepel tak, že jsou u toporu a nahore protažené? Vypadají jako motýlí křídla."

"To taky měly," prohlásil Ozhobar. "Potíž s jednoduchou půlměsíčitou čepelí je v tom, že když prorazí žebra, může uvíznout v těle. Motýlí tvar tomu zabraňuje. Doufám, že sis taky všiml, že to horní protažení umožňuje použít ji k bodání."

"Sekera není bodná zbraň," namítl Forin.

Ozhobar hned došel k lavici vzadu a zvedl černou sekeru s krátkým toporem. Podržel ji jako oštěp a náhle ji hodil na dveře. Horní hroty se zabodly hluboko do dřeva. Ozhobar přistoupil ke dveřím a prudce je otevřel. Oba ocelové hroty dveře prorazily skrz a jako dýky vyčnívaly z druhé strany. "Moje sekera je taky bodná zbraň," prohlásil. "Chce to jen trochu představivosti."

"Už je mi to jasné, Ozi," řekla Karis. "Ta zbroj je skvělá."

Jen Ozhobarovi nejbližší kolegové směli používat zkrácenou verzi jeho jména, a on se v duchu nasupil kvůli tomu, že ho tak oslovila ona. Ale zároveň si uvědomil, že se mu líbí, jak to od ní zní. Zrudl a zamumlal něco všedního. Ona se usmála, poděkovala jemu i Berkovi za jejich čas a s Forinem odešli z dílny.

Berk se zubil.

"Nic neříkej!" varoval ho Ozhobar.

"Vzpamatuj se," poradil mu Berk.

Sněžení se změnilo v plískanici a teplota byla těsně pod bodem mrazu. "Už je to jenom otázka pár týdnů," poznamenala Karis.

"No ba," souhlasil Forin. "Vypadáš unaveně, Karis. Potřebuješ se prospat."

Zasmála se. "Měl jsi pravdu. Vypadal jsi jako obrovský brouk." Pak se rozhostilo ticho. Karis nechtěla zelenookého obra opustit a on byl také celý nesvůj. "Uvidíme se zítra," vyhrkla nakonec.

"Už je zítra," upozornil ji. Karis pokrčila rameny a odešla. Zavolal ji jménem, tiše a něžně. Zarazila se, ale potom šla dál. Hrom bac toho chlapa, pomyslela si. Proč ho mám plnou hlavu?

Šla stále dál. Z uličky vyšel velký černý hafan a připojil se k ní. Zastavila se a podívala se na něj. "Kam si myslíš, že jdeš?" zeptala se ho. Hafan naklonil mohutnou hlavu a podíval se na ni. Karis si dřepla a pohládila ho po hranatém čenichu, pak ho poplácala po zádech. Pod rukou ucítila žebra. Ze tmy kdosi vystoupil a Karis se okamžitě zvedla a položila ruku na jílec dýky.

"To nebudeš potřebovat," uklidňoval ji stařec. "Jsem docela neškodný." Záda měl ohnutá a vlekl otýpku chrastí.

"Na procházky je dost pozdě," podotkla.

"V domě byla hrozná zima, tak jsem využil příležitosti ulámat jednomu boháči pár klacků z plotu." V úsměvu předvedl, kolik mu schází zubů, a pak se podíval na psa. "Jmenuje se Zloděj," pravil.

"Je tvůj?"

"Není ničí. Přežívá jenom díky své chytrosti - a tomu, že chytá krysy. Umí posoudit lidi, to jo. Má nos na měkký srdce."

"Tentokrát ho jeho nos zradil," prohlásila Karis.

Starce nepřesvědčila. "To nemyslím. A taky mně začíná být zima, takže ti popřeju dobrou noc." Odšoural se do stínů a Karis šla dál, se psem po boku.

U brány paláce mávla na strážné a zamířila do svých pokojů. Někdo ze sluhů již před pár hodinami rozdělal oheň v krbu a uhlíky rudě žhnuly. Na stole ležel zakrytý podnos. Karis zvedla poklop a uviděla plátky soleného hovězího, červený sýr a bochník chleba. Najednou si uvědomila, že má hrozný hlad, a tak se posadila. Zloděj byl okamžitě u ní a upíral na ni velké hnědé oči. "Jste žebrák, pane," řekla mu. Naklonil hlavu. Dala mu kus masa a sama se pustila do chleba se sýrem. Zloděj ji pozoroval, dokud nezmizel poslední drobeček, pak zašel k ohni. Karis přihodila poslední uhlí

a zamířila do ložnice.

Sfoukla lucerny, svlékla se a pak vklouzla pod pokrývkou. Vzápětí se z obývacího pokoje ozvalo děsivé zavrčení. Karis odhodila pokrývky a vrazila do vedlejší místnosti. Tam našla Vinta, jak stojí zády ke zdi, v ruce nůž, a hafan na něj cení zuby.

"Ke mně!" křikla.

"Já, nebo pes?" optal se Vint. Karis se zasmála. Zloděj se nepohnul. Karis k němu zamířila, klekla si a pohladila ho po čenichu.

"Tenthle člověk je něco jako přítel, tudíž by bylo lepší, kdybys mu nerozerval hrdlo." Poplácala psa po široké hlavě, vstala, vzala Vinta za ruku a odvedla si ho do ložnice. "Právě tohle potřebuju," sdělila mu.

Ve chvílce byli oba nazí. Když se tak mazlili, Karis si u Vinta všimla prudké změny, najednou změkl. "Co se stalo?" šeptla.

"Ten zatracený pes se na mě kouká," postěžoval si. Karis otočila hlavu a viděla, že Zloděj stojí opřený předními tlapami o postel a čenich má jen kousek od Vintova obličej. To už na ni bylo moc a ona vybuchla smíchy.

Vint se sesul vedle ní. "Myslím, že mě nemá moc rád," poznamenal.

"Příště až přijdeš, přines kus masa. Mám takový pocit, že Zlodějovu lásku si můžeš koupit docela snadno."

"Je to ten nejošklivější čokl, co jsem kdy viděl. Jak jsi k němu přišla?"

"Přijal mě za vlastní."

"Máš na samce podivný vliv, Karis! To ti tedy přiznávám."

Mezi zubatými skalami vyl vítr a hnal sníh s deštěm proti stěnám útesu. Objevilo se fialové světlo a tam, kde před chvílí byl jen dávno uschlý strom a prázdná pěšina, stáli dva muži.

Tarantio se rozběhl a schoval se za skálu, aby se alespoň trochu chránil před ledovými jehličkami mokrého sněhu. Duvodas se k němu připojil. "Tohle by měla být správná hora," pravil.

"Musím říct, Pěvče, že jsem tomu tvému příběhu moc nevěřil. Kdyby ano, tak jsem si to dvakrát rozmyslel, než jsem s tebou šel."

Duvo vzhlédl. Obloha byla zatažená, ve tmě nebylo téměř nic vidět. Pak se mraky protrhaly na dost dlouho, aby vysoko na úbočí hory zahlédli obrys kláštera. "To je dlouhá cesta," podotkl Tarantio, "a taky bude pěkná zima."

Duvo zavřel oči a začalo z něj vyzařovat teplo, které obklopilo i Tarantia. Oba vstali a vydali se nahoru. I když bylo teplo, stejně to byla nepříjemná cesta, poněvadž se déšť se sněhem kolem nich měnil v déšť, takže byli ve chvílce promáčení na kůži.

Stezka se zúžila a Duvodas uklouzl. Tarantio ho chytil za ruku. Duvodas náhle zíral do hlubiny a srdce se mu rozbušilo. "Jdi podle skály," poradil mu Tarantio. Duvodas si s ním vděčně vyměnil místo a pokračovali v cestě. Vítr poněkud zesílil a opíral se do nich s obnovenou silou, kamenitá stezka byla zledovatělá a zrádná. Hovor nebyl možný, oba se jen skláněli před větrem a drali se na horu. Tepelné kouzlo bylo vůči síle větru k ničemu a mužům se začal pod šaty tvořit led. Duvovi se roztoulaly myšlenky. Náhle se posadil. Tarantio se nad ním sklonil. "Co si, hrome, myslíš, že děláš?" křičel.

"Myslím, že si na chvílku zdřímnu."

"Copak ses zbláznil? Umřeš."

Duvo zavřel oči. Tarantio mu prochladou rukou vrazil facku, až to zaštípalo. "Vstávej!" nařídil Pěvci. Náhlá bolest pronikla ospalostí a Duvo se chytil Tarantiovy ruky a nechal se vytáhnout. Jak se tak lopotili dál, vítr zesílil ve vichřici, která do nich bušila, tloukla s nimi o skály a znemožňovala jim udržet rovnováhu. Cesta se stala noční můrou.

Zaklesnutí do sebe pokračovali v cestě a konečně zahrnuli do rokle, kde vítr tolik nefoukal. Byla to značná úleva. Duvodas se opřel zády o skálu a znovu povolal tepelné kouzlo a přitáhl si Tarantia blíž k sobě. Pak tam oba stáli a třásli se, zatímco teplo sílilo a pronikalo jejich zledovatělými oděvy.

"Už musíme být blízko," poznamenal Duvo třesoucím se hlasem.

"Doufejme, že nám otevrou bránu."

"Proč by ne?" podivil se Duvo.

"V té bouři nás možná neuslyší. Hádám, že jsou všichni hezky zachumlaní v peřinách. Počkej tady. Zjistím to."

Tarantio odešel do tmy a Duvodas se sesul na zem. Ze šatů mu stoupala pára a teplo bylo nádherné. Lehli si na skálu a usnul. Několik minut nato, když s ním Tarantio zatřásl, byl na kost promrzlý. Tepelné kouzlo mohl užívat, pouze když byl vzhůru. Neovladatelně se třásl a snažil se kouzlo znovu přivolat. Tarantio si k němu přisedl. "U všech bohů, ty jsi ale ťulpas!" syčel válečník.

"Moc... mě... to... mrzí."

"Ne tak, jak by to mrzelo mě, neměl bych se jak vrátit do Corduinu."

"Našel jsi klášter?"

"Ano. Je asi dvě stě kroků odsud. Je tam kus ošklivé skály, cesta je úzká a s náledím. Měli bychom počkat do svítání, než se o to pokusíme."

"Myslím, že tak dlouho vzhůru nedokážu zůstat." Tarantiova dýka ho škrábala pod bradou. "Jestli usneš, tak asi vím, jak tě probudit."

Noc se pro vyčerpaného Duvodase táhla zdánlivě bez konce, a když jižní konec soutěsky ozářily první ranní paprsky, pocítil přívál euforie.

"Co o tom klášteře víme?" zeptal se Tarantio - první slova, jež pronesl za celé hodiny.

"Moc málo. Hledal jsem odkazy v corduinské knihovně. Před staletími ho zbudovali mniši Pramene. Teď patří sektě, která si říká Písmena zjevení. Jejich kult věří, že konec světa je už blízko."

"Možná nejsou daleko od pravdy," podotkl Tarantio ponuře. "Doufejme, že to jsou ranní ptáčata."

Unaveně vstali a vydali se soutěskou. Duvodas se zastavil před úzkou římsou vedoucí k bráně kláštera. Byla asi sto kroků dlouhá, pokrytá ledem, svažovala se od skály a místy nebyla víc než tři čtyři kroky široká. Hlubina nalevo byla děsivá. "Jak vysoko myslíš, že jsme?" zeptal se Tarantia.

"Tak tisíc stop. Možná víc," odvětil válečník. "Na výšce nezáleží, i kdybys spadl jen ze sta stop, zabil by ses stejně. Znamená to jenom, že strávíš trochu delší dobu ve vzduchu."

"Tohle, myslím, nepřeždu," strachoval se Duvo.

"Běž přede mnou. Jestli upadneš, chytnu tě."

"Nemůžu."

Jašek popadl Duva za kožešinou lemovaný plášť a praštil s ním o skálu. "Poslouchej mě, ty všivej čubčí synu! Tou svou historkou o strastech a záchraně eldarinů a uvěznění darotů jsi mě vytáhl přes půl země. A teď při troše nebezpečí si chceš do spodků. Buď půjdeš - nebo přísahám, že tě hodím dolů."

"Ne každý je obdařen tvou odvahou," namítl Duvodas, "ale zkusím to. Ne proto, že mi vyhrožuješ, ale proto, že máš pravdu. Najít Perlu je životně důležité."

Tarantio ho pustil. "Drž se skály a jdi pomalu. Jestliže uklouzneš, lehni si na břicho, nesnaž se udržet rovnováhu."

Duvo se zhluboka nadechl a už chtěl udělat první krok, když se z kláštera ozval zpěv. Zasáhla ho stěna tepla. Led na římsě před ním začal tát. Teplo bylo ve chvíli téměř nesnesitelné a oba muži se k němu otočili zády. A uviděli, jak se totéž děje po celé soutěsce. "Oni rozumějí magii země," vyhrkl Duvo. "Čistí nám cestu."

Stěna tepla se pohybovala dál. Duvo přeběhl přes římsu a vydal se nahoru k prastaré bráně. Tarantio se k němu připojil.

"Nedělají to pro nás," podotkl. "Kdyby ano, teplo by se zastavilo tam, kde jsme stáli. A pořád zpívají a kouzlí."

"Mne je to jedno," prohlásil Duvodas šťastně. "Dokázali jsme to, Tarantio." Zabušil pěstí na bránu. Po nějaké době uslyšel vrznutí závory, a když se brána otevřela, stál tam jakýsi postarší mnich v bělostném rouše. Měl mírné hnědé oči a laskavý úsměv.

"Kdo jste?" zeptal se. "A co tu děláte?"

"Můžeme dál?" požádal Tarantio. "Noc byla studená a my bychom ocenili něco teplého k snědku."

"Ovšem, ovšem." Starý mnich ustoupil stranou, a když vešli, bránu za nimi zavřel a vedl je přes malé nádvoří do hlavní budovy a pak nahoru po schodech. Nakonec se dostali do dlouhé, úzké jídelny. Jiný bíle oděný mnich pracoval v kuchyni vzadu a umýval talíře. Zpěv tu zněl tlumeně, ale poutníci ho stále slyšeli přicházet odněkud zdola.

"Dobré ráno znovu, bratře Nemasi," řekl stařec mnichovi u nádobí. "Máme tu dva návštěvníky. Zůstala nějaká polívka?"

"Zajisté, bratře. Chtějí se k nám připojit?"

V železných kamínkách u zdi hořel jasný oheň. Tarantio k nim přistoupil a ohřál si nad nimi ruce, pak se vydal k oknu a vyhlédl na nádvoří a k bráně. Starý mnich postavil na stůl dvě misky polévky. Duvodas mu poděkoval. "Hledáme tu muže jménem..."

"Kario," řekl náhle Tarantio. "Je to mladík, jehož k vám poslali. Neviděli jste ho?"

"Kario? Ne, myslím, že nemáme žádného akolytu tohoto jména. Zlo světa vezdejšího bude spáleno a povládnou Písmena zjevení, jak náš prorok předpověděl. Nebojte se, bratři, povládneme moudře a dobře a na světě zavládne ráj modliteb a oslav. Mrzí mě, že jste cestovali zbytečně."

"Děkujeme vám za pohostinství," řekl Tarantio. "A hlavně za to tepelné kouzlo, které jste nám poslali naproti."

"To nebylo pro vás, přáteli, i když jsem rád, že jste z něj měli též užitek. Služebníci Pána přicházejí a my jsme jim chtěli prokázat zdvořilost."

"Služebníci Pána?" podivil se Duvodas.

"Ti, kteří plní Jeho přání. Čističi. Přinašeči ohně a zkázy. Jak praví Slovo svaté: Jejich meče zorají města, jejich oštěpy zničí vojska. Pevnosti se zachvějí a padnou při zvuku jejich kopyt."

"Darotové," uhádl Tarantio.

"Přesně tak," souhlasil stařík přívětivě. "Služebníci Pána. Chladne vám polívka. Jezte. Odpočívajte."

Tarantio se posadil a při jídle si namácel chleba do polévky. Byla bez chuti. "Je moc dobrá," zalhal. "Pověz, bratře, proč sem služebníci Pána přicházejí?"

"Vyslali jsme k nim posla - aby věděli, že ne všichni lidé jsou zachvázeni zlem. Chytili jsme jednoho z jejich nepřátel, zloducha Sirana. Svým ďábelským ohněm nejdříve zničil mnoho služebníků a pak unikl do divočiny. Máme ho tu - očekává jejich spravedlnost."

Zpěv utichl a následoval dunivý hluk od brány. "Aha, tady jsou," pravil starý mnich. "Prosím, omluvte mě. Musím je s bratry uvítat."

Od stolu vstal Jašek a stoupl si mnichovi do cesty. "Kde toho Sirana držíte?" zeptal se.

"Proč tě to zajímá?"

"Přišli jsme ho sem zachránit," sdělil mu Jašek.

"Jste snad otroci bezbožníků?" Mnich couvl. "Nic vám neřeknu." Jašek vytáhl vrhací nůž, otočil se na patě a hodil ho. Mnicha v kuchyni zasáhl přímo do krku. Muž se zapotácel a zhroutil se na zem. Jašek vytáhl druhý nůž a blížil se ke starci.

"Ale ty mi to povíš, ty starý blázne. A povíš mi to hned!"

"Je nahoře, nahoře ve věži," kvílel stařík. "Prosím, nezabíjej mě."

Jašek vrátil nůž do pochvy a kývl mnichovi, že může jít. "Běž," procedil mezi zuby. "Přivítej vaše hosty." Když stařík procházel kolem, Jašek ho udeřil do vazy, který praskl s hlasitým křupnutím. "Jdeme," vybídl Duvodase.

"Nemusel jsi ho zabít," vybuchl Pěvec.

"Koukni se z okna," nakázal mu Jašek a Duvo poslechl. Na nádvoří vcházela asi dvacítká darotů. "Myslíš, že za soumraku bude některý z mnichů naživu? A teď jdeme najít Sirana."

Duvodas s těžkým srdcem Jaška následoval, když válečník vyběhl do chodby. Našli schodiště do věže a brali schody po dvou. Nahoře vedla další chodba. Po ní se dostali k točitému schodišti. "Tohle místo je jako králičí nora," zavrčel Jašek. "Nepoznám, kde jsme. Doufejme, že někde tady je ta věž, o které mluvil."

Vyběhli po schodech a dostali se k zamčeným dveřím. Jašek je otevřel, ale místnost byla prázdná. S kletbou přistoupil k oknu. Byly tu ještě další tři věže. "Nemáš nějaké kouzlo, které by nám ho pomohlo najít?" zeptal se Duvodase.

Pěvec zavrtěl hlavou. "Kouzlo ne - ale všiml sis, že jen na tamté věži má jedno okno mříže?" pravil a ukázal přes nádvoří. "Otázka je, jak se tam dostat."

"Aspoň to je snadné," opáčil Jašek, otevřel okno a vylezl na úzkou římsu. Dolů na nádvoří to bylo asi šedesát stop, ale pod oknem napravo se táhl ochoz, který věže spojoval. Jašek se napjal a skočil. Duvodas se zhluboka nadechl a také vylezl ven, zavrčel oči a skočil. Jašek ho chytil a přitáhl do bezpečí, pak se rozběhli po ochoze, vstoupili do malých dvířek a ocitli se v úzké chodbě před dalším točitým schodištěm.

Nahoře otevřeli dveře a vstoupili. Na kavalci tu ležel nějaký člověk. Levou stranu obličeje měl ošklivě popálenou, z prázdného očního důlku mu vytékal hnis a vlasy měl ohořelé. Byl v bezvědomí.

"Zřejmě má na kahanku," poznamenal Jašek. "Mám ho odnést?"

"Máš pravdu, je na pokraji smrti." Duvodas rozbalil harfíčku a posadil se na postel. Prsty přešel po strunách a místnost naplnila vůně růží. "Co to, hrome, provádíš?" zasyčel Jašek. "Darotové už jsou možná na cestě sem!"

"Tak hlídej," řekl Duvodas klidně a znovu hrábl do strun.

Jašek vyrazil z místnosti a seběhl po schodech. Dole kdosi zaječel. Jašek přistoupil k oknu a z něj uviděl, jak na nádvoří klopýtá jakýsi mnich a z rány v zádech mu crčí krev. Za ním pomalu kráčel mohutný darot. Začaly se ozývat další výkřiky. "No," poznamenal si Jašek tiše pro sebe, "s tím koncem světa jsi měl pravdu. Aspoň s koncem svého světa." Jeho uším zněl křik příjemněji než ten strašný kravál, jaký vydávala Duvova harfa. Napadlo ho, jak se lidem můžou takové zvuky líbit.

"Mně se líbí," poznamenal Tarantio.

"Tak se bav, bratříčku. Mě zavolej, až bude třeba zabít." Stáhl se a Tarantio vstal a vydal se zpátky do schodů. Zraněný již byl vzhůru. Obličej měl ošklivě zjizvený, ale rány byly čisté.

Posadil se. "Kdo jste?" zeptal se.

"Já jsem Duvodas a tento válečník se jmenuje Tarantio. Přišli jsme sem hledat Perlu. Musíme ji vrátit do země eldarinů. Musíme je přivést zpátky."

"Co je to tu slyšet za křik?"

"Darotové zabíjejí mnichy."

Sirano ukázal na plátěný vak u stěny. Když ho Duvodas otevřel, ležela v něm eldarinská Perla. Duvo ji zlehka pohládl, byla teplá na dotek. Ruka se mu chvěla. Eldarinové byli tam, lapení v kouli z čisté magie, i se svými domy, zemí, řekami a potoky napájejícími půdu, a hvozdy, kde si Duvodas jako malý hrával. To vše existovalo pod jeho dlaní. Uctivě vak zase zavřel. "Můžeme jít," řekl a hodil si vak na rameno. "Teď máme naději."

"O naději si můžeme promluvit, až budeme zpátky v Corduinu," prohlásil Tarantio. "Připravený, Duvodasi?"

"Připravený na co?"

"Abys nás dostal zpátky tím svým oltorským kouzlem."

"Musíme se vrátit dolů," vysvětlil mu Duvo. "Jinak bychom se mohli objevit tisíc stop nad Corduinem."

Tarantio zaklel. Na nádvoří se tři mniši všemožně snažili dostat z brány. Prvního zasáhl do zad dlouhý oštěp a přibodl ho k bráně. Druhého málem vejpůl rozťal meč. Třetí, mladý muž, padl na kolena a prosil o milost. Jeden darotský válečník ho popadl za vlasy a vlekl ho zpátky do budovy. Tarantio couvl od okna. "Ven vede jenom jedna cesta," pravil, "a na ní jsou darotové. Máme jedinou naději, totiž že najdeme provaz a přelezeme hradbu."

Sirano vstal a oblékl si ohořelé, zčernalé a zakrvácené šaty. Všichni tři se potom vydali ke dveřím na ochoz. Tarantio vyšel ven a opatrně vyhlédl na nádvoří. Leželo tam pět těl a krev barvila sníh kolem nich. Žádný křik se již neozýval. Tarantio ostatní rychle dovedl k druhým dveřím. Jak procházeli chodbou, nahlédl do každé místnosti. Potichu sestoupili po dalším schodišti a ocitli se ve skladišti, kde byly sudy s vínem a pivem, soudky sušeného ovoce, pytle soli a mouky.

V rohu ležely dva stočené provazy. Zvenčí se ozval dupot a všichni tři muži doběhli do zadní části skladu a schovali se za sudy.

Otevřely se dveře a vstoupili dva darotové. Duvodas slyšel jejich syčivý dech a byl si jistý, že oni slyší, jak mu buší srdce. Zaslechli cvakání a klapání, potom drhnutí pytle o kámen. Pak se rozhostilo ticho. Duvodas opatrně vyhlédl: darotové byli pryč.

"Chtěli sůl," šeptl Tarantio. "Podle mého odhadu se teď začnou krmit."

"Třeba jim dokážeme uklouznout," navrhl Duvodas.

"O tom pochybuju. Každou chvíli zjistí, že je Sirano pryč, a začnou prohledávat klášter. Největší naději máme, když použijeme provazy a přelezeme přes hradby."

"To nás ale uvidí z hlavní budovy," namítal Sirano.

"Máte snad jiný nápad?" otázal se Tarantio.

"Nechte je, ať mě najdou. Pak můžete vy dva vyběhnout bránou."

Tarantio se na zjizveného mladého muže podíval. "Vy chcete umřít?" užasl.

"Smrt pro mě žádnou hrůzu nepředstavuje. To já svět dostal až sem. Zničil jsem eldariny a zařídil, že darotové znovu

ožili. Mé město je zničené, mí lidé pobiti. Podívejte se na mne. Zmrzačený, směšný. Proč bych se měl smrti bát?"

"Má pravdu," podotkl Jašek. "Je to pěkně šeredný čubčí syn."

"Je pravda, že jste zodpovědný za veliké zlo," ozval se Duvodas, "ale nikdo by neměl pomíjet možnost vykoupení."

"Já nechci vykoupení," prohlásil Sirano. "Chci pomstu! A té nejlépe dosáhnou, když se vám podaří uniknout s Perlou. Eldarinové můžou daroty zničit. Mají tu moc."

"Dokonce i kdybychom je přivedli zpátky, třeba to neudělají," podotkl Duvodas. "Nejsou zabijáci."

"Tak to jsou hlupáci," odsekl Sirano. "Avšak přinejmenším by je mohli někam zavřít. Ty umíš kouzlit. Znáš tepelné kouzlo?"

"Ano."

"Dobrá." Sirano přistoupil k jedné polici. Na ní byly vyrovnané prázdné láhve. Několik jich sundal a postavil je na podlahu. "Sešli velký žár na hrdla, až se roztečou a dokonale uzavřou," nakázal.

"A proč?" chtěl vědět Duvodas.

"Protože jsem o to žádal."

Duvodas si klekl na podlahu a podržel ruce nad hrdlem první láhve. Tarantio se díval, jak se hrdlo z modrého skla tavi a roztéká jako vosk na svíci. Když upravil šest láhví, podíval se Duvo na Sirana. "Co teď?"

"Teď mě nechte. Přesuňte se co nejbliž k bráně. Zjistíte, až přijde čas k odchodu."

Sirano si klekl k láhvím a začal se zaklínadlem.

"Černokněžnictví!" vydechl Duvodas.

"Ano, černokněžnictví," odpověděl Sirano unaveně. "Černé, zlé čáry." Vzhlédl k Tarantiovi a usmál se. "Dám ti dar, válečníku. Půjč mi svoje meče." Tarantio vytáhl své krátké meče a podal je Siranovi. Vévoda z Romarku zvedl první a říz se čepelí do levé dlaně. Objevila se krev a on s ní čepel potřel. Opět začal zařikávat. Krev na meči zasyčela a zabublala a čepel se zamihotala a náhle se leskla jako leštěné stříbro. Sirano se říz do pravé dlaně a provedl totéž s druhým mečem. "Do pochvy je dávej opatrně," varoval Tarantia.

"Proč?" vyptával se válečník.

Sirano zvedl meč a zlehka jím švihl po sudu se sušeným ovocem. Čepel dřevo prosekla hladce, jako když drát protne hroudu sýra. Ze sudu se vysypaly sušené meruňky. "Jak jsem říkal, buď na něj opatrný. A teď mě nechte."

Tarantio meče opatrně zasunul do pochev a pak vzal Duvodase za loket. "Je to jeho život," poukázal. "Ať si žije - nebo umře - podle své vůle."

Když došli ke dveřím, zavolal na ně ještě Sirano. "Řekněte mi, kdo velí obraně Corduinu?"

"Karis," sdělil mu Tarantio.

Sirano se usmál. "Vyřídí jí ode mě zprávu. Darotové hoří jako vosk. Oheň je děsí jako nic jiného."

Tarantio s Duvodasem vyšli do chodby a co nejtíšeji sešli do přízemí. Před sebou měli dveře na nádvoří. Na chodbě ležela těla. Tarantio si všiml, že všechna patří starším mužům.

"A co teď?" šeptl Duvodas.

"Teď budeme čekat," odvětil Tarantio.

12

ZA CELÝ SVŮJ MLADÝ ŽIVOT SE SIRANO NIKDY na nic nesoustředil tak, jako když nyní používal pět úrovní aveas. Láhve vibrovaly energií, již do nich převedl, a sklo bylo teplé na dotek. Zvedl poslední a nechtěně spatřil svůj hrůzný odraz - zjizvenou holou hlavu, prázdný oční důlek, celou jednu stranu obličeje ožehnutou, jako by mu někdo na kůži vylil bílý vosk. "Jaká to zlá tvář," řekl si nahlas.

Zlá. To slovo jím otřásl.

Jsi zlý, Sirano? tázal se sám sebe. Jsou darotové zlí? Byla to zajímavá myšlenka. Někteří lidé věřili, že zlo je absolutní - většinou to byli kněží a svatí muži. Podle jejich názoru viselo zlo ve vzduchu, dotýkalo se každého člověka, muže, ženy i dítěte, rozsévalo semena nenávisti, chťice a chamtivosti a zasazovalo je do srdcí lidí. Jiní, jako Sirano sám, je považovali za nestálé. To, co jednomu člověku připadalo zlé, mohl jiný považovat za dobré. Hodně záviselo na morálním kodexu a zákonech, jež ovládaly každou společnost. Jaký morální kodex darotové porušili? Nejspíš žádný, podle svého způsobu uvažování. Byli proto zlí?

Sirano se zasmál. Zdalipak je nyní vhodná chvíle rozebírat filozofické názory? pomyslel si. S jistotou věděl jen to, že sám pravidla své společnosti rozhodně porušil. Zabil ženu, která ho milovala, způsobil zkázu svých lidí a do své země přivedl hrůzu a ničení. Zmocnil se ho převeliký smutek, jako by ztratil něco, co se již nedalo vrátit zpátky. Duvodas mluvil o vykoupení. Z některých zločinů se vykoupit nedalo...

Sirano unaveně vstal a propátrával sklad, až našel hromádku prázdných pytlů. Dýkou z nich nařezal čtyři stopy dlouhý, tenký proužek. V jednom pytlí udělal dvě díry a přivázal k němu proužek pytloviny. Do pytle naskládal láhve, hodil si ho na rameno a vstal. Láhve zacinkaly.

Tarantio se ho ptal, jestli chce zemřít. Ach ano, říkal si. Žádná větší úleva než pád do temnoty mě nenapadá.

Pomalu procházel chodbou a pak několika pokoji, až narazil na úzké schodiště. Byl tu před deseti lety, když klášter obdaroval zlatem. Tehdy se tady potuloval a žasl nad zdejšími bludišti. Velká síň, kde se budou darotové krmit, byla v přízemí, avšak nad ní a kolem ní vedl ochoz. Sirano vzpomínal na svou návštěvu a snažil se rozpomenout na cesty klášterem. Sešel po schodech, zahrnul doleva a prošel dlouhou knihovnou, jen pohledem z okna se ujistil, kde se nachází. Už věděl, kde je. Ještě musel sejít po schodech a přes chodbu, až se zastavil před posledními dveřmi. Zhluboka se nadechl, otevřel dveře a proklouzl na ochoz. Kolem trámů se vinul kouř a on ucítil nasládlý, odporný pach pečeného masa. Nahlédl přes zábradlí a dole uviděl daroty. Vytrhali dlaždice z podlahy a rozlámali je, aby vytvořili nízkou zídku kolem pečlivě zbudovaného ohniště, na kterém žhnuly řehavé uhlíky a na rožni bylo napíchnuté tělo. Na podlaze ležely rozházené zakrvácené kosti a většina darotů seděla hodný kus od ohně a mlčky žvýkala. Další dva stáli v otevřených

dveřích a sledovali bránu.

Sirano strčil ruku do pytle a vytáhl láhev. Pak vystoupil na dohled. "Ptal jsem se sám sebe," řekl nahlas, "zda je možné považovat daroty za zlé. Považujete sami sebe za zlé?"

V hlavě mu vybuchl žár a bolest a on se zapotácel. Myslel si, že je na mentální útok připravený, ale přišel tak rychle, že neměl ani čas s ním bojovat. Teď to však udělal, povolal maskovací kouzlo, jež mu proplulo myslí jako chladný potůček. "Copak nikdo z vás není ani natolik duchaplný, aby mi dokázal odpovědět?" zavolal.

"Přišli jsme pro tebe, Sirano," pravil hluboký hlas. Sirano zprvu nepoznal, kdo promluvil.

"A našli jste mě. Teď mi odpovězte. Jste zlí?"

Dva darotové u dveří zašli dovnitř, přičemž se opatrně vyhýbali ohni. "To slovo pro nás nemá význam, člověče. My jsme darotové. My jsme jeden. Pod hvězdami není nic jiného, co by bylo tak důležité. Naším hlavním cílem je přežití. Dobré je to, co nám umožňuje přežít a pokračovat. Zlé je to, co ohrožuje naše přežití."

"Jak vás oltorové ohrožovali? Myslel jsem si, že vás zachránili."

"Chtěli nám odepřít půdu. Uzavřeli brány do našeho vlastního světa."

"A eldarinové?"

"Nebudeme s nikým spolunažívat," prohlásil velice rozhodně darot. "Jejich kouzla byla silná. Mohli... nám dělat potíže."

"Takže!" křikl Sirano. "Vás poháněl strach."

"My se nebojíme ničeho!" prohlásil darot a zesílil hlas.

Otevřely se dveře a na ochoz vpadl obrovský darotský válečník. Sirano se otočil a hodil láhev, která se darotovi rozbila o prsa. Vyšlehly plameny a obklopily jeho velkou bílou hlavu. Ozval se děsivý jakot. Mohutného válečníka pohlcoval oheň a vzduchem se táhl černý kouř. Darot propadl zpět dveřmi a klesl na kolena. Plápolal jako obří pochodeň. Kolem něj syčely modré plameny a stoupal z něj neuvěřitelný žár. Sirano vytáhl druhou láhev a otočil se k druhým dveřím. Když se otevřely, hodil láhev - avšak ta neškodně vybuchla na protější zdi. Sirano vylezl na zábradlí a skočil na římsu kolem jednoho z deseti dřevěných sloupů podírajících strop.

"Bojíte se vyhubení!" zařval. "Vaše životy ovládá hrůza! Proto nedokážete spolunažívat. Věříte, že každá rasa je stejně zlá a sebestředná jako ta vaše. A tentokrát máte pravdu. My vás zničíme! Budeme vás štvát a smeteme váš směšný druh z tváře země!"

Na ochoz vyšli tři darotové. Sirano hodil další láhev, ale oni uskočili a i tahle vybuchla neškodně. Ze svého výhodného místa na sloupu viděl, jak Tarantio s Duvodasem přecházejí nádvoří k bráně.

Do břicha ho zasáhl oštěp a přibodl jej ke sloupu. Tělem mu projela bolest a z úst mu vytryskla krev, když se zhroutil na oštěp.

"Vy pro nás neznamenáte žádnou hrozbu!" ohrnul pysk darotský vůdce. "Vaše ubohá rasa je slabá a bezpátečná. Vaše zbraně vám proti nám nejsou k ničemu. Rozdrtili jsme vaše vojska a zničili dvě z vašich největších měst. Nikdo živý se nám nemůže postavit."

Sirano si sundal pytel z ramene a z posledních sil ho hodil do ohně. Došlo k obrovskému výbuchu, který několik darotů srazil na zem, a dva z nich zahálily plameny.

Druhý oštěp Siranovi probodl hrudník. A s ním přišel dar, po němž toužil nade vše ostatní.

Temnota.

Když Duvodas vstoupil do hostince, Shira mu běžela naproti a vrhla se mu kolem krku. "Tolik jsem se bála," řekla. "Myslela jsem, žeš mě opustil." Objal ji a políbil na tvář.

"Nikdy! Už tě nikdy neopustím." Hladil ji po dlouhých tmavých vlasech a ona k němu zvedla hlavu. Něžně ji políbil na rty, pak se vyvinul z jejího objetí a posadil se k ohni. Její otec Ceofrin Duva poplácal po rameni.

"Vypadáš unaveně, člověče. Donesu ti něco k jídlu." Ceofrin zašel do kuchyně a vrátil se s miskou kaše a nádobkou s medem. Jídlo zůstalo nedotčeno.

"Co se stalo? Našel jsi ji?" vyptávala se Shira. Duvodas otevřel plátěný vak a vyndal Perlu, která ve světle ohně jasně zářila. Chvilí oba mlčeli. Perla byla na dotek teplá a Duva tížila váha zodpovědnosti. Shira přenesla pohled z koule na Duva a její láska k němu ještě zesílila. Ceofrin couvl. Nechápal podstatu moci Perly, ale věděl, že vojska sedm let bojovala a umírala, aby se jí zmocnila, a ona teď leží v jeho hostinci.

"Ach," vydechla Shira nakonec, "je překrásná. Jako měsíc spadlý z nebe."

"Uvnitř jsou eldarinové, jejich města i země. Všechno." Pomalu jim vypověděl o své cestě do kláštera a o smrti Sirana, vévody z Romarku. "To, co se odehrálo v klášteře, je hrůzostrašné," zakončil. "Darotové zabili všechny mnichy a ty mladší snědli."

Ceofrin poslouchal, co Duvo vypráví. "Umím si představit hněv, který jsi cítil," prohlásil.

Duvodas zavrtěl hlavou. "Eldarinové mě naučili, jak se vyrovnat s hněvem: musíte ho nechat proudit skrz sebe, aniž by se ve vás zastavil. Byla to tvrdá lekce, ale věřím, že jsem ji zvládl. Hněv vede jenom k nenávisti a nenávist je matkou všeho zla. Darotové jsou, jací jsou. Snad jako bouře, ničíví a divocí. Nebudu je nenávidět. Nebudu nikoho nenávidět."

"Jestli chceš něco vědět," ozval se Ceofrin, "tak kráčíš po tvrdé cestě. Člověk se rodí, aby miloval i nenáviděl. Nevěřím, že to může změnit nějaký učení."

"Mýlíš se," namítl Duvodas. "Za svůj život jsem viděl zlo ve všech jeho podobách, velké i malé. A moje vnímání to nezměnilo."

Ceofrin se usmál. "Ty jsi dobrý chlap, Duvodasi. Můžu si sáhnout?" Duvo mu Perlu podal a hostinský ji potěškal v obrovských tlapách a zahleděl se do jejích mléčných hlubin. "Žádný města tam nevidím."

"Přesto tam jsou. Musím dostat Perlu na nejvyšší horu v zemi eldarinů. Pak se vrátí."

"A pomůžou nám zničit daroty?" zeptal se Ceofrin s nadějí.

"Ne. Myslím, že to neudělají."

"Tak proč je přivádět zpátky?"

"Tati! Jak to můžeš říct?" vybuchla Shira. "Copak si nezaslouží žít?"

"Tak jsem to nemyslel," hájil se Ceofrin, v obličejí celý rudý. "Chtěl jsem říct, že když se schovali před vojskem lidí, protože nechťejí bojovat, tak proč je přivést zpátky, aby čelili darotskému vojsku?"

"To je dobrá připomínka," přiznal Duvodas. "Ale eldarinové jsou moudří lidé, kteří by mohli přijít s nějakou alternativou války. Už samotný jejich návrat daroty donutí znovu zvážit své plány."

"Doufám, že máš pravdu, Duvo," prohlásil Ceofrin a vrátil mu Perlu. "Teď musím připravit kuchyni. Musím jít vařit a přinést pivo ze sklepa." Naposledy se podíval na Perlu a zakroutil hlavou. "Zvláštní pomyšlení, že v takovej den člověk myslí na tak všední věci."

"Život jde dál, příteli," odušil Duvodas a vstal.

Shira ho vzala za ruku. "Potřebuješ si odpočinout," řekla. "Pojď. V ložnici je teplo a postel je čistě povlečená." Vydali se nahoru, kde Duvodas položil harfíčku na stůl a svlékl si špinavé šaty.

"Lehni si na chvíli ke mně," požádal ji, když vklouzl pod pokrývku.

"Mám nějakou práci," oznámila mu. "A kdybych šla za tebou, neodpočinul by sis!"

Duvodas se opřel o loket a podíval se na ni. Těhotenství na ní bylo hodně znát. "Bývá ti po ránu špatně?" zeptal se jí.

"Ne, ale mám neuvěřitelné chutě. Medové perníčky namočené do šťávy z masa! Umíš si to představit?"

"Naštěstí ne," ujistil ji. Lehl si a zavřel oči. Měl pocit, že se vznášá v mírném proudu. Cítil, jak ho políbila na tvář, a pak upadl do bezesného spánku.

Když se probudil, blížila se půlnoc a Shira tvrdě spala vedle něj. Přitáhl si ji k sobě a objal ji. Za deset dní se připojí k prvním uprchlíkům mříčím do Loretheli. Jakmile tam Shiru usadí, vydá se na jihozápad do zemí eldarinů. Shira se probudila a přitulila se k němu. Cítil vůni jejích vlasů a pleti i teplo jejího těla.

Pocítil vzrušení a miloval se s ní, pomalu a bez vášně, jen ji něžně líbal. Pak si lehl na záda a stále ji držel. "Miluju tě," zašeptala.

"Já tebe taky." Zdálo se mu, že svět mimo tento pokoj neexistuje. Celý vesmír byl v tomhle malém, útulném pokojíku. Položil dlaň Shire na vzduté břicho a cítil tam život. Jeho syn. Z té představy se mu v krku udělal knedlík. Jeho syn!

"Narodí se koncem jara ve městě u moře," říkala Shira. "Ukážu mu východ slunce i západ. Bude to velký krasavec, jako ty, s plavými vlasy a tvýma očima. Nejdřív ne, protože všechny děti se rodí modrooké. Ale postupem času mu zezelenají."

"Proč by nemohl mít nádherné hnědé oči po své mami?"

"Možná bude," pravila.

Karis mlčky poslouchala, když jí Tarantio vyprávěl o cestě a záchraně Perly. Forin, Necklen a Vint seděli vedle nich a Bruno v kuchyni pro všechny připravoval večeři. "Věříš tomu? Tomu o Perle?" zeptala se.

"Ovšem," prohlásil Tarantio. "Bruno mi povídal o zmrtvýchvstání oltorů. A Bruno nemá na lhaní dost velkou představitost."

"Doufám, že máš pravdu. Mě ale zajímá, že darotové vůbec byli v klášteře."

"Co tím myslíš?" podivil se Tarantio.

"Všechny naše plány jsou založené na skutečnosti, že darotové nemají rádi zimu a nedorazí dřív, než roztaje sníh.

A ty mi teď vykládáš, že vyšplhali do hor, když mrzlo, a povraždili desítky mnichů. Podle toho by tu mohli být za pár dní. A my nebudeme připravení." Otočila se k Forinovi. "Co si myslíš ty?" zeptala se ho.

"Je rozdíl mezi malou skupinkou, co se vydá do zmrzlý divočiny, a vojskem, který by udělalo to samý. Na jaře bude dost vody pro vojáky i pro lidi. V zimě jsou potoky a řeky zamrzlé. A taky tráva pro koně je zatím pod sněhem. Myslím, že ještě máme trochu času - i když asi málo, než by se nám líbilo."

"Souhlasím s Forinem," přidal se Necklen. "A jelikož se s tím nedá nic dělat, tak navrhuju, abychom pokračovali podle plánu."

Karis kývla. "Ten nový prak je úžasně účinný. Nyní se stavějí další tři na ochranu východní hradby."

"A co západní a jižní?" zeptal se Tarantio.

"Se západní hradbou si těžkou hlavu nedělám, je pod ní sráz. Tam se nedá žádný prak umístit a útok pěších vojáků by prudký svah dost zpomalil. Na jihu bychom mohli mít problémy, ale jestli nám do začátku obležení zbývá pár týdnů, tak budeme mít víc praků, jež ji budou chránit. Já myslím, že darotové zaútočí nejprve od severu, kde se pokusí prorazit hradbu a projít průlomem. Naším prvním - a hlavním - úkolem je zastavit je tam."

"Ozhobar mi vykládal, že máte v záloze ještě nějaké další plány," ozval se Necklen. "Kdy se tedy o ně s náma podělíš?"

"Nepodělím, příteli," prohlásila Karis. "Darotové jsou telepati. Podle mě se nám před prvním útokem čist v myslích nepokusí, poněvadž jsou nadutí a považují nás za ubožáky. Ale až se vrátí, začne je nadutost opouštět. Potom se budou snažit zjistit, co ještě máme v zásobě. Pro naše záložní plány je nesmírně důležité, aby zůstaly tajné. Proto ani já, ani Ozhobar nebudeme nikde na hradbách - ani nikde v dohledu darotů."

"Soudím," přidal se Vint, "že proto kameníci kutají hluboké díry do zdí za hradbami."

"Ovšem. V příštích dnech uvidíte spoustu takových věcí. Snažte se nebýt moc zvědaví."

Vint se zasmál. "To se snáz řekne, než udělá, má paní."

"Já vím. Vzpomínám si na ty hloupé hry, co tak rád hrával Giriak. Jedna z nich je o tom, že deset úderů srdce nesmíš pomyslet na oslí uši. Prostě se to nedalo zvládnout. Přesto se musíte snažit. A taky varovat ostatní na severní hradbě:

každou náhlou bolest hlavy nebo pocit tepla musí hlásit a dotýcného vyzpovídat. Myslím, že se darotové soustředí na důstojníky, ale můžu se mýlit."

"Kolik bojeschopných mužů budeme mít, Karis?" zeptal se Necklen. "Seznam lidí, kteří chtějí odejít, už teď dosáhl deseti tisíc a pořád se hlásí další. Rádce Pooris povídal, že jeho oddělení je žádostma úplně zavalené."

"Nejbližší odhad je patnáct tisíc bojovníků," řekla Karis. "Měli bychom jich mít třikrát víc než darotové. Ale tyhle počty jsou na nic, neboť naše oddíly musí být po celé hradbě. Na severním úseku asi budeme stát jeden proti jednomu."

Bruno přinesl talíře s masem, chlebem a koláči a velkou karafu červeného vína.

"Prentuis padlo za jediný den," připomněl jim Necklen. "Za jedinej, krvavej, strašnej den!"

"Tady není Prentuis," opáčila Karis. "A jim jsem nevelela já."

Logistika rádce Poorise zprvu vzrušovala. Několik tisíc uprchlíků bylo třeba dovést do Hlobanu necelých tří sta mil jihozápadně od Corduinu, a pak dalších čtyři sta deset mil na jihovýchod do přístavu Loretheli. Teď se vynořily větší problémy, a Pooris seděl s Nirem a dvěma desítkami úředníků v síni nad Velkou knihovnou a zoufale se snažili dát dohromady statistiky.

Přání opustit Corduin projevilo čtrnáct tisíc lidí, téměř dvacet procent dospělé populace. Vévodovi jezdci provedli několik nebezpečných výprav na jih se zprávami pro Bellieseho, korzárského vévodu, jenž požadoval pět stříbrníků za každého uprchlíka a dalších deset za každého, kdo chtěl odplout na ostrovy. Suma sice nebyla nijak přehnaná, ale pomalu vyprazdňovala městskou pokladnici.

A vzhledem ke skutečnosti, že v Corduinu nyní bylo deset tisíc žoldnéřů, kteří požadovali každý první den v měsíci svůj žold, to byl skutečně závažný problém. Bez nečekaně zabaveného majetku popraveného kupce Lundera by s celou věcí nemohli ani začít. Pooris pomalu pochyboval, že i s těmito penězi budou městské finance postačovat.

Niro se naklonil nad stůl a Pooris vzhledl. "Nemáme dost vozů, pane," řekl. "Ani z poloviny dost. I tak se cena za ty, co jsou, již ztrojnásobila, a ještě poroste."

"Kolik jsme jich koupili na přepravu potravin a stříbra?" "Třicet, pane. Ale včera v noci se někdo vloupal do dvora a pět jich ukradl. Umístil jsem tam strážu navíc."

"Byly naše vozy označené, jak jsem přikázal?"

"Ovšem, pane. Žlutý pruh schovaný za zadní osou."

"Nařídte pátrání. Až se vozy najdou, majitele ať oběsí." Niro zaváhal. "Uvědomujete si, pane, že je někdo mohl v dobré víře koupit? Lidé, kteří je teď vlastní, nebudou ti, co je ukradli."

"To si uvědomuju. Než je oběsí, ať je důkladně vyslechnou a zjistí, kdo jim je prodal. Každého, koho jmenují, najděte a taky oběste. Nechci žádné pochybnosti ohledně toho, jak vážné budou tresty, pokud budou krádeže pokračovat."

"Ano, pane." Niro odešel a Pooris si pretřel bradu. Strniště, které nahmatl, ho překvapilo. Jak dlouho tu byl? Čtrnáct hodin? Osmnáct?

Přistoupil k němu mladý úředník a uklonil se. Pooris byl tak unavený, že si ani nevzpomněl, jak se jmenuje. "O co se jedná?"

"Je tu malý problém, pane. Došel nám červený vosk na vévodskou pečeť. Nikde nemůžeme žádný najít."

Každý oficiální uprchlík měl dostat potvrzení s pečeti vévody Albrecka a každý, po předložení potvrzenky, měl právo vzít si z pokladnice sumu ne větší než dvacet zlatých - pochopitelně pokud sami neměli víc peněz, než byla tahle suma.

"Červený vosk," zamumlal Pooris. "Kéž mě bohové ušetří! Jaké barvy zůstaly?"

"Modrá, pane. Nebo zelená."

"Tak použijte modrý. Důležitá je pečeť, ne barva."

"Ano, pane." Mladý muž vycouval. Pooris vstal a odešel do své soukromé pracovny, kde již oheň v kamnech vyhasl a byla tam hrozná zima. Na stole stál džbán s vodou. Pooris si nalil a napil se.

Konvoj uprchlíků bude nejméně dvě míle dlouhý. Bude třeba je chránit před lupiči, kmit a vézt stany na cestu. Jako vybavit vojsko na tažení, pomyslel si Pooris. Zadíval se na nástěnnou mapu a studoval terén. Vlaštovka by do Loretheli letěla pět set dvanáct mil, avšak pěšky budou muset uprchlíci obejít hory, což znamenalo téměř dvousetmílovou zacházku, většinou drsnou krajinou bez lovné zvěře a úkrytu.

Rada Hlobanu dostala příkaz vyslat konvoji naproti vozy s jídlem. Ty budou zcela určitě potřebovat. Podle Karis urazí uprchlíci tak osm mil za den, takže cesta potrvá asi tři měsíce.

A přesto to čtrnáct tisíc lidí chtělo zkusit, čelit hrozbě zimy a hladu, lupičům a zlodějům. Mnoho bohatších uprchlíků také bude muset nechat svůj majetek zde a nadobro se s ním rozloučit. To všechno pro vzdálenou vidinu bezpečného přístavu. Někteří zemřou cestou. Karis odhadovala úmrtnost na dvě procenta.

Tři sta lidí by žilo déle, kdyby zůstali doma...

Pooris byl proti celé věci hned od začátku i přes svou lásku k logistice. Ale vévoda i Karis se postavili proti němu.

"Nezabráňte lidem v útěku," vysvětlovala Karis. "Kdyby byly hrdinů plné ulice, tolik bychom si jich nevážili. Většina lidí je uvnitř zbabělá."

"A když je budeme nutit zůstat," přidal se Albreck, "dojde k panice, až darotové dorazí. A my si paniku nemůžeme dovolit. Dejte vyhlásit, že uprchlíci opustí město poslední zimní měsíc a dostanou doprovod do Hlobanu."

"To zvýší počet těch, kteří budou chtít odejít, můj pane," varovala Karis.

"Bojím se, že je to tak, pane," dodal Pooris.

"Ať malomyslní utečou, když chtějí. Já tu chci jenom odvážné. Budeme bojovat s daroty - a porazíme je." Předvedl jeden ze svých vzácných úsměvů. "A jestli ne, tak jim alespoň dáme tolik zabrat, že nebudou mít sílu táhnout proti Hlobanu. Není-liž pravda, Karis?"

"Je to pravda, můj pane."

Pravda nebo ne, Poorisovi to nepomohlo, když se snažil zařídit vše pro odchod civilistů.

Někdo zaklepal na dveře. Pooris zavolal: "Dále." Vstoupil Niro.

"Další problém?" zeptal se ho. Niro pokrčil rameny.

"Pochopitelně, pane. Co jiného jste čekal?"

Pooris mu pokynul, ať se posadí. "Probíral jsem se seznamem uprchlíků. Chtěl jste, aby vyplnili i zaměstnání."

"Ano, no a?"

"Dvanáct z patnácti zbrojmistrů chce odejít. Teď ale není zrovna nejvhodnější doba, aby nám došly střely a tak podobně."

"To opravdu není."

"Zvláštní je, že odejít hodlají pouze dva ze čtyřiašedesáti corduinských pekařů." Niro se zazubil. "Pekaři jsou kurážnější než výrobci mečů. Zajímavé, pane, nemyslíte?"

"Nanesu ten problém vévodovi. Dobrá práce, Niro. Máte bystré oči. Kolik je na seznamu kupců?"

"Žádný, pane. Všichni odešli brzy po opravě Lundera."

"Vy také odejdete?" zeptal se Pooris. "Slyšel jsem, že se přihlásily čtyři pětiny úředníků."

"Ne, pane. Já jsem od přírody optimista. Předpokládám, že jestli to přežijeme a zvítězíme, tak vévoda bude velmi vděčný těm, kteří mu zůstali po boku."

"Moc se nespolehejte na dobrou vůli vládců, Niro. Otec mi jednou řekl - a já to viděl na vlastní oči - že nic nežije tak dlouho jako nenávisť monarchů, a nic tak krátce jako jejich vděčnost."

"Přesto zůstanu."

"Věříte v naši dámu-generála?"

"Její muži v ni věří. Viděli ji v akci," poukázal Niro.

"Já taky. Viděl jsem ji, jak svrhla horu na skupinu darotů. A důležitější je, že přitom zabila i několik našich lidí. Je bezohledná, Niro. A cílevědomá. Myslím, že máme štěstí, že ji tu máme. Jenže... darotové jsou úplně jiní než lidé, kterým jsme kdy čelili. Každý jejich válečník je silnější než tři naši. A to jsme ještě neviděli, jaké taktiky jsou schopní."

"Budu je sledovat se zájmem," odtušil Niro a vstal.

Pooris se usmál. "Jste optimista," prohlásil. "A jestli přežijeme, zařídím, abyste dostal všechno, po čem toužíte." Niro se uklonil a Pooris se suše zasmál. "Samozřejmě až na mé místo."

"Samozřejmě, pane."

Procházel temnými tunely a slyšel, jak v dálce volá o pomoc dítě. Dorazil k uhelné stěně a tam byla -jak věděl, že bude - klikatá puklina právě dost široká, aby se tamtudy protáhl.

"Pomozte mi! Prosím!"

Tarantio se protáhl puklinou do zelenkavé záře tunelu za ní. Přiblížili se tvorové s opálovýma očima a krumpáči a lopatami v rukou.

"Kde je chlapec?" zeptal se.

Křik se ozýval někde vepředu. Tarantio tasil meč a rozběhl se. Tvorové se před ním rozprchli. Na druhém konci rozlehlé jeskyně stál muž na stráží přede dveřmi zavřenými na závoru. Tarantio se zastavil a pomalu se blížil k šermíři. Měl bílé vlasy, které mu trčely jako hřebíky, ale Tarantiovu pozornost upoutaly jeho oči: byly zlaté, se zornicemi jako u kočky.

"Kde je chlapec?" chtěl vědět Tarantio.

"Nejdřív musíš projít přese mě," opáčil démon.

Tarantio v duchu hledal Jaška, jenomže ho nemohl nikde najít. Zmocnil se ho strach, následovaný jistotou, že hledí do tváře smrti. V ústech měl sucho a jilec v ruce mu zvlhl potem. "Pomozte mi!" volal chlapec. Tarantio se zhluboka nadechl a vrhl se do útoku.

Démon sklonil meč a nabídl Tarantiovi svůj krk. Ten v poslední chvíli čepel otočil.

"Proč chceš, abych tě zabil?" zeptal se ho.

"Proč mě chceš zabít?" opáčil démon.

"Chci jenom pomoci tomu chlapci."

"Tak kvůli tomu mě budeš muset zabít," sdělil mu démon smutně.

Tarantio se probudil celý zbrocený ledovým potem. Vstal z postele, zašel do kuchyně a napil se vody. Forin spal na pohovce v obývacím pokoji, ostatní odešli. Tarantio potichu vstoupil a zašel ke krbu. Oheň dohořival, tak přiložil.

"Nemůžeš spát?" zeptal se Forin a se zívnutím se posadil.

"Ne. Zlé sny."

"Darotové?"

"Horší. Tenhle sen se mi zdá už několik let." A všechno Forinovi povyprávěl.

"Proč jsi ho nezabil?" podivil se Forin.

"To já nevím."

"Sny jsou pěkně hloupý," zabručel obr. "Jednou se mi zdálo, jak stojím nahej na tržišti, kde ve všech stánkách prodávaj medový perníčky prolezlý červama. Všichni si je kupovali a vychvalovali u toho své přednosti. Vůbec to nedávalo smysl."

Tarantio potřásl hlavou. "Záleží na tom. Ty jsi člověk se železnými zásadami. To většina lidí není. Umíš si cenit věrnosti a přátelství, kde ostatní vidí jenom cenu, kterou je za kamarádství třeba zaplatit. Kupci, měšťani, sedláci -

všichni válečníky opovrhují. Považují nás za nebezpečné násilníky, což my ovšem jsme. My jsme ale zjistili, že život je často krátký a vždycky nepředvídatelný. Bojujeme za zlato, ale víme, že skutečné přátelství stojí za víc, že ho nelze zaplatit penězi."

Forin chvíli mlčel, pak se zakřenil. "Co to má společného s nahotou a červivým perníkem?"

"Neceníš si toho, čeho oni. Nekoupil bys, co kupují oni. A co se nahoty týče, odhodil jsi všechno, čím jsou oni."

"To se mi líbí," rozhodl se Forin. "Moc se mi to líbí. Tak co znamená tvůj sen?"

"Hledám něco, co jsem ztratil." Tarantio už to nechtěl probírat dál a změnil téma. "Dnes jsem tě s tvými muži viděl ve zbrojnici. Chápu, co tím myslíš."

"Směšný, co?" souhlasil Forin se širokým úsměvem. "Ale funguje to skvěle. Zvlášť ty plechy na rukách. Jsou jednotlivě spojeny, takže umožňují téměř volný pohyb. Neuvěřitelný! Myslím, že s tím bych zvládl i darota."

"Měl bys ho přistihnout nepřipraveného, až upadne smíchy," podotkl Tarantio.

"Zůstalo nějaký víno?" zeptal se obr a bez čekání na odpověď zašel do kuchyně. Vrátil se se džbánkem a dvěma skleničkami.

"Já nebudu," odmítl Tarantio. "Z pití mám jenom další sny."

Forin si nalil a vypil skleničku jediným douškem. Hřbetem ruky si otřel vousy a pohodlně se na pohovce opřel. "Co si myslíš o Vintovi?" zeptal se.

"Jak to myslíš?"

"Jenom mě to tak napadlo. Zřejmě si je hodně... blízký s Karis."

"Řekl bych, že jsou milenci."

"Pročpak?"

"Prostě si to myslím. Karis má vždycky někde nějakého milence, je to ten druh ženy."

"Jaký druh... přesně?" optal se Forin chladně a přimhouřil zelené oči.

Šermíř v nich spatřil hněv. "Je tu něco, co bych měl vědět?" zeptal se.

"Vůbec ne," odpověděl Forin s nuceným úsměvem. "Jak jsem říkal, jenom mě to tak napadlo."

"Karis je neobyčejná žena, tak jsem to myslel. Pokaždé když jsem pod ní sloužil, měla jiného milence. Občas víc než jednoho. Ale na její nadání to vliv nemá. Zřejmě se nikdy do žádného z nich nezamilovala."

"Kolik jich měla?"

"Bohové, člověče, jak to mám vědět? Ale Vint byl jedním z nich. A teď je zase."

Forin vypil další sklenici vína. "Kéž bych ji nikdy nepotkal," pronesl procítěně.

Tarantio chvíli mlčel. "Kdy ses s ní potkal?" zeptal se tichým hlasem.

Forin vzhlédl. "Copak je to tak ztraceně vidět?"

"Co se stalo?"

Tentokrát se Forin ani nenamáhal se sklenicí, zvedl k ústům džbánek a nakláněl ho, dokud nedopil do poslední kapky.

"Jednou v noci za mnou přišla a vyptávala se mě na daroty. Pak jsme... no, však víš. Něco se mi stalo. Nějak se mi dostala pod kůži. Nemůžu na ni přestat myslet."

"Mluvil jsi s ní o tom?"

"A co bych jí tak asi řekl? Navíc se mi vyhejbá, Chio, pokud už nemá společnost. Proč to dělá?"

"Tak to se ptáš toho nepravého. Já ženám nikdy nerozuměl."

"Byl jsi někdy zamilovaný?" optal se Forin.

"Ano," odpověděl Tarantio, čímž sám sebe překvapil.

"No, já ne. Dokonce ani nevím, jestli tohle je láska. Možná, kdybych se s ní vyspal znova, tak by se to srovnalo a já bych se dokázal usmát a rozloučit se, a přestal bych na ni myslet."

"Zeptej se ho, jestli byla v posteli dobrá," radil Jašek.

"To je možná i její problém," podotkl Tarantio. "Možná k tobě něco cítí. Myslím, že se nechce zamilovat, a obvykle si vybírá muže, kteří ji uspokojí - totiž tělesně."

"Takovou noc jsem ještě nezažil. A možná už nikdy nezažiju," povzdychl si Forin. "Jestli je to láska, tak se mi to moc nelíbí." Lehl si na pohovku a ve chvílce tiše pochruchoval.

"Co je to s tebou?" remcal Jašek. "Mohl ses ho vyptat na podrobnosti."

"Míváš někdy sny, Jašku?"

"Už jsem ti říkal, že ne."

"Já vím. Myslím, že lžeš. Proč bys mi lhal?"

"Tak to je předpoklad založený na hliněných nohách."

Tarantio se vrátil do postele, lehl si a zakryl se. Když usínal, zaslechl, jak Jašek šeptá: "Díky, bratříčku."

"Za co?" zeptal se Tarantio ospale.

"Že jsi nás nezabil."

Sníh tál a všech stránek městského života se zmocnila jakási naléhavost. Karis se často scházela s Ozhobarem, dlouho do noci plánovali a potají zkoušeli nové zbraně, aby vojáci na hradbách nezjistili, k čemu slouží. Vint vedl výzvědné výpravy na sever a hledal známky, že se darotové blíží. Forin neustále drezíroval svých padesát vojáků, vždy v plné zbroji, dokud jim těžké plechy nepřipadaly jako druhá kůže. Vévoda, Pooris a ostatní úředníci neúnavně připravovali evakuaci.

A ten den přišel - o čtyři dny později, než plánovali. Na louce jižně od města se shromáždily tisíce občanů. Zkušený důstojník Capel, velící odchodu, se snažil seřadit vozy za sebou. Celé to probíhalo téměř s veselím, uprchlíkům kynulo bezpečí. Shira a Duvodas se rozloučili se slzícím Ceofrinem a vezli se na posledním voze. Seděli spolu na kozlíku a

čekali, až na ně přijde řada. Duvo nepřítomně hladil plátěný vak, který měl u sebe, a sledoval obrysy Perly. Přivedu vás zpátky, sliboval v duchu, když si vzpomněl na zamrzlé postavy v tichém městě.

"Dneska je krásně," poznamenala Shira.

"Myslím, že Capel by s tebou nesouhlasil," odvětil a ukázal na šedobradého důstojníka, který projížděl podél vozů a pokoušel se navodit alespoň zdání pořádku. Čelo konvoje vyrazilo již před třemi hodinami, ale vozy vzadu stále ještě čekaly.

Konečně dostal Duvodas pokyn vyrazit. Plácl opratěmi své čtyři voly po zádech, ti se napřeli do postrojů a vůz se s trhnutím rozjel. Zpočátku byla krajina kopcovitá, a než se dostali na míli od města, narazili na první oběť. Jeden vůz vzal příliš zostru zatáčku, převrátil se a sjel ze svahu. Po stráni, místy ještě pokryté sněhem, se válel nábytek a jeden vůl byl mrtvý. Když sem Duvo se Shirou dojeli, vojáci právě odřezávali postroje.

Privázali provazy k zadní ose jejich vozu a druhý vůz postavili, pak ho znovu naložili a cesta mohla pokračovat. Na posledním kopci se Shira otočila a podívala se na vzdálený Corduin, jasně ozářený sluncem. "Ach, podívej, Duvo! To je ale krásna!" Pohlédl na ni a viděl, že má zvlhlé oči a třesou se jí rty. Objal ji a přitáhl si ji blíž.

"Tvůj otec bude v pořádku."

"Já nevím. Kéž by byl jel s námi."

"Já bych si to přál taky, miláčku. Jenomže, jak říkal, jeho život je v Corduinu." Uchopil její tvář do dlaní a políbil ji.

"Udělám, co bude v mé moci, abys byla až do konce života šťastná. Zabráním tomu, abyste ty nebo náš syn někdy onemocněli, zažijeme spoustu radosti."

"Já už jsem moc šťastná," řekla mu. "Od chvíle, kdy jsi vstoupil do mého života."

Voli se zastavili. Duvo je pobídl opratěmi a oni zase vykročili. Jeli několik hodin. Kam až oko dohlédlo, táhla se řada vozů. Vojáci projížděli kolem a dávali pozor na opozdilce.

Odpoledne se zadní část kolony znovu zastavila. Napravo se zvedal vysoký útes, nalevo kopce porostlé janovcem a vřesem. Duvo slezl z kozlíku. "Půjdu se podívat, co nás zdržuje," prohlásil a odběhl k jihu.

Když se přiblížil k zatáčce, viděl, že jeden vůz má rozbité levé zadní kolo. Muži vykládali truhly a nábytek, aby vůz odlehčili a mohli nasadit kolo náhradní. Na práci tady měli dost lidí, tak se Duvo obrátil a vydal se zpátky. Náhle kdosi vykřikl, žena.

Duvo se po ní podíval. Bylo jí tak čtyřicet, silnější postavy, stála na kozlíku a ukazovala k východu. Duvodas se otočil. Janovcem se pomalu blížila dlouhá řada jezdců. Jeli na obrovských koních a tváře měli bílé jako kost. Další lidé začali křičet. Pak utíkat.

Duvo se rozběhl ke svému vozu. Když se přiblížil, viděl, že Shira stojí a mává na něj - a za ní se po cestě cvailem blížili dva darotští jezdci. Duvodase se zmocnil strach. Utíkal co nejrychleji dál.

Jeden darot sklonil oštěp. "Ne!" zaječel Duvo. "Ne!"

Shira se otočila. Oštěp ji zasáhl do břicha a zvedl ji vysoko do vzduchu, aby se, zkrvavený, vynořil ze zad. Darot oštěpem nedbale švihl a Shiru odhodil na zem. Celý život se Duvo učil, jak se zbavit hněvu, nechat ho proplout skrze sebe, aniž by se ho dotkl. V téhle strašlivé chvíli však necítil hněv.

Cítil slepý, bezmezný vztek.

Zařval jako zvíře, ukázal na darota a vyslal tepelné kouzlo, které tvorovi vybuchlo v hlavě. Darot s příšerným skřekem pustil oštěp a chytil se za spánky.

Pak mu vybuchla hlava.

Druhý darot vyrazil proti Duvovi. Tento se vůbec nebál a druhé tepelné kouzlo mu vybuchlo v prsou, až se vzduchem rozletěla bílá krev a úlomky kostí. Duvo doběhl k Shire a padl na kolena. Její zranění bylo hrozné. Když ho spatřil, zoufale vykřikl. Oštěp ji téměř přetrhl vedví a Duvodas viděl, jak z rány vyčnívá ručička jeho mrtvého syna.

Tehdy v něm cosi zemřelo - na jeho duši padl strašlivý chlad. Chvějící se ruku namočil do Shiřiny krve a na obličej si načmáral čtyři krvavé šmouhy.

Pak vstal a pomalu zamířil k řadě darotů. Byly jich stovky, ale neměli naspěch. Jako by chtěli oddálit útok a mohli z bezmocných uprchlíků vysát každou uncii strachu.

"Strach," zasyčel Duvo. "Já vám ukážu strach!" Zvedl ruce a vytáhl magii ze země. Ještě nikdy ji v sobě necítil tak silně, pulsovala energií, o níž si dosud neuvědomil, že ji dokáže udržet jediný člověk. Jásavě předpažil a usměrnil magii, takže jako bouře proudila nad janovcem a vřesem. Každé semínko a kořínek pod zemí náhle překypoval přívalem života, vyrážely z hlíny a ve chvílce vyrostly jako jindy za celá léta.

Půda pod daroty se kroutila a chvěla. Obrovské koně to zprvu jen zpomalilo, velkými kopyty drtili kořínky a větvičky.

Rostliny, keře a stromy však rostly stále rychleji a sílily. Konečně museli zastavit a darotové se otáčeli a tmavými očima pátrali po čaroději. Do Duvodase udeřila jejich energie, až se zapotácel. Cítil jejich nenávisť i jejich nadutou víru, že ho porazili, a poskytl jim kratičkou chvíli radosti. Pak se nakrmil jejich nenávisť a mrštil jim ji zpět s desetinásobnou silou. Nejbližší jezdci zavřiskli a padali ze sedel. Kůži jim prorážely ostré kořínky, provrtávaly se svaly a obtáčely kosti. Konečně se vzpínali a padali a shazovali své jezdce. Darotové se snažili prosekát si cestu tím strašidelným lesem, ale ani jejich mohutná těla se nemohla rovnat síle přírody.

Jeden darot se pokusil dostat k Duvodasovi a obrovským mečem sekal hlava nehlava do houstnoucího podrostu, jenomže pak upadl. Břichem mu projel rychle rostoucí doubek a zvedl ho do vzduchu. Jedna větev mu pronikla do plic a vyjela ven zády, další mu pronikla hrdlem a vynořila se z úst jako groteskní jazyk.

Kořeny se prodíraly masem - trhaly břicha a hrudníky, probodávaly nohy, paže a krky.

A les neustále rostl. Zápolící daroty i jejich koně zvedaly stromy stále výš, až tam viseli jako na obrovské šibenici.

Uprchlíci se ohromeně dívali, jak jsou ničeny stovky darotů.

Konečně Duvodas spustil ruce. Všichni lidé jen zírali na houpající se mrtvolu, které před chvílí představovaly

strašlivou hrozbu. Zachránění však nejásali. Nikdo neběžel blahopřát zakrvácenému mladíkovi, nenávisťně hledícímu na mrtvé.

Pomalů k němu dojel Capel a sesedl. "Nevím, jak jsi to dokázal, člověče, ale děkuju. Pojd', pohřbíme mrtvé. Musíme jet dál."

Duvodas neřikal nic. Stáhl ztuhlý jako socha. Capel mu položil ruku na rameno. "Pojd', mládenče. Už je po všem."

"Ještě to neskončilo," prohlásil Duvo a otočil se k důstojníkovi. Capel zesinal, když uviděl krvavé čáry na jeho obličejí. Vytáhl od pasu šátek a podal ho Duvodasovi.

"Otrí si obličej," řekl mu. "Děsíš děti." Duvo si otupěle stíral krev. Ale žádný rozdíl to neznamenal. Karmínové čáry zůstaly, jako by je měl vytetované.

"Dobré nebe," zašeptal Capel. "Co se to tu stalo?"

"Smrt," odpověděl Duvodas chladně. "A to je teprve začátek."

Na Perlu úplně zapomněl, stejně jako na svoje poslání, a pomalu zamířil k novému lesu. Stromy před ním ustupovaly a dělaly mu cestu.

"Kam jdeš?" zavolal Capel.

"Zničit daroty," prohlásil Duvodas a zrychlil krok.

A les se kolem něj zavřel.

Capel nechal velet svého poručíka a vrátil se sedm mil do Corduinu, aby ohlásil, co podivného se stalo. Přes nebezpečí hrozící od darotů se vévoda cítil povinován jet se na celou věc osobně podívat. S Vintem, Necklenem a dvaceti kopiníky na místo dorazil těsně před setměním.

Na kraji lesa jezdci přitáhli otěže. Těla darotských koní visela napíchnutá v korunách stromů. Mrtvolý darotů se svařily, zůstaly jen suché slupky, povlávající ve večerním vánku.

"Ještě nikdy jsem něco takového neviděl - ani o něčem podobném neslyšel," pravil vévoda. "Jak se to mohlo stát?" Nikdo mu neodpověděl.

"Rád bych, aby se ten čaroděj vrátil do Corduinu," ozval se Vint. "Tam by se nám rozhodně hodil."

"Kdo to byl?" vyptával se vévoda.

"Harfeník, pane. Zpíval v hostinci U moudré sovy. Jednou nebo dvakrát jsem ho již někde slyšel. Byl velmi dobrý."

"Jmenuje se Duvodas, můj pane," přidal se Capel.

Vévoda se na něj podíval. "Omlouvám se, kapitáne, že jsem o tvém příběhu pochyboval. Zněl vskutku neuvěřitelně. Ale tu je důkaz a já nevím, co znamená. Měl by ses vrátit ke koloně, přeji vám hodně štěstí na cestě."

Capel zasalutoval. "A kéž vás provází štěstí, pane," pravil, vyhoupl se na koně a odevčalal k jihu.

Jezdci se do Corduinu vrátili po setmění a vévoda si zavolal Karis do svých soukromých komnat. Válečnice vypadala ustaraná, vyčerpaná a působila dojmem nervózní energie, což Albreckovi dělalo velké starosti. "Doufám, že dost odpočíváš, generále," poznamenal a nabídl jí křeslo.

"Nemám na odpočívání moc času, můj pane. Kromě útoku na konvoj naši zvědové hlásí, že hlavní vojsko darotů táboří jen den cesty od města."

"Tak blízko? To je nepřijemné."

"Zastavili se zhruba ve chvíli, kdy došlo k tomu zázraku v lese," pokračovala Karis. "Soudím, že rozsah vraždění jim způsobil ošklivý šok. Neměli sebemenší důvod si myslet, že by nějaký člověk mohl mít takovou moc."

"Já sám jsem taky dost šokován. Jak to ten člověk dokázal?"

"Vint právě vyslýchá toho hostinského, Ceofrina, a dlouze jsem to probírala s Tarantiem. Duvodase zřejmě vychovali eldarinové a naučili ho mnoha tajemstvím magie. Tarantia ta věc ohromila, tvrdí, že Duvodas byl pacifista, jenž byl z celé duše proti válce a násilí. Taky mi vyprávěl podivný příběh o Siranovi." Karis vévodovi pověděla o pokusu zachránit Sirana z kláštera, o příchodu darotů a o získání eldarinské Perly.

"Sirano měl pravdu," pronesl vévoda s hořkostí v hlase. "Perla je děsivá zbraň. Proč nám ji ten harfeník nepřinesl? Mohli jsme daroty úplně zničit."

"Snad je lepší, že to neudělal," podotkla Karis. "Od chvíle, kdy Sirano proti Perle vypustil svá kouzla, nic nezůstalo stejné. A nemůžeme trávit drahocenný čas spekulacemi. Zitra už tu může být nepřítel. To musí být naše první starost."

Albreck jí nabídl pohár vína, ale ona odmítla. "Musím vás opustit, můj pane. Mám v kovárně schůzku s Ozhobarem."

"Zajisté," souhlasil Albreck a vstal s ní. "Ale nejdřív mi pověz, jak pokračují tvé plány."

Pokrčila rameny. "Těžko říct, pane. Zbraně jsme proti darotům zatím nevyzkoušeli, a hodně bude záviset na tom, jakou taktiku použijí."

"A co tvá taktika, Karis?"

Unaveně se usmála. "Ve válce je lepší jednat a donutit nepřítele, aby se řídil až podle toho, co uděláte vy. Zaútočit na daroty v otevřeném poli by byla holá sebevražda, tudíž první výhodu mají oni. A když k tomu přidáte prostou skutečnost, že naši nepřátelé jsou telepati a mnohem silnější než kterýkoliv lidský válečník, naše problémy vypadají přímo nezvládnutelně. Kvůli jejich mentálním schopnostem ani nemůžu vysvětlit svou taktiku velitelům, protože se bojím, aby ji darotové neodhalili. Bráno kol a kolem dokola, nemáme právě radostné vyhlídky."

"To jsou poráženecké řeči," poukázal vévoda.

Karis zavrtěla hlavou. "Ale vůbec ne, pane. Jestli darotové budou jednat tak, jak si myslím, máme šanci je zadržet. Jestliže odrazíme jejich první útok, zasejeme další semínka pochyb. Zázrak z lesa jim nadělal starosti. Jestli je zastavíme bez magie, budou mít ještě větší. A pochybnost je démon, který může zničit celé vojsko."

Vévoda Albreck se usmál. "Děkuji, generále. Prosím, věnuj se dál svým povinnostem."

Karis se uklonila a odešla. Vévoda zašel do zadní komnaty, zapálil dvě lampy a zahleděl se na zbroj pověšenou na dřevěném rámu. Patřila jeho dědovi a jeho otec ji na sobě měl v několika bitvách. Železná helmice byla vyleštěná, až

zářila jako stříbro, a měla na sobě zlatou hlavu řvoucího lva. Lev byl také vyobrazen na kyrysu. Celé to bylo nevkusné a děsivé to bilo do očí. Albreck na zbroj vždycky pohlížel s nechutí.

"Vládce musí být svým válečníkům na očích," tvrdil jeho otec. "A v bitvě musí působit obrovsky, musí být o hlavu a ramena vyšší než ostatní. Vůdce musí působit inspirativně. Tahle zbroj, nad níž tolik ohruješ nos, slouží, chlapče, právě tomuto účelu. Poněvadž když ji mám na sobě, jsem Corduin."

Albreck si vzpomínal na den, kdy jeho otec vyjel v čele vojska z města. Spolu s matkou a s bratrem se dívali z horního balkonu, když se vítězný vévoda vrátil, a pochopil otcova slova. V měsíčním světle vypadal jeho otec jako bůh.

Vzpomínky vyvolaly povzdech. Vytáhl z pochvy obouruční meč. Měl těžkou čepel, byla to zbraň rytíře, navržená k boji ze sedla s pěšími vojáky.

Albreck jej zase vrátil do pochvy.

Sluha přinesl podnos. "Vaše večeře, můj pane," ohlásil.

"Postav ho na stůl."

"Ano, můj pane. Skvělá zbroj, můj pane."

"To vskutku je. Zítřka ji nech vrátit do muzea."

"Ano, můj pane."

Albreck se vrátil do obývacího pokoje, posadil se k ohni a jídlo nechal nedotčeno. Usnul v křesle. Tak ho našel noční komorník a přehodil přes něj měkkou pokrývku.

Avila nikdy nepovýšili. Dělal zvěda už šest roků a svou práci odváděl stejně dobře jako kdokoli jiný. Prostě měl jenom smůlu. Malý oddíl nájezdníků, přijíždějící od jihu Salianskou soutěskou, mohl přece uniknout každému. Cestou byla spousta bočních roklí. Bylo nespravedlivé, že za to vinu dávali jemu. Kdyby věděli, že během nájezdu spal, byli by ho oběsili. Ale člověk prostě musí někdy spát, a Avil se kvůli tomu necítil sebemeně provinile.

Jenže přišel nový generál - a ta ženská znala jeho cenu. Osobně s ním o této misi promluvila a Avil se před ní hodlal předvést. Zavolala si ho do svých soukromých komnat a nabídla mu pohár dobrého vína.

"Sledovala jsem tvou dráhu," řekla mu tehdy, "a jsem přesvědčena, že tě s povýšením neoprávněně přeskočili." Dokonce i Avil již začínal věřit příběhům o své nedbalosti. Nyní však někdo výše postavený poznal, jakou má skutečnou cenu. "Potřebuju dobrého zvěda, aby přesně odhadl počty nepřátel," pokračovala. "Chci, abys je pozoroval. Zjisti, jak si stavějí tábory, sleduj, co dělají."

"Proč je tak důležitý zjistit, jak stavějí tábor?" podivil se.

"Dobré vojsko je disciplinované. Všechno, co dělají, ukazuje na to, jak jsou vedení. Líný generál bude nedbalý, tábor bude nepořádný. Rozumíš?"

"Ano, generále. Samozřejmě. Jsem to ale trouba!"

"Ty přece vůbec nejsi trouba," ujišťovala ho. "Rozumný člověk klade otázky - tím se učí." Přišoural se k němu obrovský hafan a položil mu hlavu do klína. "Líbíš se mu," podotkla Karis.

"Já ho znám. Je to Zloděj. Motá se okolo kasáren a krade zbytky."

Karis se zasmála. Avil si pomyslel, že sice není žádná velická krasavice, ale má v sobě cosi zemitého, co v něm vyvolávalo představu nahoty a teplé postele. A v té chvíli pochopil jednu z jejích přezdívek: někteří vojáci jí říkali "Děvka válečná". Avil se přistihl, že se jí kouká na poprsí. Měla na sobě tenkou košílku, takže viděl zajímavé oblíny. "Samozřejmě jsi slyšel o tom kouzelníkovi, vidíš?" otázala se a ztišila hlas.

"O tom zabíjení darotů hovoří všichni," přiznal, odtrhl zrak od jejího těla a snažil se jí dívat do očí.

"Máme tři čaroděje," sdělila mu.

"Tři?"

"Mají úžasnou moc. Jeden dokáže přivolat oheň z nebes. Cvičili je eldarinové. O tom se ale přirozeně nesmí mluvit. Rozumíš?"

"Ovšem, generále... teda, ne. Copak by se lidi nebáli mñ, kdyby věděli, že máme takovou moc?"

"To ano. Ale kdyby darotové zjistili, jak přesně jsme silní, nemuseli by přijít dost blízko, aby na ně naše kouzla mohla zapůsobit."

"Aha, chápu. Jenže oni už přece určitě vědí o tom zabíjení a o kouzelným lese?"

"Nepochybuji, že o tom vědí. To byla smůla - ale museli jsme chránit naše uprchlíky. Nicméně darotové vědí jen o jednom velkém čaroději a o jednom velkém kouzle. Nejspíš věří, že nás přemůžou i přes jeho schopnosti. Tehdy jim ostatní nadělají těžké škody."

A nabídla mu druhý pohár vína. Stoupalo mu do hlavy. Vyprávěl jí o svých plánech a záměrech a o svém životě na statku. Zřejmě ji fascinovalo všechno, co řekl. A on ještě nikdy nikoho nefascinoval. Taky jí to pověděl, i to, že ho jeho druhové považují za tupce. Karis ho ujistila, že zdaleka není hloupý. Vlastně se jí jeho společnost nesmírně líbí, a až se vrátí z výpravy, musí se setkat znovu.

Avil byl uchvácen. Její poslední slova ho pronásledovala i teď, když seděl u nohou darotského generála. "Dávej moc dobrý pozor, Avile. Jestli se tvá výprava zvrtně, nesmíš dovolit, aby tě chytili živého. Nesmějí zjistit nic o tom, co zamýšlíme."

"Mně můžete věřit, generále. Nic neřeknu. To si dřív podržnu krk, než bych vás zradil."

Šťěstí ho znovu opustilo - naposledy. Přikradl se k darotskému táboru a byl si jistý, že ho nikdo neviděl, jenže pak mu v hlavě vybuchla strašlivá bolest a on ztratil vědomí. Když se probudil, byl uprostřed kruhu darotských válečníků. Obličejí měli bezvýrazné, cizí a nečitelné, Avil však věděl o jejich ohavných praktikách a strachem mu povolil mčhýř. Cítil, jak mu kamaše smáčí teplá moč, a aspoň na tu chvíli u něj stud převážil nad strachem.

"Sděl nám své jméno," ozval se hluboký hlas. Avil sebou trhl a rozhlížel se, jak se snažil najít mluvčího.

"Jsem Avil," odpověděl třesoucím se hlasem.

"Ty se bojíš, Avile."

"Ano. Ano, bojím."

"Chtěl bys, abychom tě pustili zpátky do tvého města."

"Ano. To bych moc chtěl."

"Tak mi řekni, jaké síly se tam shromáždily."

"Síly? Myslíte vévodovo vojsko? Nevím, kolik jich je. Tak pár tisíc vojáků."

Jeden darot vstal, popadl Avila za vlasy a zvedl ho, pak ho chytil za ruku - a náhle mu ji zlomil. Avil zaječel. Darot ho pustil a on upadl na zem, jen hloupě zíral na svou zkroucenou ruku. Zprvu to moc nebolelo, ale postupně bolest zesílila a Avilovi se až obracel žaludek.

"Soustřed se, Avile," pravil darot. V hlavě mu znovu vybuchla bolest, pak polevila. "Pověz mi o těch čarodějích."

Za celý svůj život Avil neměl jediného kamaráda, zato mnoho přezdívek - a ani jedna nebyla zdrojem hrdosti. Karis mu však věřila a - pouhým rozhovorem - mu věnovala jeden z nejkrásnějších večerů, jaké kdy zažil. Avil, bojící se bolesti, děsící se smrti, byl odhodlán ji nezradit. "Nevím nic o..."

"Pozor, Avile," varoval jej darot. "Mohu ti způsobit převelikou bolest. To zlomené křídlo bude jako nic ve srovnání s tím, co tě čeká, jestli mi zalžeš."

Avilovi kanuly slzy z očí a třásl se mu rty. Začal vzlykat. Kolem se ozývalo zvláštní klapání. Zhluboka se nadechl a snažil se ovládnout svůj strach, když darot promluvil znovu. "Ti čarodějové. Pověz mi o těch čarodějích."

"Žádní čarodějové nejsou!" křičel Avil. Zemřu jako muž, říkal si, i když se modlím ke všem bohům, abych se dožil toho, až tyhle ďábly sežehne ten oheň!

"Jak se to stane?" zeptal se darot tiše. "Jak ten oheň přijde?"

Avil zamrkl. Vyslovil to snad nahlas? Ne, tak hloupý není. Co se to děje? "Pověz mi o čaroději, který dělá oheň na obloze," opakoval darot.

Avil svěsil hlavu a snažil se nedívat na daroty. Potom si všiml svého nože, stále ho měl v pochvě. Oni se ho ani nenamáhali odzbrojit! Popadl nůž, vytáhl ho a vrazil si ho do prsou. Převrátil se do trávy a spatřil noční oblohu a jasné hvězdy.

Nezradil jsem tě, Karis. Ti syčáci se ode mě nic nedozvěděli. Klapání se ozvalo znovu.

Darotové se začali po umírajícím sápat, rvali z něho šaty, a pak ho zvedli a odnesli k jámě s řefavými uhliky.

13

"UVĚDOMUJEŠ SI, JAK NEPROVEDITELNÉ JE TO, co plánuješ, vid'?" optal se Ozohbar, když spolu seděli u pohasínajícího ohně a těšili se z jeho tepla. "Před telepatickou rasou nemůžeš uchovat tajemství. Každou zbraň, již jsme zkoušeli, viděli naši muži. Daroty nepřekvapíme."

"To zcela závisí na tom, jakým způsobem jejich mentální schopnosti fungují," opáčila. "Dokážou číst všechny myšlenky, nebo jen to, co si myslíme, když se dívají?"

"Nemáme jak to zjistit," upozornil ji Ozohbar a hladil si vous.

"No právě. Tudíž nehodlám plynout energií na to, abych se snažila uhádnout, co všechno vlastně dokážou," prohlásila Karis. "Prohlédl sis Tarantiovy meče?"

"Ano. Pozoruhodné. To kouzlo asi - mezi jiným - výrazně zmenšilo tření čepelí. Proto ale nejsou tak nebezpečné."

"Dokážeš vyrobit další?"

"Žel, ne. Nejsem kouzelník, Karis. Jsem vědec. Ty čepele jako by kmitaly mezi existencí a neexistencí. Například není možné ten kov podržet. Snažil jsem se jeden meč dát do ponku, jenže ten prostě proklouzl skrz. Proseknou kámen, dřevo i kůži. Dokonce i železo, i když ne tak čistě."

"Dala bych deset let života, abych měla stovku takových mečů," povzdechla si Karis. "Proč se Sirano nechal zabít?"

Ozohbar zvedl plátěný pytlík, otevřel ho a nabídl Karis sušenku. "Jsem poctěna," pravila a on se zasmál.

"Byl to dárek od vévodova kuchaře. Jsou docela dobré - i když ne tak, jako moje ovesné sušenky."

"Proto jsi ochotný se o ně podělit?"

Ozohbar její poznámku přešel a vytáhl druhý pytlík, znatelně těžší než ten první. Z něj vyndal něco, co vypadalo jako hrst černých kamínků. "Co myslíš?" zeptal se a podal je Karis.

"Lepší než kamení," poznamenala. "Železo?"

"Ano. Každá balista jich vystřelí tak dvě stovky. Trik je v tom, aby neměly moc velký rozptyl. Myslím, že jsem to dokázal. Pojď a podívej se."

Vydali se až do zadní části budovy. V uzavřeném prostoru, obklopeném vysokými hradbami, přesto jasně ozářeném měsíčním světlem, stála obrovská kuše s rameny deset stop dlouhými, umístěná na křížovém podstavci. Po obou stranách byly velké kliky, které obří lučiště napínaly. Ozohbar prošel kolem stroje a s sebou táhl staré silné dubové dveře, které opřel o zeď. Vrátil se ke stroji a s Karis pak otáčeli klikami, dokud provaz s koženým závěsem nezapadl za velký bronzový hák. Poté Ozohbar naplnil koženou kapsu železnými kuličkami. Překontroloval nastavení a vrátil se k místu, kde stála Karis. "Ty dveře jsou z dubu, dobře dva couly tlusté." S chlapeckým úsměvem jí podal malé kladívko. "Bouchni do spouště pořádně a hlavně zezadu."

Karis došla k zadní části stroje a udeřila do spouště. Zasvištělo to a zadrnčelo, jak ramena kuše udeřila do dřevěných zábran. Vzápětí přišla řada prasknutí, když železné obroky udeřily do dveří. Ozohbar pomalu došel ke zničeným dveřím.

"Tak co?" zeptal se, když se k němu Karis připojila. Dveře byly poseté hlubokými dírkami, které na mnoha místech procházely skrz. Prostředek byl rozštípaný na třísky. Ozohbar se zazubil. "Líbí se ti to?"

"Je to neuvěřitelné! Na jakou vzdálenost to zabíjí?"

"Daroty? Kdo ví? I když já bych hádal tak padesát stop. Pak se začnou zpomalovat. Mezi pětadvaceti a padesáti to

bude nejlepší."

"Proč ne pod pětadvacet stop?" chtěla vědět Karis.

"Ách, stejně to bude zabíjet, avšak rozptýl bude moc malý." Ukázal na dveře. "Jak vidíš, na patnáct stop broky udeří zhruba do kruhu tak... kolik?... kolem čtyři stop v průměru. To odpovídá jednomu darotovi. Ale na padesát stop bude ten kruh mnohem větší."

"Kolik jich budeme mít?"

"To záleží na tom, jak dlouho budou darotové čekat. Pokud dostaneme dalších pět dní, můžu mít u severní brány další tři, dvě už jsou připravené pro rychlou přepravu přes město."

"Myslím, že pár dní mít budeme," prohlásila. Něco v jejím hlase upoutalo jeho pozornost, až se na ni upřeně zadíval.

"Tys... to udělala?"

"Ano. Zvěd se nevrátil."

"A tobě to dělá starosti," dodal mírně.

"Tobě by nedělalo? Obvykle mi nevadí posílat vojáky na smrt, jenže tentokrát jsem musela lhát. Nebyl zrovna moc bystrý, ale určitě si zasloužil něco lepšího, než aby ho zradil jeho generál."

"Vybrala sis ho, protože byl nedbalý. Takže se dá říct, že ho zabila vlastní nedbalost."

"Ano, to by se dalo říct - ale nebyla by to pravda. Myslím, že nám to koupí čas, ale ne moc. Nepotrvá dlouho, než chytí dalšího zvěda nebo než někoho propašují dost blízko k hradbám, aby si přečetl myšlenky někoho jiného."

"Pět dní. Víc nepotřebujeme."

Ozhobar přes kuši přetáhl nepromokavou plachtu a odvedl Karis zpátky do teplé kovárny. "Zvládl jsi ten problém se zpětným rázem?" zeptala se ho.

"Jistě. Zatížil jsem podstavec. Dá se s tím teď o něco hůř pohybovat, ale pořád střílí přesně. Necklen ten stroj dokonale zvládl a jeho osádka pracuje skvěle."

"Doufejme," zamumlala Karis.

"Ještě sušenku?"

Usmála se. "Ne. Raději se vrátím. Pořád mám ještě spoustu práce."

Od hlavních dveří se ozvalo zavrčení a Karis k nim zamířila. Za nimi cenil Zloděj zuby na mohutného chlapa.

"Odvolej si toho čokla, než mu zlomím vaz," prskl Forin.

Karis popřála Ozhobarovi dobrou noc a potom vyšla do noci se Zlodějem po boku. Pes nepřestával sledovat Forina.

"Co chceš?" zeptala se unaveně.

"Promluvit si," odpověděl obr.

"Nemám na řeči čas."

"Nemáš čas, nebo chuť?" optal se a zastavil se. Ona udělala ještě dva kroky, pak se k němu otočila.

"Neměli jsme se milovat," prohlásila. "Byla to chyba, a já si takové chyby nemůžu dovolit. Jestli tě to utěší, tak to byla nádherná noc a já na ni nikdy nezapomenu. Ale už se to nebude nikdy opakovat. Tak za mnou přestaň dolejšat jako praštěný pitomec!"

Čekala hněv, smích ji překvapil. "Já nejsem praštěný, Karis. Nikdy jsem nevěřil na lásku na první pohled - vlastně na žádné pohled. A abych byl upřímný, nevím, co k tobě cejtím. Kdybys bejvala tu noc zůstala a popovídali jsme si, tak by tohle nejspíš ani nebylo nutný. Akorát že tys nezůstala. Utekla. Proč? Proč jsi utekla?"

"Je pozdě a na tohle jsem moc utahaná," zabručela a otočila se.

"Nebojíš se umřít, ale bojíš se žít. Je to tak?" zeptal se jí.

Tehdy se prudce obrátila. "Co to s vámi muži je?" vyjela nakvašeně. "Proč se vaše ega nikdy nedokážou srovnat s odmítnutím? Nechci tě, nepotřebuju tě. Pomohls mi se uvolnit. To byla tvoje úloha a odehrál jsi ji dobře."

Znovu se zasmál, sytým, nenuceným smíchem. "Jasně že chlapi nemají rádi odmítnutí. A já jich už pár zažil. Pochopit ale nemůžu ne to, žeš mě odmítla, ale to, že se mě bojíš."

"Bojím? Ty nafoukaný prase! Nic na téhle zemi už mě nikdy nevyděsí. Můj otec to zařídil. A teď mi zmiz z očí!"

Litostivě se usmál a otočil se. Slyšela, jak se jeho hlas nese měsícem zalitou ulicí. "Já nejsem tvůj tatík, Karis."

Rozzlobeně se vrátila zpátky do paláce, do svých komnat. Tam na ni čekal Necklen. "Už sis vybral své muže?" zeptala se ho, když vešla. Zloděj musel uskočit, jak za sebou práskla dveřmi.

"Ano. Sto chlapů k nosítkům a šedesát ošetřovatelů, kteří budou pomáhat s raněnejma. Víš, že ve městě zůstali jen čtyři felčáci?"

"Teď už to vím."

"Chceš, abych přišel zejtra, princezno?"

"Nefikej mi tak!" Svezla se do křesla. "Myslíš, že se bojím žít?" zeptala se stařka.

Necklen se zazubil. "Co chceš vlastně slyšet?"

"Pravda by se hodila."

"Ještě jsem nepotkal ženskou, co by chtěla slyšet pravdu. Mluvíme tu o Vintovi, nebo o tom šeredným krut'asovi v broučím brnění?"

"Ty myslíš, že je škaredý?" zeptala překvapeně.

"Ty myslíš, že není?" opáčil Necklen. "Má nos, kterej vypadá, jako by ho do něho kopl bejk, plochej obličej a malý očička. Zelený, jestli se pamatuju. Nikdy nevěř chlapovi se zelenějma očiskama."

"Jak jsi věděl, že by to mohl být on? On snad o mně mluvil?"

"Ne, princezno. Ale jestli chceš vážně slyšet pravdu, tak jsem ji zjistil od tebe. Kdykoliv je nablízku, nedokážeš od něj odtrhnout oči. To on ti řekl, že se bojíš žít?"

"Ano. Ty s ním souhlasíš?"

"Jak to mám vědět?" optal se Necklen. "Ale překvapilas mě, holka. Je jasný, že ho chceš, a ještě jsem tě nezažil, že by ses ostejchala."

"Jednou jsem se s ním vyspala. Teď mě chce vlastnit," postěžovala si. "A já nechci nikomu patřit. Nenechám se využívat ve jménu lásky."

"Využíval tě snad Gíriak?" otázal se mírně.

"Ovšemže ne. Ale jeho jsem nemilovala."

"A Forina miluješ?"

"To jsem neřekla!" štěkla.

"Nevím jistě, co vlastně říkáš."

Karis se uvolnila a dlouze si povzdechla. Pak se zasmála. "Já taky ne. Podej mi ten džbáněk, ty můj hlupáčku. Je čas se opít!"

Těsně před úsvitem čtvrtého dne odešel Vint ze svých pokojů v paláci a vydal se na půlmílovou cestu k severní hradbě. Od hor vál studený vítr a on si držel plášť podšitý ovčinou u těla. Když míjel stará kasárna, všiml si tří mužů táhnoucích káru, na níž byl naložený kovový sud, a k šermíři se donesla vůně cibulačky.

Došel k bráně a uviděl desítky dělníků, kteří stavěli kamenné zidky přes vstupy do uliček odbočujících z hlavní třídy. Mezi nimi přecházela Karis s Ozhobarem a dohlíželi na práci. Vint kolem nich prošel a snažil se potlačit rozčilení. Karis ho do postele nepozvala už několik dní. Překvapilo ho, že ho to rozčiluje. Nemiloval ji, ani nehodlal budovat déletrvající vztah. Tak co? přemítal, když vystupoval na hradbu. Najít odpověď nebylo těžké. Smutně se usmál. Ona ho taky nemilovala. A to byla rána pro jeho morálku, kterou nemohl tak snadno přejít.

Hlídky na hradbě se krčily za cimbuřím, aby unikly kousavému severáku. "Polívka je na cestě, mládenci," ohlásil.

"Snad ne zase cibulačka?" optal se jeden veterán.

"Bojím se, že ano!"

Slunce pomalu vylezlo nad obzor. "Už se vrátili zvědové?" zeptal se.

"Ještě ne, pane. Ale měli by se objevit každou chvíli."

Vint se zadíval k severu, do kopců. Nikde se nic nehýbalo. Ohlédl se a viděl, jak přes třídu přechází Karis s obrovitým Ozhobarem po boku. Tmavé vlasy měla stažené do culíku a na sobě rezavou halenu a zelené kamaše. Široký opasek zdůrazňoval její štíhlý pás. Kolik žen tě odhodilo stejně? tázal se Vint sám sebe a snažil se trochu uklidnit.

"Proč to dělají, pane?" vyzvídal jeden mladý voják a ukázal na dělníky stavějící zidky v uličkách.

Vint se k němu otočil. "Darotové umějí číst myšlenky," vysvětloval. "Je to podle tebe dobrý nápad, ptát se na takové věci?"

"Podle mě to moc velké rozdíl neznamená," opáčil voják a pokrčil rameny. "Pár kamenama je stejně nezastavíme. Ani kušema, ani prakama. V Prentuis pobili třicet tisíc lidí. Celý město - i s vojskem. Tady udělají totéž."

"Tak proč tu zůstáváš?"

"Za to mě platí," odušil voják zachmuřeně.

"Už jsi někdy sloužil pod Karis?" zeptal se ho Vint.

"Ne, ale znám chlapy, co s ní sloužili, a podle nich nikdy neprohrála. Jenže taky ještě nikdy nestála proti vojsku darotů."

"Ona je překvapí," ujišťoval jej Vint.

"Vážně? To si nemyslím. Jednomu zvědovi navykládala, že tu je pár čarodějů, co daroty zničí. Byl dost prostoduchej a věřil jí na slovo. Čarodějové! Myslíte, že kdybychom měli někoho takového, tak bychom po nich nešli sami? Myslíte, že bychom trčeli tady a stavěli blbý zidky?" Zvedl ruku a sevřel si kořen nosu.

"Co se děje?" zeptal se Vint.

"Rozbolela mě hlava," vysvětlil mu voják. "To je tím větrem."

Vinta náhle zasáhla bolest. Popadl vojáka a stáhl ho za cimbuří.

"Co to děláte?" zařval voják rozzlobeně.

"Ještě tě bolí hlava?" štěkl Vint.

Muž zamrkal. "Ne, je to pryč."

Vint zaklel, přikrčený doběhl ke schůdkům a pak utíkal ke Karis a Ozhobarovi. "Můžeme si promluvit?" zeptal se jí. Společně poodešli stranou a Vint jí pověděl o rozmluvě s vojákem.

"Překvapuje mne, že to vydrželo tak dlouho," prohlásila a otočila se.

"Tys tam poslala chlapa a věděla jsi, že ho darotové chytí? Doufám, že jsi měla tolik slušnosti, aby ses s ním nejdřív vyspala."

Když přistoupila blíž, oči měla studené. "Ne, Vinte, měla jsem ho ráda. Mám takové pravidlo, že nikdy nespím s muži, kteří se mi líbí." Otočila se a zavolala si Necklena. "Najdi svou osádku, staříku. Darotové přicházejí."

Dvacet minut nato šplhal Necklen po rozvrzaných žebřicích na střechu starých kasáren. Lézt jenom s jednou rukou bylo dost těžké, takže když se dostal nahoru, pěkně supěl. Čekali tam na něj čtyři chlapi z jeho oddílu. Všichni byli mladí, ještě jim teklo mlíko po bradě. Ale byli hbití a rychlí a jeho rozkazy plnili dobře.

"Jsou kola namazaný?" zeptal se.

"Samozřejmě, pane. A včera večír jsme olej přinesli nahoru," odvětil Beris, menší, s hřívou rezavých vlasů a samá piha.

"Dobrá. Tak ke klikám!" Chlapi se vždy po dvojicích chopili železných klik a začali s nimi točit. Pomalu stáhli velké rameno a Necklen do kovových kroužků zasunul železnou zástrčku. Dva chlapi pak zaběhli pro hliněnou kouli.

Ty byly naskládány opodál a zakryté nepromokavou plachtou. Hoši plachtu odhrnuli, přikutáleli jednu kouli k praku a opatrně ji umístili do bronzového držáku. "Olej!" přikázal Necklen a otočil se. "Kde je ohřívadlo?"

"Promiňte, pane, já zapomněl," omlouval se Gelan, hubený, poďobaný kluk.

"Tak ho dones. A pohni s tím!" Kluk hned letěl k žebříku a zmizel z dohledu. Necklen došel na kraj střechy a zadíval se do kraje. Brzy přijdou. Vrátil se k praku a zkontroloval zaměřovací kolo. Zbraň byla zaměřená na první ze dvou míst, kam darotové s největší pravděpodobností umístí své stroje. Necklen a jeho hoši zatím vypustili nejméně třicet pokusných střel a přesnost střelby byla vysoká, osm z deseti koulí dopadlo na cíl.

Gelan přiběhl zpátky s malou pávní na žhavé uhlí na zádech a lucernou v ruce. Necklen umístil ohřívadlo vedle praku, naložil do něj olejem napuštěné hadry, pak třísky a nakonec několik hrstí uhlí. Vzal si od Gelana lucernu, zvedl víko a přidržel plamen u ohřívadla a počkal, až hadry chytí. Vyšlehl plamen. Zrzek Beris přinesl pět pochodní ze suchého rákosu a položil je k ohřívadlu.

Když se přesvědčil, že všechno hoří tak, jak má, nechal Necklen přinést olej a díval se, jak ho Beris leje jednou ze šesti kulatých dírek do hliněné koule. Následovaly ještě tři džbány oleje, pak dírky ucpali hadry.

Z hradeb se ozval křik a Necklen na kopci uviděl první řadu darotských jezdců. Před nimi jelo deset válečníků s dlouhými oštěpy.

Na oštěpech byla nabodnutá těla deseti corduinských zvědů, vyslaných předešlého večera.

Necklen se ohlédl na chlapce a všiml si, jak jsou vystrašení. "Teď se držte, mládenci," řekl tiše.

"Proč jim to udělali?" zeptal se Beris.

"Aby nás poděsili, chlapče."

"Bojíte se taky, Necklene?" chtěl vědět Gelan.

"Bát se není žádná hanba," opáčil stařík. "Ale pochopte jedno - zbabělec se nechá strachem ovládat, kdežto hrdina na něm jede jako na divokém hřebci. Vy kluci jste rozený hrdinové. Věřte mi. Já umím lidi posoudit. Proto jsem si vás taky vybral."

"Já se jako hrdina necítím," přiznal Beris.

"Nemusíš se tak cítit, chlapče. Stačí, když tak budeš žít!"

---

Když celé darotské vojsko vyjelo na hřeben a roztáhlo se po svazích, Vint se postavil na hradbu a snažil se odhadnout počty nepřátel. Postupovali ve čtyřstupech směrem na určené pozice. Nestavěli si stany, jenom čekali v pěti velkých skupinách, čítajících asi patnáct set válečníků. Tři skupiny tvořili pěší vojáci v černé zbroji, s dlouhými oštěpy s pilovitými hlavicemi. Zbýlé dvě skupiny byli jezdci.

Za hradbami byl slyšet dupot běžících nohou a někteří vojáci se začali ohlížet. "Přímo hled!" zařval Vint. Muži se otáčeli zpátky. Čtyřicet darotských válečníků odložilo oštěpy, shodilo ze zad vaky, ze kterých vytáhli krátké lopatky, a zamířilo na dvě místa na úbočí asi dvě stě kroků od hradeb.

"Co to dělají?" zeptal se někdo Vinta. Šermíř pokrčil rameny. Darotové se začali rychle zakopávat. Pohybovali se s velkou energií a nezpomalovali. Připojili se k nim další darotové, sundali si pláště a plnili je hlinou, kterou potom odnášeli pytl. Kopání pokračovalo skoro hodinu, než Vintovi nakonec došlo, co mají v plánu: darotové srovnávali dvě místa.

Na střeše kasáren si Necklen také uvědomil, co se děje. "Nehodlají použít místa, co jsme vybrali, mládenci," pravil. "Stavěj si nový základny pro své metací stroje."

Necklen došel k železným kolejnicím a vytáhl zadržovací kolíky. "Otočíme ho," zavolal. "Berisi, zaměř ji na první z těch nových míst. Gelane, ty s ostatními sundejte kouli. Musíme jí odlehčit, páč máme jinej dostřel."

Chlapci napnuli svaly a sundali kouli. Byla velká a špatně se s ní manipulovalo, navíc z hader vytékal olej. Necklen jim šel na pomoc. Když byla koule dole, vyrazil zajišťovací kolík a velké rameno udeřilo o pytl s pískem, přivázané k rámu. "Jak daleko to podle tebe je?" zeptal se Necklen Berise.

"Asi dvě stě a... čtyřicet kroků?"

"Já už nemám tak dobrý oči. Takže tě beru za slovo. Zase ho natáhněte." Chlapci se opřeli do klik a rameno se pomalu ohnulo.

"Jsme v lajně," hlásil Beris. Necklen zasunul zajišťovací kolíky za kola a vylezl na plošinu vedle Berise.

"Vypadá to dobře," poznamenal. "Dejte zas kouli na místo." Gelan s dalšími dvěma chlapci zvedli kouli do bronzové misky.

Darotové přitáhli na dohled dva praký: obrovské, načerno natřené stroje. Necklen měl sucho v krku. Už je viděl, při pádu Prentuis, olověné koule rozbily hradbu na padrť. Darotové pomalu přitáhli první stroj na místo. "Ustupte, mládenci, dáme se do toho!"

"Mám ji zapálit, pane?" zeptal se Gelan.

"Tuhle ne, chlapče. Tahle je zvěd. Uvidíme, kde přistane."

Necklen vzal do ruky malé kladívko a ťukl do spouště. Koule z červené hlíny vyletěla vysoko do vzduchu, a jak vít pronikal děrami, vydávala strašidelný jek. Necklen si chvíli myslel, že se trefili, jenže koule dopadla asi dvacet stop napravo a dvanáct stop před prak, kde se rozbila na stovky kousků. "Natáhněte ho a nastavte o zářez níž," rozkázal.

"O jednu čárku nalevo," zavolal Beris.

Necklen a chlapci vytáhli tyče a otočili obrovským strojem. Ve svém vzrušení to však přehnali. "Pomalu mládenci!" křičel veterán. "Pomalu!"

"Nabíjejí praký!" zavolal jiný chlapec.

Necklen se nezastavil. Zasunul poslední tyč a nechal si donést druhou kouli. Kluci ji přikutáleli k praku a zvedli do držáku. Beris ji naplnil olejem.

"Letí!" zavolal Gelan a tentokrát Necklen vzhledl. Vzduchem zasvištěla obrovská olověná koule. Přeletěla hradbu, a starý voják si až na poslední chvíli uvědomil, že darotové míří na prak. Koule udeřila do okraje střechy, vyrazila pár kamenů a jim nad hlavou přelétlo několik odštěpků.

Necklen popadl pochodeň, zapálil ji od ohřívadla a přiložil k olejem napuštěným hadrům, které Beris nacpal do děr. "Letí další!" hlásil Gelan.

"No, tak jim jednu pošleme zpátky!" prskl Necklen a udeřil do spouště. Červená koule, z níž šlehaly plameny, vylétla vysoko do vzduchu - a o pár yardů se minula s darotskou střelou. Černá olověná koule udeřila do střechy, zasáhla trám a propadla na prázdné druhé poschodí kasáren.

"Natáhněte ho! Nečekejte, až dopadne!" zařval Necklen, třebaže sám nemohl odolat a sledoval, kam jejich zápalná střela letí. Zasáhla vršek prvního darotského stroje - a rozbila se. Po černém stroji se rozeběhly plameny. Darotové přiběhli, aby na oheň naházeli hlinu.

Z hradeb se ozval hromový jásot.

"Ještě jednu!" křikl Necklen a k obloze zamířila druhá ohnivá koule. Když dopadla a v obrovském kruhu vyskočil oheň, darotové se rozprchli. Z dřevěného praku nyní šlehaly plameny.

Ale druhý nepřátelský stroj vystřelil podruhé, a tentokrát koule udeřila do boku budovy, kde vyrazila celý roh a ten spadl na ulici.

"Doprava o tři čárky!" zvolal Beris. "A snížit o dva zářezy."

Pomaloučku otočili. "Máme jenom jeden pokus," pravil Necklen a snažil se udržet klidný hlas. "Tak ať to stojí za to, chlapče!"

"Ano, pane," vyhrkl Beris. Když naložili kouli a Gelan ji naplnil olejem, Necklen kluky poslal ze střechy. Kolem prosvištěla další obrovská olověná koule, minula prak jen o pár coulů a zničila zásobu hliněných střel. "Tak padejte už!" zařval Necklen.

Chlapci se rozběhli k žebříkům a Necklen uvolnil spoušť. Měl je následovat, ale nemohl odolat, aby se nepodíval, kam jeho poslední střela letí. Darotové znovu vystřelili. Z praku vylétla střela ve chvíli, kdy se o něj rozbila hliněná koule a zalila jej hořícím olejem. Dva darotské válečníky oheň zachytil a oni pobíhali po stráni jako živé pochodně.

"Ano!" křikl Necklen a mávl pěstí. "Líbilo se vám to, vy všiví parchanti?"

Poslední darotská koule udeřila do plošiny a rozbila prak. Jeden zadržovací trám se uvolnil a praštil Necklena do ramene, až se stařec roztočil. Podjely mu nohy a on natáhl ruku, zachytil se kraje střechy a zůstal viset.

Cesta zpátky nebyla. Starý válečník neměl dost sil, aby se jednou rukou vytáhl do bezpečí. Síly mu ubývaly, když se nad ním objevil malý Beris a popadl ho za ruku.

"Pusť mě, ty pitomo! Neudržíš mě, jenom tě stáhnu s sebou."

Chlapec však neposlušal. "Gelan běžel pro... provaz," supěl. "Než se vrátí, tak vás udržím."

"Prosím, chlapče! Pusť mě. Nechej tě vzít s sebou."

"To neudělám, pane," ujišťoval ho Beris a pihovatá tvář mu zrudla námahou. Necklen sevřel okraj střechy pevněji a snažil se zachovat klid. Začínal být unavený, ruka se mu třásla.

Tu se objevil Gelan a hodil Necklenovi přes hlavu smyčku. Stařec jí protáhl zmračenou ruku. "Je to uvázaný k trámu," hlásil Gelan.

"Hodnej kluk," pochválil ho Necklen. "Teď mě pusť, Berisi, tak, hodnej." Když Beris poslechl, Necklen se svezl asi o čtyři stopy. Provaz se napjal a on zůstal viset. Z úlevy se mu udělalo špatně. Chvilí nato ho tři silní muži vytáhli do bezpečí.

Necklen se usmál na chlapce. "Doufám, že se nikdy nenaučíte poslouchat rozkazy, mládenci," řekl jim.

"Ano, pane!" odpověděli sborem a usmívali se.

Ale Necklen se přestal usmívat, když viděl, že darotové přivazují další prak.

Když první olověná koule udeřila do hradby vedle brány, Vint své vojáky stáhl. Ze dvou zapálených darotských praků stoupaly husté chocholy černého kouře.

"Co vidíš?" zavolala Karis. Vint se zvedl a vykoul přes cimbuří.

"Dvě darotské legie se připravují," křikl. "Pomaloučku se přibližují."

Druhá koule zasáhla bránu, přerazila tam dva silné trámy a rozštípla závoru. "Teď zrychlují do běhu," zavolal. "Jsou jich asi tři tisíce. Zbytek prostě čeká."

Dopadla další olověná koule, prorazila bránu a hrozivě se kutálela po třídě za ní. Vint se rozběhl ze schodů, bera tři naráz, a potom utíkal k řadě vozů stojících přes třídu. Karis, Ozhobar a Tarantio tam již byli.

Do mezer mezi vozy vstoupilo dvě stě mužů s kušemi, jedna řada poklekla, druhá za ní stála. Tihle daroty nezadrží, usoudil Vint. Ne pouhé dvě stovky.

První nepřátelé pronikli zničenou bránou, zahlédli střelce a zaútočili. Blížili se mlčky, jen jejich boty dupaly na dlažbě. Z jejich mlčení Vintovi přebíhal mráz po zádech. Tasil šavli, i když věděl, že proti tuhé kůži darotů mu stejně bude k ničemu, přesto se cítil lépe, že ji drží v ruce.

"Čekat!" křikla Karis jasným, klidným hlasem. První řada darotů se přiblížila. Sedmdesát stop. Padesát. Čtyřicet.

"Teď!" zvolala. Klečící střelci vypustili šípky, které zasáhly vůdčí válečníky. Desítky jich šly k zemi, ale další pokračovali v útoku. "Znova!" křičela Karis. Vystřelila stojící řada a druhý černý mrak zasáhl cíl. Útok téměř nezakolísal.

Náhle začaly šípky létat ze všech oken po obou stranách široké ulice. Za spěšně zbudovanými zídками napříč přes uličky se zvedali střelci a do řad darotů vysílali jednu salvu za druhou.

Vint zaslechl prasknutí biče. V uličce, ukrytí mimo dohled, se tři volí napřeli do postrojů a odtáhli vůz, za nímž se

objevily tři obrovské, ocelí posílené balisty. Dvě řady kušištníků se rozběhli napravo a nalevo, právě když se darotové znovu pustili do útoku.

Ozhobar praštil kladivem do spouště a do útočníků udeřily dvě libry železných broků a první řadu srazily na zem. Vint, stojící po jedné straně, viděl, jak kulky jednomu darotovi rozmačkaly obličej na mléčně bílou kaši, až vzduchem létaly úlomky kostí. Všude se na zemi svíjeli zmrazení darotští válečníci. Vypálila druhá balista a udělala v darotské formaci slušnou díru. Vint se díval, jak tři muži rychle natahují první balistu. Potom do těsných řad nepřátel vletěla třetí dávka broků. Z oken vyletovaly stále další a další šípky z kuší a jatka v ulici pokračovala. Teď se první dvě řady střelců stahovaly podél zdi a znovu se seřadily za balistami, odkud pokračovaly v zabíjení nepřátel.

Jeden darotský válečník, který měl utrženou levou paži, hodil oštěp, který zasáhl kušištníka do prsou a praštil s ním o zeď. Tarantio se uvolnil a nechal Jaška převzít kontrolu. Ten vyrazil, jedním máchnutím rozpáral prvního darota, a než dopadl, ještě mu srazil hlavu. "To je jeden za Sirana a jeho kouzelné meče," prohlásil Jašek.

Když nepřítel znovu zaútočil, silná ramena jedné balisty praskla. Ve chvíli se ke zbrani dostali darotové. Potom do nich z bezprostřední blízkosti udeřily broky z druhé balisty, které zvedly tři válečníky ze země a mrštily s nimi do jejich druhů.

Z uličky vedle balisty se do pranice vrhl Forin se svými padesáti muži. Jašek šel s nimi a jeho kouzelné meče si vysekávaly cestu mezi nepřáteli. Vint, jemuž jeho šavle byla k ničemu, vycouval a připojil se ke Karis a Ozhobarovi. Popadl kuši, natáhl ji a střelil do hlavy jednoho obřího válečníka.

Zazněla polnice.

Forin a jeho muži uhnuli na strany a otevřeli mezeru, skrze niž mohla balista do řad darotů vyslat svůj smrtonosný náklad. Na zemi již ležely stovky darotů a stále padali další, jak do nich z oken neustále bušilo nemilosrdné krupobití.

Darotové neměli kam utéci. Před sebou měli děsivou balistu, uličky po obou stranách byly uzavřené. A jak počet mrtvých narůstal, bojovali, aby se dostali k jedinému útočišti, které jim zbývalo: k severní bráně.

Jeden darot Forina trefil do hlavy, až se zelenooký obr zapotácel a helmice mu sletěla z hlavy. Když se na něj darot hnál, aby ho dorazil, obr se zvedl a sekl nepřítele sekerou do obličeje. Čepel se zabořila, pak ji vyrval. Oštěp druhého darota ho zasáhl do kyrsu, do něhož udělal hluboký vryp, až mu pohmoždil žebra. Forin se otočil, ohnal se sekerou a vrazil hroty sekery darotovy do prsou. Ten Forina pěstí praštil do čela. Ohromený obr se sesul na kolena. Vedle něj se objevil Jašek a téměř darotovi usekl hlavu. Forin se vyškřábal na nohy, vyrval sekeru z mrtvého darota a vrhl se zpátky do pranice.

Karis bitvu sledovala s nečitelným výrazem. Lidé umírali, když zoufalí darotští válečníci rozbíjeli narychlo zbudované zidky a sekali a bodali střelce na zemi. Nejméně patnáct Forinových mužů bylo také dole.

Čtyři darotové prorazili Forinovou linii a dostali se k balistě. Jašek doběhl za posledního z nich a srazil ho. Druhého a třetího dostaly šípky z kuše, ale čtvrtý přiskočil ke Karis.

Vint k ní byl nejbližší. Zaslechl, jak někdo volá jeho jméno, a viděl, jak mu Tarantio hází jeden ze svých mečů. Mihotavá čepel zavířila vzduchem a Vint ji chytil za jilec. Ale již v té chvíli věděl, že je pozdě. Otočil se na patě a běžel k darotovi. Ten se rozpřáhl mečem. Karis ale stála na svém a vzdorně se na něj dívala.

V té chvíli do darota udeřilo černé tělo. Zloděj mu zaťal zuby do hrdla. Darot, vyvedený z rovnováhy, upadl. Ozhobar ho kladivem udeřil z boku do hlavy a Vint mu Tarantiovým mečem prosekl páteř. I když byl již darot mrtvý, pes mu dál rval hrdlo. "Ke mně!" křikla Karis a Zloděj, stále vrčící, zacouval.

Ozvalo se silné dunění, jako vzdálené hromobití. Vint se ohlédl. Necklen s deseti muži táhl nový stroj. Za ním koně táhli několik vozů. Na prvním byly střely a hořící ohřívadlo. Ozhobar se k nim rozběhl.

Darotové se hrnuli zpátky do brány. Když zazněla polnice, Forin, Jašek a zbývajících jedenáct obrněných válečníků se otočili a běželi dozadu. Nad hlavami jim přeletěla hořící hliněná koule a vybuchla těsně před strážní věží vedle brány. Jak byli darotští válečníci natěsnaní, plameny jich obalily asi dvacet. Zbýající darotové po sobě v panice, jak se snažili uniknout, šlapali a plameny se šířily.

Druhá koule přeletěla přes hradbu a rozhodila hořící olej na válečníky, kteří se tam motali.

Darotské vojsko prchalo zpátky do kopců.

"Odklíďte mrtvé!" křikla Karis. "Udělejte místo pro vozy."

Jašek se rozběhl mezi darotské mrtvolky a prohlížel si je. Několik jich ještě bylo naživu, což rychle napravil. Vojáci tahali obrovská těla k zídkám po stranách a tři vozy se pomalu rozjely k bráně. Ozhobar jel na prvním voze, a když se dostal až k bráně, seskočil a zavolal na několik mužů, aby mu pomohli. Na všech třech vozech byly propojené dílce z dlouhých železných tyčí. Na ochoze nahoře byly sestaveny vrátky. Muži vytáhli dílce nahoru a zasadili je do hlubokých rýh, které kameníci vytesali po obou stranách brány.

Za dělníky přitáhli další muži prak. Necklen doběhl až k bráně a odhadl vzdálenost k darotské zbrani. Jen necelých dvě stě kroků. Teď se vrátil k praku a sdělil to Berisovi.

Vzápětí už přes bránu přeletěla planoucí koule a vybuchla asi třicet kroků nalevo od darotského stroje. Všichni vojáci na hradbě jásali, jak darotští vojáci chvatně přivazovali provazy ke svému stroji a táhli ho do bezpečí.

Železná padací brána již byla složená a účinně přehrazovala cestu. Ozhobar poodešel a s rukama v bok své dílo obdivoval. "Není to špatné," pochvaloval si. "Vůbec to není špatné."

Nosiči s nosítky, Bruno mezi nimi, odnášeli corduinské raněné a mrtvé. Vint mezi nimi procházel a zjišťoval počty raněných a zabitých. Potom zamířil k místu, kde Karis stála s Tarantiem.

"Forin ztratil devětatřicet mužů: třicet sedm je mrtvých, dva těžce zranění. Mezi ostatními je tak šedesát mrtvých nebo příliš vážně zraněných. Pokud vím, zabili jsme asi dvě stě třicet darotů."

Karis kývla, neřekla však nic. "Dokázalas to, generále," řekl Vint. "Zahnalas je."

"Rozhodně jsme je přinutili zamyslet se," souhlasila. Vint chtěl Tarantiovi vrátit meč, ale tmavovlasý válečník se

zazubil. "Nech si ho! Ale dávej si pozor, až ho budeš vracet do pochvy."

Vint kývl. "Kdybych byl věděl, jak ostrý je, tak bych ho jenom tak nechytal." Vzhledl. Ještě nebylo poledne. "Dobré nebe," povzdechl si, "člověk by si myslel, že už bude večer, ale od začátku útoku uběhla stěží hodina."

Připojil se k nim Forin. "Pomůže mi někdo sundat ten zatracený pancíř?" zeptal se. "Nemůžu v tom vůbec dejchat." Zbroj byla pokrytá hlubokými vrypy a na zádech kov dokonce praskl. Když Tarantio s Vintem krys sundali, Forin si svlékl košili. Trup měl plný modřin a na rameni škrábanec. "Vůbec se netěším na další kolo," zabručel a posadil se na poboženou zídku.

"Bojoval jsi skvěle, chlape," pravil Vint. "Myslím, že jsi zabil tři."

"Dva. Toho posledního dostal Tarantio. Ale pár jsem jich taky poznačil." Vzhledl ke Karis. "Myslíš, že se ještě dneska vrátěj?"

"Lidé by to neudělali," odpověděla. "Generálové by se sešli a znovu promysleli strategii. Jenže oni nejsou lidé."

"Máš v rukáve nějaký další vychytralý plán?" zeptal se obr.

"Ne," přiznala Karis. "Jestli znovu zaútočí, dejte mi vědět." S tím odešla a Zloděj klusal vedle ní.

"Ona není moc na oslavy, co?" poznamenal Ozhoar.

Jak den pokračoval a darotové setrvali ve svém táboře, město jásalo. Neporazitelné daroty zahнала síla a odvaha vojáků a strategický génius Karis. Před palácem se scházeli lidé a vyvolávali její jméno.

V paláci Karis ležela v horké lázni a Zloděj se rozvaloval na kraji nádrže a zvědavě si svou adoptovanou paní prohlížel. Jí hlavou táhla spousta zmatených myšlenek. Ona nejásala, spíš panikařila - skoro jako kdyby prohráli. Začalo to, když viděla, jak Necklen visí na kraji střechy. Stařík pro ni znamenal víc, než si uvědomovala. Potom, když se Forin se svými muži vrhl do útoku, viděla, jak jdou k zemi, jeden po druhém. S každým z nich zemřel i kousek z ní. Válka a smrt.

Najednou ji obojí unavovalo, přestože to byl teprve začátek. Darotové se teď budou mít na pozoru. Obklíčí město a budou hledat slabé místo, a až ho najdou, zaútočí znovu...

I kdyby se Corduin udržel, čeho by tím dosáhl? Darotové měli sedm měst a ohromnou sílu.

Karis si povzdechla, potom se zcela ponořila do teplé vody a umyla si vlasy. "K čemu to je?" zeptala se Zloděje. Hafan naklonil hlavu a zadíval se na ni. "Má to vůbec nějaký smysl?"

"Topící se člověk se nezastaví, aby zapřemýšlel, zda může mít důvod existovat," poznamenal kdosi. "On prostě plave dál a bojuje o život."

"Co tady děláš, Forine?"

"Přišel jsem si promluvit, ale klidně se můžu také vykoupat." Svlékl si zakrvácené šaty, sestoupil po mramorových schůdkách a ponořil se do vody. "Á, toto je vážně nádhera."

"Já nechci společnost," upozornila jej, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

"Ale ano, chceš. Už celý tejdny žiješ a decháš pro tu darotskou hrozbu - plánuješ, vymejšíš, děláš si starosti. A všechno kvůli dnešku. Teď je po všem. A všechno to napětí minulejších dnů na tebe sedá jako černá mlha."

"Je mi z toho zle," povzdechla si. "Je mi špatně z toho, jak pořád vidím jen smrt a násilí."

"Máš právo, aby ti z toho bylo zle, je to hnusná záležitost. A co se smyslu teje... Zeptej se živejch. Lidi venku vyřvávají tvé jméno... no, vlastně to ani ne. 'Ledová královna', tak ti teď říkají. Myslej si, že jsi vysvoboditel, kterého poslali bohové. Rozhodně je to lepší než 'Děvka válečná'."

"Mně je fuk, co si oni myslí."

"To by nemělo. Kvůli nim se tohle všechno děje: kvůli pekařům, tesařům, snílům a poetům. Ty to však dneska nechceš vidět, co, Karis?"

"Co ode mě chceš?" zeptala se ho a vyšla z lázně. Služící nechali vedle nádrže osušky a Karis si jednu ovinula kolem těla a druhou si utírala vlasy. "No?" chtěla vědět.

"Já ti ani nevím. Jakej máš pocit, když na sobě cejtíš teplou vodu?"

"Co to s tím má společného?"

"Je to příjemný, ne? Očistí tě, uvolní svaly. Kdyby daroti prorazili, jsme všichni mrtví. Už žádný koupele. Žádný víno. Žádný milování. Akorát že oni neprorazili, Karis. Tys je zastavila. A tak jsme tady. A život je sladkej! Zejtra...? No, zejtek se o sebe postará sám. Co chci? Nemá smysl povídat, že tě chci navěky. Možná máme jenom tenhle den. Ale jestli ho nevyužiji, tak jako by daroti vyhráli."

Posadila se na lavici a usmála. "To byl dost rozvláčný způsob, jak říct, že se se mnou chceš vyspat."

Zazubil se na ni. "Nejvíc ze všeho jsem chtěl vidět, jak se usmíváš."

Podívala se mu do zelených očí a chvíli mlčela. "Pojď se se mnou napít," pozvala ho nakonec. Forin vstal a ona mu hodila osušku.

V obývacím pokoji na ni čekali Necklen, Vint a vévoda Albreck. Když vstoupila, vévoda povstal, pak odvrátil zrak. "Omlouvám se, generále," řekl. "Vrátíme se, až budeš oděna do společnosti."

Karis se uklonila. "Se vši úctou, můj pane, prosím, posadte se. Jsem na oblíkání moc utahaná a brzo usnu. Ale zatím ještě vnímám dost, abych mohla konverzovat."

"Jak si přeješ," souhlasil tedy vévoda, nicméně příjemné mu to očividně nebylo. Posadil se a už chtěl promluvit, když vešel nahý Forin. Obr si chvatně ovinul ručník kolem boků, jenže jak se ukláněl, ručník mu zase spadl. Necklen zařval smíchy a dokonce i vévoda se pousmál. Pak se Albreck podíval na Karis. "Nejdřív mi dovoľ, ať ti poblahopřeji k dnešnímu vítězství. Lidé to zřejmě považují za zázrak. Já sám vím, že je to výsledek pečlivého plánování a výborné strategie. Jsem na tebe hrdý, Karis. Cokoliv se odtě stane, na tom se už nic nezmění."

Karis zruměněla, nějak se jí nedostávalo slov. Vévoda vstal a poklonil se před ní, potom se otočil k Forinovi. "Ty jsi dnes, kapitáne, ztratil spoustu mužů. Ale bojoval jsi jako lev. Pokud Corduin tuto válku přežije, v mé osobní gardě pro tebe bude místo."

"Děkuju, můj pane. To se mi bude moc líbit."

Vévoda zamířil ke dveřím. "Karis, až si odpočineš, přijď, prosím, do mých komnat. Rád bych probral zítřejší plán obrany." Zastavil se přede dveřmi a Necklen mu je otevřel. Karis si lehla na pohovku, únavou se jí točila hlava.

"Necháme tě odpočívat, princezno," pravil Necklen a poklepal Vintovi na rameno. Vint se nehýbal. V obličejí byl popelavý a na Forina hleděl s neskrývanou nenávistí. Necklen se k němu naklonil. "Je čas jít, příteli," zašeptal. Vint se zhluboka nadechl, vstal a vyrazil z místnosti. Necklen šel za ním.

"Myslím, že jsem si ve Vintovi udělal nepřítele," podotkl Forin. Karis neodpověděla, a když k ní došel, viděl, že spí. Jemně ji zvedl do náruči a odnesl do ložnice, kde ji uložil, zakryl a zlehka políbil na čelo. Pak se sám oblékl a odešel z paláce.

Necklen Vinta dohonil, právě když šermíř vycházel boční brankou z paláce. "Dáš si se mnou džbáněk?" zeptal se ho. "Raději ne."

"Taková ona je, Vinte," vysvětloval Necklen. "Miluju ji jako dceru, ale je svěhlavá."

Vint s velkou námahou potlačil rozzlobenou odpověď, která se mu drala na jazyk. Necklen byl dobrý chlap, houževnatý a věrný, a myslel to dobře. Pravda byla prostá: muž málokdy pozná hodnotu toho, co má - dokud to neztratí. "Nesmíš to dávat za vinu Forinovi," pokračoval staroch.

"Dávat za vinu? Já to nedávám nikomu za vinu. Zlobím se, ale to přejde. A nyní mne omluv, vrátím se na hradby." A odešel.

V ulicích bylo plno lidí, smáli se, zpívali a chlastali. Vint mezi nimi procházel jako přízrak, jejich radosti si nevšímal.

Na cimbuří seděl Tarantio v černém oblečení a vyhlížel za hradbu.

"Děje se něco?" zeptal se Vint.

"Nic. Celá skupina, tak dvě stovky, seděla posledních pár hodin v kruhu. Kde je Karis?"

"Zřejmě odpočívá." Tarantio zachytil jeho rozzlobený tón a neříkal nic. "Kde podle tebe udeří příště?" tázal se Vint.

"U východní brány?"

"Nemám tušení. Jsou zděšení, to je jisté."

Vint se podíval na místo, kam od táhli těla darotů. To, co z nich zůstalo, vypadalo jako hromada bílých pytlů a harampádí, zbytků zbraní a zbroje. "Co se stalo s darotskými mrtvými?" podivil se.

"To jsou oni," vysvětlil mu Tarantio. "Těla se prostě ztratila. Chvilu to hrozně páchlo. Jednou jsem viděl hada, jak se svlíká z kůže. Tohle bylo něco podobného."

"Naprostě stejné to bylo při zázraku v lese," vzpomněl si Vint. "Rozkládají se vážně dost rychle, co?"

"Pokud se opravdu stalo tohle," prohodil Tarantio. "Ten sedlák, kterého zajali... Barin, tak ten povídal, že jsou nesmrtelní - každých deset let se znovu narodí. Možná pro ně mají ve městě nové tělo."

"To je ale hnusná představa."

Na ochoz přišel vousatý voják, jenž s Vintem mluvil těsně před útokem. Mírně se kolébal a v rukou držel džbáněk. "To teda byl den!" zasupěl a svezl se vedle obou mužů. "Neuvěřitelný den! Věděli jste, že kurvy dnes neberou peníze? Všecičko je zadarmo: ženský, chlast i jídlo. To ale je den!" Lehl si na zem, prázdný džbáněk použil jako polštář a okamžitě usnul.

"Doufejme, že zítra si bude myslet totéž," utrousil Tarantio. "Lidé to dneska oslavují jako velké vítězství, když to ve skutečnosti byla jen úvodní šarvátka."

Nahoru přiběhl Bruno. Zakopl, ale vzpomatoval se a podal Tarantiovi balíček zabalený v mušelinu. Když ho Tarantio rozbil, našel čerstvý chleba, solené hovězí a hliněnou nádobku s máslem. "Je to tam úžasný," vyhrkl Bruno. "Všichni jsou tak šťastní. Jedna paní mě dokonce políbila!"

"To musela být pod obraz," utahoval si z něj Tarantio.

"Ano, to byla," přiznal Bruno. "Ale stejně to bylo hezký."

"Co dělá oko?" zeptal se Vint.

Mládenec pokrčil rameny. "Není tak dobrý, jako bývalo, když bylo zlatý. Ale je v pořádku."

"Už umíš střílet?"

"Nevím. Nezkoušel jsem to."

"Bruno se rozhodl, že válka je zlá, a nechce mít se zabíjením nic společného," přisadil si Tarantio. "Není to tak, Bruno?"

"Ano. Chci nikoho nezabít."

"Odložme zatím stranou ten divný zápor," prohlásil Vint. "Myslím, že to je chvályhodný názor. Ale co uděláš, až ti bude chtít nějaký darotský válečník useknout hlavu velkým mečem? To jen tak umřeš - nebo budeš bojovat?"

"Asi umřu," usoudil Bruno.

"Mohl bys mi poskytnout nějaké podklady pro svou filozofii?"

"Co to povídal?" zeptal se Bruno Tarantia.

"Myslím, že chce vědět, proč ses rozhodl, že nebudeš bojovat."

"Aha. No, to všechno ten oltor. Neumím to vysvětlit, ale když byl... však víte, ve mně, cítil jsem, co si myslí. Co cítí. A bylo to dobré, víte? Bylo to..." odmlčel se, "...správný. Ano, tak to bylo. Správný. Rozumíte?"

"Ani slovo," přiznal Vint. "Myslíš, že je lepší být mrtvý než bojovat o život?"

"Ano, to si myslím. To udělali oltorové."

"A byli vyhlazeni."

"Ano, ale teď jsou zpátky."

"O čem to mluví?" chtěl vědět od Tarantia Vint.

"Je to dlouhý příběh."

Vint se ho už chtěl vyptávat dál, ale vtom se to v darotském táboře začalo hýbat. Stovky darotských válečníků sešly dolů pod kopec a začaly kopat. Další se vraceli z lesa s pokácenými stromy. Ve chvílce se to všude hemžilo činností. Kopáči brzy zmizeli z dohledu, ale přihlížející muži viděli, jak z jámy létá hlína. Darotové přivezli prázdné vozy a ty naplnili zeminou, kterou pak odváželi pryč. Vzápětí se vraceli s prázdnými vozy. Nad jámou sestavili provazy a kladky, s jejichž pomocí vytažovali hlínu a dolů spouštěli prkna a trámy.

Vintovi to došlo, přeběhl mu z toho mráz po zádech. "Stavějí tunel," vydechl. "Chtějí se pod námi podkopat!"

14

VDOMĚ BYLA ZIMA A TARANTIO ZAPÁLIL oheň. Bruno zůstal v nových kasárnách s ostatními muži od nosítek a dům bez něj působil prázdným dojmem. "Mně taky schází," ozval se Jašek. Tarantio se usmál. "Vzpomínáš na ten první den? ,Praštil mě klackem!,' opíčil se.

"Je to dobrý chlap. Doufám, že to přežije."

Tarantio se posadil před krbem a těšil se z tepla. "My si moc přátel neudělali, vid', Jašku? Proč asi?"

"Nepotřebujeme je, bratříčku."

"Tak proč Bruno? Proč nám schází?" Jašek mlčel a Tarantio zašel do kuchyně. Zůstal tu okoralý bočník a on si ukrojil pár krajců, které si odnesl k ohni a opekl si je. Snědl ale jen jeden, pak si lehl na kozí kůži, jak ho zmohla únava. Darotové stále kopali, ústí tunelu ozařovaly lucerny. Brzy vyrazí ze země někde ve městě.

"My neumřeme, bratříčku," prohlásil Jašek. "Já je zabiju všechny."

"Vždycky jsem miloval tvůj smysl pro humor."

"Nechod' ještě spát. Potřebuju si ještě chvíli povídat." Jašek se posadil a přihodil do ohně. "Chio? Chio!" vyhrkl nahlas. Tíse zaklel a snažil se Tarantia vyvolat. Už cítil, jak je jejich tělo zesláblé, svaly vyčerpané až do morku kostí. Zvedl se, odešel do kuchyně a vypil několik sklenic studené vody a pak z nádoby vyškrábal zbytek medu. Byl dobrý a sladký.

Díky svému skvělému sluchu zachytil, jak někdo přichází ke dveřím, a proto je otevřel. Tam, rámovaná měsíčním světlem, s kapuci tmavého pláště přehozenou přes zlaté vlasy, stála lady Miriak.

"To mě ani nepozveš dál?" optala se. Jašek ustoupil stranou.

Suknice z modrého hedvábí tíše zašustily, když zamířila k ohni a posadila se. Jašek nemohl uvěřit, co se děje. Připadalo mu to tak dávno, když se s ní Tarantio vyspal a Jašek se snažil získat vládu nad tělem, odhodlaný proříznout jí ten její štíhlý krček. Tarantio tenkrát ze zrcadlového pokoje v hrůze uprchl. A teď byla tady. A Tarantio spal.

"Proč jsi mi neřekl, že ses vrátil do Corduinu?" zeptala se.

"Nevěděl jsem, že tady ještě jsi," odvětil Jašek a palcem mimoděk hladil jílec dýky.

"Stalo se něco?" zeptala se. "My... jsme se tak skvěle doplňovali. Měla jsem pocit... vlastně ani nevím, co jsem cítila. Ale neustále jsem na tebe myslela." Vstala, přistoupila k němu a objala ho. Cítil teplo jejího těla. A představil si, jak z ní vytéká krev. Vytáhl dýku a podržel jí ji za zády. Ona mu zlehka oťřela rty o tvář, pak došla k ústům, a on ucítil její měkký jazýček na svém. Všechna únava z něj spadla, náhle cítil zoufalou touhu. Ona couvla, uvolnila plášť a nechala ho spadnout. Potom si pomalu rozvazovala tkanici na živůtku. Jašek v němém úžasu přihlížel, když hedvábné šaty sklouzly na podlahu. "Proč držíš dýku?" zašeptala. Zahodil ji.

Milovali se před krbem, vášnivě a divoce, a když skončili, Jašek se - poprvé za celý svůj život - rozplakal. Ona ho pevně objala, hladila ho po zádech a šeptala mu něžnosti. Jašek měl pocit, že hradby v jeho mysli se bortí a dlouho skrývané city se vylévají jako rozvodněná řeka. Uviděl svého otce viset z trámu, avšak místo aby k němu za jeho slabost pocítil trpkou nenávisť, vzpomínal na to, jak byl něžný, a na ztracenou lásku. Měl pocit, že se topí v moři emocí, o nichž nikdy ani netušil, že je má. A visel na Miriak, jejíž hlazení a něžná slůvka jej znovu vzrušila.

Odvedl ji do ložnice, kde se milovali, pomalu a převelmí jemně. Později, když usnula, se Jašek posadil a díval se na ni jak tam leží, zlaté vlasy měla rozhozené přes polštář a útlá ruka jí visela z pelesti. Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl.

"A tys ji chtěl zabít," připomněl mu Tarantio.

"Chtěl jsem spoustu věcí," odpověděl Jašek. "Ale hlavně jsem chtěl, abychom zůstali spolu."

"Jsme spolu."

"Ty to nechápeš, Chio. My dva nejsme skuteční. Oba nás vytvořil ten chlapec lapený v dole. Mě stvořil, abych se vyrovnal s jeho strachem, a tím dal zrod i tobě. Protože jen ty jsi mě mohl ovládat. Rozumíš? A to pouto je stále silnější. Jednou nás k sobě přitáhne docela a oba přestaneme existovat."

"Tím si přece nemůžeš být ani trochu jistý," namítl Tarantio.

"Ovšemže si tím jsem jistý. I teď ho slyším, jak mě volá. A už mu nedokážu odolávat."

"Proč?" chtěl vědět Tarantio.

"Protože jsem poznal lásku - a k tomu jsem nebyl stvořen. Buď' zdrav, bratříčku," řekl Jašek nahlas s nekonečným smutkem v hlase.

Tarantio se prudce probral. "Jašku!" zavolal, ale odpovědi se mu nedostalo.

Miriak se zavrtěla. "Volal jsi mě?" šeptla.

Tarantio seděl nehybně a cítil zoufalou prázdnotu.

Jašek byl pryč...

Když Vint podával hlášení, v Poradním sále panovala zasmušilá nálada. Darotové z tunelu vytažali hory hlíny a do rána budou blízko hradeb. Zítra odpoledne se dostanou pod město. Vévoda Albreck mlčky poslouchal, jenom sledoval ostatní. Malý rádce Pooris se tvářil zachmuřeně a nejistě. Karis seděla se sklopenýma očima a hovoru se neúčastnila. Obr Forin Vinta poslouchal jen na půl ucha a vrhal kradmé pohledy na Karis. Tvářil se venkoncem ustaraně.

Tmavovlasý hubený úředník Niro se vsedě předkláněl a oči upíral na mluvčího. Tarantio ani Ozhobar zatím nedorazili. "Nevím," zakončil Vint, "jak bychom proti tomuhle mohli něco udělat. Kdybychom stáli proti lidem, navrhl bych podkopat se jim naproti. Ale s daroty? Ve chvílce nás rozsekají na kousky." Posadil se a ticho, následující po jeho slovech, bylo hrozné.

Vévoda Albreck chvíli vyčkal, než se zhluboka nadechl. "Děkujeme ti, Vinte. Tvé hlášení bylo naprosto jasné a výstižné. Jsou nějaké připomínky?" Znovu ticho. "Generále, máš k tomu co dodat?" Karis zavrtěla hlavou, ale nevzhlédla. Vévoda pečlivě volil slova a mluvil jen s náznakem kritiky. "Přátelé, na plánování obrany a zabezpečení budoucnosti pro tisíce lidí, kteří zůstali v Corduinu, jsme pracovali dlouho a tvrdě. Vzdát se teď, ještě než nepřítel pronikl za hradby, by bylo stěží odvážné. Musí být něco, co bychom mohli udělat." Podíval se na Poorise.

Mužik si otřel pot z holé hlavy. "Nejsem válečník, můj pane, jak sám dobře víte. A netuším, jak bychom s touhle taktikou mohli bojovat. Darotové můžou vylézt kdekoliv a naše jediná skutečná zbraň, kterou proti nim máme, je příliš neohrabaná, abychom ji tahali po městě. Cesta na jih je pořád otevřená, darotové nás neobklíčili. Podle mě bychom měli nařídít hromadnou evakuaci."

"Jak daleko bychom se dostali?" zeptal se Forin. "Takový zástup udělá nejvýš ošum mil za den. Darotští jezdcí se k nám dostanou do hodiny."

Otevřely se dveře a vstoupil Ozhobar s množstvím svitků v podpaždí. Zběžně se uklonil vévodovi a přitáhl si křeslo. "Přišel jsem o něco?" zeptal se.

"Zřejmě ti unikla dlouhá omluva za pozdní příchod, pane," plísnil ho vévoda.

"Cože? Aha, vidím, že pořád dbáme na jemnosti. To je dobře. Visíme na drolicím se kraji propasti, ale pořád si zachováváme slušné způsoby."

"To ano, pane," ujistil jej vévoda stroze.

"Omlouvám se za pozdní příchod, můj pane," řekl Ozhobar, vstal a znovu se uklonil, "ale musel jsem z Velké knihovny vyzvednout tyto věci. Někáký pitomý úředník mi vykládal, že je zavřená, jenomže otevře se jako obvykle ráno. On taky hrozně dal na jemnosti." Světlé oči se mu blýskaly hněvem. "To samozřejmě znamenalo, že jsem musel plýtvat časem, než jsem si z kovárny vyzvedl to velké kladivo a vyrazil dveře. Ale na tom teď už nezáleží. Myslím, že jsem našel způsob, jak daroty porazit."

Vévoda Albreck spolkl podráždění. "A poučil bys nás tedy, můj milý Ozhobare?"

"Zajisté, můj pane." Podal jeden svitek vévodovi, jenž ho otevřel. Okamžitě ho poznal.

"To jsou plány na městský odpadní systém. Vzpomínám si, že jsi mi je vloni přinesl."

"To ano. A vy jste si je prohlídl a pak je předal městské radě k posouzení. Odtamtud je zřejmě poslali pokladníkům a potom radním zodpovědným za veřejné práce. Nakonec je strčili do malé komůrky vzadu v knihovně, kde nejspíš čekaly, až si je prostudují budoucí pokolení. Trvalo mi dost dlouho, než jsem je tam našel, ale tady jsou."

"Už to chápu," ozval se Vint suše. "Rychle zbudujeme kanály, a až se do nich darotové prokopají, spláchně je to. Myslím, že je to skvělý nápad."

"Pitomě!" řekl Ozhobar a rozdal ostatní svitky. "Mluví o tom, proč by takový systém vůbec bylo možné postavit."

"Katakomy," dodal vévoda, neschopen zakrýt vzrušení.

"Správně, můj pane. Táhnou se pod městem na všechny strany. Myslím, že darotové se prokutají do jednoho z původních tunelů pod starými kasárnami. Jestli mají alespoň trochu zdravého rozumu, tak nebudou kopat dál, ale vydají se tím tunelem k jednomu ze sedmnácti východů v samotném městě."

"A to nám jako pomůže?" ohrnul nos Vint, vzteky bleďý.

"Třeba když budu mluvit pomaleji, tak by i to tvoje jednodušší myšlení mohlo udržet krok," podotkl Ozhobar.

Vint se snažil ovládnout. "Dávej si pozor, ty tlust'ochu. Tvůj život visí na vlásku."

"Tak to už se aspoň víc podobá tvému mozku," poznamenal Ozhobar. Vint při té urážce vyskočil.

"Tak už dost! Oba dva!" zarazil je vévoda, aniž by zvedl hlas. "Co máš v plánu, Ozhobare?"

"Já válečné plány nedělám. To nechávám na Karis. Ale v katakombách je spousta komor. Prošel jsem si je, takže to vím."

Karis vzhlédla. "Než promluví, tak Vint a Forin musí odejít."

"Proč?" vyjel Forin.

"Protože vy oba budete bojovat s daroty tváří v tvář. Už se na nic neptejte. Odpověď by měla být zřejmá."

"To taky je, Karis," zabručel Vint, otočil se k Ozhobarovi, a když promluvil, zněl jeho hlas chladně. "Máš kuráž, tlust'ochu, to ti přiznávám. A kvůli tomu, cos objevil, tě za tvou drzost nezabiju."

"Jsem si jistý, že je to od tebe milé," odsekl Ozhobar.

Oba válečníci opustili síň. Karis vstala a vévodu potěšilo, jak jí září oči. "Navedeme daroty k východu, který se nám bude hodit nejvíce," začala. "Potřebujeme bojovníky pod zemí. Ti na daroty zaútočí a pak před nimi ustoupí. Darotové půjdou za nimi. Jestli se nám podaří ustupovat pomalu, můžeme zařídit, že na ně pak nad zemí budou čekat balisty, kuše a praky. Potíž bude v tom, zabránit darotům, aby ten plán odhalili. Jestli budou naši muži ustupovat k určenému východu, mohl by nepřítel vytušit léčku."

"Chápu ten problém," pravil vévoda. "Když našim mužům o tom plánu řekneme, nepřítel si to přečte v jejich myšlenkách. Jenže když jim neřekneme, kam ustoupit, tak ten plán stejně nemůže vyjít."

"Tak co navrhuješ, Karis?" otázal se Pooris.

"Ještě nevím. Ale něco vymyslím, rádce. Tím si můžete být jistý."

Necklen si nalil víno a napil se. Byl to skvělý ročník, ale on jeho chuť příliš neoceníl. Pahýl levé paže ho pobolíval a cítil každý den ze svých sedmapadesáti roků. Obvykle se zrcadlům vyhýbal, ale nyní se, posílen vínem, posadil před oválné zrcadlo na prádelníku a ponuře si prohlížel, co tam viděl. Tmavých vousů v téměř bílé bradě měl pomalu a

obličej měl plný vrásek. Jenom oči zůstaly živé a pozorné.

Nikdo nevěděl, jak přesně je starý. O svém stáří vždycky lhal, poněvadž jen málokterý kapitán by najal žoldnéře s pěti křížky na hrbetě. Nelíbí se mi být starý, pomyslel si. Nelíbí se mi, jak mě bolí celé tělo, když v zimě fouká a sněží. Ale ze všeho nejmiň se mi líbí ta propast, kterou to vytvořilo mezi mnou a Karis. Dobře si vzpomínal na ten den před čtyřmi lety, když - ke svému naprostému úžasu - zjistil, že je do ní zamilovaný. Bylo to po vítězství v Borské soutěsce a ona se posadila u malého vodopádu, stranou od lidí. Seděla na břehu mezi narcisy, když jí z tábora přinesl jídlo, které sám ukuchtil, a překvapilo ho, že ji nachází v slzách.

"Člověk obvykle pláče, když bitvu prohraje," podotkl tiše a přisedl si k ní. Tmavé vlasy měla pevně stažené do culíku. Teď si vlasy rozpustila a potřásla hlavou. A v té chvíli, s rozpuštěnými vlasy a slzami v očích, se Necklen podruhé za svůj život zamiloval.

Karis si otřela oči. "Jsem to ale hloupá," škytla. "Myslela jsem si, že se vzdají. Stáli proti přesile, byli obklíčení, tak co jiného mohli udělat? Ale ne, oni museli bojovat až do konce. A proč? Kvůli mřávané vesničce, jež bude stát, i když už my se všichni obrátíme v prach."

"Byli to chrabří muži," souhlasil.

"Byli to velcí hlupáci. Ale ona je taky válka hra pro hlupáky."

"A ty ji hraješ skvěle, princezno."

Pozorně se na něj zadívala. "Tohle oslovení se mi tedy rozhodně nelíbí."

"Promiň," vyhrkl a zrudl. "Už jsem ho léta nepoužil. Tak jsem říkával dcerce." Byla to lež, takhle říkal Sofain, své ženě.

"A kdepak je teď?" chtěla vědět Karis.

"Zemřela. Byla s manželkou navštívit její rodinu na ostrovech, když se loď dostala do bouře. Smetlo je to přes palubu."

"To mě vážně moc mrzí, Necklene. Miloval jsi je hodně?"

"Je to zvláštní, ale miloval jsem je víc, když umřely. Nevíš, jak je láska cenná, dokud ti ji někdo nesebere."

"Kolik bylo tvé dcerce?"

"Pět. Měla tmavé vlasy, jako ty. Teď by byla tak ve tvém věku - mladá a plná života. Nejspíš vdaná za nějakýho sedláka."

"A ty bys byl pyšný dědeček s vnoučetem na klíně." Při té představě se zasmál. "Musím si zaplavat," pravila. Vstala, stáhla si holínky, kamaše i halenu a po hlavě skočila do tůně pod vodopádem. Necklen se málokdy cítil tak starý jako v té chvíli.

Ze zasnění ho vytrhly otevírající se dveře. Vstoupila Karis a posadila se naproti němu. Zatvářil se vesele, i když se tak zdaleka necítil. "Vypadáš veseleji, princezno," poznamenal. "Copak ti zvedlo náladu?"

"Další taktika proti darotům," odpověděla. "Ta poslední." Pověděla mu o katakombách a o tom, jak hodlá nalákat daroty na předem určené místo.

"Ale jestli je tu sedmáct východů, daroti by se mohli rozdělit a nejit za tvými chlapama. Nebo by si mohli přečíst jejich myšlenky, pak poznají, že je to léčka."

"No právě! Tohle musíme vymyslet. Jak svést daroty ze stopy?"

"No, a je to vůbec nutný? Ve tmě, v katakombách, uprostřed chaosu třeba nedokážou číst myšlenky."

Karis zavrtěla hlavou. "Na to se nemůžeme spolíhat." Došla ke stolu a rozložila na něm mapu s katakombami. "Šest východů je v parku. Jenom jeden z nich je na rovině, kam bychom mohli postavit balisty do půlkruhu kolem východu. Pak, až darotové vylezou, rozsekáme je na cucky."

"Tady je druhý problém, princezno: nevylezou všichni naráz. Řekneme, že jich vyjde tak dvacet a zaútočí na balisty. My vystřelíme, oni se stáhnou, a než je znova natáhnem, vyběhne jich na nás padesát. A plán taky musí počítat s tím, jak nechat nejvíc darotů vylízt ze tmy - než vystřelíme."

"Jeden problém po druhém, dědo." Probírali to přes hodinu, hovořili o možných strategiích, pak to Karis ukončila.

"Vyspím se na to," prohlásila. Necklen se zvedl k odchodu, ona však zvedla ruku. "Ještě chvíli počkej, příteli," zarazila jej.

"Co ti ještě dělá starosti?" zeptal se.

Teskně se usmála. "Nic důležitého - aspoň ne ve městě," odpověděla. "Jednou jsi mi vyprávěl o své ženě. Miloval jsi ji?"

"Ano, miloval. Byla to skvělá ženská."

"Jak jsi poznal, že ji miluješ?"

Ta otázka Necklena překvapila. "Já teda nevím, jak to myslíš, princezno," přiznal. "Jak to člověk pozná? Prostě se to stane." Zatvářila se zklamaně, neřekla však nic, a Necklen měl pocit, že selhal. "Co cítíš, když jsi zamilovaná?" zeptal se na oplátku.

Pokrčila rameny. "Nikdy jsem nebyla."

"Ale vždyť jsi..." zaváhal.

"Měla stovku milenců," dokončila za něj. "Já vím. Vždy jsem si dávala pozor. Nikdy jsem se nevyspala s mužem, který se dotkl mé duše."

"Nebesa, proč ne?"

Karis si nalila trochu vína a dolila je vodou. Ale nenapila se, jen hleděla do karmínové tekutiny. Necklen se už chtěl zeptat znovu, když vzhledla. "Nepamatuju se, kolik mi bylo, když otec poprvé praštil mámu. Ale byla jsem hodně malá. Viděla jsem, jak ji hodil přes stůl, a ona ležela na podlaze a ze rtů jí kapala krev. Pak ji kopl a já se rozplakala. A on uhodil mě."

"Co to má společného se zamilováním se? Nechápu, jak to spolu souvisí."

"Nechápeš? Ona se vdávala z lásky. A zničilo ji to."

"A ty se bojíš, že se to stane i tobě? Proč by mělo?" podivil se. "Myslíš, že všichni muži jsou stejní jako tvůj otec?"

"Ano," odpověděla prostě. "Všichni tě chtějí ovládat. Ženy považují za majetek, a já nebudu nikomu patřit."

"Forin," řekl. "Jsi zamilovaná do Forina. On je ten poslední, na koho myslíš před spaním, a první, koho v duchu uvidíš, když se probudíš, víd?" Kývla. "Ach, princezno, jsi skvělá, chytrá holka, ale pitomá až na půdu. Jasně že je láska nebezpečná a divoká a nezodpovědná. Nebesa, proto je tak báječná!"

"Ty si myslíš, že jsem hloupá?" pronesla tiše, téměř šeptala.

"Zbožňuju tě, princezno, ale neměla by ses na lásku koukat očima vyděšený holčičky, kterou jsi kdysi byla. Půjdu ho najít a pošlu ho za tebou." Když se zvedl, Karis také vstala a políbila ho na vousatou tvář.

"Miluju tě, dědo," řekla. "Kéž bys byl můj otec ty."

"Já tě taky miluju," opáčil.

A se zoufalstvím v srdci šel najít Forina.

Slunce již stálo dost vysoko na obloze, když se Ozhobar s Vintem zastavili na cimbuří severní hradby a dívali se, jak se darotové dřou. "Narazili na skálu," poznamenal Ozhobar. "To je značně zpomali."

"Třeba se přes ni nedostanou," navrhl šermíř s nadějí.

"Dostanou se přes ni," zavrhl to Ozhobar ponuře. "Zanedlouho je uslyšíme pod námi, jako termity." Přenesl pohled na vojáky na hradbách. Tvářili se vážně a moc se mezi sebou nebavili. Oslavy ve městě ustaly, jakmile se roznesla zpráva o novém darotském podniku. Lidé již začali hlásit, že pod zemí slyší zvuky, o kterých byli přesvědčeni, že pocházejí od darotských sapérů. Jejich obavy bylo těžké zahnat a k jihu již mřily další zástupy uprchlíků.

Na hradby se donesla vůně cibulačky. "Další den už to nesnesu," prohlásil Vint. "Nepůjdeš se se mnou nasnídat?"

"Myslel jsem, že mě chceš zabít," podotkl Ozhobar.

"Taky se chci najíst," zabručel Vint chladně. Odešli tedy z hradby a vydali se do nedalekého hostince, kde si dali vajíčka, šunku a hovězí, což zapíjeli moštem. "Odkud vlastně jsi?" zeptal se Vint zbrojře.

"Z ostrovů. Táta byl kovář a vynálezce."

"Co tě přivedlo na pevninu?"

Ozhobar pokrčil rameny. "Chtěl jsem trochu cestovat, podívat se po světě. Říkal jsem si, že tam moje nadání třeba ocení."

"No, tak v tom jsi měl pravdu."

"Nemyslel jsem zbraně," pravil Ozhobar smutně. "V Prenruis měli systém kanálů - ne moc dobrý, pochop, ale přežili mor líp než kterékoliv jiné město. V ulicích nebyl takový svinčík. To znamená mññ nemocí."

"To město už ale neexistuje," upozornil ho Vint.

"K tomuhle jsem nemřil. Lidé by mohli mít o tolik lepší život, kdybychom pořád nebojovali, nevyužívali všechny zdroje na zbraně a vojáky. Ale soudím, že kdyby nastal mír, život by pro tebe byl nesmírně nudný."

"Ne, já bych maloval a psal," odušil Vint a dopil mošt.

"Ty jsi malíř?"

"A, překvapil jsem tě," pochválil si Vint. "Ano, maluju. Hlavně krajinky, ale pustil jsem se také do portrétů. Nabídl bych ti, že tě namaluju, Ozi, akorát se bojím, že bych nenašel dost velké plátno."

Ozhobar se zasmál. "Vint malíř a Ozhobar, návrhář kanálů. Jsme my to ale pěkný páreček!"

"To tedy jsme," souhlasil Vint. "A teď, obávám se, nastal čas, aby se vrátili šermíř a zbrojř. Nepodíváme se do katakomb?"

Po domě pobíhali sloužící a balili cennosti do truhlic, jež odnášeli dolů a nakládali je na dva vozy. Miriak kolem nich prošla do velkého pokoje, kde Pooris strkal papíry do koženého tlumoku.

"Co se děje?" zeptala se Miriak.

"Má drahá, je čas odejít. Město padne. Většinu tvých šatů jsem nechal zabalit a naložit na vůz. Do hodiny odjždíme do Hlobanu."

"Myslela jsem, že ses rozhodl zůstat," podotkla.

"To bylo tenkrát," sdělil jí. "Teď události předstihly mé plány. Zatímco tady mluvíme, darotové se podkopávají pod městem."

"A vévoda ti dovolil odjet?"

"Nejsem nevolník," odvětil stroze. "Můžu si jít, kam chci. Teď se, prosím, podívej na své osobní věci a připrav se."

Miriak odešla z místnosti a na chodbě zastavila sloužícího, jemuž nakázala, ať vyloží její truhlice a vrátí je do hlavní ložnice. Pooris ji zaslechl a vyběhl z pokoje. "Nebuď hloupá," vyhrkl. "Darotové nepotřebují kurtizány, má drahá - jen by si tě upekli na žhavém uhlí."

Ona se k němu sklonila a políbila ho něžně na holé temeno. "Ty běž, Poorisi," řekla. "Já zůstanu a postarám se ti o dům."

"Ty to nechápeš..."

"Chápu to moc dobře. Darotové pod námi kutají tunely a ty si myslíš, že město každou chvíli padne. Chceš se zachránit - to je naprosto přirozené. Dělej, co považuješ za správné, Poorisi. Já tu však zůstávám."

"Ale... já tě potřebuji."

"Ne. Ty mě chceš. To je rozdíl." Jen tam stál a ona viděla, jak je zmatený. Vic, chápala pocity, jež se v něm svářely. Pooris nebyl zbabělec, ale, jako všichni politikové, byl pragmatik. Jestli darotové vyhrájí - čemuž věřil - tak ustoupit před nimi byla jediná rozumná věc. Jenomže Miriak mu předložila nové dilemma. Miloval ji a jako muž ji chtěl chránit. To

by z Hlobanu nebo Loretheli nemohl. Uvědomoval si však, že by to nedokázal ani tady v Corduinu. Malý rádce nebyl pro darota žádným soupeřem. "Chci, abys byl v bezpečí," řekla mu. "Jsi mi velmi drahý. Myslím, že ses rozhodl správně." Viděla, jak se uvolnil, jak věděla, že se uvolní.

Bez dalších slov zamířila nahoru do svých komnat a začala si vybalovat. Slíbila Tarantiovi, že se večer vrátí, a přemýšlela, jak to sdělit Poorisovi. Teď už to nebylo nutné.

Hodinu nato za ní rádce přišel a zastavil se ve dveřích do ložnice. "Prosím, pojď se mnou," řekl. "Moc tě prosím." "Ne, drahoušku."

"Jsem bohatý, hodně jsem investoval v Loretheli a na ostrovech. Žila by sis tam jako královna."

"Běž, Poorisi. Darotové si už možná jedou pro tvůj konvoj."

Přistoupil k ní, políbil ji na tvář, načež se otočil a utekl z pokoje.

Miriak ho slyšela na schodech a zadívala se do vysokého zrcadla u taburetu. "Blázinku," hubovala se. Potom si vzpomněla na čas strávený s Tarantiem, na jeho teplé tělo přitisknuté k jejímu.

Myslela na něj každý den od té zvláštní události přede dvěma lety, po souboji s Carlynem. Vévoda ji požádal, aby zabavila jeho nového šampióna, a ona udělala vše, co bylo v jejích pozoruhodných silách. Byla to nádherná noc a náruživost jeho panického milování ji překvapila. Poté utekl. Jinak se to prostě popsat nedalo. Následujícího rána se ho snažila pustit z hlavy, jenže to nešlo. Zjistila, že Tarantio odmítl vévodovu nabídku stát se jeho šampiónem a místo toho se zapsal jako žoldněř. Nedávalo to smysl. Proč by někdo měnil bohatství a pohodlí za tvrdý život a předčasnou smrt?

Nějakou dobu se na něj dál vyptávala. Pak potkala kupce Lundera, jemuž Tarantio platil, aby investoval jeho těžce vydělané stříbro. Přes Lundera se dovídala, kde Tarantio je a v jakých bitvách bojuje. Bylo to křehké pouto, ale bylo to pouto.

Když za ním včera v noci šla, doufala, že zdaleka nebude tak báječný, jak si ho pamatovala, a ona se konečně zbaví těch muživých myšlenek. Místo toho ji tahle zkušenost obohatila, a ještě teď, když si vzpomněla na jeho něžné doteky, cítila vnitřní zář.

"Už tě znovu neztratím," prohlásila.

V následujících třech dnech darotové provedli jeden nepříliš nadšený útok na východní bránu, ale zahnavy je ohnivé koule ze dvou praků. Mezitím kutali pod zemí. Každou chvíli bylo vidět, jak darotští sapéři opouštějí ústí tunelu s pytlí kamení, které nakládali na vozy a odváželi z dohledu. Pracovali bez ustání a stále stejným tempem. "Jsou jako stroje," řekl Forinovi jeden voják, když s Karis sledovali darotské práce. "Copak oni nikdy neodpočívají ani nespí?"

"Asi ne," odvětil Forin. "Ale umírají, chlapče. A spousta jich pochcípá, až prorazej."

"Prej neumírají," namítl voják. "Vracejí se zpátky do vajíček nebo tak a narodí se znova."

Forin neodpověděl. Když Karis odešla, vydal se za ní. "Dneska jsi zamyšlená," prohodil, když mířili k paláci.

"Mám o čem přemýšlet."

"Přežijeme to, Karis. Jsem si tím jistej."

"Bylo by tak hezké, mít jistotu."

"Já se nehodlám složit před nějakým obrovským termitem s bílým ksichem - ne teď, když jsem našel tebe."

"Doufám, že to neuděláš!"

"Už máš něj akej plán?"

"Když ti to povím, nedokážeš vést ten boj v katakombách. Chceš, abych ti to pověděla?"

Zarazil se. "Moc rád bych řekl ano, ale nemůžu. Tarantio s Vintem maj kouzelný meče. Já zas mám svou sílu. V katakombách to bude potřeba. Když už mluvím o Tarantiovi, neviděl jsem ho pár dní. Kdepak je?"

"Nevím," odvětila Karis. "Nepřišel na dvě porady. Dneska večer ho tam chci."

"Seženu ho," slíbil. Šla dál, ale on ji vzal zlehka za ruku. "Až to skončí, promyslíš si, že by ses za mě vdala?" zeptal se ji.

"Ty teda rozhodně jsi optimista, Rudovouse."

"Vždycky. Ale zvlášť teď. Myslíš, že darotům dovolím, aby mi ukradli mou radost?"

Karis vzhledla a setkala se s jeho vášnivým pohledem. "Jsi nejsilnější chlap, co jsem kdy poznala. Snad to přežiješ. Zeptej se mě znova, až budou darotové poraženi."

Chtěl ji políbit, ale ona couvla a v očích měla chlad. "Ne na veřejnosti, Forine."

"Ty se za mě stydíš?" vyhrkl celý popletený.

"Copak jsi neslyšel, jak mi říkají? 'Ledová královna'. Ať jim jejich iluze vydrží. Teď není vhodná chvíle, aby viděli Karis jakou obyčejnou ženu."

Otočila se a odešla. Forin zahrnul doleva a zamířil k domku, který si Tarantio pronajal. Zabušil na dveře, nejdříve se však žádná odpověď neozvala. Ještě čtyřikrát udeřil pěstí do dřeva, než se dveře konečně otevřely a v nich stál polonahý Tarantio. "Ty spíš v poledne? Začínáš stárnout, člověče." Bez čekání na pozvání vstoupil a šel rovnou do obývacího pokoje. Tam zavětlil. Byla tu silně cítit voňavka.

"Promiň, kamaráde. Nevěděl jsem, že tady máš společnost."

"No, mám," zavrčel Tarantio. "Co tě sem přivádí?"

"Karis se chtěla ujistit, že dneska večer přijdeš na poradu."

"Řekni jí, že tam nebudu."

"Musíš - budeme plánovat boj v katakombách." Rychle Tarantiovi pověděl o prostorách pod městem. "Ozhobar si myslí, že daroti prorazej někdy zejtra."

"Já už nechci bojovat," odušil Tarantio.

"To je vtip? Myslíš si, že máš na vybranou?"

"Muž má vždycky na vybranou. Zítra odjíždím."

"Tomu nevěřím," vybuchl Forin ohromeně. "Ty, ze všech lidí?! Jak tě mohlo vůbec napadnout, že nás necháš bojovat samotný? Jsi nejlepší šermíř, co jsem kdy viděl, a máš kouzelný meč. Potřebuju tě, člověče."

"Meč je u dveří. Až půjdeš, vezmi si ho s sebou."

Forin si ho užasle prohlížel. "Co se s tebou stalo, Chio? Nejsi ten chlap, co jsem znal. Rozhodně nejsi ten chlap, co řekl, že by mě spolkl celýho, jenom kdyby mi někdo namazal hlavu máslem a připíchl uši. Bohové, člověče, copak ti spadlo srdce do kaťat?"

"Ano," řekl Tarantio. "Ztratil jsem srdce." Forin znechuceně vyrazil ke dveřím. Opasek s mečem visel na háčku a obrho sundal.

"Je mi to líto," zavolal za ním Tarantio.

"Shnij a chcípni," odsekl Forin.

Když se za Forinem zavřely dveře, vyšla z ložnice Miriak ve volných bílých šatech, s rozvázanými tkanicemi. Chvilí se na Tarantia mlčky dívala. On se na ni usmál. "Chtěla bys trochu vína?"

"Byl to tvůj přítel," pravila.

"Ano. Chtěla bys trochu vína?"

"Ne. Nechápu, proč jsi mu to řekl."

"Co chceš pochopit? Už nebudu bojovat, nikdy. Chci tě dostat někam do bezpečí." Natáhl k ní ruku, ale ona couvla. "Co se děje?" zeptal se jí.

"Nevím - ale on měl pravdu, Chio. Něco se z tebe vytratilo. Cítím to už pár dní."

"Je to tak zřejmé?"

"Pro mne ano. Miluji tě, jenomže ty ses přímo neuvěřitelně změnil. Udělala jsem ti to já? Oloupila jsem tě o odvahu?"

"Mě neopustila odvaha!" vybuchl, ale bránil se a sám ze svých slov slyšel strach. "Neopustila mě," zopakoval. "On nebyl moje odvaha."

"On?"

"Nechci o tom mluvit."

"Ani se mnou ne?"

Tarantio se odvrátil a rozhlížel se po pokoji. Miriak jen mlčky stála a nechávala ticho narůstat. Tarantio došel ke krbu a přihodil na uhlíky pár polínek, pak se posadil na houni a díval se do plamenů. Tichým hlasem jí vyprávěl o svém životě a o narození Jaška a o tom, jak od té doby žili spolu. "Nejsem šílený," ujišťoval ji. "Jašek pro mě byl stejně skutečný jako ty. Ptala ses mě, proč jsem tehdy v noci utekl. Jašek tě chtěl zabít. Cítil, jak tě miluju, a považoval mou lásku za hrozbu. Když jsi přede mě přišla, setkal se s tebou on." Odmlčel se a nepodíval se na ni.

Miriak došla k němu a přisedla si na houni. "Nerozumím tomu," řekla laskavě. "O něčem takovém jsem ještě nikdy neslyšela. Ale vím, že muž, který mi otevřel dveře, jsi nebyl ty. A když jsem ho políbila, držel dýku." Vzala jeho hlavu do dlaní a zadívala se mu do tmavomodrých očí. "A měl šedé oči," dodala, "a divoké." Dala ruce dolů, naklonila se a políbila ho na tvář.

"Nejsem šílený," zopakoval, Jenže druhý den ráno se se mnou Jašek rozloučil - a já už ho nemůžu najít. Volám ho, on tu ale není."

"A to tě děsí?"

Kývl. "Jašek se dokázal probít z jakéhokoliv nebezpečí. V boji se nebál ničeho. Jenomže já se bojím. A nechci zemřít - ne teď, když jsem tě znovu našel."

"My zemřeme," namítla. "Možná ne dnes nebo zítra - ale někdy v budoucnosti přestaneme existovat. Tomu se nevyhneme, byť bychom utíkali sebery chleji a sebedál. Miluji tě, Chio, i když tě moc dobře neznám. Takže se možná mylím, když to řeknu, ale stejně to řeknu: jestli teď utečeš, začneš se nenávidět. O tom jsem pevně přesvědčená."

"Ty tu chceš zůstat? A čelit darotům?"

"Ne, taky chci utéct. Přesto zůstanu. Podívám se svému strachu do očí, jako jsem to dělala vždycky - a nebudu se na něj ohlížet přes rameno, zatímco budu prchat."

"Nevím, co dělat," přiznal nešťastně.

"Nahlédni do svého srdce, Chio. Jaký to byl pocit, když se na tebe přítel díval s opovržením? Jak ses cítil?"

"Ponížený," odpověděl prostě.

"Tak jenom běž na tu radu. Vezmi si zpátky svůj meč. Tvou hrdost ti nemůže nikdo vzít, musíš se jí dobrovolně vzdát. Jakmile to jednou uděláš, už nikdy nebudeš stejný muž."

"Nevím, jestli jim bez Jaška budu k něčemu dobrý."

"Třeba jsi Jašek ty. Třeba je on jen jiným projevem tebe. A i kdyby ne, pořád jsi odvážný muž. To já vím, neboť zbabělce bych nikdy milovat nedokázala."

Tehdy se usmál, jeho výraz změkkl. "Ty jsi vážně zázrak," vydechl.

"To opravdu jsem," sdělila mu. "A jestli se Jašek vrátí, tak mu vyřídí, že jeho miluji také."

Poradní sál zaplnili důstojníci a muži. Vévoda, v haleně a kamaších z černého hedvábí, seděl v čele stolu, s Karis po své pravici. Z obělené stěny za ním sundali obrazy a Ozhobar na holou omítku načrtl mapu katakomb.

Vévoda povstal. "Toto bude konečná bitva," sdělil svým zachmuřeným posluchačům. "V podzemí, pod městem, budete čelit strašlivému nepříteli. Karis vám vysvětlí strategii. Rozkazy nebude snadné splnit - proto byl každý z vás tady pečlivě vybrán. Jste nejodvážnější bojovníci, jaké máme, a já jsem hrdý, že tu s vámi jsme."

S tím se posadil a Karis odstrčila židli a přistoupila ke stěně. Rapírem ukazovala místa na mapě. "Čekáme, že darotové

prorazí v téhle oblasti. Už je můžeme slyšet. V katakombách byly rozmístěny svítilny, abyste viděli, s kým bojujete. Záměrem je tvrdě na nepřítele udeřit a pak se stáhnout na druhou obrannou linii, což bude tady." Ukázala na místo, kde se tunely větvily a zužovaly.

"Promiňte, generále," ozval se jeden starší důstojník, vysoký, s nakroucenými kníry, "ale já ty katakomby znám. Nebylo by moudřejší opevnit hlavní tunel? Chcete, abychom ustoupili kolem odbočky."

"To je dobrá připomínka," připustila Karis, "Jenže hlavní tunel se větví ještě dál a potom se rozděluje do hotového bludiště chodeb. Tam bychom mohli ztratit spoustu mužů." Důstojník chtěl ještě něco říci, ale Karis zvedla ruku. "Už se mě na nic neptejte, pane. Přehlížíte schopnost darotů čist myšlenky. Nevím, jak hluboko dokážou proniknout do našich plánů, jakmile začne zabíjení. Ale nechci, abychom tu teď probírali všechny možnosti obrany a protiútoků. Důležité je, abyste všichni poslouchali a co nejlépe splnili své rozkazy. Osud města bude ve vašich rukou."

V tichu, jež následovalo, ukázala ústupovou cestu, sdělila jim počty střelců a místa, která budou zaujímat. "Až budou jednotlivé skupiny ustupovat, měly by se držet u zdí, aby se druhá řada střelců mohla pustit do nepřátel. Až projdete, zaujmete postavení vzadu a budete krýt kamarády, kteří ustoupí po vás." Pomalu a metodicky jim celý plán znovu vysvětlila a pak se důstojníků vyptávala, dokud si nebyla jistá, že vědí, co se od nich žádá.

Muž s nakroucenými kníry promluvil znovu. "A co když darotové prorazí, generále? Co uděláme?"

"Uděláte, co půjde," odpověděla mu Karis. Když viděla, že má další připomínky, zvedla ruku. "Už žádné otázky," prohlásila. "Jděte a sežeňte své muže, předejte jim rozkazy a pak se dostavte do parku ke vchodu do katakomb. Vint a Forin tam na vás budou čekat."

"Já rovněž," ozval se Tarantio zezadu. Forin se otočil na židli a široce se usmál. Když důstojníci vycházeli, došel Tarantio k Forinovi. "Myslím si, že máš něco, co patří mně," pravil.

"To mám, člověče. Moc rád tě vidím." Odepjal si opasek s mečem a podal jej Tarantiovi.

"Proč jsi změnil názor?" vyzvídala Karis.

"Pro lásku dobré ženy," odvětil Tarantio.

"S Vintem budete krýt ústup. Budete se volně pohybovat podle toho, kde najdete vhodný kryt - a těch je tam spousta. Katakomby jsou hotové bludiště krápníků. A když říkám volně pohybovat," pokračovala, "tak to myslím přesně tak. Ale nenechte se odlákat od ustupujících. Je tam spousta slepých tunelů, které nikam nevedou, a ještě víc jich je plných skrytých jam, které mohou být i hodně hluboké. Hlavní oblast, již budeme bránit, bude označená bílou barvou. Tak se jí držte."

Promluvil Vint. "Vím, že je to tam složité, Karis, jenomže všichni chlapi, co tu byli, slyšeli, jak vykládáš o ústupu. Ústupem žádnou bitvu nevyhraješ. Oni vědí, že budeš mít druhý plán akce. My všichni to víme. A stejně tak to zjistí darotové. Musí v tom být něco s východy. Chceš je přepadnout ze zálohy, až polezou ven. Takže nás nejspíš nebudou sledovat."

"Odpusť, generále," přidal se vévoda, "ale já myslel na totéž. Jakmile bitva začne, darotové se mohou vydat k libovolnému východu."

"To je pravda," připustila Karis, "ale za prvé, darotové možná ještě o katakombách nevědí. Za druhé, i kdyby věděli, nevyznají se v nich."

"Každý tady viděl tu mapu," podotkl Forin.

"Ovšem" souhlasila Karis, "ale všechny možnosti prostě pokrýt nedokážeme. Jak můžete vidět, jestli daroty nalákáme do první řady tunelů, počet možných východů se sníží na osm. A čím dál je zavedeme, tím méně možností budou mít."

"I když riskuju, že to přeženu," ozval se Vint, "tak všechno, co nám vykládáš, se může dozvědět nepřítel."

"Proto vám neříkám všechno. Věř mi, Vinte. Překvapíme je. Víš, oni také budou stát před těžkým dilematem. Vědí, že jsme je už jednou oklamali, když jsme zaseli falešné informace do mysli našich zvědů; Proto v tom zmatku při bojích v tunelech nebudou moc plně věřit myšlenkám mužů, s nimiž budou bojovat. To povede k pěknému zmatku, věř mi."

"Já ti věřím, Karis," ujistil ji Vint. "Jenom nechci, abys mě využila jako toho chudáka zvěda."

"Přesně tak tě využívám," sdělila mu chladně.

V nehybném vzduchu v katakombách byl silně cítit lampový olej. Válečníci se nervózně křčili a mlčky poslouchali bušení darotských kladiv a krumpáčů, jež se přibližovalo. Forin si otřel pot z obličeje a zadíval se na Vinta, který stál vedle vysokánského stalagmitu. Šermíř měl v blikajícím, nažloutlém světle lamp napjatý, ustaraný výraz. Nalevo od něj seděl na vyčnívající skalce Tarantio, ruce měl na kolenou, hlavu svěšenou. Forin se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a potom zašel ke klečícím střelcům s kušemi. Nikdo nepromluvil, všem se jen leskly tváře, jak se potili strachy.

Podruhé za hodinu Forin přešel až k protější stěně. Tam, s bušícím srdcem, položil dlaň na skálu. Tentokrát cítil chvění od darotských kladiv.

Když se obrátil, Tarantio vzhlédl. Forinovi se světlo lucerny odrazilo od železného kyrsu. "Už brzy," šeptl.

Kde jsi, Jašku?

Žádná odpověď. Tarantio se třásl, hrůza ho pomalu ovládala. Ozvalo se ostré prásknutí, hlasitější než předtím, a on sebou trhl, jako kdyby ho někdo bodl. Vstal a zjistil, že se mu podlamují kolena. Chtěl se otočit, utéci z tohoto temného, strašidelného místa. Ve chvíli, kdy ho to napadlo, jeden mladý střelec vzadu pustil kuši a utikal zpátky označeným tunelem. Další muži se začali vrtět a Forin mezi nimi procházel, jednoho poplácal po rameni, druhému pošeptal pár povzbudivých slov, a svou přítomností je uklidňoval.

Tarantio měl sucho v ústech. Vzpomínal na Miriak, jak na něj čeká v domě a otevřenými okny dovnitř proudí jasné sluneční světlo. Jestli darotové prorazí tam... Ta představa byla příliš děsivá, aby se ji zabýval.

Černou skálou prorazil krumpáč. Muži si opřeli těžké kuše o trojnožky a zamířili na zeď. Vint s Tarantiem couvli, aby jim nezavazeli v cestě. Tarantio vytáhl meč, jenž se ve světle luceren mihotal.

Spadl velký kus stěny - a potom další. Objevil se obrovský darotský sapér. Do lebky se mu zarazily tři šipky z kuše a

on se zhroutil na zem. V tunelu propukla horečnatá činnost, špičáky a kladiva rozbíjely poslední překážku. Otvor se rozšířil a dovnitř se začali hrnout darotové, s přízračně bílými obličejí, jejich těla vrhala na stěny obrovské stíny.

Zabodávaly se do nich ostré střely z kuší, oni ale zaútočili. Tarantio vyběhl zpoza krápníku a prosekl žebra prvním darotskému válečníkovi. Sehnul se pod bodajícím mečem a svou zbraň prohnal břichem dalšího. Na protilehlé straně jeskyně Vint vrazil svůj meč do hrudi jednoho darota, otočil se na patě a rubovým sekem protál hrdlo dalšímu. Za nimi ustupovali střelci na druhé obranné postavení.

Vint uskočil, otočil se a běžel do úkrytu, přičemž se držel nedaleko stěny napravo. Darotský oštěp roztrhl krápník před ním, až mu obličej a krk zasypaly úlomky kamene. Před sebou měl zídku z pytlů s pískem, za níž klečeli střelci. Když ji Vint přeskočil a otočil se opět čelem k nepříteli, viděl, že Tarantio běží po druhé straně jeskyně a snaží se dostat do bezpečí.

Darotové zaútočili. Tětiny kuší zazpívaly a do vedoucích válečníků udeřilo padesát střel. Corduinští vojáci se marně snažili znovu dobít -jenom několika málo se to podařilo -a darotové už byli u nich a jejich meče s pilovitým ostřím prorážely zbroj, svaly i kosti. Vint přiskočil a sekal a zabíjel jako zběsilý. "Zpátky!" zařval. Bezbranní střelci žádné další rozkazy nepotřebovali a rozběhli se dozadu. Vint je následoval, Tarantia měl po pravici.

Ale za nimi se nic neozývalo. Oba muži se otočili. Darotové stáli u pytlů s pískem a pak zamířili doprava. Vint zaklel.

Plán Karis nevycházelo.

Ozhobar, sám ve tmě, poslouchal zvuky bitvy, křik raněných, řinčení oceli, svištění tětív. Děsivé zvuky, usoudil. Zlé.

Ozhobar nebyl zbožný člověk. V životě se modlil jen jednou. Na jeho modlitbu nikdo neodpověděl, a tak pohřbil své milované, zatímco mor dál zabíjel lidi na ostrovech a způsoboval bídu a zoufalství těm, kteří přežili. Člověk však nemusel být zbožný, aby pochopil podstatu zla. Mor měl zlé účinky, ale byla to jen hříčka přírody, neměla rozum. Daroty, na druhou stranu, Ozhobar považoval za vtělené zlo. Věděli, co dělají, že způsobují bolest a zoufalství. Horší bylo, že ve svých nepřátelích vyvolávali nenávist, jež přetrvává celá pokolení. A nenávist byla matkou zla.

"Mě nedonutíte, abych vás nenáviděl," pomyslel si. "Ale zabiju vás!"

Hluk bitvy utichal. Ozhobar zvedl skleněný kryt lucerny, vstal a zadíval se do svažujícího se tunelu. Nikde neviděl žádný pohyb, a tak zavřel oči a zaposlouchal se. Zprvu nic neslyšel, pak zachytil kroky. Ústí tunelu bylo přes sto stop od místa, kde stál. Ozhobar zvedl lucernu, pnstoupil k velké hliněné kouli a zapálil olejem napuštěné hadry nacpané do otvorů v kouli.

Již zahlédl mihotavé stíny, jak darotové rychle stoupali tunelem.

Ozhobar se posadil zády ke zdi, nohy opřel o kouli a vši silou strčil. Hořící koule se začala kutálet, na mírném svahu zprvu jen pomalu. Darotové se objevili v dohledu. Ozhobar zvedl kuší, zamířil a střelil železnou šipku do koule, ze které kus vyrazil. Hořící olej se rozlil a darotskými řadami se rozběhly plameny.

Aniž by čekal na výsledky, vyrazil Ozhobar zpět do tunelu, vrátil sklo na lucernu, vyběhl nahoru a prošel přes římsu, po níž se dostal vysoko nad dno jeskyně. Jasně viděl proud hořícího oleje, rozlévající se tunelem. Na druhém konci se zablesklo. Ozhobar viděl darotské válečníky prechat z ústí druhého tunelu. Dva byli obalení plameny a jejich druhové se od nich drželi v dostatečné vzdálenosti.

Z pukliny ve stěně tunelu se vynořil Ozhobarův pomocník Berk. Darotové ho zahlédli a zamířili k němu. Berk pelášil k ústí tunelu, jenže ho do zad zasáhl zubatý oštěp a on upadl.

Vysoko na římse Ozhobar pocítil zármutek. Berk byl moc dobrý člověk, slušný a důvěryhodný. Ozhobar se s povzdechem díval, jak se darotové motají v jeskyni. Potom se rozběhli.

Přímo k čekajícím kušičníkům.

Do postupujících darotů se zarazily tři salvy šipek z kuše, ale teď už je nijak nezpomalily. Tarantio dva zabil a pak uskočil doleva, jak do skály nad jeho hlavou narazil oštěp. Skočili po něm tři obrovští válečníci. Tarantio, odříznutý od hlavního oddílu obránců, vběhl do úzkého tunelu, potom se rychle obrátil a vrazil čepel do lebky prvního pronásledovatele. Do levého ramene jej zasáhl oštěp, zubaté ostří mu přesešlo klíční kost. Z rány vytryskla krev. Tarantio darota sekl přes břicho a pak mu rubovým sekem téměř oddělil hlavu od krku.

Zranění hrozně bolelo a krev mu stékala po košili a hromadila se mu nad opaskem. Každý pohyb znamenal hotovou agónii, on však běžel dál tunelem a hledal východ. Kolem něj proletěl další oštěp.

Znovu se otočil a uhnul před prudkým sekem. Jeho riposta prošla darotovou paží a končetina odletěla stranou. Darot však útočil dál, pěstí Tarantia udeřil do prsou, až ho srazil na zem. Tarantio se překulil, když na něho chtěl darot dupnout. Zvedl se a vrazil meč darotovi do prsou. "Chcípni, ty parchante!" zasyčel.

Z tunelu se ozval dusot běžících nohou. Tarantio zaklel a klopýtal do tmy. Tady žádné lucerny nesvítily, jen mihotavá záře jeho meče mu umožňovala aspoň něco vidět. Na tváři ucítil chladné pohlazení průvanu. Vzduch proudil shora, ale levá ruka mu k ničemu nebyla, takže se k otvoru neměl jak dostat. Tunel sám končil u černé skály. V dohledu se objevili dva darotové s oštěpy. První se rovnou vrhl na Tarantia, jenž ho ťal přes tělo - a přesekl oštěp - a pak švihl mečem nahoru a doprava do krku. Druhý oštěp mu projel bokem a zarazil se hluboko do skály za ním. Tarantio přesekl ratiště a hodil meč, jako by to byl vrhací nůž. Hrot darota zasáhl do vroubkovaného čela a zarazil se až po jílec. Tarantio si chtěl dojít pro zbraň, ale vykřikl bolestí, protože byl přibodnutý ke skále.

A slyšel kradmé kroky dalších darotů. Přicházeli. Srdce mu pokleslo, přestal se vzpírat. Jestli je to smrt, tak ať, pomyslel si.

"Mor na tebe, bratříčku! Já ještě nejsem připravený zemřít! "

Jašek se vrhl dopředu, takže sklouzl z přeseknutého ratiště. Tvrdě dopadl na zem a při nárazu se mu zlomené konce klíční kosti ořely o sebe. Natáhl ruku, chytil jílec svého meče a vyškřábal se na nohy.

Zpoza ohybu tunelu se vynořili čtyři darotští šermíři. S jekem, ze kterého stydla krev, na ně Jašek zaútočil - prvním

rozťal hrudní koš, druhému lebku a žebra třetímu. Čtvrtý klopýtl. Jašek po něm skočil a použil meč jako dýku, když mu ho shora zarazil krkem až do plic.

Upadl s ním, ale hned se zvedl. "Kde jste, vy všiváci?" zařval. "Zabiju vás všechny!"

"Nebesa, Jašku, najděme cestu odsud!" volal Tarantio. Ale Jašek si ho nevšiml. Uběhl tři kroky a pak přepadl na stěnu tunelu a málem se zhroutil. Krvácel, hlava se mu točila, ale dostal se do hlavního tunelu, kde spatřil těla asi dvacítky darotů a stejně tolika Corduiňanů. Když mezi nimi procházel, zaslechl zepředu zvuky boje.

"Jdu si pro vás!" zařval Jašek a jeho hlas se rozléhal tunely. Klopýtal dál, ale po chvíli upadl na kolena.

"Dost, Jašku," prosil Tarantio. "Zastav se. Umíráme."

Jašek se posadil zády ke zdi a zadíval se na zakrvácené šaty. V pravé noze neměl žádný cit a tmělo se mu před očima. "Neumřu potmě," prohlásil.

S obrovskou námahou se zvedl na kolena, dostal pod sebe zdravou nohu a vstal. Před ním se vynořili dva darotští válečníci a Jašek zamrkal, aby dostal pot z očí. "Tak pojd'te!" křikl. "Pojd'te a chcípněte, vy hnusáci!"

Poslechli, ale první se náhle zapotácel a z lebky mu trčela šipka z kuše. Druhý se vrhl na Jaška. Šermíř neuvěřitelně rychle sekl nahoru a jeho čepel odrazil. Darot, vyvedený z rovnováhy, přepadl a Jašek mu proťal silné hrdlo. "Kde jsou ostatní?" zaječel Jašek. Poté se v bezvědomí zhroutil Ozhobarovi do náruče.

Vévoda, v černých kožených kamaších a stříbrné saténové košili, stál v parku. I když byl obklopen muži, byl sám, jako byl sám vždycky. Přebíhal pohledem po svazích kopců a vzpomínal na dávné časy, když si tu hrával s bratrem Jorain, bystrý a podnikavý, byl jediný člověk, jenž kdy k nesmělému, introvertnímu dítěti, kterým vévoda kdysi býval, pronikl. Když zemřel, jednu Albreckovu část si vzal s sebou. Manželství bez lásky a dvacet let vlády lidem, jež neměl rád a ani jim nerozuměl, to byl Albreckův život po Jorainově smrti. Ty bys byl mnohem lepší než já, pomyslel si Albreck. Lid tě miloval.

Podíval se na vstup do katakomb. Mezi dvěma zdobnými kamennými sloupy a pod překladem z bílého kamene vedly schody dolů do křišťálové jeskyně. Jorain mu navykládal, že to je vchod do pekla, a šestiletý Albreck se tam bál vstoupit.

Ted' se dětská noční můra stala skutečností. Byl to vchod do pekla.

A já sem přišel zemřít, říkal si Albreck. Z toho pomyšlení se usmál, ač nevěděl proč. Čekáš tam na mě, Joraine? tázal se v duchu. Nevzal si meč ani dýku a nyní tady stál, se založenými rukama, a čekal na to, co přijde. Ohlédl se na Karis. Válečnice nyní měla šaty z bílého hedvábí, jež si vypůjčila ze šatníku vévodovy paní, s modrou šerpou kolem pasu. Vypadala neuvěřitelně, jak byla obklopená bojovnicí, jako panenská nevěsta čekající na ženicha.

"Na co vlastně potřebuješ ty šaty?" zeptal se jí se zaujetím.

"Neptejte se, můj pane," prohlásila.

Ve světle pochodní nechala pět balist postavit do širokého půlkruhu asi sto kroků od vchodu do katakomb. Mezi zbraněmi se seřadilo čtyři sta kušištníků ve třech řadách: první klečela, druhá stála a třetí, ještě výš, zaujala postavení na vozech.

Vévoda viděl, jak ke Karis přišel Necklen a vzal ji za ruku. Neslyšel, o čem se baví, ale viděl, jak se veterán tváří ustaraně.

"Nemusíš umírat," řekl Necklen, když přistoupil ke Karis. "Já to udělám!"

"Já nehodlám umřít," namítla, "ale je to riziko, kterému se nemůžu vyhnout. Sám jsi to říkal - jak je dokážeme sehnat doprostřed vražedného kruhu? Tohle je jediný způsob, jaký mě napadá."

"Dobrá. Ale proč ty? Proč ne já?"

"Ty nemáš žádnou hodnotu, dědo. Okamžitě by zjistili, že je to léčka."

"A není?"

"Ne, není. Ted' se vrať na svoje místo. A udělej, o co žádám."

"Nedokázal bych tě zabít, Karis. Ani kdyby na tom závisel můj život."

Položila mu na rameno útlou ruku. "Mohly by na tom záviset tisíce životů. A slib mi, že můj rozkaz splníš, pokud na to dojde. Slib mi to, Necklene, ve jménu přátelství."

"Ať to udělá někdo jiný. Já budu po tvém boku."

"Ne! Jestli nedokážeš splnit svou povinnost, tak vypadni, a já si najdu někoho, kdo to zvládne." Její ostrý tón ho ranil. Otočil se, ale ona ho okamžitě zavolala a mluvila zkroutěně. "Miluju tě, dědo. Nezklam mě." Nedokázal promluvit, jen kývl a vrátil se k balistě, kde překontroloval náboj i spoušť. Pak se chopil svého kladiva.

Přišel za ním vévoda. "Co to tam dělá?" zeptal se Necklena.

"Připravuje se umřít," zašeptal stařec.

"Co tím myslíš?"

"Chce si s nimi promluvit, donutit je, aby se shlukli kolem ní. Požádá je o mír. Jestliže řeknou ne - což udělají - zvedne ruku. Až ji spustí, začne zabíjení."

Vévoda neřikal nic, jen hleděl na ženu v bílých šatech, stojící v měsíčním světle. Vypadala teď tak křehce, přízračně a vyrovnaně. Albreck se zachvěl.

Voják stojící u vchodu do katakomb zavolal: "Už je slyším. Slyším křik."

Karis popošla blíž. "Vrať se na místo," přikázala vojákově. Mladý muž vděčně odběhl k vozům, na jeden vylezl a vzal si zpátky svou kuši. Karis stála asi třicet stop od bílého kamene katakomb a čekala - z celého srdce si přála, aby Forin vyvázl nezraněn. Do světla pochodní se dostalo několik střelců a zastavili se, jen mrkali. Jejich přátelé na ně zavolali a oni se rozběhli do úkrytu. Potom se objevil Vint s krví na tváři a rukou. Běžel ke Karis, ona ho však poslala pryč.

"Darotové jsou těsně za námi. Musíš se schovat," vyhrkl.

"Ustup. Hned!"

Zaváhal, pak však odběhl k Necklenovi, jenž tu stál, bledý jako stěna, s očima štvance.

Nakonec se objevil Forin, se zbrojí opět samý zub a puklou. Na čele měl hluboký šrám a celý obličej zalitý krví. Přiklopýtal ke Karis, popadl ji za ruku a táhl ji zpátky. Ona se po něm ohnala, políček zazněl jako prasknutí bičem. "Jdi ode mě, ty osle pitomá!" Pustil ji a jen tam ohromeně stál. "Běž pryč, hned!"

"Už jsou tady." Znovu natáhl ruku. Karis se otočila na patě a ukázala na jednoho střelce. "Ty! Zamíř tomuto muži na srdce, a jestli neuhne, až dám ruku dolů - zabij ho!" Zvedla ruku. "Tak padej, kozi hlavo!" zařvala. Forin, vzteky bez sebe, zacouval mezi vozy.

Karis vydechla. Chtěla si Forina zavolat, vysvětlit mu to. Jenže nebyl čas. Ve světle pochodní se již objevili první darotové a strašidelně bílé hlavy a zobany se jim leskly. "Nikdo nevystřelí!" křikla Karis. "Kde je váš vůdce, darotové?" zeptala se. V hlavě jí zahořelo.

"Je čas ukončit tuto válku. Je čas ukončit tuto válku! Je čas ukončit tuto válku!" Opakovala si tu myšlenku pořád dokola jako modlitbu. "Chci mluvit s vaším vůdcem," řekla nahlas. Přicházeli stále další a další darotové, rozestupovali se a s nečitelným výrazem pozorovali balisty a kušištníky. Konečně z hloučku vystoupil jeden válečník, vyšší než ostatní. "Já jsem vévoda darotů," ohlásil. "Vzpomínám si na tebe, ženo. Řekni, co máš říci, a pak tě zabiju."

"A čemu to poslouží?" zeptala se ho. "Za těch pár měsíců od chvíle, kdy jsme se o vás dozvěděli, jsme sestrojili zbraně, které vás dokážou hromadně zničit. Jsme vynalézaví lidé a jsme proti vám v ohromné přesile. Podívejte se kolem sebe teď. Kolik vašich lidí ještě musí zemřít tímhle šíleným způsobem?"

"My neumíráme, ženo. Nás nemůžete zabít. My jsme darotové. Jsme nesmrtelní. A tento hovor mě již unavuje. Získala jsi čas a zničíš víc našich těl. My pak vypleníme město a zabijeme všechny v něm. Tak dej svůj rozkaz - a ať to začne."

"To já ale nechci, můj pane," opáčila.

"Na tvých přáních nezáleží." Napřáhl se mečem a Karis zvedla ruku.

Duvodas pět dní nejedl ani nespál, přesto nepocíťoval ani hlad, ani únavu. Ani necítil kousavý vítr vanoucí ze severu, ani polední žár, když překročil hory a sestoupil do zelených údolí.

Nevnímal vůbec nic, byl naprosto prázdný - cítil jedině: žhavou potřebu pomstít se darotům. Když mířil nocí k městu s jeho kupolemi, měl šaty špinavé a zabláčené, plavé vlasy mastné a matné. Kráčel v měsíčním světle, aniž by se snažil nějak krýt, ale v dohledu nebyl jediný darot.

Dva dny již věděl, že země pod jeho nohama postrádá jakoukoli magii. Nezáleželo na tom, neboť jemu žilami proudily černé čáry, temné a strašlivé - krmily ho, hnaly ho dál. A jejich síla se nezmenšovala, místo toho jako by narůstala s každým krokem, o nějž se přiblížil k městu.

Nebyly tu žádné hradby. Darotové, ve své nadutosti a pyše, nevěřili, že by se nepřítel dostal až sem. Kdyby tu hradby byly, Duvodas by je byl zbořil. Kdyby tu byla brána, byl by ji vylomil. Poprvé za pět dní se zastavil a zadíval se na měsícem ozářené město. Nad ním přeletěla sova a do houští napravo vběhla liška.

Posadil se na zem a shodil z ramen dva vaky, které nesl. Plátěný pytel sklouzl o kousek níž z mírného svahu a z něj se vykutálela eldarinská Perla, jejíž povrch se v měsíčním světle leskl. Duvodas zamrkal a v duši ho píchla jehlička lítosti. Vzpomněl si na to, jak ho Raloth varoval před nebezpečím lásky, a nyní pochopil, co tím starý eldarin myslel. Jako světlo a stín, ani lásku a nenávisť nebylo možné od sebe oddělit. Jedno nemohlo existovat bez druhého. Duvodas si přitáhl vak a sáhl po Perle. Když se však dotkl jejího mléčné bílého povrchu, ucukl, jak ho to zabolalo. Užasle se zadíval na svou dlaň. Naskočily mu puchýře, dotek mu spálil kůži. Opatrně přetáhl vak přes kouli, aby ji tak dostal dovnitř.

"Co se to z tebe stalo, že se jí nemůžeš dotknout?" tápal se sám sebe.

Odpověď byla až příliš zřejmá. Duvodas se znovu zahleděl na město a opět si promyslel svůj plán. Nyní mu připadalo děsivé ve svém zlu. Před očima se mu objevila Shiřina překrásná tvář, a znovu ji spatřil nabodnutou na darotský oštěp, jenž z ní vyrval život. To posílilo jeho odhodlání.

"Vy, kdož na svět přinášíte smrt a zoufalství, si nezasloužíte smilování," sdělil městu. "Vy, kdož žijete jen pro ničení a bolest, si nezasloužíte žít." Jakým právem je soudíš?

Ta myšlenka se mu mimoděk vynořila v hlavě, jako by ji šeptal vítr.

"Právem silnějšího a z potřeby se pomstít," odpověděl. Nejsi tedy stejně zlý jako darotové? "Ano, to jsem."

Přehodil si vaky přes rameno a kráčel dál. Nikde nestály hlídky a první budovu minul bez povšimnutí.

Pak se v dohledu objevil darot se dvěma vědry na jhu přes ramena. Černé oči hned upřel na člověka. Duvodas ukázal prstem a darot zemřel, zhroutil se na zem a z očí, uší a úst mu šla pára. Duvodas ho ani neviděl padnout. Dál procházel nocí zahaleným městem a pátral po místě, kam měl namířeno. Ještě třikrát zabil nicnetušícího darota, na něhož náhodou narazil. Čekal, že jich v ulicích bude víc, ale noc byla chladná a velká většina obyvatel města zůstávala ve svých kupolovitých domovech.

Duvodas v dálce zahlédl dvě věže, z nichž stoupal kouř, a zamířil k nim. Když byl blíž, cítil, jak v jeskyních hluboko pod zemí pulsuje život. Před sebou měl obrovskou kupoli, před kterou stáli dva darotové na stráž. Sklopili oštěpy a vydali se mu vstříc.

Cítil jejich chabé pokusy přečíst si jeho myšlenky. Tohle jim dovolil. "Přišel jsem vás zničit a taky všechnen váš lid."

"Nemožné, člověče. My jsme nesmrtelní!"

"Vy jste mrtví!" Rozběhli se k němu, ale jemu z prstů vyskočily dva černé plameny, prorazily jejich těla a udělaly obrovské díry do budovy za nimi. Duvodas došel k velkým dveřím a otevřel je. Za nimi se nacházela kulatá síň a v ní veliký prázdný stůl. Zavřel za sebou dveře a hledal schodiště. Bylo až vzhůru. Slyšel, jak obyvatelé města vybíhají ze svých domovů, veliký dav, jenž se ho snažil zastavit.

Nenamáhal se zrychlit krok. Otevřel své myšlenky a natáhl se, cítil mezi daroty paniku. "Já jsem pomsta," pravil k nim.

"Já jsem smrt." Stupně nebyly vysoké a schodiště se stáčelo pod město. Nehořely tu žádné svítilny, panovala tu naprostá temnota. Duvodas zvedl ruku a na dlani mu zazářilo ostré bílé světlo. Sestupoval stále níž, až narazil na širokou chodbu a druhé schodiště. Bylo tu vedro. Zastavil se a dotkl se podlahy. Kámen byl teplý a na kůži cítil horký vítr. Jeho zářící ruka osvětlila větrací šachtu na stěně.

Před sebou měl široký vchod do skály, přehrazený obrovskou ocelovou padací mříží. Natáhl k ní ruku a mříž začala zářit - zprvu slabě červeně, pak stále jasněji. Prostředek se propadl a roztavil a z podlahy stoupal kouř a syčící pára, jak se mu kolem nohou rozlévaly pramínky roztaveného kovu. Už chtěl vstoupit do jeskyně, když na schodech za sebou zaslechl kroky. Otočil se a napřáhl ruku. Na dohled přiběhli první dva darotští válečníci. Oba se vzňali.

Pulsující nový život ho téměř přemáhal, když vstoupil do rozlehlé prostory. Jeskyně měla téměř šest set kroků na délku a nejméně dvě stě na šířku a byla plná žlutých a černých slupek - obrovských kukel, tisíce jich byly, a některé se vrtěly.

Darotové byli skutečně nesmrtelní. Dvakrát za každé pokolení se znovu zrodili v těchto slupkách. A to, jak Sirano dobře věděl, byla jejich největší slabina. Proto se tolik báli spolunažívání - protože kdyby se nepřítel někdy dostal až tam, kam pronikl on, o svou nesmrtelnost by přišli. Člověk mohl ztratit jenom jeden život, a již to bylo dost těžké. Ale ztratit věčnost...? To byla děsivá představa.

Duvodas pocítil paniku darotů, když se hrnuli po schodišti za ním.

Několik slupek prasklo a objevili se malí, nazí darotové. Cítil jejich myšlenky, dva z nich byli strážní, jež byl prve usmrtil. "Povězte mi ještě jednou o své nesmrtelnosti," vyslal k nim.

Zhluboka se nadechl a rozpráhl ruce. Teplota kolem něj prudce klesla a led na stěnách vytvářel složité vzory, jež se šířily, jasné bílé proti černé skále. Teplé proudění z větracích šachet způsobovalo, že déšť se sněhem vířil, dopadal na slupky a zmrazil je.

Ledově chladná síla Duvodovy nenávisti rostla a nejbližší slupka se svažila a popraskala. Tři darotští mladí, kteří se vynořili, začali ječet a kroutili se na náledí.

Duvodas se vydal na druhý konec obrovské jeskyně a na každém kroku vypouštěl krutou zimu. Žlutočerné slupky všude kolem něho praskaly a vyvrhovaly svůj nový obsah. Jeskyni se rozléhal pronikavý, předsmrtňý křik.

Do jeskyně za ním vběhly stovky dospělých darotských válečníků. Jeden na Duvoda zaútočil, ale jak se blížil, všude kolem něj se vytvářel led a on viditelně zpomalil. Válečník, v zoufalé snaze zachránit slupky, pokračoval v cestě, až mu zmrzla krev v žilách a on padl mrtvý na zem. Další házeli oštěpy, ale ty se, když zasáhly kráčejícího člověka, roztrhly, jako by byly ze skla.

V jeskyni i celém městě s křikem umíraly tisíce darotských dospělců, jejich těla se smršťovala, když se přerušilo symbiotické spojení se slupkami.

A Duvodas šel dál.

Před ním se objevil sloup bílého světla a v něm zahlédl i zlatavého prvního oltora, jenž k němu natahoval ruku.

---

Darotský vévoda pustil meč a z hrdla mu unikl zvláštní, pronikavý skřek. Všude kolem něj umírali darotští válečníci a vzduchem se neslo jejich nelidské kvílení. Ostatní jen pouštěli meče a oštěpy z rukou a klekali ke smřskávajícím se mrtvolám.

Karis, na niž docela zapomněli, se vrátila k balistám. "Nezačneme střílet?" zeptal se Necklen.

"Ne," odušila Karis. "Počkáme."

Sařík se na ni tázavě podíval. "Můžeme je dorazit, Karis."

"Už je mi ze všeho toho zabíjení zle," řekla mu. "Je mi z toho špatně. Jestli zvednou meče, tak na ně zaútočíme, ale něco se tu děje a my bychom to mohli přerušit."

Těla začala znepokojivě rychle hnít. Zápach to byl odporný. Ke Karis došel vévoda Albreck. "To jsi udělala ty?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. "Mluvili o nesmrtelnosti - ale myslím, že právě zakusili opravdovou smrt. Nevím jak."

Klečící darotové se náhle zvedli. Žádný z nich nesáhl po zbraní, avšak jeden z mužů u balist zpanikařil a zatáhl za spoušť. Do řad nepřátel udeřily železné kuličky a dvacet válečníků srazily na zem. Další tři usoudili, že byl vydán rozkaz, a tak udělali totéž, a přidali se i střelci s kušemi.

Darotové neudělali nic. Jenom tam stáli a umírali. Zděšená Karis křičela, ať toho nechají, jenže kušištníky zaslepovala touha po krvi a nenávist, takže stříleli dál. Navíc si všimla, jak se znovu ohýbá rameno jedné balisty.

S rukama nad hlavou se rozběhla přes bitevní pole a pořád dokola volala: "Je po všem! Přestaňte střílet!"

Kolem ní zahvízdaly černé šípky. Necklen vylezl zpoza jedné balisty a rozběhl se k ní. Forin také vyrazil na otevřené prostranství a snažil se k ní dostat. Zmocnila se ho panika: "Karis!" zařval. "K zemi!" Dokonce viděl tu šípku, která k ní letěla. Na okamžik doufal, že by se mohl té smrtící střele vrhnout do cesty, ale ona prolétla kolem něj a zaryla se jí do zad.

Karis se zapotácela, ale nepadla hned. Pomalu klesla na kolena a bílé šaty jí smáčela krev. Střelec pustil svou zbraň a zabořil tvář do dlaní. Teprve tehdy zabíjení ustalo a corduinští vojáci ohromeně zírali na klečící, umírající Ledovou královnu.

Forin se k ní dostal a poklekl vedle ní. Ležela teď jen pár yardů od přeživších darotů. Obr ji vzal do náručí a pevněji k sobě přitiskl. "Dobré nebe, neumírej mi, Karis! Neumírej!"

Připojili se k nim vévoda, Vint a Necklen. Když si Karis opřela hlavu Forinovi o rameno, nic ji nebolelo. On ji políbil na čelo. "Kde je ranhojič?" křičel.

"Uklidni se," šeptla. Napětí i strach ji opustily. Zabíjení skončilo a ona se cítila zvláště vyrovnaná. Vzhlédla a viděla, že na nohou se drží jen necelá padesátka darotů. "Kdo vás vede teď?" zeptala se nejbližšího válečníka.

Darot k ní otočil hlavu. "Teď nás zničíte," pravil. "Darotové už nebudou více."

"My vás... nechceme zničit," řekla mu Karis. V hlavě pocítila mírné teplo a vycítila, že teď jsou s ní ve spojení všichni darotové. "My toužíme po... skončení války."

"Válka nemůže skončit," opáčil darot. Karis se zdálo, že jeho slova obsahují studnici smutku, a pak, jako by se otevřely dveře, směla se s nimi podělit o jejich pocity, o jejich zármutek nad smrtí příbuzných i o strach z budoucnosti.

Skoro necítila Forinovy ruce, jen toužila odejít, volně se vznášet. Snažíc se vydržet zašeptala k darotovi: "Pojď blíž." Neohrabaně před ní poklekl. "Vezmi mě za ruku," požádala ho a on silnými prsty opatrně stiskl její štíhlou dlaň.

"Nemůže existovat... konec bez... začátku. Rozumíš?"

"My vás nenávidíme," tvrdil darot, "a nemůžeme žít vedle sebe. Aby se mohlo jedněm dařit, druhí musejí zemřít."

Karis neříkala nic a ticho se táhlo. "Ach ne," vydechl Forin. "Ach ne!" Přitiskl si mrtvou na prsa, po tvářích se mu koulely slzy a něžně ji kolébal.

"Nemůžeme říci, jestli je to pravda," pravil darot, stále držící bezvládnou ruku. "Nemáme s tím zkušenosti. Uděláme však, co říkáš."

"S kým to mluvíš?" otázal se vévoda.

"S tou ženou. Stále mluví. Copak ty ji neslyšíš?"

Vévoda jenom zavrtěl hlavou. Darot pustil Karisinu ruku a vstal. "Váš čaroděj s tváří z krve zničil naši komnatu života. Polovina našich lidí je mrtvá, už nikdy se nevrátí. Karis říkala, abychom se vrátili do města. Uděláme to."

"Abyste se připravili na válku - nebo na mír?" chtěl vědět vévoda.

"Nemůžeme říci... ne teď." Darot se zadíval na mrtvou ženu. "Je třeba hodně věcí zvážit. Nejste nesmrtelní - a přesto Karis dala svůj jeden život, aby zachránila naše. Nerozumíme tomu. Bylo to hloupé, a přesto... to promlouvá beze slov."

"Je tu ještě?" zeptal se vévoda. Forin vzhlédl.

"Ne. Ale její slova zůstávají."

Darotové se otočili a vrátili se do katakomb. Jeden po druhém mizeli ve tmě.

Tarantio byl v bezvědomí osm dní, takže přišel o státní pohřeb, jež vévoda uspořádal pro Karis, Ledovou královnu. Na cestě, kudy se pohřební průvod ubíral, se shromáždili všichni obyvatelé Corduinu, a tělo Karis bylo uloženo ve vévodově kočáře taženém šestispřežím běloušů. Karisin válečný oř Warain - jehož vedl Forin - kráčel za kočárem, pak šel vévoda a vojsko, jemuž velovala. Před kočár lidé házeli jarní kvítky, žluté, červené a modré, takže pomalu projížděl po květinovém koberci.

Vint se nezúčastnil. Zůstal ve svých komnatách v paláci a pohřeb sledoval z balkonu. Pak se opil a truchlil tam, kde ho nikdo nemohl vidět.

Karis uložili do hrobky zbudované na vysokém kopci, otočené k severu. Do malty byla zasazena bronzová deska, již odlil Ozhobar. Na ní stálo prostě:

Karis - Ledová královna

Vévoda vedl pohřební řeč. Byla prostá, důstojná a, podle Forina, velice dojemná. Po proslovu kolem otevřené rakve směli projít lidé, aby vzdali úctu mrtvé. Hrobka zůstala otevřená dva dny, pak byla uzavřena. Časem tu bude stát socha válečnice s mečem v pochvě a rukou nataženou k severu.

Tarantio otevřel oči ráno devátého dne a spatřil Miriak, spící v křesle u jeho lůžka. V ústech měl sucho a celé tělo ho bolelo. Když se pokusil pohnout, zaúpěl. Miriak se okamžitě probudila a naklonila se nad něj. "Řekli mi, že zemřeš," vydechla. "Věděla jsem, že se mylí."

"Měl jsem pro co žít," zašeptal.

"To je pravda," přidal se Jašek.

Tarantio pocítil příval citů, až se mu z toho zadrhlo hrdlo. "Děkuju, že ses vrátil, bratříčku!"

"Ne abys kvůli mně fňukal, Chio. Kam bych tak asi šel?"

Tarantio zavřel oči.

"A co to dítě v dole?"

"To může ještě chvíli počkat. Jednou ho třeba spolu najdeme."

Miriak položila Tarantiovi ruku na zápěstí. "Nechod' zase spát," poprosil Jašek. "Řekni jí, že ji milujeme, ty pitomo!"

---

Forin stál sám nad uzavřeným vchodem do hrobky, vzpomínal na to, co bylo, a truchlil nad tím, co mohlo být.

"Nemůžu zůstat v Corduinu, Karis," řekl. "Bez tebe mě tu nic nečeká."

Odešel do houstnoucího šera, jenom se ještě zastavil pod kopcem a ohlédl se. Když viděl, jak z lesa vyšla tmavá postava a přikrčila se u hrobky, vrátil se. Při jeho příchodu Zloděj vzhlédl, vycenil zuby a zavřel.

"Já tě taky nemám zrovna v lásce," ujistil ho Forin a natáhl ruku. Chvilí to vypadalo, že ho hafan hryzne, ale pak mu očichal prsty. Forin ho pohladil po široké, ošklivé hlavě. "Jak by se ti líbilo zajet si na jih?" zeptal se. "Uvidíme moře a budem si žít jako pánové." Zvedl se a vydal se dolů z kopce. "Tak jdeš, nebo ne, ty ošklivej čokle?"

Pes se toužebně podíval na hrobku, pak vstal a vydal se za Forinem.

Závěr

PRVNÍ OLTOR PŘIVEDL DUVODASE doprostřed pouště, na níž kdysi stávala Eldarisa. Nyní tu nebyla jediná budova vytesaná ze světla, jen převeliká prázdnota a moře holých skal.

"Proč jsi pro mě přišel?" chtěl vědět Duvo. "Byl bych je všechny zabil."

"Už to byl dostatečný důvod, Duvodasi."

"Zasloužili si zemřít."

Oltor couvl a člověk se mu odmítal podívat do očí. "Přivedl jsem tě sem, aby ses mohl dozvědět tu hroznou pravdu. Přál bych si, aby to tak nebylo."

"Jakou pravdu? Já nepotřebuju žádné pravdy! Tady se vede válka, oltore, a já jsem její součástí."

"Žádná válka není, Duvodasi. Je po všem."

Mladý muž vyskočil a zvedl zaťatou pěst. "Tak jsem to dokázal! Zničil jsem je!"

"Nemohu říci, že tvé činy neovlivnily výsledek," připustil oltor, "poněvadž ho ovlivnily. Ale rozdíl nakonec neznamenalo to, že jsi pobil spoustu darotů, nýbrž smrt jediného člověka. Považuj to za hádanku, kterou již nejsi schopen rozluštit. Přeji ti štěstí, člověče."

První oltor mávl rukou a opona jasného světla se otevřela do tmy. Bez dalšího slova jí prošel, a Duvodas zůstal sám.

Náhle ho zmohla únava, spal až do rána. Pak, osvěžen, vylezl na nejvyšší vrchol a - dává si pozor, aby se jí nedotkl - vyndal Perlu z vaku a zaklínal ji mezi kameny.

Slézt dolů mu trvalo skoro celý den, ale toužil spatřit návrat Eldarisy. Bez odpočinku pokračoval v cestě, až se pozdě večer dostal k Dvojčatům a opatrně vyšplhal na římsu, kde kdysi stál před prvním oltorem. Vzal harfu a připravil se zahrát Hymnus stvoření. Nezáleželo mu na tom, že v zemi není žádná magie, protože nikdy nezakusil takovou moc, jaká mu proudila tělem od chvíle, kdy darotové zabili Shiru.

Prsty se zlehka dotkl strun a noc narušily uši drásající tóny. Zprvu mu to nedělalo těžkou hlavu a pokusil se nástroj naladit. Pak opět hrábl do strun. Zvuky, které z ní vycházely, byly výsměchem hudbě. Zoufale se snažil vyloudit tóny Hymnu, ale nedařilo se mu to. Nezůstala v něm vůbec žádná hudba.

Snažil se celou noc, ale již začalo svítat, a on ze své harfy nedostal jediný čistý tón. Jako kdyby nikdy neuměl hrát. Vzpomínal na jednoduché melodie, které se učil jako malý, ukolébavky a písničky k tanci. Nedokázal si vzpomenout ani na jedinou.

Celý dlouhý den seděl na římsě, a nakonec se rozpomněl na to, co mu kdysi dávno říkal Ralaloth. "Mnoho bylo eldarinů, kteří mezi námi nechtěli vidět dítě z tvé rasy. Ale byl jsi ztracený a sám, opuštěné děcko na kopci a v zimě. Vždy jsem si říkal, jestli lze člověka zcivilizovat - jestli dokážeš potlačit svou přirozeně násilnickou povahu a zlo ve svém srdci. Tak jsem tě sem přivedl. Ukázalo se, že to možné je, a já jsem šťastný a hrdý. Vítězství vůle nad voláním těla - toho eldarinové dosáhli již velice dávno. Zjistili jsme, jakou cenu má harmonie. Ty ji teď znáš též, a třeba ten dar zanešeš zpět své rase."

"Čeho se musím vystříhat, pane?" zeptal se Duvo. "Hněvu a nenávisti - to jsou zbraně zla. A lásky, Duvo. Láska je jak nádherná, tak plná nebezpečí. Láska je branou, skrze níž může projít nenávist - zamaskovaná a nepoznaná."

"Jak by to bylo možné? Copak není láska nejkrásnějším citem?"

"To vskutku je. Jenže ničí veškerou obranu a nechává nás otevřené hlubokým citům. Vy lidé tím trpíte víc než všechny ostatní rasy, co znám. Láska mezi vámi může vést k žárlivosti, závisti, chtíči, hamižnosti, pomstě a vraždě. Nejčistší cit v sobě nese semínka zkázy, jež je tuze těžké odhalit."

"To myslíš, že bych se měl vyhýbat lásce?"

Ralaloth se suše zasmál. "Lásce se nedokáže nikdo vyhnout, Duvo. Ale až k tomu dojde, možná zjistíš, že se tvá hudba změnila. Možná o ni dokonce přijdeš."

"Tak to se nikdy nezamiluju," prohlásil mladý muž.

Ale zamiloval se a darotové mu jeho lásku ukradli, vyrvali mu ji hrotem oštěpu.

Duvodas, nyní zoufalý, vrátil harfu do tlumoku a ten si pověsil přes rameno. Slezl z římsy, nechal Perlu tam, kam ji položil, na vrcholku hory, a vydal se na dalekou cestu z pouště.

Celé týdny bloumal krajinou, až nakonec narazil na údolí vysoko v horách. Tady, na kopci míli od jezera, narazil na starce sedícího v kapitánském křesle rybářské bárky. Když došel blíž, stařík mu zamával a Duvo vylezl na palubu.

"Proč na mě tak civíte?" zeptal se Duvo.

"Kolem tvé duše šlehaří plameny, mladý muži. Musíš velice trpět."

"Vidíte hodně, pane. Povězte, proč jste postavil člun na hoře?"

"Nejdřív mi pověz, proč sis natřel obličej krví."

Jak tam tak seděli na sluníčku, Duvo mu vyprávěl o tom, jak zemřela Shira, o válce s daroty a nakonec také o Perle a o tom, jak nedokázal přivést eldariny zpátky. Starý Browyn ho vyslechl a za soumraku zavedl Duva do svého srubu, kde pojedli kaši a pili mléko slazené ovocným sirupem.

"Myslím, že bys tady měl chvíli zůstat, chlapče. Odpočinout si. Horský vzduch by ti pročistil hlavu."

Duvodas neměl kam jít, a tak byl za pozvání vděčný. Zůstal celé léto až do podzimu. Když začalo být chladno, dostal Browyn chřipku, která přešla v zápal plic. Duvodas mu nedokázal pomoci, protože ztratil moc léčit.

"To nevadí," utěšoval ho Browyn, ležící v posteli se zavřenýma očima. "Jsem připravený zemřít."

"Myslím, že já taky," pravil Duvodas.

"Nesmysl. Ještě jsi nepřivedl zpátky eldariny."

"Nemůžu. Už jsem ti to vysvětloval - magie je pro mne ztracená."

"Tak ji najdi, chlapče! Copak to nechápeš? Nic, co se týče duše, není nezvratitelné. Kdysi jsi byl čistý a magie do tebe proudila. Zase bude. Za ten čas, co tu jsi, jsem viděl, jak ty ohnivé řetězy zhasínají. Víš, co musíš udělat. Vrat' se k tomu, čím jsi býval."

"To nejde."

"Pche! Nic není nemožné - zvlášť ne nic, co se týče lidské duše. Kdyby to byla pravda, tak každý voják by byl zlý a každý kněz by měl léčivý dotek. Víš, jaké nadání nám dává velikost?"

"Ne."

"Nejlepší z nás prostě nikdy nevědí, kdy se mají vzdát."

Browyn se držel svých slov a přežil zápal plic, ke svému velkému údivu, a přežil zimu i jaro následujícího roku. V létě se však u něj objevil suchý kašel a on začal ztrácet na váze. První podzimní den byl jen kost a kůže, a Duvodas věděl, že umírá. Ke konci už byl v deliriu. Duvodas ho nosíval na kopec, kde stařec sedával a hledíval k jezeru v dálce.

Poslední ráno svého života, když seděl na stráni, se mu náhle vrátilo vědomí. "Vždycky jsem si říkal," šeptl, "jestli by můj člun plaval."

"Uvidíme," prohlásil Duvo, vzal veliké kladivo, vyrazil prkna, která bárku podpírala, soustředil se na hlínu pod ní a vytáhl ze země vodu. Ta probublala trávou, rozlila pod kýlem a pomalu zvedla člun, jenž nakonec sjel dolů z kopce na vodní podušce. Štíhlé plavidlo se hnalo dolů do údolí a vletělo do jezera, načež se srovnalo na hladině, mírně se pohupovalo a hybná síla je nesla k borovicemi zarostlému ostrovu.

"Ach, to je nádherný pohled," zamumlal Browyn. Brzy poté zemřel. Duvodas ho pohřbil ve stínu rozložitého dubu.

"Loučím se s tebou, drahý příteli," pravil, když byl hrob zasypaný. Pak si povzdechl, poněvadž si s nádechem lítosti uvědomil, že Browyn mu nikdy neprozradil, proč postavil člun na hoře.

Duvodas zůstal ve srubu. - Nikde jinde být nechtěl. Poslední podzimní den se znovu pokusil zahrát na harfu, ale jako vždy byla hudba jenom výsměchem. Odložil nástroj na podlahu a zašel na louku za srubem.

A ztuhl.

Nahoru přijíždělo dvacet darotských jezdců. Duvodas je pozoroval a věděl, že by je mohl všechny bez námahy zabít. Nebyla to dobrá představa, z ní na něj padl velký smutek. Už nebudu zabíjet, říkal si a vydal se jim vstříc.

Vůdce slezl z koně a přiblížil se k němu. Nesl malé, spící dítě, zabalené v pokrývce. "Ty jsi harfeník Duvodas?" zeptal se hlubokým, zvučným hlasem.

"Ano."

"Jsem vyslanec pro Loretheli. Na cestě jsme narazili na jakéhosi starého člověka, umíral. Řekl nám, že se jmenuje Ceofrin. Snažil se dostat k tobě, aby ti přinesl toto dítě, ale neměl zrovna silné srdce."

"Proč by ke mně posílal nějaké dítě?" podivil se Duvo.

"Je to tvůj syn," sdělil mu darot.

"Můj syn zemřel," vybuchl Duvo a pocítil hněv. "Zabil ho darotský oštěp."

"To ne, člověče. Když Ceofrin umíral, dotkli jsme se jeho mysli. Víme, jak zemřela Shira, ale když tu ženu přišli pohřbit, viděli, že se dítě pohnulo. Vyléčili ho a odnesli do Loretheli, kde ho po válce vrátili pokrevnímu příbuznému Ceofrinovi. Starý muž se tě snažil najít, ale nikdo nevěděl, kam ses poděl. Pak se dozvěděl o muži s krvavou tváří, jenž žije v horách. Ceofrin věděl, že umírá, a chtěl, aby dítě vychovávali pokrevní příbuzní, tak se snažil dojít za tebou. Rozumíš tomu?"

Duvovi se zatočila hlava. Darot promluvil znovu. "Ty jsi ten čarodějník, který zničil naši komnatu života."

Duvodas otupěle přikývl, nedokázal jasně myslet. Ticho chvíli trvalo, potom se podíval na darota a přelétl pohledem i řadu jezdců. Nikdo nemluvil. Nakonec darotský vůdce popošel blíž. "Tady je tvůj syn," pravil a podával mu dítě.

Duvodas si je vzal. Chlapec měl tmavé vlasy, jako Shira, a v jeho rysech již zahlédl její krásu. Chlapec zívá a otevřel oči. V té chvíli Duvo uslyšel Shiřin hlas, rozléhající se v síních jeho mysli. "Ukážu mu východ slunce i západ. Bude to velký krasavec, jako ty, s plavými vlasy a tvýma očima. Nejdřív ne, protože všechny děti se rodí modrooké. Ale postupem času mu zezelenají."

"Proč by nemohl mít nádherné hnědé oči po své mámě?"

"Možná bude," pravila.

Chlapec měl oči hnědé a zářila z nich nevinnost, jakou znají jen děti.

Duvodas se podíval na darota před sebou. "Děkuji," řekl.

"Válka mezi námi skončila," pravil darot.

"Ano, skončila," souhlasil Duvodas.

Darot se bez dalšího slova vrátil ke svému koni a nasedl. Oddíl odjel dolů z kopce a Duvodas zanesl syna do srubu, kde ho posadil na podlahu. Chlapec se překulil na všechny čtyři, uviděl harfíčku a dolezl k ní, natáhl buclaté ručky a zatahal za struny. Ozvaly se uši drásající tóny.

Ale mezi nimi byl jeden jasný a čistý.

A místnost na okamžik naplnila vůně růží.